

Bán Dục

Contents

Bán Dục	2
1. Chương 1: Quan Tài	2
2. Chương 2: Công Nguyên 19xx: Ruồng Bỏ	2
3. Chương 3: Công Nguyên 19xx: Hồn Loạn	4
4. Chương 4: Công Nguyên 19xx: Nóng Rực	8
5. Chương 5: Công Nguyên 19xx: Khát Yêu	11
6. Chương 6: Công Nguyên 19xx: Rửa Tội	17
7. Chương 7: Công Nguyên 19xx: (một Nửa Cánh)	23
8. Chương 8: Công Nguyên 19xx: Dã Thú	27
9. Chương 9: Công Nguyên 19xx: Dự Triệu (điềm Báo)	33
10. Chương 10: Công Nguyên 19xx: Giấy Dưa	38
11. Chương 11: Công Nguyên 19xx: Hấp Dẫn	45
12. Chương 12: Ai Huyền Dạ (đêm Buồn Đầy Mê Hoặc)	54
13. Chương 13: Ma Vương	60
14. Chương 14: Nguyên Tội (nguồn Gốc Tội Lỗi)	66
15. Chương 15: Nói Dối	72
16. Chương 16: Truyền Thuyết Chết Vì Yêu	77
17. Chương 17: Bỏ Thân	82
18. Chương 18: Sao Băng Xoẹt Qua Trong Chớp Mắt	87
19. Chương 19: Bóng Tối	94
20. Chương 20: Thần Lên Án	99
21. Chương 21: Xxxx	104
22. Chương 22: Bảo Bối Thân Yêu!	109
23. Chương 23: Khóa	114
24. Chương 24: Chết Biến	119
25. Chương 25: Thần Từ Bi	126
26. Chương 26: Yêu Sát	131
27. Chương 27: Công Nguyên 20xx: Blood	136
28. Chương 28: Công Nguyên 20xx: Ma Pháp	141
29. Chương 29: Hành Động Ngọt Ngào	146
30. Chương 30: Công Nguyên 20xx: Giam Cầm	152
31. Chương 31: Công Nguyên 20xx: Ràng Buộc	158
32. Chương 32: Công Nguyên 20xx: Bên Kia Ngọn Lửa	166
33. Chương 33: Công Nguyên 20xx: Một Môi Với Cái Ác	173
34. Chương 34: Công Nguyên 20xx: “d “	185
35. Chương 35: Công Nguyên 20xx: Anh Em	191
36. Chương 36: Nghiệt	197
37. Chương 37: Công Nguyên 20xx: Che Chở	208
38. Chương 38: Công Nguyên 20xx: Sự Tha Thứ	215
39. Chương 39: Công Nguyên 20xx: Tiêu Tan	222
40. Chương 40: Công Nguyên 20xx: Oán Hận	228
41. Chương 41: Công Nguyên 20xx: Sống Lại	234

42. Chương 42: Công Nguyên 20xx: Sống Động	240
43. Chương 43: Công Nguyên 20xx: Hương Mèo	243
44. Chương 44: Tình Yêu Của Tôi	250

Bán Dục

Giới thiệu

Tôi biết mình cùng Cổ Mạc Tu chảy chung một dòng máu. Người đó là anh trai của tôi. Chúng tôi d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-duc>

1. Chương 1: Quan Tài

Cùng anh trai yêu nhau, đã là 15 năm về trước.

Bởi vì quá mức xa xôi, cho nên hiện tại hồi tưởng lại, hình ảnh cũng đã mơ hồ.

Vẫn rõ ràng như ngày nào, nhớ anh trai mặc áo sơ mi màu lam, đứng trên thảm cỏ xanh, bộ dáng nhìn tôi tươi cười.

Thiếu niên gầy yếu, ôn hòa tươi cười. Tinh khiết như bầu trời, như mây uốn lượn trên không. Tóc của thiếu niên đó mềm mại bị gió cuốn bay.

Nhiều năm như vậy, tôi cũng không dám cùng bất kỳ người nào đề cập tới.

Bao gồm cả người chồng hiện tại, và cả bạn bè chơi với nhau đã nhiều năm.

Loại cảm xúc này, dù chỉ chạm vào bên cạnh một chút, cũng có thể lập tức làm tôi lệ rơi đầy mặt.

2. Chương 2: Công Nguyên 19xx: Ruộng Bỏ

Năm ấy tôi 4 tuổi, Cổ Kỳ Ngôn và Liên Thực chính thức ly hôn.

Ngày hôm đó, bầu trời âm u, bụi không tiêu biến.

Bóng tối bốn cột trong phòng, suốt ngày tràn ra tiếng ầu ẩu, chửi bới này nọ cùng tiếng vang đập phá.

Trong không khí tràn ngập hơi thở hư thối.

Bọn họ oán hận lẫn nhau, không có lý do gì để cãi nhau.

Mỗi một lần họ cãi nhau đến phút cuối cùng, sẽ cùng nhau nằm trên giường điên cuồng một phen.

Sau đó, Liên Thực sẽ nằm gào khóc trong lòng Cổ Kỳ Ngôn, không để ý đến hình tượng.

Liên Thực là một người phụ nữ tao nhã, mỹ lệ. Bà có thân hình cân đối, cổ thon dài. Mái tóc dài của bà giống như một con hắc xà mềm mại quanh năm cuộn đàng sau đầu, ngạch nổi bốn phía không có lấy một chút tóc rối, tỏa ra hơi thở mê hoặc.

Bà có một cái áo bằng tơ lụa đỏ thẫm, tơ lụa mang đến cảm giác thật lạnh lẽo. Lúc mặc nó vào, cả người bà tựa như một đóa hồng liên đang nở rộ.

Vào ban đêm, tôi thường xuyên vụng trộm che phủ nó rồi đi sâu vào giấc ngủ, ảo tưởng khi mình mặc nó vào thì có thể mỹ lệ giống như Liên Thực được hay không.

Cố Kỳ Ngôn tính tình thô bạo đến mức biến thái. Ông ta có sở thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng đồng thời vẫn duy trì thói quen yêu thích là say rượu và hút thuốc đầy dơ bẩn. Mỗi lần ông ta uống say như chết trở về, đồ vật gì thuộc sở hữu trong nhà đều có nguy cơ bị đập vỡ.

Cố Kỳ Ngôn thật biến thái. Liên Thực càng biến thái.

Ngay trước mặt chúng tôi, ông ta luôn có thể xé rách váy của bà, ở bất kỳ chỗ nào có thể nằm xuống, không coi ai ra gì mà làm chuyện yêu thương. Mà Liên Thực cũng không có lấy một lần phản kháng.

Tôi tuyệt đối không cảm thấy ghê tởm. Bởi vì vĩnh viễn tôi sẽ không phải thấy một màn xấu xa dơ bẩn như vậy.

Cố Mạc Tu luôn ở bên cạnh tôi. Mỗi khi như thế, anh sẽ yên lặng lôi kéo tôi đi, nói với tôi: “Tiểu Lạc, cùng anh ra ngoài trong chốc lát được không?”

Tôi không thể kháng cự được ngữ điệu mềm mại của Cố Mạc Tu. Giọng nói của anh tựa như lông chim, nhẹ nhàng lướt qua tai tôi. Khiến cho tôi, mê đắm!

Cố Mạc Tu là anh trai tôi. Cùng cha, cùng mẹ, cùng huyết thống.

Anh thích im lặng trầm tư, nói năng nhẹ nhàng. Ngoài ra, làn da của anh rất trắng, tựa như giấy, gầy yếu.

Anh luôn thích kể cho tôi nghe chuyện xưa về cánh thiên sứ.

Nói xong, anh sẽ ôm tôi, nhẹ giọng nỉ non bên tai tôi: “Tiểu Lạc, anh trai vĩnh viễn ở bên cạnh em. Đây là lời thề anh dành cho em.”

Thế nhưng, Cố Mạc Tu đã ruồng bỏ lời thề đó.

Đột nhiên có một ngày Liên Thực và Cố Kỳ Ngôn ly hôn trong hoà bình.

Liên Thực đứng trước mặt tôi, lạnh lùng hỏi tôi: “Cố Lạc, mày tự chọn đi! Theo tao hay theo ba của mày?”

Tôi nhìn Cố Kỳ Ngôn, lại nhìn Liên Thực, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Cố Mạc Tu.

“Con muốn ở cùng với anh trai.”

Trong mắt Cố Mạc Tu vừa mừng vừa lo.

Liên Thực nói: “Cố Lạc, tao ày cơ hội cuối cùng, mày theo tao hay theo ba mày? Không có chuyện mang theo anh mày đâu.”

Tôi nghĩ một chút, nói ra một đáp án làm thay đổi cả cuộc đời mình.

“Con sẽ sống cùng mẹ.”

Bởi vì, Cố Kỳ Ngôn sẽ đánh người. Còn Liên Thực thì không.

Bà lại mỹ lệ tao nhã, ngoại trừ có một chút lạnh lùng với tôi, tất cả những thứ khác đều tốt.

“Tốt lắm, bây giờ mày đi theo tao, nhanh lên.”

Bà lôi kéo tôi đi đến phía cửa ngoài.

Tôi quay đầu nhìn Cố Mạc Tu, nói với anh: “Anh trai, anh ở lại tốt nha!”

Anh không nói lời nào, bờ môi hơi động, biểu tình muốn nói gì rồi lại thôi.

Cố Kỳ Ngôn nói: “Mạc Tu theo tôi, Tiểu Lạc theo cô. Từ nay về sau, nó không còn là con gái tôi nữa, Mạc Tu cũng không phải con trai cô.”

Liên Thực đáp lại: “Tốt lắm!”

Lúc ấy tôi mới ý thức được, mình sẽ phải tách khỏi Cố Mạc Tu. Cởi bỏ tay Liên Thực, òa khóc chạy về phía anh.

Anh ôm tôi, giọng nói nhẹ nhàng như cũ, chỉ có điều có một chút nức nở, rồi khóc đầy hỗn loạn.

Anh nói: “Tiểu Lạc, anh sẽ tới tìm em. Lần chia lìa này không phải là quá dài.”

Tôi khóc không phát ra một chút âm thanh nào.

Liên Thực không kiên nhẫn kéo tôi ra khỏi người anh: “Cố Lạc, mày còn tiếc nuối làm gì.” Nói xong, không đợi cho tôi có bất kỳ phản ứng nào đã đem tôi kéo vào chiếc xe taxi ven đường.”

Tôi cầm lấy tay Cố Mạc Tu, làm sao cũng không chịu buông ra.

Thế nhưng, anh lại buông tay trước.

Anh nhìn tôi, trong ánh mắt có sự bi thương không hợp với lứa tuổi.

Mà tôi, không hiểu, cũng không muốn biết.

Tôi chỉ biết rằng, Cố Mạc Tu buông tay tôi ra trước.

Tôi nhìn anh, từng chữ, từng câu, nói: “Cố Mạc Tu, anh ruồng bỏ em.”

Xe khởi động.

Tôi không quay đầu lại.

Tiếng gió gào thét bên tai, giống như viên đạn phi xuyên qua không khí.

Liên Thực nói với tôi: “Từ hôm nay trở đi, mày tên là Liên Lạc.”

Note: tên của Liên Lạc (Liên: hoa sen, Lạc: rơi, rụng) -> có biệt danh: Hoa sen nhỏ, tức là Tiểu Liên

3. Chương 3: Công Nguyên 19xx: Hỗn Loạn

Không khí ở thành phố S vĩnh viễn giống như miếng thịt bị hư thối, vị ẩm ướt tản ra mùi tanh tưởi.

Liên Thực không ở nhà. Bà ta ăn vận lễ phục gọi cảm hoa lệ đi tham gia tiệc tối của giới thượng lưu.

Bây giờ chúng tôi ở trong một căn phòng thật rộng rãi, trang hoàng vô cùng hoa lệ. Liên Thực rất phù hợp với khí chất của phòng ở loại này.

Đối với bà ta, tôi đã bất lực, tôi chỉ biết ngậm miệng và yên lặng, nhìn người đàn bà đó mặc áo khoác dơ bẩn của một người đàn ông xa lạ bước vào phòng, thì tôi liền cảm thấy chính mình đã bị hoàn cảnh này cô lập.

Con Vịt gọi điện thoại đến. Anh ta nói: “Hoa sen nhỏ, hiện tại bà lập tức đếnCasablancadi. Mang theo cả đàn guitar.”

Tôi lười biếng nằm trên sàn nhà, trong miệng ngậm một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, rồi thở ra.

“Có việc gì vậy?”

“Không có chuyện gì, Copy – tên kia có mấy cái thẻ, vài người chúng ta liền qua đó chơi đùa.”

Tôi nói: “Tốt! Chờ một chút tôi tới liền.”

Tôi dùng tốc độ cực nhanh mặc quần áo, đeo đàn guitar trên lưng, rồi xông ra ngoài.

Bên ngoài đang mưa. Mưa thật điên cuồng, rất giống tôi hiện tại.

Tôi rời xa Cố Mặc Tu đã được 12 năm.

12 năm, anh ruồng bỏ tôi, đem tôi quảng cho Liên Thực.

Tôi vẫn tưởng rằng Liên Thực sẽ tái hôn, nhưng bà ta lại không làm thế.

Bà không ngừng dỗ dành ông, chia đều mỗi tháng một người rất đúng chu kỳ. Giống như kinh nguyệt của phụ nữ, đúng giờ, và dơ bẩn.

Năm đó, lúc mới rời khỏi Cố gia, chúng tôi từng bàn cùng trong một đoạn thời gian.

Nhưng Liên Thực là một người phụ nữ tao nhã và mỹ lệ, bà ta biết lợi dụng những ưu điểm của bản thân để mình có một cuộc sống thoải mái hơn.

Rất nhanh, trong 12 năm, chúng tôi đổi đến tám căn phòng. Mỗi lần đều so với lúc trước đoàng hoàng hơn.

Tôi biết bà đã lên giường cùng với rất nhiều đàn ông, bán đứng thân thể để có được như ngày hôm nay.

Tôi mặc kệ điều đó. Tôi sống ở đây hết sức thoải mái.

Liên Thực rất ít trông nom tôi. Mặc kệ tôi làm cái gì, bà đều coi như không thấy. Cho nên tôi làm càn chơi một ít nhạc, sa đọa trong cuộc sống hỗn loạn, cũng không hề bận tâm đến bất kỳ thứ gì.

Tính tình của bà ta trời sinh đậm mạc, rất ít khi sinh ra cảm xúc với cái gì. Tôi cho rằng điểm ấy chính là biểu hiện cho lý trí của bà.

Phụ nữ lạnh lùng là cường đại.

Sự cường đại của Liên Thực vượt xa so với tưởng tượng của tôi. Thành lũy của bà ta thoát nhìn tưởng chừng không thể phá vỡ, nhưng nếu tinh tế để mắt đến, ở đó có một cái khe khá lớn.

Cố Kỳ Ngôn, chính là nhược điểm của bà ta.

Đến tám tuổi, nhà trường để chúng tôi viết sơ yếu lý lịch. Tôi hỏi bà: “Mẹ, ba tên là Cố Kỳ Ngôn phải không?”

Lúc ấy bà ta đang ở cùng một người đàn ông mới quen. Trên mặt lộ ra sự tươi cười tôi chưa từng thấy qua. Tôi nghĩ, khẳng định Cố Kỳ Ngôn cũng chưa thấy qua. Bởi vì ông ta có sở thích sạch sẽ, ngay cả tôi nhìn đều đã cảm thấy kinh tởm, ông ta mà nhìn, khẳng định sẽ nôn mửa.

Liên Thực nghe thấy cái tên này, chưa nói quá hai câu đã đem tôi đuổi ra khỏi cửa.

Bà ta nói: “Từ hôm nay trở đi, nếu còn ở trước mặt tao nói đến cái tên này, mày liền cút khỏi đây.”

Lần đó, tôi thuê phòng trọ bên ngoài ở đến rạng sáng.

Tối như mực, nhìn không thấy bất kỳ ánh sáng gì. Tôi cuộn lui vào trong góc, nghĩ tới Cố Mặc Tu.

Anh đã từng dùng ngữ điệu mềm mại nói với tôi: “Tiểu Lạc, anh trai vĩnh viễn ở bên cạnh em. Đây là lời thề anh dành cho em.”

Tôi rất hận anh.

Cho nên, tôi đợi anh đến 5 năm sau, rốt cuộc cũng buông tha giấc mộng: Một ngày nào đó, anh sẽ tới đón tôi.

Tôi đem hết ảnh chụp có mặt anh quảng vào thùng rác, nguyên rửa: “Cố Mặc Tu, anh đi qặp quặ đi!”

Casablancalà quán bar nổi tiếng trong thành phốS. Rấtnhiều thanh niên thích âm nhạc tới nơi này, uống rượu, ca hát, kết bạn.

Tôi cũng rất thích nơi đây, không chỉ bởi nó có không khí âm nhạc nồng hậu. Màu sắc ánh đèn làm tôi si mê, ánh màu lam sâu kín, quặ mặ mà im lặng.

Ba người bạn xấu.

Con Vịt nói: “Ai da, Tiểu Lạc, toàn thân bà sao lại ướt đầm vậy, bước ra khỏi cửa cũng không bật ô.”

Tôi dùng đàn guitar gõ lên đầu anh ta một cái: “Đã nói rất nhiều lần, đừng kêu người ta là Tiểu Lạc.”

Tiểu Lạc – cái tên này chỉ có thể thuộc về Cố Mặc Tu.

Anh ta bĩu môi, khinh thường quay đầu: “Bà đem cái tên này giữ lại cho ai? Ai cũng không được gọi.”

Tôi trừng mắt, không trả lời.

Mấy người bắt đầu đứng lên, phần lớn đều xoay chuyển xung quanh âm nhạc.

Copy nói: “Cùng lên đài làm một bản nào. Tôi đây đúng lúc đang có hứng muốn chơi.”

Tôi bĩu môi: “Tôi không ý kiến!”

Biểu diễn trên đài. Tiết tấu của kim loại bắt đầu khởi động, kịch liệt tăng giảm.

Khách bên dưới cảm xúc cũng rất hưng phấn. Tôi không thích âm nhạc. Đối với mình, đây chỉ là phương thức phát tiết cảm xúc tốt nhất. Bọn Quang Đầu đều nói tôi sinh ra thật là một sự sai lầm. Một người con gái mà có thể đem thứ kim loại nặng phiêu đến tình trạng này thì không biết là tốt hay xấu.

Tôi luôn cười mà không nói.

Một khúc đã kết thúc.

Dưới khán đài tuôn ra những tiếng la kịch liệt, tiếng hỗn loạn, tiếng huýt sáo ngả ngớn.

Con Vịt ôm Bối Tư ngồi bên cạnh tôi, lau lau mồ hôi rồi cười lên sảng khoái: “Thật thống khoái, đã lâu không đùa như vậy.”

Tôi nhìn anh ta, liếc một cái, chán ghét nói: “Con Vịt, diện mạo của ông không phù hợp với loại tươi cười hào sảng này.”

“Tôi đây nên cười như thế nào?”

“Hắn là phải cười như vậy!” Quang Đầu học theo nữ tử cổ đại, nhếch lên lan hoa chỉ, che miệng cười khê: “Hắc hắc hắc hắc ...”

Mấy người khác làm bộ dạng nôn mửa.

Bồi bàn đi tới, cầm từng ly rượu rót đầy.

“Rust Nail.”

“B-52.”

“Tôi muốn một ly ‘Huyết tinh mã lệ’ với nước KelaMo.” Tôi nói với bồi bàn.

Copy cười tôi: “Vẫn không thay đổi khẩu vị à, lần nào cũng phải dùng loại này.”

Tôi cười mà không nói.

Tôi thích sự độc đáo của nó, vẻ ngoài nóng cay cùng sự nồng nàn, hương vị thật khiêu khích. Còn bởi cái tên của nó: Huyết tinh mã lệ.

“Ồ! Nhìn kìa các anh em. Có người đọc sách tại quán bar. Tám phần là cái loại 11 hào.”

Quang Đầu chỉ vào một góc trong quán bar.

Tôi hướng về phía đó, nhìn theo.

Một bóng dáng thoát nhìn thật văn nhã, nam sinh diện mạo thanh tú đang ngồi ở chỗ kia. Cơ thể sạch sẽ, đường cong thật nhu hòa. Anh ta đang tập trung tinh thần đọc một cuốn sách rất dày. Bên cạnh bàn đặt một ly nước trong.

“Người anh em kia, thật là có bản lĩnh.” Copy nhin không được cũng nở nụ cười.

Tôi sinh ra tò mò với người đó. Tôi nói: “Tướng mạo thật tốt.”

“Sao vậy, bà có hứng thú à?” Con Vịt có vẻ khản trương.

Tôi gật gật đầu: “ Tỏi thiếu không giống con gái. Điểm ấy tốt hơn ông!”

Anh ta ôm ngực làm bộ dáng tan nát cõi lòng: “Hoa sen nhỏ, bà thật có khiếu làm lòng tôi bị thương tổn.”

Tôi liếc mắt, đi về phía nam sinh kia.

“Bà đi đâu vậy?”

“Các người chờ xem bốn tiểu thư chinh phục anh ta như thế nào đi.”

Còn chưa đi hết hai bước, liền nghe thấy âm thanh vỡ nát của bình rượu phía sau lưng.

Trong lòng căng thẳng, quay đầu, quả nhiên là có người đến gây sự.

Đầu Copy bị người ta đánh, tạo thành một vết thương lớn, máu tươi khoái hoạt tuôn ra ào ào.

Ước chừng có mấy chục người vây quanh chúng tôi. Tôi nhận thức được người đi đầu kia. Hắn là bạn trai Lâm Tiểu Nhã.

Cười lạnh.

Thật sự là một đứa con gái đã ngu xuẩn lại bạc nhược. Về điểm ấy, Liên Thực thật sự thông minh hơn nhiều.

Nhưng mà, khinh bỉ vẫn là khinh bỉ. Con Vịt, ba người bọn họ vẫn bị đánh thật thảm hại. Cánh tay tôi cũng bị một tên côn đồ dùng bình rượu cắt qua. Quán bar thấy có người náo loạn, lập tức báo cảnh sát. Đám người kia rất nhanh đã chạy thoát.

Copy bị thương nặng nhất, tôi lấy tiền trong người cho bọn họ đưa anh ta tới bệnh viện, còn lại một mình trong mưa chậm rãi đi về.

Đi đến bên cạnh cái thùng rác thì cánh tay thật sự đau không thể chịu được, đầu như đang chảy máu, mê mụi đứng lên. Cuối cùng, đành đơn giản dựa vào thùng rác bên cạnh, nhìn ngắm bầu trời đêm đen kịt sâu kín. Thân mình tôi chính là một thứ rác rưởi. Cho nên, tôi không ngại cùng rác rưởi ở chung một buổi tối.

Huống chi 5 năm trước, tôi đem ảnh của Cố Mặc Tu biến thành rác rưởi ném vào thùng rác.

Cố Mặc Tu.

Chỉ có điều, mỗi khi nhớ đến cái tên này, liền cảm thấy bản thân có chút kiên cường, trở nên rất kiên cường.

“Tiểu Lạc phải không?” Giọng con trai mềm mại, hỗn loạn không xác định.

Âm thanh này, đã từng vang lên trong giấc mộng vô số lần, là giọng nói của Cố Mặc Tu.

Tôi ngẩng đầu.

Anh chống một tay, cầm chiếc ô màu lam đứng trong màn mưa, áo sơ mi trắng sạch sẽ, góc áo hơi hơi bị nước mưa bắn vào. Đầu của anh y như lúc xưa, kiểu tóc không dài không ngắn, thoát nhìn thật mềm mại. Khuôn mặt anh vẫn trắng như vậy, gầy yếu như tờ giấy. Không có chút thay đổi gì, trừ bỏ vóc dáng cao lớn hơn rất nhiều, trên mặt có thêm cặp kính mắt mà thôi.

Nhìn thấy anh, vì sao lại khóc.

Thời điểm tôi nghèo túng dơ bẩn nhất, lại bị Cố Mặc Tu thấy.

Vừa rồi tôi còn định đi tìm anh. Đi tìm anh trai của tôi.

Hèn mọn, bị thương, oán hận. Cảm xúc sở hữu trong tôi đột nhiên bùng lên.

Tôi dựa vào thùng rác, đứng lên mà gào khóc.

Tôi chưa từng thất thố như vậy, tôi luôn cố gắng duy trì một bộ mặt hoàn hảo nhất. Thế nhưng, trước mặt Cố Mặc Tu, tôi lại khóc rồi tỉnh rồi mù.

Anh thấy tôi khóc, vội vàng chạy đến bên cạnh tôi, ngồi xổm xuống.

Hương vị nhàn nhạt trên người anh nhẹ nhàng thoát ra, mãnh liệt kích thích thần kinh cùng khứu giác của tôi.

Vẻ mặt của anh đầy lo lắng.

“Tiểu Lạc, thật là em sao?”

Tôi không nói lời nào, cứ như vậy nhìn anh, giống như xem thế nào cũng không đủ.

Anh nói: “Anh là anh trai em. Em là Tiểu Lạc, đúng không?”

Tôi vẫn không nói lời nào. Tầm mắt bị mưa làm ơ hồ.

Tôi cảm thấy, chân tướng của Cố Mặc Tu là một thiên sứ thuần khiết.

Tôi thật muốn nói anh: “Cố Mặc Tu, phía sau lưng anh có một đôi cánh trắng noãn đang mở ra, anh có biết hay không?”

Note:

Bối Tư: một loại nhạc cụ gần giống đàn ghi-ta

Con Vịt: cách nói ám chỉ trai bao. Con Vịt có khuôn mặt đẹp như con gái nên bị bạn bè nói đùa

4. Chương 4: Công Nguyên 19xx: Nóng Rực

Cố Mặc Tu sinh ra được ba năm, Liên Thực mới có tôi. Anh là đứa trẻ đối với ai cũng rất ôn hoà. Cho dù trong lúc Cổ Kỳ Ngôn nổi điên muốn đánh anh thì anh cũng sẽ ôn hoà mà nói: “Ba, cơ thể của con là do ba cho, nếu ba cảm thấy đánh con sẽ dễ chịu hơn một chút, vậy ba hãy đánh đi.”

Mỗi khi như thế, Cổ Kỳ Ngôn sẽ ngồi xổm xuống rồi khóc rống lên. Ông không thể ra tay được.

Cho dù qua nhiều năm, tính cách của anh tựa hồ một chút cũng không thay đổi.

Cố Mặc Tu so với trước kia càng ôn hoà.

Anh nhìn biểu tình của tôi, thật thánh khiết, tràn ngập sự từ bi.

Tôi nhìn về phía anh hét to: “Không cho anh nhìn tôi như vậy.”

Anh lập tức liền cau mày: “Tiểu Lạc.”

Tôi lại nhìn anh, hét lên điên cuồng: “Không được gọi tôi như vậy. Không được! Không được!”

Anh lấy một tay kéo tôi vào trong lòng: “Tiểu Lạc!”

Ở trong lòng anh, tôi khóc, không còn biết trời đất gì nữa.

Thật lâu sau đó, tôi mới đẩy anh ra: “Tôi phải đi về.”

Anh lo lắng nhìn vết thương trên người tôi, nói: “Tiểu Lạc, em bị thương rồi!”

Tôi hít mũi, nói với giọng điệu bất cần: “Không có việc gì, một chút vết thương nhỏ đó, đã sớm trở thành thói quen của tôi rồi.”

Vẻ mặt của anh càng thêm lo lắng: “Em thường xuyên bị thương sao?”

“Chuyện này mắc mớ gì đến anh.”

Anh đứng lên, ôm tôi vào lòng, tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai tôi: “Tiểu Lạc, em như vậy là vì giận anh sao?”

Tôi cảm thấy rất muốn cười to.

“Vì cái gì tôi phải tức giận với anh?”

Chính xác, tôi không giận anh. Tôi, hận anh.

Đầu tiên hận anh lúc trước buông tay tôi, sau đó hận anh đã quên đi lời hứa của mình.

Anh đã từng nói qua, sự chia lìa này chỉ là tạm thời thôi.

Thế nhưng, cuộc chia lỵ này có thật sự ngắn không? Là 12 năm.

Bây giờ, cái gì cũng đã thay đổi.

Kỳ vọng qua từng năm tháng chờ đợi của tôi không một tiếng động nát rữa.

...

Tôi đã không còn cánh.

Mà Cố Mặc Tu lại càng thuần khiết giống như một vị thiên sứ.

Tôi nói: “Anh mau buông. Tôi phải đi về.”

Anh cố chấp không buông ra: “Theo anh về nhà đi.”

Tôi lại cảm thấy buồn cười: “Về nhà? Cố Mặc Tu, anh nghĩ chúng ta còn là người thân sao? Từ lúc anh quên đi lời hứa năm xưa, chúng ta chính là những người xa lạ.”

Anh vùi đầu vào cổ tôi, mái tóc mềm mại chạm vào làn da tôi, hơi ngứa ngứa mà lại thật ấm áp: “Tiểu Lạc, theo anh về nhà đi.”

Nhà của Cố Mặc Tu, thì ra chỉ là căn phòng nhỏ anh thuê một mình. Không lớn không nhỏ, nhưng đều vô cùng sạch sẽ. Ga trải giường trắng noãn, bức màn trắng noãn, áo ngủ... Cái gì cũng màu trắng noãn, giống như con người anh.

Anh chuẩn bị nước ấm thật tốt để tôi tắm rửa một chút.

Nửa giờ sau, tôi đã mặc xong áo sơ mi cùng quần của anh.

Quần áo của Cố Mặc Tu có mùi thật thơm, hương vị hỗn hợp của thái dương cùng mùi hoa nhàn nhạt.

Anh ngồi trên sàn nhà, cẩn thận thay tôi băng bó miệng vết thương. Về mặt chuyên chú giống như lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh tại quán bar. Lông mi dài hơi chớp đàng sau cặp kính mắt trong suốt, tựa như một con bướm khẽ lay động.

“Vì sao lại đánh nhau với người khác?” Anh hỏi tôi.

“Rất bình thường, không có lý do gì hết?”

Mặt anh nhăn lại, nhíu mày: “Tiểu Lạc, trước kia em không phải là người như thế!”

Tôi cười châm chọc: “Hiện giờ thấy tôi như thế nào?”

Tôi mang tâm tình của anh ra bốn cột. Thế nhưng, anh lại nghiêm túc hồi tưởng lại. Mặt mày sáng sủa, bộ dáng rất được.

“Trước kia Tiểu Lạc nói chuyện rất dịu dàng, không thích đánh nhau. Trước kia Tiểu Lạc là một bé ngoan.” Anh thật sự nói cho tôi nghe.

Tôi bi ai nhìn anh: “Cố Mặc Tu, nhiều năm như vậy, vì sao anh không tới tìm tôi?”

Anh ngẩn người: “Thật sự xin lỗi!”

Tôi nói: “Tôi không cần lời xin lỗi, tôi muốn một lời giải thích.”

Anh không nói câu nào.

Tôi cười: “Anh nói không nên lời phải không? Có muốn tôi thay anh giải thích không?”

Anh lắc đầu, bắt lấy cổ tay tôi.

Thật ấm, quả thật rất ấm. Ngón tay trắng nõn thon dài thật đẹp mắt.

Anh nói: “Tiểu Lạc, anh chưa từng quên đi lời hẹn với em.”

“Vậy anh cho tôi một lời giải thích đi.”

“Năm ấy, sau khi mẹ mang em rời đi, anh và cha cũng rất nhanh chuyển đi. Ba công tác trong thành phố gặp phải phiền toái rất lớn. Sau đó, ông phải dùng khá nhiều thời gian, tiền tài thành lập một công ty nhỏ. Khi đó anh không thể rời bỏ ông. Em có biết, Tiểu Lạc, sự thật tinh thần của ba chúng ta cực kỳ yếu ớt. Chắc em không thể nhận ra.”

Mặc kệ thế nào, Cố Mặc Tu đã quên đi lời thề của mình. Việc này là không thể chối cãi.

Tôi nhìn về phía cửa sổ, trời mưa càng lớn.

Thở dài, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, tôi cuộn mình trên giường, buồn bực nói: “Tôi đi ngủ.”

Anh cũng không nói nữa, thay cho tôi một chiếc chăn thật ấm, rồi nằm ngủ trên sàn nhà.

Thì ra Cố Mặc Tu không chỉ trở nên thật ôn hoà, còn rất lạnh lùng.

Anh rất được, hoàn toàn thừa kế hết ưu điểm của Liên Thực. Mà tôi, tưởng chừng càng ngày càng giống Cố Kỳ Ngôn. Tướng mạo của con gái, thật sự là một hiện tượng kỳ diệu.

Ban đêm, tiếng mưa rơi dần dần nhỏ.

Tôi mơ thấy Cố Mặc Tu. Anh mặc áo sơ mi trắng noãn, phía sau có một đôi cánh thiên sứ đang dang rộng.

Anh nói: “Tiểu Lạc, anh trai vĩnh viễn ở bên cạnh em. Đây là lời thề anh dành cho em.”

Ngày tiếp theo khi tỉnh lại, anh đã không còn ở trong phòng.

Xốc màn lên, bên ngoài là ánh mặt trời rực rỡ của buổi sáng, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất phiền toái.

Tôi chán ghét ánh mặt trời, chán ghét hết thấy chuyện gì có liên quan đến thứ ánh sáng chói mắt kia.

Anh đi đến, đeo tạp dề trên người, trên mặt phơi bày ý cười, ôn hoà nói: “Ngốc ngốc, đứng lên thôi! Điểm tâm làm xong rồi, nhanh ra rửa mặt chải đầu rồi lại đây ăn.”

Tôi hơi hoảng loạn, thiếu chút nữa liền buột miệng nói ra: “Anh trai!”

Đối diện với anh, tôi gọi không được, trong cổ họng tựa như có một khúc cây mắc vào thật khó chịu.

Cơm nước xong, Cố Mặc Tu nói muốn đưa tôi trở về.

Tôi cự tuyệt anh.

Tôi không muốn anh thấy được cuộc sống hiện tại của mình. Lần đầu tiên đối với chỗ ở đó, tôi cảm thấy không yên, thật không thoải mái.

Anh cũng không miễn cưỡng nhiều. Chỉ là muốn tôi đáp ứng một điều kiện nhỏ của anh, để anh đưa tôi ra nhà ga.

Dọc theo đường đi, chúng tôi cũng không nói gì nhiều.

Chia lìa trong một thời gian dài như vậy, làm chúng tôi từ thân mật khăng khít trở nên thật xa lạ.

Ánh mặt trời bỗng rất, chiếu vào làn da, có cảm giác nóng rực đến mức đau đớn.

Xe rất nhanh tới. Bỗng anh cầm lấy tay tôi.

“Tiểu Lạc, gọi anh một tiếng ‘Anh trai’ đi.”

Tôi mở miệng, thế nhưng không phát ra nổi âm thanh.

Tôi biết chuyện xảy ra mấy năm nay hoàn toàn không thể trách cứ mình anh. Chỉ là trong lòng tôi có một chút vướng mắc. Cảm giác bị vứt bỏ thật rối rắm.

Anh mất mát, cười cười: “Coi như hết. Mọi chuyện từ từ sẽ đến. Anh có thể giải thích.”

Khoảnh khắc xe khởi động, anh đứng phía trời xanh, mang theo ý cười, vẫy tay về phía tôi. “Ngày mai gặp lại.” Anh nói.

Về đến nhà, Liên Thực đã trở về.

Bà mặc bộ sườn xám màu trắng, tao nhã ngồi trên ghế sa-lon. Thân hình thon thả, không vì một chút thời gian năm tháng mà già đi. Mái tóc vẫn như xưa giống con hắc xà bám sau đầu.

Thấy tôi trở về, bà đem điều khiển cầm trên tay đặt xuống, không hỏi tôi lấy một tiếng, liền xoay người lên lầu.

Tôi chán ghét Liên Thực.

Tôi nói: “Tôi vừa gặp Cố Mặc Tu.”

Thân thể bà có một chút cứng ngắc, đứng lặng trên cầu thang không tiếp tục bước nữa.

Tôi còn nói: “Cố Kỳ Ngôn đến thành phố này. Bây giờ ông ta có rất nhiều tiền. Bà có muốn một lần nữa đi dụ dỗ ông ta không? Nghe nói ông ta vẫn chưa kết hôn.”

Bà không nói gì, xoay người đi xuống lầu, hướng về phía tôi. Một cái tát vang dội.

Sau 8 năm, tôi lại bắt gặp được hình ảnh một Liên Thực đầy thất thố. Bộ dáng của bà có vẻ yếu đuối tựa như một đứa trẻ mới sinh.

Tôi thật vui vẻ.

Bà cảm thấy một bạt tai cũng không thể lấp đầy cái khe hổng đó, cầm lấy cái đèn trên bàn đập về phía tôi.

Tôi không có ý muốn trốn tránh, tùy ý để vết máu uốn lượn trên trán, chảy xuống.

Liên Thực nói: “Liên Lạc, mày đúng là đứa quái thai.”

Tôi cười cười, không để ý tới bà ta, đi vào gian phòng của mình.

Trước gương, con người kia, sắc mặt tái nhợt, máu trên trán uốn lượn thành một đường cong dài nhỏ, xấu xí giống một con giun.

Tùy tiện cầm khăn mặt lau lung tung, tôi đi về phía giường nằm xuống.

Đầu óc rối loạn. Rốt cuộc tôi lại hưng phấn lên.

Cố Mặc Tu trở lại. Đây là chuyện thật không thể quên đi.

Tôi hưng phấn như được tiêm thuốc K, cầm lấy chiếc đàn guitar lăn lóc trên mặt đất, dùng hết sức chạy nhanh nhất, rầm rầm đi xuống dưới lầu.

...

Gối đầu xuống dưới, đè nặng vào ảnh chụp chung của tôi cùng Cố Mặc Tu.

Đó là ảnh tôi mang về từ đồng rác.

Thì ra đến phút cuối cùng, tôi vẫn không thể buông tha được để quên đi anh.

Ảnh chụp toàn thân anh, nụ cười sạch sẽ nhu hòa, đứng bên cạnh tôi, trên mặt rạng rỡ, giống như vẻ đẹp của cả thế giới này.

5. Chương 5: Công Nguyên 19xx: Khát Yêu

Tôi ở trong phòng cả ngày lẫn đêm, đàn guitar suốt ba ngày liền. Ngón tay như bị phá, đau đớn, lại có khoái cảm.

Sáng sớm ngày thứ tư, tôi im lặng rời giường, đem tất cả quần áo thu thập lại. Mặc chiếc quần trắng mua ba năm trước, cầm theo tấm ảnh chụp chung đi tìm Cố Mặc Tu.

Đi ngang qua cửa phòng Liên Thực, tôi nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh rên rỉ.

Tâm tình tôi thật tốt, gõ cửa phòng bà ta, nâng cao giọng nói: “Mẹ, âm thanh của người đàn ông cùng với mẹ có hơi nhỏ đó. Đừng để sáng sớm đã khiến tôi phát buồn nôn.”

Bên trong liên im lặng, truyền đến giọng nói của người đàn ông vội vàng giải thích.

Tôi chầm chọc cười cười, nhanh chóng chạy về phía nhà ga.

Tôi nghĩ muốn nói cho Cố Mặc Tu: “Kỳ thực nhiều năm như vậy, em luôn nhớ đến anh. Em vẫn luôn nhớ đến lời thề anh dành cho em. Em không hận anh. Anh trai.”

Thế nhưng, hy vọng của tôi rất nhanh lại bị chôn vùi. Cửa nhà của Cố Mặc Tu đã bị khóa.

Chủ cho thuê nhà đi tới hỏi tôi: “Cháu chắc là em của cậu sinh viên này?”

Tôi gật gật đầu.

Ông đưa cho tôi một phong thư: “Nó nhờ ông, nếu có một cô gái đến tìm nó, liền đem thứ này giao cho người đó.”

Tôi mở lá thư ra, chữ viết sạch sẽ của Cố Mặc Tu đập vào tầm mắt:

Tiểu Lạc, anh trai đi đến thành phố M. Anh luôn đến đó đọc sách. Thật xin lỗi, anh lại lỡ mất ước định với em.”

Công ty của ba chuyển đến thành phố S, nếu em muốn gặp ông, địa chỉ viết ở mặt trái bức thư.

Anh rất nhanh sẽ trở về.

Nếu em có việc cần tìm anh, hãy gọi điện cho anh.

Điện thoại của anh là 139XXXXXXXX.

Tiểu Lạc, em đừng nên tức giận có được không?

Anh trai.

Cố Mặc Tu.

Một câu tôi cũng không nói, đem lá thư vo lại, lời nói khô khốc, mắng một tiếng: “Cố Mặc Tu, anh đúng là... ngu hơn con chó.” Sau đó xoay người rời khỏi cửa, lưu lại chủ thuê nhà đang trợn mắt há mồm.

Tôi đi trên đường không có mục đích.

Đột nhiên lại không biết đi đến nơi nào.

Thành phố này tuy rằng lớn, nhưng không có chỗ cho tôi dung thân.

Phòng của Liên Thực cũng rất lớn, nhưng không khí bên trong lại thật dơ bẩn.

Một chút tôi cũng không muốn trở về.

Cô bạn Biện Nghê gọi điện tới.

“Liên Lạc, bà thật đúng là đứa nhóc chết tiệt, mấy ngày nay chết ở nơi nào rồi?”

Tôi chầm một miếng thuốc, dựa lên góc tường không có ánh mặt trời chiếu vào: “Ở nhà ngủ.”

“Đừng nói với tôi, bà ở nhà ngủ ba ngày lận.”

“Ừm, đúng là như vậy đấy.”

Biện Nghê thở dài một hơi, âm thanh liên mềm nhũn: “Mau đến trường học đi. Lão Ngô đang phát hỏa, nói rằng nếu bà không đến sẽ khai trừ bà luôn.”

“Không sao cả.”

“Liên Lạc, tôi ra lệnh cho bà đúng 20 phút nữa có mặt tại trường học. Nếu không chúng ta tuyệt giao.”

Không đợi tôi trả lời, Biện Nghê liền gác máy.

Tôi cười cười, tiếp tục hút thuốc.

Hút được nửa điếu, đột nhiên cảm thấy phiền toái không chịu nổi, dập tắt nó, bắt một chiếc taxi chạy thẳng đến trường học.

Biện Nghê nhìn thấy tôi, cười đắc ý. Xoa đầu tôi: “Quả nhiên là một đứa trẻ ngoan. Nhìn xem, thật biết nghe lời người chị là tôi đây.”

Tôi không để ý tới cô ấy, hướng về chỗ ngồi cạnh mọi người.

Con Vịt thoáng thấy tôi, liền cười: “Vết thương không sao chứ?”

Tôi lắc đầu: “Ông xem bộ dáng tôi giống người có bệnh sao?”

“Copy không có việc gì, Quang Đầu đang trong bệnh viện chăm sóc anh ta.”

Dừng lại một chút, rồi lại hung tợn nói: “Mấy người kia xuống tay thật đúng là ngoan độc.”

Tôi cười cười, vẫy tay về phía Biện Nghê: “Cho mình mượn quyển sách.”

Cô ấy ném về phía tôi, thấy tay tôi đang chỉ, lại đứng lên hô to gọi nhỏ: “Liên Lạc, có phải bà bị tra tấn không? Ngón tay sao lại thế này.”

Tôi cúi đầu nhìn, mười ngón tay, che kín miệng vết thương nhỏ bé.

“Không có việc gì, luyện đàn thôi.”

Cô ấy đi tới, bắt lấy tay tôi, nhìn hồi lâu, thở dài: “Liên Lạc, sao bà lại tự đi ngược mình.”

Tôi cười cười, không nói.

“Có phải bà đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi dùng sách gõ lên đầu cô: “Bà thật biết nghĩ nhiều, làm sao có chuyện gì được.”

Con Vịt kinh hãi, ngạc nhiên kêu to: “Hoa sen nhỏ, bà như thế này là tự ngược đãi bản thân, biết không?”

“Tôi nói, ông có thể đừng kêu lớn tiếng như vậy không? Nghe ghê quá.” Tôi hướng về phía anh ta nện một quyền.

Mấy người đang âm ỉ vui đùa, có người ở bên ngoài kêu: “Liên Lạc, chủ nhiệm lớp tìm.”

Biện Nghê vô hạn đồng tình nhìn tôi: “Bà xong đời rồi.”

Con Vịt làm động tác cổ lên: “Hoa sen nhỏ, chúc bà trở về an toàn.”

Tôi tức giận trừng mắt liếc bọn họ một cái: “Lũ bạn xấu!”

Trong văn phòng, lão Ngô rung đùi đắc ý lớn tiếng giáo huấn tôi. Cuối cùng còn thêm một câu: “Học âm nhạc không có chút tiền đồ nào. Vẫn nên học tập tốt để lên đại học mới là đúng đắn nhất.”

Tôi vội vàng gật đầu: “Thầy, em sai lầm rồi. Về sau không bao giờ trốn tiết nữa, em sẽ không học nhạc.”

Lời nói của ông thấm thía mang theo thở dài: “Mau trở về đi, đem bài vở mấy ngày nay ôn tập lại, hai ngày sau có buổi xét duyệt đấy.”

Tôi đáp ứng ông thầy cho có lệ, nhanh chóng đi ra.

Cuộc sống ngày càng giống một đầm nước phẳng lặng. Tôi ngâm ở bên trong, sẽ hư thối.

Lâm Tiểu Nhã ở sau lưng gọi tôi: “Liên Lạc!”

Tôi quay đầu, nhìn về phía cô ta, nói với giọng lưu manh: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Lâm mỹ nữ.”

Sắc mặt của cô ta ngày càng khó coi: “Cô không sao chứ?”

Tôi mở rộng hai tay, đi lại một vòng, oai phong mà nói: “Rất tốt!”

Cô ta cười, diện mạo thật đúng là thánh thiện, thuần khiết.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Tôi nói: “Cô đừng có giả bộ. Cái bộ mặt giả dối, tôi nhìn vào chỉ muốn nôn.”

Cô ta nắm chặt tay, đang chuẩn bị cãi lại, phía sau truyền đến giọng nói của lão Ngô: “Sao còn chưa đi?”

Tôi cao hứng phát tay về phía ông thầy: “Bây giờ em về ngay đây. Hẹn gặp lại thầy.”

Quang Đầu một tuần sau ra viện.

Vừa nhìn thấy tôi, câu đầu tiên anh ta nói chính là: “Tiểu Lạc, tôi phải xử thằng đó.”

Tôi gật gật đầu: “Tôi không có ý kiến, nhưng trước khi xử mấy tên đó, giúp tôi làm một việc đã.”

“Chuyện gì bà cứ việc nói thẳng, chúng ta là bạn bè, việc gì phải nhắc đến hai chữ ‘giúp đỡ’ này.”

Tôi chỉ chỉ vào vẻ mặt đang tươi cười thật thoải mái phía đằng xa của Lâm Tiểu Nhã, âm thanh lạnh lùng nói: “Giúp tôi tìm vài thằng đàn ông đến cưỡng hiếp cô ta.”

Sắc mặt Con Vịt có chút khó coi, nhưng vẫn gật đầu: “Được!”

Tôi căn bản không cần lo lắng hậu quả khi làm ra chuyện này.

Ba của Con Vịt rất có quyền lực trong thành phố S, là cục trưởng cục cảnh sát.

Thế giới này không phải là như vậy sao? Kẻ có tiền thì thắng thế, kẻ nghèo hèn thì yếu thế.

Copy cảm thán: “Con gái có thù tâm lý thật đáng sợ, tôi nghĩ mình nên đi làm gay thì hơn.”

Tôi cười cười: “Đúng vậy, tôi đây cái gì cũng không có hứng thú, ghét liền mang thù.”

Tôi cùng Lâm Tiểu Nhã có ân oán gì, không phải chỉ một hai câu là có thể nói hết.

Có thể nói chính là, đứa con gái kia chơi tôi trước.

Tôi vừa vào trường trung học thì người bạn đầu tiên của tôi, chính là cô ta.

Khi đó, tôi đang bị vài nữ sinh trung học vây quanh ẩu đả. Lâm Tiểu Nhã đi qua thấy được, kéo họ ra.

Cô ta trấn an tôi, biểu tình thật ôn nhu: “Không phải sợ, mình quen biết họ. Mình sẽ ra nói chuyện, đảm bảo về sau sẽ không tiếp tục đến làm phiền bạn nữa.”

Từ đó về sau, cô ta liền thường xuyên tới tìm tôi, nghe tôi giảng bài thì chê cười, cùng tôi ăn cơm. Tan học cũng sẽ cùng nhau về nhà.

Lúc ấy, tôi cũng không thích cô ta lắm. Tất cả mọi chuyện, đều là tự cô ta chủ động trước.

Thế nhưng, mọi chuyện vẫn cứ tiếp tục mà phát triển. Tại thời gian thích hợp, cái danh từ được nhắc tới, chính là ‘cơ hội’.

Buổi sáng hôm ấy, dạ dày tôi đột nhiên đau dữ dội. Tôi liền xin phép thầy trở về nhà.

Liên Thực như tôi dự đoán không có ở nhà.

Tôi cuộn mình trên giường, ôm cái bụng mà run rẩy, nghĩ đến những điều thật hạnh phúc.

Lúc sau, Lâm Tiểu Nhã đến. Cô ta mặc áo sơ mi trắng, quần cũng trắng, một mái tóc dài mềm mại phiêu dật. Trên mặt treo đầy sự ôn nhu cùng lo lắng. Trong nháy mắt, tôi mơ hồ thấy được bóng dáng Cố Mặc Tu.

Cô ta đưa đến thật nhiều rau xanh, các loại thuốc chữa dạ dày, hơn nữa còn không ngại phiền toái nói cho tôi nghe, loại thuốc này nên uống khi nào, loại nào không thể kết hợp cùng nhau. Về mặt cô ta lúc ấy thật nghiêm túc, chớp mũi thấm một ít mồ hôi.

Tôi cảm động.

Tôi nắm lấy tay cô ta, vội vàng nói: “Lâm Tiểu Nhã, cậu có thể làm bạn của tôi không?”

Cô ta sững sốt, một lát sau, tràn ra nụ cười sáng lạn: “Mình chờ cậu nói câu này đã lâu lắm rồi.”

Chúng tôi thành bạn bè tốt nhất của nhau. Giống như một cặp song sinh, đi đâu cũng là hai người cùng đi.

Tôi sinh trước cô ta hai tháng, cho nên, cô ta gọi tôi một tiếng ‘Chị’ thật ngọt ngào.

Ngoại trừ Cố Mặc Tu, tôi chưa bao giờ cảm nhận được sự coi trọng từ người khác.

Lâm Tiểu Nhã tốt với tôi lắm, thoát nhìn cô ta rất để ý đến tôi.

Cô ta nói cho tôi nghe rất nhiều về bí mật của mình. Trong đó có một chuyện: Cô ta đã không còn trong trắng nữa.

Cô ta vì chuyện này mà khổ sở đã lâu, cô ta không ngừng nói với tôi: “Chị, em cảm thấy mình thật không xứng làm bạn của chị. Em đã không còn trong trắng nữa rồi.”

Dù thế nào, tôi cũng an ủi không được cô ta. Vì thế, tôi nói với cô ta: “Chị cũng không còn. Hơn nữa, chị từng có thai hai lần. Cho nên, em không cần tự ti. Chúng ta đều đang đứng chung một con đường không có lối thoát rồi.”

Lâm Tiểu Nhã cười, cô ta ôn tồn nói: “Chị, chúng ta thật sự là đồng bệnh tương liên.”

Tôi đối xử rất tốt với cô ta. Những khi chúng tôi cùng đi dạo phố với nhau, tôi sẽ dùng tiền tiêu vặt mua thứ này mua thứ kia cho cô ta. Chỉ cần cô ta ngắm nhìn một vật gì đó, tôi liền lập tức mua ngay.

Mỗi lần như thế, cô ta sẽ tươi cười, ngọt ngào nói với tôi: “Chị thật tốt với em.”

Cho nên, khi còn trẻ, tôi vẫn cố chấp cho rằng, mua này mua nọ cho cô ta, chính là biểu hiện mình tốt với cô ta.

Chúng tôi ở cùng nhau một năm rất hòa thuận. Nếu không phải có chuyện xảy ra, tôi nghĩ không biết chừng mình sẽ biến thành một khối thủy tinh trong suốt mãi.

Trong nhà Lâm Tiểu Nhã có việc, không tới trường học. Sau khi tan học, tôi trở về nhà một mình.

Phía trước có vài nữ sinh đang vui đùa ồn ào.

Tôi nhận ra lũ nữ sinh đó chính là bọn ngày xưa ấu dâm với mình.

Đang muốn quay đi đường khác, lại nghe thấy mấy câu.

“Mày nghe Tiểu Nhã nói không? Con nhỏ Liên Lạc kia đúng là đứa vừa ngu vừa ngốc.”

“Con nhỏ Tiểu Nhã kia cũng thật cay độc, liếc một cái liền nhận ra cái con ngu kia có tiền, hơn nữa còn tốt bụng mà lợi dụng.”

“Hừ... Chỉ khổ cho chúng ta lúc trước diễn trò, con nhỏ thật keo kiệt, tuyệt đối không chia cho chúng ta, toàn bộ một mình độc chiếm.”

Tôi hy vọng mình tốt nhất nên làm một kẻ điếc.

Như vậy, tôi có thể chết chìm trong những lời nói dối ngọt ngào của Lâm Tiểu Nhã. Cái gì cũng sẽ không biết.

Lâm Tiểu Nhã hôm sau đến trường học, vẫn như cũ ngọt ngào gọi tôi một tiếng ‘Chị’, còn nói với tôi, cô ta đang kết một cái váy hồng khá thực nữ.

Tôi cười cười, đẩy cô ta ra: “Lâm Tiểu Nhã, cô rốt cuộc là hạng người gì, tôi không cần biết.”

Sắc mặt của cô ta đột nhiên liền thay đổi, giận dữ chìa tay vào mặt tôi, hỏi: “Chị, em với chị quen nhau lâu như vậy, chị còn không biết em là người như thế nào sao?”

Tôi lắc đầu: “Lòng người khó dò.”

Cô ta liền khóc chạy ra ngoài.

Tôi suy nghĩ, có phải tôi đã làm sai chuyện gì? Cho nên, tôi cùng cô ta một lần nữa nói cho rõ ràng, bao gồm chuyện nghe được trên đường, tất cả đều đem nói cho cô ta.

Lúc ấy biểu tình của Lâm Tiểu Nhã thật cổ quái. Cô ta nhìn tôi nửa ngày, lạnh lùng nói: “Chị suy nghĩ nhiều rồi.”

Buổi chiều tôi tới trường lần nữa, sự tình bắt đầu lẫn lộn đầu đuôi.

Lâm Tiểu Nhã nhìn tôi kêu lên, khóc lóc hỏi tôi: “Liên Lạc, vì sao chị đem bí mật của tôi nói ra? Chẳng lẽ chị muốn tất cả mọi người đều biết tôi từng bị đàn ông cưỡng bức sao?”

Tôi mơ hồ mà nhìn cô ta.

Cô ta nói: “Tôi hỏi mấy nữ sinh kia, họ căn bản không nói bất kỳ điều gì. Căn bản chính là chị bịa chuyện phải không?”

Tôi lắc đầu. Tôi không biết cô ta đang nói cái gì.

Cô ta bám vào lan can mà khóc, bờ vai thoạt nhìn thật nhu nhược.

Tôi định chạy đến, cuối cùng vẫn lùi trở về.

Tôi không để ý đến cô ta, trở lại bàn và ngồi xuống.

Một lát sau, lúc đầu trong lớp còn ầm ầm, đột nhiên yên tĩnh lại. Lâm Tiểu Nhã đứng trước bàn tôi ngồi, cầm trên tay một quyển sách. Về mặt cô ta rất lạnh, cũng thật ủy khuất. Cô ta dùng quyển sách kia hung hăng quăng vào mặt tôi: “Liên Lạc, lúc trước tôi coi cô là chị, cho nên, tôi dùng quyển sách này đánh cô, mà không phải lấy tay. Như vậy đã là cho cô mặt mũi lắm rồi.”

Tôi bị cái tát bất ngờ làm bừng tỉnh.

Cực kỳ hoang đường!

Tôi nhìn cô ta cười cười: “Đa tạ cô cho tôi chút mặt mũi.”

Cô ta thấy tôi phản ứng như vậy, càng thêm tức giận, chĩa tay vào chóp mũi tôi kêu to: “Liên Lạc, cô sẽ hối hận!”

Rốt cuộc tôi đã biết, thì ra trên thế giới này, thật sự có rất nhiều chuyện lẫn lộn đầu đuôi như thế. Lâm Tiểu Nhã sắp xếp chuyện này hoàn mỹ đến cực hạn.

Trường học bắt đầu có đủ loại lời đồn đại.

Liên Lạc hai lần phá thai.

Mẹ Liên Lạc chính là gái điếm.

Cái miệng Liên Lạc thật bẩn thỉu.

...

Sau lần bị Lâm Tiểu Nhã ức hiếp, vượt qua bao nhiêu năm.

Về sau, thật không khéo, tôi tiếp tục cùng cô ta học chung một trường, hơn nữa còn cùng lớp.

Nếu không phải cô ta tìm người đến cưỡng hiếp tôi, tôi nghĩ, tôi sẽ vẫn chỉ là một con đà điểu xuống dốc.

Diện mạo của tôi rất giống Cổ Kỳ Ngôn. Mặt mũi sáng sủa, vóc dáng cao gầy.

Trong trường, người ta nói: “Cao nhất là Liên Lạc, là đệ nhất mỹ nữ trong trường.”

Cho nên, rất tự nhiên, Lâm Tiểu Nhã thích nam sinh nào, toàn bộ đều thích tôi.

Trước một đêm khi sự kiện kia xảy ra, có người đưa cho tôi một tờ giấy: “Liên Lạc, nếu cô không tới, tôi vĩnh viễn sẽ không thể đứng dậy được.”

Tôi không đem nội dung đó để vào lòng.

Ngày hôm sau, lúc tan học, trên đường về nhà, đi qua con hẻm nhỏ tối tăm, tôi gặp hai gã đàn ông. Mọi chuyện, cứ như vậy chấm dứt. Tôi nằm trên nền đá lát dơ bẩn, vượt qua một niên đại đồng trinh. Lần đó, tôi ở bên ngoài, đợi đến khuya mới trở về. Tôi sẽ không ngu xuẩn đi báo công an. Tôi không muốn để Liên Thực cười nhạo. Tôi bắt đầu hoàn toàn điên cuồng. Chiến tranh giữa tôi và cô ta chính thức bắt đầu. Trận chiến này, diễn ra trong ba năm. Thế nhưng, hiện tại cô ta đã thua. Tôi dùng thủ đoạn ngày xưa của cô ta, nói cho cô ta biết, dục vọng, muốn học cũng nên có chừng có mực. Ba ngày sau, tôi thấy Lâm Tiểu Nhã khập khiễng đi tới trường học. Mặt cô ta có chút sưng đỏ. Tư thế đi rất kỳ quái. Tôi cùng bọn Con Vịt đều hiểu trong lòng, nhưng không có cười ra mặt.

6. Chương 6: Công Nguyên 19xx: Rửa Tội

Lúc tôi đẩy cửa vào nhà, thấy người kia, tôi chấn động, kinh hãi, một câu đều không nói nên lời. Cố Mặc Tu đang ngồi trên ghế salon cùng Liên Thực nói chuyện. Anh mặc áo T-shirt đen, không mang theo kính mắt, khoe môi khê nhếch lên, cười một cách lễ phép. Thấy tôi trở về, lập tức nhìn tôi cười cười: “Tiểu Lạc, em đã về.” Tôi vọt tới trước mặt anh, lạnh lùng gầm nhẹ: “Sao anh lại tới đây?” Liên Thực nắm chặt tay, xoay người lên lầu: “Hai đứa nói chuyện đi.” Giây phút này, anh giống như một đứa trẻ phạm vào điều sai, cúi đầu ngồi trên sàn nhà, ngoan ngoãn chờ người ta giáo huấn. Tôi hỏi anh: “Làm sao anh biết em ở nơi này?” Anh chớp chớp đôi mắt to, tặc tặc lưỡi, cười: “Anh theo dõi em!” Tôi khinh thường nhìn anh một cái, đặt đàn guitar sang một bên: “Tới tìm em làm gì?” “Nhớ em!” Anh đi tới, ôm lấy tôi: “Tiểu Lạc... Thật xin lỗi. Em đừng nóng giận.” Tôi không kiên nhẫn đẩy anh: “Lui ra!” Anh không để ý, chỉ cợt nhả: “Lần này anh sẽ không bao giờ buông tay em gái nữa.” Tôi thở dài: “Vậy sao lúc trước anh lại muốn buông tay?” “Chuyện này...” Mặt anh lộ vẻ chần chừ. “Quay về, liền không đáp được chứ gì?” Tôi liếc trắng mắt, nằm đổ trên giường: “Cố Mặc Tu, anh thật đúng là người anh trai khôn khiếp.” Anh cũng nằm xuống, hai tay gối đầu, chậm rì rì mà nói: “Đúng vậy, anh trai là một đứa khôn khiếp.” Tôi không tiếp tục để ý đến anh nữa. “Anh trở về lần này, sẽ ở lại đây trong một tuần.” Anh có vẻ thú vị dạt dào, nghiêng nghiêng thân mình, tiến sát lại gần tôi, bắt buộc tôi phải nhìn anh: “Nói đi, muốn anh trai bồi thường em như thế nào?” “Bồi thường?” “Đúng rồi.” Anh gật gật đầu, lông mi chớp chớp.

Tôi cười: “Cố Mặc Tu, anh cho rằng chỉ trong 7 ngày nhấn ngủi có thể bù đắp được 12 năm em chờ mong sao?”

Nhất thời sắc mặt anh trở nên khó coi. Sau một lúc ầm ỨC, chậm rãi mở miệng: “Anh biết, nhiều năm gần đây đều là anh không tốt. 7 ngày căn bản không bù lại được 12 năm của em. Nhưng, hiện tại anh đã tìm được em. Về sau anh còn rất nhiều năm ở cùng một chỗ với em. Cho dù em có kết hôn, anh cũng sẽ tiếp tục chăm sóc em, mãi mãi cho đến khi em cảm thấy đủ, thật đủ, anh cũng sẽ không dừng lại.”

Tôi vỗ vỗ ngực: “Em rất cảm động!”

Trên mặt anh, bắt đầu xuất hiện vẻ bi thương.

Cố Mặc Tu, xin anh đừng nhìn em như vậy.

“Biến ra ngoài, em không muốn nhìn thấy anh nữa...”

“Tiểu Lạc...”

“Ra ngoài!”

Tôi cúi đầu vào chân, rầu rĩ hướng về phía anh mà gặm nhẹ.

Sau một lúc, anh thở dài một tiếng, thông thả bước tới cửa, nói với tôi: “Anh sẽ lại đến nữa. Đến khi nào em tha thứ cho anh mới thôi.”

Tôi không nói lời nào.

Anh đóng cửa rồi đi. Hàng lang quanh quẩn tiếng bước chân anh.

Liên Thực đi vào sau anh.

Bà ta chìa vào chiếc đàn guitar nằm lẩn lóc trên mặt đất của tôi, nói: “Từ hôm nay trở đi, tao không hy vọng phải nhìn... loại người này người nọ xuất hiện trong cái nhà này. Nếu không, mày cùng nó đồng thời biến ra ngoài đi!”

Tôi không nói một tiếng rời giường, xách chiếc đàn guitar đi ra ngoài.

Liên Thực sau lưng tôi hô to: “Không cần mày trở về! Nhìn thấy Cố Mặc Tu, mày cũng nói một tiếng với nó, không cần lại tới đây.”

Tôi khoát tay về phía bà: “Mẹ, hiện tại bộ dáng của mẹ thật sự quá yếu đuối, ngay cả tôi cũng không bằng.”

Trên đường đi, tôi gọi điện thoại cho Biện Nghê.

Cô ấy vừa thấy tôi đến, đã rửa tôi một tiếng ‘đáng chết’. Cuối cùng nói với tôi: “Nhà của tôi bà không thể ở được, trong nhà có người ly hôn rất hỗn loạn, thật không tốt gì.”

Tôi gật gật đầu, vươn tay về phía cô bạn: “Mình cần tiền.”

Cô ấy trừng mắt liếc tôi một cái, lấy ra mấy đồng nhân dân tệ trong túi: “Trước tiên đêm nay tìm một khách sạn để đối phó đã, ngày mai tôi sẽ cùng bà đi tìm phòng.”

Buổi tối, tôi gọi điện cho bọn Con Vịt, rồi chạy đến quán bar uống rượu.

Con Vịt hỏi tôi: “Hoa sen nhỏ, bà thật sự không trở về nhà sao?”

Tôi ngậm miệng, yên tĩnh ngồi trên ghế salon, cười ngây ngô: “Không trở về... không trở về. Cái gì mà là gia đình. Quả thực chính là một kỹ viện hạng sang.”

“Vậy về sau bà phải làm sao bây giờ?”

“Mọi chuyện từ nay về sau, về sau hơn nữa... đến nào... cụng ly?” Tôi nâng ly rượu hướng lên miệng.

Tôi không thích rượu, thế nhưng, tôi thích cảm giác gây tê mà nó mang lại. Nó có thể làm tôi tạm thời quên đi những bất hạnh cùng bi thương.

Dạ dày đau mãnh liệt, tôi chạy vọt vào phòng vệ sinh mà nôn mửa.

Ói ra thật lâu, nước mắt đều chảy ra theo.

Đi đến trước gương, tôi nghĩ muốn rửa mặt, lại bị bộ dáng trong gương khiêu khích.

Vành mắt đen thật to, làn da tái nhợt không sức sống. Tóc ả ướt dính dính trên bả vai, ánh mắt dại ra

“Cái người... này... là tôi sao?” Tôi lấy tay xoa gương, si ngốc tự hỏi.

Có người đứng bên cạnh tôi, lộ ra chút khinh bỉ.

Đầu óc của tôi đầy hỗn loạn. Không khí trong quán bar thật dơ bẩn làm cho người hít thở không thông.

Đi ra khỏi quán, ngồi xổm xuống góc tường, tôi châm một điếu thuốc.

Tôi nghĩ, tôi thật sự đã say rồi, hơn nữa say rất lợi hại. Nếu không, tại sao tôi ở chỗ này lại thấy Cố Mặc Tu?

Về mặt anh lo lắng chạy về phía tôi: “Tiểu Lạc! Rốt cuộc đã tìm thấy em.”

Tôi sưng người, ngây dại, ngay cả tàn thuốc làm tay bị phỏng, tôi đều không phát hiện ra.

Anh thấy thế, nhíu mày, đi tới đoạt lấy nó, ném xuống đất, kéo tôi vào trong xe taxi: “Đi theo anh!”

Cuối cùng tôi cũng quên đi phản kháng, ngơ ngác cùng anh lên xe, đến chỗ ở của anh.

“Trước tiên tắm rửa, sau đó uống viên thuốc này.” Trên mặt anh viết lên ba chữ ‘Thật tức giận’.

Tôi ngoan ngoãn nhận khăn mặt, đi vào phòng tắm.

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, toàn thân đều thả lỏng, men say rất nhanh kéo tới đánh sâu vào trong trí óc, mí mắt bắt đầu trầm trọng sụp xuống.

Anh ở ngoài gõ cửa: “Tiểu Lạc... Em không sao chứ?”

Tôi nghĩ nên trả lời anh, thế nhưng, tôi nói không ra lời.

“Tiểu Lạc... Tiểu Lạc...”

Trong âm thanh của anh, hai mắt tôi nhắm lại.

Giọng nói của Cố Mặc Tu, vĩnh viễn dễ nghe nhất thế giới.

Nửa đêm tĩnh lại, Cố Mặc Tu vẫn nằm bên cạnh tôi.

Cánh tay anh đặt trên thắt lưng của tôi, chăm chú đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi xoa xoa cái đầu đau đớn, chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, một bàn tay lớn xoa đầu tôi, ánh mắt có sự nghiêm khắc: “Hoàn hảo, không có phát sốt!”

Tôi mê man nhìn anh: “Như thế nào... chuyện này?”

“Em uống rượu.” Từ trên giường, anh liền đứng lên: “Khát nước không? Để anh đi rót cho em cốc nước!”

Tôi nằm trên giường hồi tưởng lại thật cẩn thận, đầu tiên là cùng Liên Thực ăn một trận, sau đó đi vào quán bar uống rượu cùng Quang Đầu mấy người bạn họ, sau đó...

“Đến đây, uống viên thuốc. Nếu không đến mai em sẽ chịu không nổi mất.” Anh giúp tôi ngồi xuống, đem một chiếc gối đầu đặt sau người tôi.

Tôi ngoan ngoãn cầm lấy viên thuốc.

“Về sau không được chạy đến quán bar uống rượu. Một cô gái nhỏ bé có bao nhiêu nguy hiểm, em biết không?” Từ đầu tới cuối anh đều chau mày, chưa từng cười quá một lần.

Tôi giống như được ăn mê hồn dược, nhu thuận như vậy mà gật đầu: “Đã biết!”

“Về sau cũng không được hút thuốc nữa!”

“Đã biết!”

Anh thở dài một hơi, vuốt ve tay tôi: “Về sau không được làm thương tổn chính mình.”

“Đã biết!”

Cổ họng tôi có phần khó chịu, ôm lấy anh: “Anh trai...”

Thân thể anh có chút cứng ngắc, sau đó anh liền khóc nức nở.

“Anh trai... anh trai... anh trai... anh trai...” Tôi liền kêu mãi như vậy. Cho đến khi cơ thể kiệt sức, cùng anh ôm nhau ngủ.

Trong trường học, bọn Copy vây quanh tôi, hỏi lung tung này nọ.

“Hoa sen nhỏ, tối qua bà đi nơi nào? Bà có biết cả buổi tối chúng tôi đi tìm bà không?”

Con Vịt làm một bộ dáng thống khổ: “Chẳng lẽ bà bị thằng nào cho lên giường rồi?”

Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái: “Ông tiếp tục mộng tưởng hão huyền đi!”

“Vậy rốt cuộc tối hôm qua bà đi đâu? Mấy người bọn họ đem tôi ra mà kêu la ầm ĩ.” Hai mắt Biện Nghi có một cái vành mắt đen thật to, vẻ mặt bất mãn.

Tôi cười mà không đáp: “Kỳ thực! Thực kỳ!”

Quang Đầu tung ra song chướng, quanh quẩn vài vòng bên người tôi, dùng ánh mắt đánh giá tôi vài lần: “Bọn bay thật không biết hôm nay Liên Lạc có chút vấn đề sao?”

“Thấy ông nói như vậy, tôi cũng hiểu được, hình như có một chút.” Con Vịt phụ họa theo, cũng học anh ta, đi lại vòng quanh tôi: “Không chỉ có nét mặt tỏa sáng, thoát nhìn tựa như tâm tình rất tốt.”

“Liên Lạc, chẳng lẽ bà...” Copy trên mặt lộ ra bi thương: “Bị đàn ông làm cho dễ chịu?”

Tôi liền biết đầu óc của cái người này thật ngẩn.

Dùng chân đạp qua, tôi nói: “Còn dám đi tới. Ông mới là đứa bị đàn ông làm cho dễ chịu.”

“Có phải tối hôm qua bà gặp chuyện gì tốt không?” Biện Nghi lấy tay chống cằm, chăm chú nhìn tôi.

Như cũ, tôi cười mà không đáp.

“Liên Lạc, có người tìm!” Ngoài cửa có người kêu.

Cố Mặc Tu đi đến.

Anh mặc áo sơ mi trắng, màu trắng mai nước ngư tử, mái tóc màu nâu nhạt bị gió thổi bay, nụ cười nhu hòa, đi về phía tôi.

“Tiểu Lạc!”

Lập tức tôi phản bác: “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải anh đã nói hôm nay tới chăm sóc em sao?” Tay anh dán dán vào mũi tôi, động tác vô cùng thân thiết.

Trên đầu bọn Quang Đầu đều xì ra một luồng khí bất lương.

Con Vịt tan nát cõi lòng, chìa tay vào người tôi, run run hỏi: “Hoa sen nhỏ, đừng nói với tôi, cả đêm hôm qua bà cùng người này ở chung một chỗ.”

“Chẳng lẽ, hôm nay tâm tình tốt đều là vì người đó?”

“Không thể nào? Liên Lạc, bà biết yêu từ lúc nào vậy?”

“Anh ta là bạn trai bà à?”

Bốn người cùng chung một câu hỏi.

Tôi vừa buồn cười vừa bực mình nhìn bọn họ, đang chuẩn bị mở miệng ra giải thích. Cố Mặc Tu liền mở miệng trước tiên.

“Mọi người đừng vậy, tôi là anh trai của Tiểu Lạc, tôi tên là Cố Mặc Tu.” Anh ôn hòa đi về phía bọn họ bắt tay.

Bốn người kia đều xì thêm một luồng khói bất lương trên đầu.

Một tay Biện Nghi kéo tôi vào một góc, dùng sức kéo mặt tôi ra: “Con nhỏ chết tiệt kia, bà thành thật nói cho tôi biết, chuyện này là đang đùa sao? Bà khi nào lại có một người anh trai?”

Con Vịt cũng sẵn vào: “Đúng vậy, đúng vậy, từ trước đến giờ tôi chưa thấy bà nhắc qua.”

Tôi buồn cười đẩy bọn họ ra: “Người đó đúng là anh trai tôi. Anh trai tốt, rất thân thiết.”

Bọn họ nhìn tôi, hồi lâu, mấy người đều ôm đầu khóc rống lên: “Hoa sen nhỏ của chúng ta bị người khác đoạt đi rồi!”

Tôi không để ý đến nhóm bọn họ, cầm lấy tay Cố Mặc Tu: “Anh, chúng ta đi ăn cơm ở đâu đây?”

Anh cười cười: “Tùy em. Em muốn đi chỗ nào?”

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Ra khỏi trường học rồi tính tiếp.”

Sáng sớm hôm nay, vừa đứng lên, Cố Mặc Tu giao cho tôi một chiếc chìa khóa, anh nói với tôi: “Từ hôm nay trở đi, em ở chỗ này với anh. Bên chỗ mẹ em cũng đừng trở về nữa.”

“Cái gì anh cũng biết?” Tôi hỏi.

Anh gật gật đầu, áy náy nhìn tôi: “Thật xin lỗi! Để em ở bên cạnh bà nhiều năm như vậy.”

Tôi lắc đầu, ôm lấy anh: “Đều không có việc gì. Hiện tại, chỉ cần có anh trai là tốt rồi, những thứ khác đều không quan trọng.”

Chúng tôi dạo qua một vòng, cuối cùng quyết định mua thức ăn sống trở về nhà tự làm.

Tôi nghĩ, chúng tôi nắm tay, bộ dáng nhất định giống người yêu. Nếu không, người thu tiền sẽ không nói với tôi: “Cô gái, bạn trai cô thật cẩn thận, vừa rồi còn vụng trộm hỏi tôi làm sao để nấu thịt vừa không ngấy lại ngon nữa.” Lúc ấy, tôi không cảm thấy có gì bất thường, thật sự rất thích ý không muốn đi giải thích rõ quan hệ của hai người. Lúc bước ra, anh xoa xoa đầu tôi, nói tôi nghịch ngợm. Cho tới bây giờ, tôi đều chưa từng hạnh phúc như thế. Từ sau khi rời xa Cố Mặc Tu.

Bộ dáng Cố Mặc Tu lúc nấu cơm, nhìn vào cảm thấy thật ấm áp.

Vóc dáng anh rất cao, tối thiểu là 1 m 80.

Khi anh mặc tạp dề đứng trong phòng bếp chuyên tâm chế biến, theo ánh mặt trời, tôi thấy được cánh chim thuần khiết sau lưng anh.

Trong lòng thấy êm ái, đi tới ôm lấy anh: “Anh trai... anh có cánh thiên thần!”

Anh cười, dùng cằm nhẹ nhàng chạm vào đầu tôi: “Lại đang nói mê sảng!”

Tôi không cam lòng, tiếp tục cọ xát vào anh.

“Anh, anh biết không? Em cũng từng có một đôi cánh, tiếc rằng em vô dụng, không cho nó bay lượn trên bầu trời.”

“Vậy em dùng nó làm cái gì?”

“Đặt ở trong nồi hầm canh...” Tôi chỉ chỉ vào cái nồi đang phát ra mùi hương đến mê người.

Anh cười lên ha hả, xoay người lấy tay theo lưng vỗ vỗ lên mặt tôi: “Tiểu Lạc, anh hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em như thế này.”

Tôi lại đột nhiên nói không nên lời.

Căn bản Cố Mặc Tu không biết trong 12 năm nay tôi đã xảy ra chuyện gì. Anh không biết trong lúc đó, chúng tôi đã có rất nhiều lỗi hỏng lớn.

Thời điểm ăn cơm, anh hỏi tôi: “Em không đi gặp ba sao?”

Tôi sững sốt, trong miệng ăn vài miếng cơm, không vui nói: “Em không muốn gặp ông ấy.”

Anh thở dài, gấp một ít thức ăn vào bát tôi.

“Ăn nhiều một chút, em xem, hiện tại em gầy thành bộ dáng gì. Chẳng lẽ bình thường mẹ đều không nấu cơm sao?”

Tôi liếc trắng mắt: “Trước kia anh cũng chưa từng thấy bà ấy làm cơm mà.”

Anh bưng tỉnh ngộ ra rồi gật đầu.

“Có phải ba không còn thường xuyên nổi giận? Ông ta có hay đánh anh không?”

Anh lắc đầu: “Vài năm nay, tính tình ông ấy đã thay đổi rất nhiều.”

Tôi cười cười: “Thật không?”, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn vào có cảm giác thật vô vị.

Tôi nói: “Chừng nào thì anh quay về trường học?”

Anh nghĩ một chút, mở miệng: “Sau một tuần, anh còn có thể ở cùng em 5 ngày nữa.”

Tôi gật gật đầu: “Tốt lắm, mấy ngày nay em sẽ không đi học.”

Anh lập tức vỗ vỗ cái bàn: “Nếu em dám không đến trường, anh sẽ không nấu cơm cho em ăn nữa.”

Về mặt tôi vừa cầu xin vừa chỉ trích: “Anh trai, anh đang uy hiếp em!”

Anh buồn cười lắc đầu: “Nhanh ăn đi! Chốc lát anh mang em đi mua một ít quần áo.”

Tôi cùng Cố Mặc Tu vui vẻ vượt qua một tuần.

Cái gì ở anh cũng không thay đổi. Ngoại trừ 12 năm trước ruồng bỏ là không tính, cơ hồ anh đều rất hoàn mỹ.

Biện Nghi hỏi tôi: “Về sau bà cùng anh bà ở chung à.”

Tôi gật đầu: “Tiền sinh hoạt phí, anh ấy sẽ ỉn.”

Biện Nghi vui mừng cười cười: “Con nhỏ kia, gặp gỡ bà nhiều năm nay, tôi chưa từng thấy bà hạnh phúc như vậy.”

Thì ra, ngay cả cô ấy cũng có thể nhận ra hiện tại tôi rất hạnh phúc.

Đối với bản thân, tôi lại cảm thấy thật sợ hãi. Tôi không thể tin vào thứ hạnh phúc đơn thuần đó, đối với cuộc sống pháp phông buồn vui này, rồi thản nhiên lại thấy bất an.

Cho nên, lúc lưng Cố Mặc Tu quay đi định rời khỏi phòng, thì tôi giống như một đứa trẻ con thích đùa giỡn. Ôm anh, sống chết không để anh đi.

Anh ngồi xổm người xuống, ôn nhu vuốt ve tóc tôi: “Tiểu Lạc, em gái ngoan. Về sau cứ cuối tuần, anh trai đều sẽ trở về thăm em được không?”

Tôi liều mạng lắc đầu: “Em không cần. Anh đi rồi, cũng sẽ không trở lại nữa.”

Trong mắt anh đột nhiên tràn ra nước mắt, đem tôi ôm vào trong lồng ngực, nghẹn ngào nói: “Sẽ không như vậy. Anh trai không bao giờ bỏ lại Tiểu Lạc nữa. Chờ anh tốt nghiệp, Tiểu Lạc đến sống cùng anh. Anh làm việc kiếm tiền nuôi em được không?”

“Vậy về sau nếu anh kết hôn, vợ anh nhất định sẽ không đáp ứng!” Ở trong lòng anh, tôi rầu rĩ nói.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt Cố Mặc Tu.

Một đêm trước kia, tuy rằng anh khóc, lại đưa lưng về phía tôi.

Bộ dáng anh khi rơi lệ rất được.

Lệ trong mắt anh trong suốt, trong suốt, giống như thủy tinh đầy vẻ mỹ lệ.

Cố Mặc Tu nói: “Anh sẽ không bao giờ kết hôn. Cả đời đều cùng ở một chỗ với em gái.”

Rất cuộc tôi cười lên, dùng đầu cụng cụng vào người anh: “Khó mà làm được, em còn muốn anh sớm kết hôn nữa kìa, sinh một đứa bé con cho em chơi đùa.”

Anh nói: “Tốt lắm, chỉ cần em gái anh vui vẻ!”

7. Chương 7: Công Nguyên 19xx: (một Nửa Cánh)

Cố Mặc Tu đi rồi.

Toàn bộ căn phòng đột nhiên trở nên trống rỗng, cả người tôi trôi nổi trong không gian hư ảo này.

Mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho tôi, dặn dò tôi buổi tối trước khi đi ngủ phải khóa cửa cẩn thận, không được hút thuốc, không được vào quán bar.

Từng cái tôi đều đáp ứng, trên thực tế, vừa buông điện thoại xuống, tôi lại cùng bọn Con Vịt lêu lổng bên ngoài.

Biện Nghệ nói: “Liên Lạc, nếu tôi là anh trai bà, nhất định sẽ gãy hai chân bà cho bà không đi lại nữa.”

Tôi đang điều chỉnh âm đàn guitar, khinh thường nói: “Kiếp sau đi!”

Lâm Tiểu Nhã đột nhiên xông vào phòng luyện tập, lạnh lùng nói với tôi: “Liên Lạc, cô ra đây cho tôi!”

Tôi buông đàn guitar xuống, vừa định đi ra.

Biện Nghệ giữ chặt tay tôi, lo lắng hỏi: “Bà thật sự muốn đi? Không biết cô ta còn muốn giữ trò mới mẻ gì nữa.”

Tôi cười cười: “Rất thú vị không phải sao? Hiện tại tôi đang nhàm chán lắm.”

Lâm Tiểu Nhã nhìn rất được, tôi không thể không thừa nhận. Cô ta có thân hình nhu nhược, tóc dài quá thắt lưng. Hai chân thon dài. Đáng tán thưởng hơn nữa là cái vẻ mặt của cô ta, luôn giống như một thiếu nữ còn trong trắng, hết sức ngây thơ.

Vừa nhìn thân hình cô ta, nhất định không biết, gần đây nhất, cô ta mới bị năm gã đàn ông cưỡng bức.

Tôi hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Cô ta quay đầu lại nhìn tôi, trong hốc mắt chứa đầy lệ: “Là cô làm, đúng không?”

Tôi biết cô ta ám chỉ điều gì, lại ra vẻ như không biết: “Cái gì mà tôi làm?”

Cô ta nắm chặt tay, tiếng nói khàn khàn: “Cô diễn cái gì mà diễn. Mấy thằng đàn ông kia là cô tìm?”

Tôi lấy tay vỗ vỗ đầu, như đang bừng tỉnh, ngộ ra: “Ồ, cô đang nói đến năm gã đàn ông kia á? Là tôi tìm đấy! Thế nào, cô tận hứng chứ? Ngẫu nhiên lại được chơi đến 5P. Chuyện này những người khác muốn hưởng thụ cũng chẳng được.”

Sắc mặt cô ta càng thêm khó coi: “Vì sao cô lại làm như vậy?”

Tôi dựa người vào cây cột, lấy ra một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, phun vào mặt cô ta: “Chẳng vì cái gì hết, tôi thích mà thôi!”

Cô ta cắn răng, căm hận nhìn tôi: “Liên Lạc, cô thật xấu xa!”

Tôi cười lên ha hả, giẫm nát tâm trí cô ta: “Cô nói đúng rồi, tôi chính là người xấu xa nhất thế giới này.”

Tôi xoay người rời đi. Khuôn mặt của cô ta, dù chỉ một giây tôi cũng không muốn nhìn.

“Chị!” Ở sau lưng, cô ta gọi tôi lại.

Tôi không hề nghĩ ngợi, xoay người cho cô ta một bạt tai: “Cô đừng kêu như vậy, tôi nghe xong thấy thật ghê tởm.”

Cô ta cắn răng nhìn tôi, trên gương mặt trắng nõn hằn rõ năm đốm ngón tay: “Cô không phải vẫn luôn thích âm nhạc sao? Tháng 10 trường nhạc viện của thành phố M sẽ tuyển sinh. Sao cô không thử đi đăng ký xem?”

“Cô có ý tứ gì? Chuyện của tôi mắc mớ gì cô phải quan tâm.”

Cô ta dừng một chút, mở miệng: “Tôi chỉ mong cô rời đi mà thôi. Chỉ cần một ngày cô còn đứng trong cái trường này, vĩnh viễn tôi bị cô đặt dưới chân, vĩnh viễn không sánh bằng cô.”

Tôi xoay người rời đi: “Trước tiên nên tự trông nom tốt bản thân cô đi. Mấy ngày này tốt nhất nên ngoan ngoãn. Đừng có mà làm bất kỳ điều gì động đến tôi. Nếu không, lần sau cô không chỉ hưởng thụ đơn giản như vậy đâu.”

Lời nói của Lâm Tiểu Nhã làm tôi thật vui sướng. Chưa nói gì đến âm nhạc, chỉ cần là trường nhạc viện ở thành phố M, đối với tôi cũng là một sự hấp dẫn rất lớn.

Thành phố M, chẳng phải đại biểu cho việc tôi có thể ở cùng một chỗ với Cố Mặc Tu, không cần tách ra hay sao?

Trong lúc tôi đang vui sướng đem tin tức này nói cho bọn Con Vịt, Biện Nghê lại là người đầu tiên phản đối.

Cô ấy nói: “Tôi lên mạng tham khảo rồi, muốn dự thi vào trường đó, trước tiên phải xin thôi học ở trường. Nếu bà không đồng, thì làm sao bây giờ?”

Ngược lại, bọn Quang Đầu thật yên lặng, lời nói của bọn họ mang ý: “Liên Lạc thật sự rất giỏi, chỉ cần đứng trước mặt ban giám khảo, chơi một ca khúc, lập tức sẽ được nhận vào học miễn phí.

Trình độ của tôi tuy rằng không mấy sáng lạn như bọn họ miêu tả, nhưng cũng không quá kém cỏi. Chỉ cần ngày thường luyện tập nhiều, chắc không có vấn đề gì.

Tôi đem ý tưởng này nói cho Cố Mặc Tu, ở đầu dây bên kia, anh suy nghĩ hơn nửa ngày rồi mới nói: “Em đừng vội xin thôi học, dù sao thời gian báo danh còn hai tháng. Trong khoảng thời gian này, cố gắng luyện tập, đợi sau hai tháng thấy trình độ của mình tiến bộ như thế nào, đến lúc đó quyết định cũng chưa muộn.”

Tôi quyết định nghe lời Cố Mặc Tu.

Chỉ còn một tháng, cả ngày tôi đều giam mình trong phòng luyện tập. Trừ bỏ những ngày Cố Mặc Tu trở về, tôi sẽ cố gắng về nhà sớm. Thời gian còn lại, không ai nhìn thấy tôi. Bị chọc giận, Con Vịt thường xuyên nhìn lên bầu trời hô to: “Hoa sen nhỏ vứt bỏ chúng ta rồi!”

Vào một ngày, đang luyện tập, đột nhiên tôi nghĩ đến: Đã lâu rồi không thấy Liên Thực.

Tôi đối với bà ấy, bị vây hãm bởi một loại trạng thái vừa yêu vừa hận.

Tôi yêu quý bà, không chỉ vì bà là mẹ tôi, tôi yêu sự xinh đẹp của bà, đánh giá cao lý trí cùng trí tuệ bà.

Đối với bà, đồng thời cũng oán hận. Bà lạnh lùng với tôi, hoàn toàn xóa đi nghĩa vụ của một người mẹ.

Tôi vẫn không rõ ràng tình cảm của bà và Cố Kỳ Ngôn lúc trước.

Trong trí nhớ của tôi, bọn họ rõ ràng là yêu nhau, thế nhưng vì sao lại cãi nhau, oán hận nhau, cuối cùng lại bình tĩnh chia tay. Mà sau khi rời đi, hai người đều không tái hôn.

Ở một nơi nào đó, tôi nghe được ý nghĩa của thập tự giá.

Thập tự giá, trực ngang là biểu tượng cho tình yêu, còn lại là trực thẳng, sự phẫn nộ của thần linh, biểu tượng cho tội lỗi và trừng phạt.

Vì có gì, con người muốn yêu? Lại vì có gì, trong tình yêu cũng ẩn chứa một lưỡi dao sắc bén đầy phẫn nộ?

Có phải khi người yêu người, thường thường sẽ phạm tội?

Oán hận cùng bi thương... Yêu mê loạn liền biến thành một trò hề!

Kỳ thực về chuyện này, cách nói đó cũng không sai. Bởi vì lúc đầu thập tự giá vốn dùng để giết người, nó là một hình cụ thời nguyên thủy.

Vì có gì yêu nhau lại phải trừng phạt nhau? Con người chính là loại động vật có nghiệp chướng nặng nề nhất thế gian.

Nhân loại từ khi sinh ra đã được định đoạt cả đời không được quên đi những tội ác trước kia, có lẽ chính bản thân mình cũng là một loại tội chăng?

Tôi nghĩ khẳng định trong lúc đó, Liên Thực cùng Cố Kỳ Ngôn tồn tại ràng buộc về vật chất, cản trở cái quy tắc bình thường về tình yêu của bọn họ.

Tôi nhớ rõ rằng năm đó, chỉ cần Cố Kỳ Ngôn nổi giận, sẽ đi xé rách vấy Liên Thực. Cuối cùng hai người bọn họ ôm nhau một chỗ khóc rống thất thanh.

Cố Kỳ Ngôn từng nói một câu, lưu lại thật sâu sắc trong đầu tôi.

Ông ta nói với bà rằng: “Tôi yêu em đến mức không biết nên yêu em như thế nào mới tốt, thật muốn đem em nuốt vào trong, như vậy có thể cùng em tan ra làm một thể, vĩnh viễn không bao giờ tách ra.”

Đảo mắt đã tới tháng chín, thời tiết về thu. Tôi cùng Cố Mạc Tu ở chung vô cùng khoái trá.

Anh đối đãi với tôi tốt lắm, cái gì cũng sủng ái tôi. Cuối tuần nào cũng trở về, đều mang cho tôi rất nhiều đĩa CD âm nhạc cùng sách vở về các loại đàn guitar.

Tôi dần dần quên đi chuyện anh đã từng ruồng bỏ mình.

Cố Mạc Tu đúng là một người con trai tốt. Một người anh tốt.

Chỉ cần tôi không muốn ra khỏi nhà, anh cũng sẽ buông tha toàn bộ ngày nghỉ của mình, cả ngày chỉ ở nhà cùng tôi.

Trong phòng, chúng tôi xem đĩa, nói giỡn, ngẫu nhiên bàn chuyện tương lai sau này.

Tôi nói: “Em không có lý tưởng lớn gì, chờ em đi phỏng vấn xong, em sẽ chọn trông nom một lớp dạy nhạc nào đó, đem những gì học được, mở một lớp dạy nhạc cụ, giáo huấn một vài học trò có tố chất.”

Cố Mạc Tu học ở trường đại học tài chính lớn nhất thành phố M.

Anh nói với tôi: “Kỳ thực đối với tài chính anh không có hứng thú, lúc trước lựa chọn đều vì Cố Kỳ Ngôn.”

Hiện tại anh thay đổi động cơ, về sau sẽ cố gắng lợi dụng kiến thức đã học được của chính mình, kiếm thật nhiều tiền cho tôi.

Tôi lắng nghe, luôn cười anh: “Vậy em sẽ tiêu tiền như thế nào? Cùng lắm là nhìn ngắm các loại đàn guitar tốt, ưng cái nào thì mua mà thôi.”

Anh nói: “Khi anh kiếm được nhiều tiền rồi, thế nào cũng có ngày đột nhiên em muốn dùng, không đến mức tìm không ra tiền.”

Tôi nói: “Anh thật đúng là người đàn ông tốt. Nếu không vì mình là em gái, khẳng định em sẽ yêu anh mất.”

Anh vừa nghe xong, mặt liền đỏ lên, xoa đầu tôi, sau đó tìm mấy lý do linh tinh gì đó để rời đi.

Khi đó, tôi không nghĩ nhiều lắm. Căn bản tôi không biết rằng: có một ngày Cố Mạc Tu sẽ yêu tôi.

Mà tôi, cũng không biết có một ngày, chính mình cùng anh rơi vào ngục lao tối tăm lạnh lẽo.

Sau đó tôi ngẫm lại, kỳ thực khi Cố Mạc Tu bắt đầu nói cho tôi nghe chuyện xưa ‘Bán dục’, người anh yêu cho tới giờ đều là tôi.

Chính là, chúng tôi ly biệt 12 năm, sau đó ngày lẫn đêm cùng ăn cùng ngủ, mới có thể đem những chuyện tiềm tàng trong lòng anh bức ra ngoài.

Dù sao cũng không thể trách được bất kỳ người nào. Năm đó chúng tôi sớm đã tách ra, cũng là lúc chúng tôi cùng nhau bẻ gãy đi một cánh cửa mình.

Tháng chín thời tiết vẫn nóng nực như cũ.

Tôi hữu khí vô lực nằm trên giường, đàn guitar cùng đĩa CD ném đầy mặt đất.

Cố Mặc Tu trở về từ thành phố M.

Thấy bộ dáng bất cần của tôi, trong ánh mặt trời chói chang, anh liền chạy đi mua nước chanh đá mà tôi yêu thích nhất.

Mồ hôi dính trên người, có cảm giác không sạch sẽ đến mức chán ghét.

Vì thế tôi đem quần áo thoát ra, chỉ mặc duy nhất nội y, quần lót nằm trên giường.

Dần dần bắt đầu buồn ngủ.

Lúc anh trở lại, tôi sớm đã ngủ.

Tôi mơ thấy rất nhiều chuyện kỳ quái.

Kinh ngạc nhất chính là thân thể của Cố Mặc Tu.

Phía sau anh, không biết khi nào chỉ còn duy nhất một cánh.

Tôi hỏi anh: “Anh trai, một cánh của anh đi đâu rồi?”

Anh ưu thương nhìn tôi, chìa vào tay của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn thấy, cả kinh kêu to lên.

Trên tay trái tôi có một cánh đang đổ máu gắt gao bám chặt lấy. Chết lờng màu đỏ cùng lông chim tuyết trắng tạo nên một vẻ đẹp kinh diễm.

Tôi khóc lóc nhìn anh nói: “Thật xin lỗi!”

Cố Mặc Tu dùng cánh còn lại của mình bao lấy tôi, cúi đầu hôn môi tôi.

Sau đó anh chỉ vào tay của mình nói: “Em xem, cánh của em cũng đã ở trên tay anh rồi.”

Tôi nhìn thấy tay trái anh cũng đang nắm một cánh, cánh chim màu trắng, máu tươi đầm đìa.

Mảnh liệt bùng tỉnh.

Tôi xoa bóp mặt mình, thì ra chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng, trên môi lại ướt át. Trong mộng, nụ hôn kia của Cố Mặc Tu, rõ ràng có trong hiện thực.

Tôi bắt đầu kinh hoàng, ngẩng đầu tìm kiếm Cố Mặc Tu. Anh đưa lưng về phía tôi, đứng trước cửa sổ, yên lặng hút thuốc.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên người anh, tia nắng nhu hòa phản chiếu bức tranh ôn nhuận.

Tôi đi tới, từ phía sau ôm lấy anh.

“Anh trai, em gặp ác mộng!”

Thân thể anh rõ ràng cứng đờ, không nói lời nào đẩy tôi ra, tắt điếu thuốc trong tay, ôn nhu nói: “Gặp ác mộng gì?”

Tôi bắt mặn, mặt nhăn mày nhú: “Không phải anh từng nói em không được hút thuốc sao? Chính mình còn không nghe lời...”

Anh cười cười: “Anh muốn sai lầm một lần cũng không thành.” Ngược lại, tầm mắt dán lên thân thể tôi, mặt lại nhanh chóng đỏ lên: “Mau mặc quần áo vào!”

Tôi đi đến bàn bên cạnh, cầm lấy đồ uống anh vừa mua, há to mồm dốc xuống: “Trời nóng quá! Em không mặc.”

Anh liền cố chấp nhặt chiếc áo khoác dưới đất mặc lên người tôi.

Không biết có phải do ảo giác, tôi cảm nhận hai tay Cổ Mạc Tu tựa như đang run rẩy.

Anh đứng cách xa tôi vài bước, ánh mặt trời ở phía sau lưng anh, phản xạ lại, trong căn phòng không thấy rõ được vẻ mặt anh.

Anh nặng nề mở miệng: “Tiểu Lạc, có khả năng, mấy ngày cuối tuần sắp tới anh không về được. Em phải tự chiều cổ mình thật tốt.”

Tôi nghe vậy, nóng nảy: “Vì sao?”

Anh nói: “Trong trường cửu đi thực tập, có khả năng anh sẽ bề bộn nhiều việc.”

“Có thể không đi được không?”

Anh lắc đầu: “E rằng không được.”

Tôi nản lòng, ngồi bệt xuống đất: “Anh không ở đây, một mình em rất buồn.”

“Em không phải có cả một đám bạn thích âm nhạc sao? Nếu nhàm chán có thể tìm bọn họ chơi.” Giọng nói của anh rất mềm, nghe thật hay.

Tôi gật gật đầu, không nói gì.

Tôi biết Cổ Mạc Tu có sách vở, bài tập của chính mình, tôi không thể quá mức, không thể dính chặt vào anh.

Lúc tôi nhện không được mất mát, đột nhiên đề xuất yêu cầu với anh.

8. Chương 8: Công Nguyên 19xx: Dã Thú

Ngày cuối tuần thứ hai, Cổ Mạc Tu đi, tôi làm thủ tục thôi học.

Con Vịt vẽ mặt cầu xin nói với tôi: “Hoa sen nhỏ, bà đi rồi, cái trường học này khẳng định sẽ nhàm chán rất nhiều.”

Tôi chưa cho anh ta một chút sắc mặt tốt nào: “Thiếu một ít chương trình giải trí huyền thuyên, ông sẽ không chết thảm đâu.”

Biện Nghê vẽ mặt lo lắng nhìn tôi: “Liên Lạc, bà thật sự muốn nghỉ học?”

Tôi dương dương tự đắc cầm trong tay thủ tục nghỉ học: “Cái này đều đã cầm, còn giả được sao?”

Cô ấy lại hỏi: “Bà có chắc chắn không? Đối cái trường học kia?”

Tôi gật gật đầu: “Tôi nhất định có thể qua được lần tuyển sinh này.”

Cô ấy cười. Nhưng mà bộ dáng thật bi thương.

Biện Nghê nói: “Liên Lạc, tôi không biết nên nói bà là đang tự tin, hay là thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Như thường lệ, mỗi ngày Cổ Mạc Tu đều gọi điện thoại cho tôi.

Lúc đầu, anh còn nói cho tôi một chút chuyện lý thú trong trường.

Sau đó, anh bắt đầu ở trong điện thoại trầm mặc một lúc lâu.

Tôi hỏi anh: “Cổ Mạc Tu, có phải anh đang có chuyện gì gặt em?”

Anh nói: “Tiểu Lạc, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Chưa bao giờ anh đứng trước mặt trả lời tôi. Hoàn hảo, tôi cũng không thích những người rối rắm. Anh không muốn nhiều lời, tôi cũng sẽ không hỏi lại nhiều.

Sau khi nghỉ học, một ngày bắt đầu trở nên càng thêm nhàm chán.

Tôi báo danh vào một lớp học nhạc, mỗi ngày trừ ra bốn giờ học, phần nhiều thời gian là cùng bọn Copy lêu lổng.

Vào một ngày, ở nhà luyện đàn. Càng luyện càng nhàm chán, đơn giản tôi liền gọi điện thoại rủ bọn Copy đi chơi.

Con Vịt miệng đầy oán giận: “Hoa sen nhỏ, từ sau khi bỏ học, càng ngày bà càng trở nên nhàm chán. Đây đã là lần thứ ba trong tuần bà bảo chúng tôi cùng đi bộ lượn đường rồi đấy.”

Quang Đầu nói: “Loại tình huống này cũng không phải từ lúc sau khi hoa sen nhỏ bỏ học mới có, các người không phát hiện ra sao? Chỉ cần anh trai vừa đi, bà ấy liền ủ rũ giống như cây cà chua nhiễm sương giá.”

Con Vịt lại nói: “Tôi biết rồi, loại tình huống này ở trong sách tên là quyến luyến anh trai.”

Tôi đập bọn họ một cước: “Các người cũng luyện ba, luyện mẹ chứ bộ.”

Chỉ có Copy hỏi một câu đứng đắn: “Liên Lạc, chuyện cuộc thi bà chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Còn thế nào nữa. Chắc hẳn không có vấn đề gì.”

Quang Đầu lại đùa dai: “Hoa sen nhỏ quả nhiên là người trung gian của chúng ta, rất tự tin.”

Mấy người, trò chuyện câu được câu không. Tại ngã tư đường phần hoa hết đi một vòng lại một vòng.

Đi ngang qua quảng trường, chúng tôi nhìn thấy vài thanh niên đang tụm lại một chỗ biểu diễn ca nhạc.

Vài người chúng tôi cùng nhìn nhau, cười.

Con Vịt không biết lấy từ đâu ra một đồng nhạc cụ. Hưng phấn nói: “Đã lâu không cùng nhau tập luyện. Hôm nay, mục tiêu của chúng ta sẽ là?”

Tôi nghĩ, nói: “Cướp được đĩa bàn của mấy người kia.”

Thế nhưng Quang Đầu cùng Copy ác ý cùng nhau kêu đáp lời: “Không có ý kiến.”

Con Vịt vừa lòng, cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy, gỗ mục khó điêu.”

Chúng tôi bắt đầu trò đùa dai đứng cạnh mấy người thanh niên kia, bắt đầu lách cách diễn tấu.

Tôi không ca hát, trong bốn người, tôi là tay đàn guitar chính.

Con Vịt đứng trước bàn phím, kỹ thuật đánh đàn của anh, đã đạt tới trình độ chuyên nghiệp.

Tôi cảm thấy, chỉ khi đồng thời cùng bọn họ đánh trống reo hò trong âm nhạc thì mới có thể tạm quên đi những phiền não của thế tục.

Hồi tưởng lại, bốn người chúng tôi lúc quen nhau cũng coi như thú vị.

Khi đó, tôi đang bị lời đồn do Lâm Tiểu Nhã tạo ra bực bội đến mức phát hỏa, sầm mà không có chỗ phát tiết, ba đứa gốc này tự dưng đến trước cửa.

Lúc tan học, bọn họ chặn tôi trên đường, câu nói mở miệng đầu tiên là: “Cô chính là cái người trong truyền thuyết tạo ra hai lần quả, hoa sen nhỏ?”

Tôi cười rộ lên, gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi chính là cái người đã kết hai lần quả, hoa sen nhỏ.”

(tạo quả = có thai ~.~ ... Tiểu hoa sen, nguyên văn hán việt là Tiểu Liên Hoa, chót để tên cũ nên thôi, càng dễ hiểu.)

Bọn họ thấy tôi cười trêu chọc, không khỏi tức giận, rống to về phía tôi: “Cô... Cô... Một người nữ sinh như cô sao có thể không biết xấu hổ như vậy?”

Tôi cười càng loạn, xoay người, khoát tay về phía bọn họ: “Tôi đây chính là đứa con gái không biết xấu hổ đó, thật không có hứng thú nói chuyện cùng ba đứa gốc các người.”

Bọn họ vừa nghe xong, nóng nảy, vội vàng chạy nhanh ra trước mặt tôi, ngăn tôi lại: “Không được đi.”

Tôi hỏi: “Ba người tìm tôi có chuyện gì?”

Một nam sinh diện mạo âm nhu đi tới, anh ta đi lại vài vòng xung quanh tôi, cao thấp mà đoán một chút, cuối cùng vuốt cái cằm không râu, khách khí giống như ông cụ, nói: “Đứa nhỏ này lớn lên, đích thực không phải con gái.”

Tôi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười: “Ba người rốt cuộc muốn làm gì?”

Lúc sau, cuối cùng ba người cũng kêu lên: “Chúng tôi muốn cô gia nhập nhóm ba người bọn này.”

Tôi ngẩn người, xì một tiếng, bật cười: “Vì cái gì lại muốn tôi gia nhập chứ?”

Quang Đầu gãi gãi phần đầu không tóc, có chút xấu hổ nói: “Kỳ thực cũng không có gì, chúng tôi chỉ cảm thấy ba thằng con trai mỗi ngày đi cùng nhau, thật sự không có ý nghĩa, nên tìm một cô gái xinh đẹp vào nhóm thôi mà.”

Một người khác đi tới, rất có trí tưởng tượng phong phú: “Như vậy chúng ta bốn người đi cùng nhau, càng làm cho người khác để ý.”

Tôi cười không thở nổi, hỏi: “Vì sao lại muốn tìm tôi?”

Cái người con trai giống con gái đi tới: “Những đứa con gái khác đều quá yếu ớt, ghê tởm muốn chết. Chúng tôi quan sát thật lâu, cũng chỉ còn cô là phù hợp yêu cầu của chúng tôi.”

Tôi gật gật đầu: “Thật là vinh hạnh.”

Quang Đầu vội vàng nói: “Cô gật đầu, cô gật đầu. Chúng tôi coi như cô đáp ứng rồi đó.”

Cứ như vậy, tôi bị ba người cứng rắn kéo vào tiểu tổ chức này, từ ba người group biến thành bốn người group.

Vào một ngày nào đó, bốn người đều nhàm chán đến mức muốn tự sát, Con Vịt đột nhiên đề nghị: “Chúng ta cùng nhau ngoạn trong âm nhạc thôi.”

Mấy người đối diện nhìn nhau, nửa giây sau đều vỗ tay hoan nghênh.

Cứ như vậy, bốn người lại bắt đầu oanh oanh liệt liệt chìm đắm trong âm nhạc.

Copy có cái cổ họng tốt. Nhưng mà, học nhạc cụ lại ngốc kinh người, sau hơn một tháng học nhạc cụ, rốt cuộc đành buông tha, tự phong mình làm người hát chính.

Từ nhỏ Con Vịt đã học đàn dương cầm, là trụ cột chơi đàn, hơn nữa ngày ngày luyện tập, kỹ thuật rất nhanh tiến bộ hơn.

Quang Đầu có trong tay Bối Tư tốt. Ngón tay của anh ta thon dài mà sạch sẽ, rất giống Cổ Mặc Tu.

Tôi thường xuyên nhìn tay anh ta mà cảm thán: “Bàn tay xinh đẹp như vậy, phối hợp với người của anh, thật sự bị hủy hoại.”

Phía đằng sau, Con Vịt sẽ đi tới, cười nói: “Cho nên nói, ở nơi này tôi đẹp trai nhất.”

Quang Đầu nói: “Lời nói thật là ghê tởm. So với con gái còn xinh đẹp hơn.”

Tôi gật đầu: “Chính xác, ngay đến tôi nhìn thấy anh còn thấy tự ti.”

Bọn họ cùng Biện Nghê, là đồng bọn tốt duy nhất của tôi trong thành phố S này.

Tôi nghĩ, tôi thật yêu bọn họ.

Tại quảng trường, chúng tôi đùa nhau đến mức điên cuồng.

Người vây xem càng ngày càng nhiều. Một người thanh niên bên kia, người xem lại càng ngày càng ít.

Tôi khiêu khích vẫy tay về phía bọn họ, phát ra tiếng: “We are the best!”

Tại quảng trường điên cuồng mà chơi trong vài giờ, bóng đêm dần dần tới.

Con Vịt đem nhạc cụ thu lại, cười nói: “Quả nhiên cùng hoa sen nhỏ chơi nhạc vẫn thống khoái nhất.”

Hai người khác cũng tỏ vẻ tán thành mà gật đầu.

Đang cười nói, mấy người thanh niên bị chúng tôi chơi ột vố liền đi tới.

Bọn họ nhìn thấy tôi, câu nói đầu tiên chính là: “Tôi tưởng là ai, thì ra là hoa hậu giảng đường.”

Tôi cất đàn guitar đi, không để ý tới bọn họ, xoay người bước đi.

“Tao nói, mày nguy trang thanh cao này nọ làm gì?” Phía sau có người hô to.

Quang Đầu nói với tôi: “Đừng để ý đến nhóm bọn chúng.”

“Tôi biết.”

“Liên Lạc, mày còn nhớ rõ hai năm trước không, nền đá lát kia?” Phía sau có hai người vọt tới trước mặt tôi, cười hì hì ngăn tôi lại.

Bước chân của tôi nhất thời dừng lại.

Run rẩy từ đầu lan tràn đến lòng bàn chân, cho đến từng đầu ngón tay.

Con Vịt nhận thấy sự khác thường của tôi, đi đến bên cạnh tôi: “Làm sao vậy?”

Hai lời tôi chưa nói, đoạt lấy Bối Tư trong tay Quang Đầu, mãnh liệt ném về phía bọn họ.

Đầu rơi máu chảy. Máu tươi như suối.

Tôi cười.

Nhưng tôi cảm thấy khó hiểu, chỉ là hận, đi về phía hai người đang tê liệt nằm trên mặt đất, vươn chân hung hăng đạp vào thân thể bọn họ.

Thì ra chính là hai người bọn họ đã đánh gãy cánh của tôi.

Nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều tự thôi miên chính mình, quên đi chuyện kia.

Thế nhưng, kết quả là, không chỉ không quên, thậm chí từng chi tiết đều nhớ rành mạch.

Từng câu nói, từng cái lỗ chân lông, đều bởi vì cái việc trong trí nhớ kia làm cho đau đớn.

Con Vịt đi về phía tôi, ôm lấy tôi: “Liên Lạc, bà điên rồi. Nếu đánh tiếp sẽ chết người.”

Tôi điên cuồng giãy giụa: “Buông, hôm nay nếu tôi không đánh chết lũ tạp chủng này, tôi thật muốn xin lỗi chính mình, thật muốn xin lỗi Cố Mặc Tu.”

Quang Đầu ngây ngẩn cả người, anh chỉ tay vào mặt tôi, nói: “Liên Lạc, bà khóc.”

Tôi lấy tay lau lau một phen trên mặt, tất cả đều là nước mắt.

Hai người kia đã bị tôi đánh tới mức không tiếp tục nhúc nhích được.

Mấy người khác kêu lên sợ hãi rồi chạy trốn.

Copy kéo tôi lại: “Liên Lạc, bà phải tỉnh táo lại.”

Tôi mới bắt đầu hiểu ra. Nhìn hai người đang nằm dưới mặt đất: “Bọn họ... Bị tôi đánh chết rồi sao?”

Xa xa truyền âm thanh xe cảnh sát.

Con Vịt gọi tôi: “Hoa sen nhỏ, bà đi nhanh lên.”

Tôi mờ mịt lắc đầu: “Vậy ba người làm sao bây giờ?”

Con Vịt nóng nảy, rống to về phía tôi: “Nếu bà không đi, đến lúc đó bị bắt được, cả đời bà liền xong rồi.”

Quang Đầu cũng đi tới khuyên tôi: “Liên Lạc, bà nhanh đi trước. Nơi này giao cho chúng tôi. Bà phải biết, ba Con Vịt là cục trưởng, làm sao có chuyện gì được?”

Không đợi tôi lên tiếng, Con Vịt liền nâng tôi đứng lên.

Đến một cái ngõ thì dừng lại, chỉ vào bên trong tối om: “Trước tiên bà vào trong đó tránh đi, chờ nghe không thấy động tĩnh gì mới trở ra.”

Âm thanh xe cảnh sát càng ngày càng gần.

“Đi mau lên!” Con Vịt thúc giục đẩy tôi vào trong: “Nhớ! Chờ khi nào không có động tĩnh mới được ra. Ngày mai tôi sẽ liên lạc với bà.”

Nói xong, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tôi cuốn lui người vào một góc sáng sửa nhất trong ngõ tối.

Bên cạnh có rất nhiều muỗi khiêu khích, nhiễu loạn tôi.

Ta đột nhiên thật chăm chọc nghĩ đến một bài ca: Chúng tôi là côn trùng có hại, chúng tôi là côn trùng có hại.

Bây giờ, Cố Mặc Tu đang làm cái gì? Anh đã đi vào giấc ngủ chưa?

Mở di động ra, từng cái, từng cái tin nhắn nhanh anh gửi cho tôi.

“Tiểu Lạc, đi ngủ sớm một chút.”

“Tiểu Lạc, anh trai nhớ em.”

“Tiểu Lạc, không được hút thuốc, không được đánh nhau, không được uống rượu. Phải ngoan.”

“Tiểu lạc, hôm nay đi trên đường thấy một cái quần trắng của nữ, anh mua nó rồi. Anh nghĩ, em mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.”

“...”

Nhìn vào, nước mắt tôi đã rơi từ khi nào.

Kỳ thật, tất cả mọi chuyện đêm nay, sẽ không ở trong trí nhớ tôi mà quấy phá.

Chỉ vì Cố Mặc Tu xuất hiện.

Anh thuần trắng cùng tôi hắc ám so sánh với nhau thật khác biệt đến mãnh liệt.

Sự tự ti của tôi, làm cho tôi đêm nay điên cuồng.

Tiếng xe cảnh sát dần dần đi xa.

Hồi lâu, bốn phía rớt cuộc im lặng.

Tựa như toàn bộ thế giới đều đã chết.

Tôi theo góc sáng sửa đi ra, không có mục đích đi du dãng bốn phía.

Tôi không nghĩ sẽ quay về nhà của tôi cùng Cố mặc Tu. Đó là nơi thuần trắng, tôi không muốn mình làm cho nó bị nhiễm bẩn.

Đêm khuya, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm.

Tôi cuốn trong chiếc áo duy nhất trên người, co rúm mà tiêu sái đi trên đường cái không một bóng người.

Tôi cảm thấy bộ dáng của mình giống như một con chó lưu lạc, dơ bẩn lại ti tiện.

Đi ngang qua một cửa hàng Internet, tôi tiến vào.

Bên trong có đèn đuốc, hệ thống sưởi hơi ấm áp, còn có rất nhiều người lớn.

Phía đằng sau, có lẽ chỉ có mấy người địa phương mới làm tôi cảm thấy an tâm đôi chút.

Mở máy tính ra, đăng nhập QQ.

Ảnh chân dung của Cố Mặc Tu là một sắc tối.

Anh ký tên rất đơn giản, chỉ có hai chữ: Bán Dực.

Trong tiệm Internet, sương khói lượn lờ. Không khí kém cực độ.

Người đàn ông trung niên bên cạnh không ngừng nhìn về phía tôi.

Tôi trừng mắt, liếc một cái, mở trò chơi trên internet, cùng đồng đội chém giết.

Trời dần dần sáng. Xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì mất ngủ, nhìn đồng hồ, đã năm giờ hơn.

Tính tiền, rời rời khỏi tiệm Internet.

Thành phố S vài sáng sớm, sương mù lượn lờ, một mảnh mờ mịt. Khí lạnh thấu xương.

Tôi hắt xì vài cái, tay kéo quần áo vào sát người, đi về nhà.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân. Chăm chú, một giây đều không ngừng đi theo tôi.

Tôi cảnh giác bước nhanh hơn.

Tiếng bước chân phía sau cũng đồng thời bước nhanh hơn.

Tôi bắt đầu chạy.

Cánh tay đột nhiên bị người nào đó kéo lại: “Muốn trốn đi đâu.”

Hoảng sợ quay đầu, thì ra là tên đàn ông trung niên trong quán Internet.

Hắn tà ác cười, kéo tôi vào một cái ngõ nhỏ.

Tôi giãy giụa, suy nghĩ cách thoát khỏi tay hắn, bất đắc dĩ lực cánh tay của hắn quá mạnh mẽ.

Cảnh tượng hai năm trước đột nhiên hiện ra trong trí óc tôi.

Đêm đó, không có ánh trăng.

Trên nền đá lát dơ bẩn, sinh trưởng rất nhiều rêu, cỏ, ẩm ướt.

Tôi không thấy rõ mặt hai tên đó.

Bọn chúng xé rách quần áo của tôi, dù tôi có kêu khóc cỡ nào, cũng sẽ không dừng lại.

Bọn chúng sẽ không dừng lại. Bọn chúng xỏ xuyên qua cơ thể của tôi, cường ngạnh xé rách, làm rách cánh của tôi.

Cả người tôi đánh một cái lạnh run.

Cảnh tượng này dữ dội tương tự. Ngõ nhỏ tối tăm, đá lát dơ bẩn, không khí ẩm ướt.

Người đàn ông bộ mặt dữ tợn, ý đồ muốn xé rách quần áo của tôi.

Tôi không biết mình lấy quyết tâm từ đâu ra, cúi đầu hung hăng đánh vào cánh tay hắn.

Hắn bị đau, buông tay, tôi bỏ chạy.

Gió ở bên tai gào thét. Âm thanh mãnh liệt của tên đàn ông phía sau dần dần biến mất.

Tôi chạy thật lâu thật lâu. Tựa như muốn chạy trốn toàn bộ thế giới.

Lúc tôi dừng lại thì đã đứng trước cửa phòng Liên Thực.

Mặt trời đã lên cao, từng đợt ánh nắng chiếu vào căn phòng, tạo ra một tầng lói màu vàng như thuốc.

Giật mình, điều chỉnh một chút hô hấp, đi vào.

Tôi hận Liên Thực. Nếu bà ta không có bất hòa với Cố Kỳ Ngôn đến mức ly hôn, như vậy, tôi sẽ không đi đến tình trạng này.

Phòng vẫn như cũ, giống như lần trước tôi chạy ra, thật sạch sẽ. Trong không khí bay nhàn nhạt hương Mãn Côi.

Trước cửa bày một đôi giày đàn ông, dựa vào đôi giày cao gót đỏ chói bên cạnh. Dựa sát vào lẫn nhau.

Tôi không hề dự định chào hỏi Liên Thực. Tôi trở về, là để lấy ảnh chụp của tôi cùng Cố Mặc Tu.

Thế nhưng, chưa bước qua cửa phòng, tôi liền thấy một người đàn ông.

Ông ta có gương mặt tương tự như tôi. Thân hình giống như trong trí nhớ thật cao lớn.

Dựa sát bên cạnh ông là một người phụ nữ xinh đẹp, bà ta có chiếc cổ cao, hai chân thon dài, thân hình mảnh lả lướt.

Bọn họ là Cố Kỳ Ngôn và Liên Thực.

9. Chương 9: Công Nguyên 19xx: Dự Triệu (điều Báo)

Một câu tôi đều không nói, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mặt trời đã hoàn toàn lên trên đỉnh. Ánh sáng chiếu trên người tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rét lạnh.

Kéo sát quần áo vào người, không biết nên chạy đi đâu.

Bộ dáng Cố Kỳ Ngôn cũng không bởi vì năm tháng mà lãng phí. Những kinh nghiệm theo thời gian, ngược lại làm cho ông có một loại khí chất trầm ổn gì đó.

Ông ta cùng Liên Thực ôm nhau, dùng một tư thái cắn nuốt lẫn nhau.

Tìm một góc tối nhỏ, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối, đầu thật sâu vùi vào giữa hai chân.

Cố Kỳ Ngôn quả nhiên biến thái.

Một đêm không có chỗ ở, mệt mỏi cực độ, cơn buồn ngủ dần dần đánh úp lại.

Tắt điện thoại di động, điều chỉnh tư thế một chút, làm tổ trong góc tường, chìm vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy Cố Kỳ Ngôn.

Trong ngực, ông ta ôm đầu Liên Thực.

Trên khoe miệng Cố Kỳ Ngôn thắm những sợi tơ máu dài nhỏ khác nhau, giống như một con rắn đỏ.

Bụng của ông ta dần dần trương to, cuối cùng, nổ, nửa thân thể Liên Thực từ trong bụng ông ta đi ra, cả người máu tươi đầm đìa.

Mãnh liệt tỉnh lại! Mồ hôi lạnh ứa ra.

Nhìn quanh bốn phía một chút, trời đã tối rồi.

Tôi tự giễu kéo kéo khoe miệng, không nghĩ tới mình có thể ngủ lâu như vậy.

Từ trong túi tiền lấy ra một bao thuốc lá, lựa ra một điếu để hút.

Hút đến điếu thứ mười hai thì tôi đột nhiên điên cuồng tưởng niệm Cố Mặc Tu.

Ngực của anh rất ấm, bàn tay của anh vừa ấm áp lại khô ráo. Trên người anh tỏa ra hương vị, có thể làm cho tôi an tâm.

Vút điếu thuốc trong tay, lão đảo đứng lên đi về phía bến xe đường dài.

Xe đi tốc độ cao trong bóng tối bắt đầu khởi hành.

Đường cái thưa thớt người trước mắt tôi hiện diện rõ ràng. Cuộc đời phù du, nhân sinh có được bao nhiêu?

Tiếng ô tô nổ vang làm tôi ngủ rất hỗn loạn.

Xe đến thành phố M đã là hơn 11 giờ tối.

Tôi xuống xe, gần nhà ga tìm một nơi điện thoại công cộng, gọi vào điện thoại di động của Cố Mặc Tu.

Điện thoại kêu một tiếng ‘Đô’, anh nhận máy.

Tôi nói: “Anh trai, đến đây đón em.”

Anh vội vàng hỏi: “Tiểu Lạc sao? Cả ngày nay em chạy đi đâu? Gọi vào di động, em cũng tắt máy.”

Tôi nói: “Em hiện đang ở nhà ga đường dài của thành phố M. Anh mau đến đây đón em. Em lạnh quá.”

“Thành phố M? Em tới đây khi nào?”

Tôi sụt sịt nước mũi: “Anh trai, em lạnh quá. Anh nhanh tới đón em.”

Anh thở dài một hơi trong điện thoại: “Anh lập tức đến. Em ngoan, không cần chạy loạn.”

Tôi ngồi trên bậc thang sắt đường cái hút thuốc, chờ Cố Mặc Tu.

Thành phố M về đêm, vẫn phồn hoa như cũ. Ở ngã tư, người đi đường rất nhiều, tới tới lui lui, tư thế đông đảo.

Hút được phần mười thuốc thì anh đến. Phía sau còn có một người con trai đi theo, nhìn rất được.

Cố Mặc Tu vừa thấy tôi, liền tức giận rống to: “Tại sao muộn như vậy còn chạy loạn? Không biết rất nguy hiểm sao?”

Tôi ôm lấy hai vai, co rúm người vì lạnh: “Anh trai, em lạnh quá.”

Anh bắt đầu thở dài một hơi, cởi áo khoác trên người choàng lên tôi: “Về sau nếu muốn đến, trước tiên gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đi đón em.”

Tôi nhu thuận gật đầu.

Quần áo của Cố Mặc Tu có mùi vị thật thơm.

Người con trai hoàn mỹ kia đi tới, cười nhìn tôi: “Tiểu Lạc đúng không?”

Tôi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Cố Mặc Tu.

“Đó là bạn cùng phòng của anh, Lee. Anh nói muốn tới đón em, anh ta cũng đi theo tới đây.”

Anh chàng kia cười với tôi, gật gật đầu.

Tôi nói: “Quả lễ?”

Anh ta ngẩn người, tiện đà cười lên: “Nếu em nguyện ý gọi anh như vậy, anh cũng không có ý kiến gì.”

Tôi quang minh chính đại nhìn anh ta từ đầu đến chân dò xét một phen, cuối cùng, cảm khái vô hạn.

Anh chàng này có được bộ dáng cao như người mẫu, lại có được bộ mặt so với mỹ nhân còn tinh xảo hơn.

Nếu Con Vịt tên kia thấy được người này, nhất định sẽ ôm anh chàng này mà khóc rống lên: “Người anh em, chúng ta thật sự là đồng bệnh tương liên!”

Nghĩ đến đây, không khỏi mỉm cười.

Cố Mặc Tu không biết có chuyện gì nhìn tôi liếc một cái: “Nghĩ đến cái gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì. Thấy dễ nhìn thì tự nhiên vui vẻ lên.”

Anh gật đầu: “Xe đến rồi, mau lên xe đi.”

Cố Mặc Tu cùng Lee ngoài trường học thuê một căn hộ có hai phòng.

Vào phòng, Lee nói: “Tôi đi ngủ trước. Ngày mai còn có cuộc thi.”

Tôi phát phát tay về phía anh ta: “Nhanh đi mau đi. Đừng gây trở ngại lần nữa cho hai anh em chúng tôi.”

Anh ta cười cười, sắc mặt có chút cổ quái: “Con bé này thật thú vị, trách không được A Tu thương em như vậy.”

Tắm giặt sạch sẽ, thay đi quần áo dơ bẩn. Nằm lên trên giường, thoải mái duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi.

Cố Mặc Tu ngồi trước bàn học đưa lưng về phía tôi, đang viết gì đó.

Ánh sáng nhu hòa trên bàn chiếu vào mặt anh. Mặt mũi sạch sẽ, mày khê nhú lại.

Tôi đi đến, từ sau lưng ôm lấy anh, hai má dán sau lưng anh, rầu rĩ kêu anh: “Anh trai...”

Thân thể của anh chấn động, cứng ngắc, ngừng động tác trên tay, trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng: “Làm sao vậy? Đã lớn như thế còn làm nũng.”

Tôi không hé răng.

Anh quay đầu tựa hồ muốn nói cái gì đó, thấy trên người của tôi đang mặc quần lót cùng áo T-shirt của anh, lập tức mặt đỏ lên, một tay đẩy tôi ra: “Sao em... ngay đến quần lót của anh cũng có thể mặc được?”

Tôi cúi đầu nhìn lại chính mình, nhức đầu: “Bởi vì quần áo của em đều bẩn hết rồi! Chỗ anh lại không có đồ lót của con gái. Dù sao cũng phải nói, thì ra quần lót của anh trai là như thế này...” Nghịch ngợm lôi kéo chỗ quần lót phập phùng.

Mặt anh càng đỏ hơn, nghẹn nửa ngày, một lúc lâu sau, kéo kéo chắn, đem hai chân tôi bao lấy: “Cái con bé này, thật không biết xấu hổ.”

Tôi cười hì hì lấy ngón tay chọc vào mặt anh: “Anh trai, mặt anh thật đỏ.”

Anh vỗ vỗ vào đầu tôi: “Con bé này, dám lấy anh trai ra làm trò đùa.”

Tôi cùng Cố Mặc Tu vui đùa âm ỉ, không có lộ ra một chút cảm xúc không vui nào.

Tôi không hề có ý định nói cho anh, tối hôm qua tôi phạm phải điều gì, sáng nay lại gặp cái gì, nhìn thấy gì.

Cái gì tôi cũng sẽ không nói cho anh.

Đồng hồ báo thức chỉ hai giờ sáng.

Tôi ngáp một cái: “Anh trai, em đi ngủ đây.”

Anh gật gật đầu: “Ngủ ngon.”

Nói xong đi tới cửa, mở cửa.

Tôi nhìn anh: “Anh còn đi đâu? Đã trễ thế này?”

Anh cầm nắm cửa, tay run nhẹ một chút: “Anh đi sang phòng Lee ngủ.”

Tôi lập tức cuống quýt chạy xuống giường, ôm cổ anh: “Anh trai, anh không cần đi. Em ở một mình rất sợ.”

Thật sự tôi rất sợ.

Tối hôm qua, có lẽ tôi đã giết chết hai người.

Thân thể anh run rẩy: “Tiểu Lạc ngoan, chúng ta đều đã lớn như vậy. Ngủ cùng một chỗ đã không còn thích hợp nữa.”

Tôi bốc đồng lắc đầu: “Không phải chúng ta vẫn ngủ chung sao? Hơn nữa, chúng ta còn là anh em, có điều gì không thích hợp!”

Rất lâu, anh thở dài một hơi, xoay người sờ sờ tóc tôi: “Được rồi. Thật sự là đầu không lại được em.”

Tôi cười cười: “Em thật sự mong được trở lại như xưa.”

Anh tắt đèn đi. Trong bóng đêm chậm rãi cởi quần áo.

Ánh trăng tinh khiết xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, ôn nhu mà ưu thương.

Thân thể Cố Mặc Tu rất đẹp, hai chân thon dài, da thịt trắng nõn. Dưới ánh trăng, ôn nhuận như ngọc.

Tôi nhìn anh, mắt trong suốt như nước suối sạch sẽ, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Anh nằm xuống bên cạnh tôi, thân thể thoáng có chút cứng ngắc.

Tôi nằm vào lòng anh: “Anh trai, ôm em. Em lạnh!”

Anh chân chờ trong chốc lát, xoay người, đem tôi ôm vào trong ngực.

Da thịt truyền đến một luồng khí ấm áp.

Thân thể Cố Mạc Tu có hương vị của mặt trời.

“Tại sao lại nhớ đến chỗ này của anh?” Bị ánh trắng phủ kín, ánh mắt của anh ôn nhu đến mức muốn tràn ra nước mắt.

Cố Mạc Tu, anh đừng nhìn em như vậy.

Tôi trốn tránh trong lòng anh, lấy tay chỉ vào làn da anh, vẽ một vòng tròn: “Em nghĩ muốn biến anh thành đồ ăn, cho nên đã tới đây rồi.”

Anh buồn cười xoa bóp mặt của tôi: “Mèo tham ăn.”

Tôi bĩu môi: “Còn không phải tại người nào mấy tháng nuôi dưỡng. Ai cho anh tay nghề tốt như vậy.”

Anh ôn nhu cười. Khóe môi kéo ra rất mỹ lệ.

Thân thể mềm mại ở trong lòng Cố Mạc Tu, rất nhanh chóng thả lỏng ra, cơn buồn ngủ lại mãnh liệt đánh úp tới.

Tôi nói: “Anh trai, nói cho em chuyện xưa Bán Dực đi. Đã lâu không nghe thấy anh kể chuyện xưa này rồi.”

Sắc mặt của anh có chút kinh ngạc, sau một lúc, đem tôi ôm chặt hơn một ít: “Tốt.”

Trong tiếng nói nỉ non như ru ngủ của Cố Mạc Tu, tôi ngủ say.

Khoảnh khắc khi ngủ, tôi cảm giác thấy anh vươn những ngón tay thon dài, xoa xoa má tôi. Hoảng hốt!

Theo mi tâm, đến ánh mắt, chớp mũi, rồi đến môi. Mỗi một chỗ đều tinh tế che phủ thật lâu.

Về mặt của anh rất mơ hồ.

Tôi nghe thấy anh thở dài một hơi: “Tiểu Lạc, anh nên làm gì bây giờ?”

Hôm sau tỉnh lại thì Cố Mạc Tu cùng Lee đã đi học rồi.

Trên bàn bày ra đồ ăn ngon anh làm, cùng một tờ giấy nhắn.

Xoa xoa hai mắt nhập nhèm, mở nó ra:

Tiểu Lạc, anh trai đi học. Giữa trưa sẽ trở về. Em phải ngoan ngoãn.

Bữa sáng anh đã làm rồi, để lại trên bàn, nhớ kỹ, nhất định phải ăn hết. Nếu không bệnh đau dạ dày lại tái phát đấy.

Anh trai: Cố Mạc Tu.

Cười cười, đem giấy ghi chép gấp lại bỏ vào ví tiền.

Cơm nước xong, tôi tìm một động tác thật thoải mái nằm trên ghế sa-lon cạnh cửa sổ sưởi nắng.

Tôi suy nghĩ, nếu căn phòng ấm áp này chính là toàn thể giới, thật là tốt biết bao nhiêu.

Không cần lo lắng máu tươi cùng những chuyện dơ bẩn. Cuộc sống đơn thuần chỉ có tôi cùng Cố Mạc Tu.

Thế nhưng, chuyện nên đối mặt vẫn phải đối mặt. Tôi đã hai ngày làm đà điểu rồi.

Mở di động ra, nhận được vô số tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ.

Ngay lúc đó Con Vịt gọi điện thoại tới.

Vừa nghe đến giọng tôi, một người con trai to xác như vậy có thể khóc lớn trong điện thoại.

Tôi bị tiếng nức nở trong điện thoại làm cho bực bội, khó có thể đối xử ôn nhu với anh ta: “Làm sao vậy? Con Vịt?”

Anh lau đi nước mũi, giọng điệu đột nhiên vắn cao lên, rống giận về phía tôi: “Hoa sen nhỏ, mẹ kiếp, bà đích thực không phải là người. Thiếu gia tôi mấy ngày nay có biết bao nhiêu lo lắng cho bà, bà biết không? Bà đừng có động tí là biến mất như vậy. Tôi không muốn bị bà quay vòng vòng đầu.”

Tôi im lặng nghe anh ta rần dấy, một lúc lâu, anh rút cuộc an tĩnh lại: “Hoa sen nhỏ, tôi biết bà rất sợ hãi.”

Giọng tôi run run, hỏi: “Hai người kia... Đã chết rồi sao?”

“Không có. Một người ngón tay phải bị bà đánh gãy, cả đời tàn tật. Một người khác nghiêm trọng hơn, não chấn động.”

Tôi không biết có nên hô to A di đà phật, hay là nên oán giận bọn họ tại sao không chết đi.

Con Vịt im lặng một lát lại nói: “Hoa sen nhỏ, bà trở về đi. Đã không có việc gì.”

“Thật sự không có việc gì?”

Một người cả đời tàn tật, một người não chấn động nghiêm trọng, như thế nào lại có thể cho qua, thật sự không có việc gì.

Con Vịt dừng lại một chút, nói: “Thật sự không có việc gì. Yên tâm đi. Không có việc gì Con Vịt tôi không làm được!”

Tôi nói: “Gọi hộ Quang Đầu đến nghe điện thoại đi.”

“Liên Lạc!” Âm thanh trầm ổn của Quang Đầu truyền đến.

Tôi không tin lời nói của Con Vịt. Anh ta càng biểu hiện không có việc gì, sự tình thường thường càng trở nên phức tạp. Mà trong chúng tôi, Quang Đầu là người tỉnh táo nhất, chắc chắn anh sẽ nói cho tôi đáp án chân thật nhất.

Tôi hỏi Quang Đầu sự tình đã giải quyết như thế nào.

Ở bên kia, anh trầm mặc nửa ngày mới nói: “Con Vịt gánh tội thay bà. Tuy rằng ba anh ta là cục trưởng, nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ anh ta không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Tôi nói: “Không cần đông dài, nói vào trọng điểm đi.”

“Con Vịt vào bệnh viện thăm, hai người kia nói một ít lời khó nghe. Con Vịt lại tiếp tục đả thương bọn họ.”

“Bọn họ nói gì đó?”

“Hoa sen nhỏ... Chuyện này...”

“Tôi hiểu rồi, sau đó thì sao?”

“Anh ta bị cục công an ghi lỗi nặng. Để lại án, bị trường học phê bình. Lưu một vết bẩn trong cuộc đời. Cứ như vậy.”

Trầm mặc.

Sau một lúc im lặng, tôi nói với Quang Đầu: “Ngày mai tôi sẽ trở về.”

Anh ta nói: “Tốt.”

Con Vịt tên thật là Tả Thừa Tịch. Bởi vì có tướng mạo tinh xảo, chúng tôi liền ác ý đặt cho anh ta cái biệt danh.

Con Vịt cho người ta cảm giác đầu tiên là kinh diễm, sau đó là quần áo lụa là. Ý nghĩa chân chính cuối cùng là trung thành đến thấu xương.

Con Vịt rất có tài hoa, vũ đạo, nhạc cụ, không có cái nào nổi trội hơn cái nào, mặc kệ là thứ gì, chỉ cần vào tay anh ta, anh ta đều có thể chơi đến mức gió chuyển nước rồi.

Lần đầu tiên Con Vịt thổ lộ với tôi, là sau ngày chúng tôi quen biết nhau.

Ngày đó không biết anh ta đi ra từ nơi nào, một thân mặc trang phục cosplay, cầm theo một cây que nhỏ phát sáng, ném một cành hoa hồng cho tôi, ám muội cười: “Vị tiểu thư mỹ lệ này, có nguyện ý cùng tôi ăn một bữa tối không?”

Có một lần Con Vịt nói cho tôi một lý tưởng, anh nói: “Tôi – Tả Thừa Tịch về sau muốn làm người đánh đàn giỏi nhất thế giới. Sau đó đi khắp thế giới công diễn. Để mỗi con người trên từng quốc gia đều phải biết đến tên tôi, đều phải sùng bái tôi.”

Thiếu niên hào hùng biểu tình lý tưởng của mình, khuôn mặt thanh tú, hình ảnh đó luôn nằm trong trí nhớ tôi.

Tôi nghĩ đến câu nói của Liên Thực: “Liên Lạc, mày là đứa quái thai.”

Chính xác, tôi chính là đứa quái thai, dù có đi đâu, đều mang đến cho người ta bất hạnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Mặc Tu đưa tôi ra nhà ga.

Tôi nói: “Anh trai, cuối tuần anh có trở về không?”

Anh chần chờ trong chốc lát, gật gật đầu.

“Chuyện cuộc thi chuẩn bị như thế nào rồi?” Anh hỏi.

“Tốt lắm. Em thật sự rất tin tưởng.” Tôi nhìn anh cười cười.

“Vậy phải cố lên.”

Xe đã đến.

Tôi ngăn anh lại: “Đừng đưa, tự em lên xe là tốt rồi.”

Xuyên qua đường cái cùng một đám người, lên xe, tôi ngồi xuống chỗ ngồi gần cửa sổ.

Lơ đãng quay đầu, Cố Mặc Tu đang ở trên đường cái đối diện nhìn tôi.

Cách nhau cả một đám người, đường cái ngăn cách như dòng nước chảy xuôi.

Ánh mắt anh vẫn thẳng tắp như vậy tiến công vào trong lòng tôi.

Trong con ngươi màu đen, trừ bỏ nhìn lẫn nhau, rốt cuộc nhìn không tới bất cứ vật thể gì.

Anh thoát nhìn mỹ lệ như vậy. Cho dù đứng trong một đám người, cũng không thể che lấp ánh sáng chói lọi tỏa ra từ người anh.

Nhưng vẻ mặt của anh thật đau thương. Tươi cười có sao mà sầu bi thì cũng sao.

Tôi nghe thấy bức tường cứng rắn trong tôi đột nhiên sụp đổ.

Đến thành phố S.

Sau khi xuống xe, việc đầu tiên tôi làm là chạy điên cuồng đến trước cửa nhà Biện Nghê, cuồng loạn ấn chuông cửa nhà cô.

Cô ấy chậm rãi đi ra, nhìn thấy tôi, kinh ngạc mà há to miệng.

Tôi nhìn xuống sự run rẩy trong lòng, mỗi chữ mỗi câu nói với cô: “Biện Nghê, tôi xong đời rồi. Tôi yêu anh tôi. Anh trai ruột của tôi.”

10. Chương 10: Công Nguyên 19xx: Giấy Dưa

“Liên Lạc, bà điên rồi” sau khi nghe tôi nói xong, Biện Nghê ngơ ngác bỏ lại những lời này.

Tôi nản lòng ngồi xuống sàn nhà, chôn đầu thật sâu vào giữa hai chân: “Tôi, đại khái là điên rồi.”

Biện Nghê thở dài một hơi, đưa một cốc nước qua cho tôi: “Trước tiên uống chút nước đi, nói suốt này giờ.”

Tôi lắc đầu: “Không khát.”

Cô ấy đi đến, ngồi xuống bên cạnh rồi ôm lấy tôi, vỗ vào lưng tôi: “Liên Lạc, bà đang run rẩy.”

Tôi nức nở: “Biện Nghê, tôi sợ hãi. Tôi thật sự sợ hãi mình đã yêu Cố Mặc Tu.”

Cô ấy ôn nhu nói: “Đừng sợ. Có lẽ tất cả mọi chuyện theo lời bà nói chưa chắc đã chính xác. Dù sao hai người xa nhau nhiều năm như vậy, hiện tại đột nhiên gặp mặt, lại hết sức thân thiết, tạo ra một loại ảo giác cũng rất bình thường.”

Tôi ngẩng đầu: “Thật là như vậy sao?”

Cô ấy gật gật đầu: “Có lẽ lần sau bà gặp lại anh ta sẽ không sinh ra loại ảo giác như thế này.”

Tôi trầm mặc nửa ngày.

Sau một lúc, cô ấy sâu kín mở miệng: “Đối với bà, hiện tại đầu óc đều là Cố Mặc Tu. Không phải dùng thân phận em gái suy nghĩ về anh ta, mà là lấy suy nghĩ của một người con gái để tưởng niệm.”

Biện Nghê nghiêm túc nhìn tôi: “Liên Lạc, tốt nhất bà nên dừng lại ý nghĩ này ngay lập tức. Bà có biết đây gọi là gì không? Đây là loạn luân!”

Tôi giật mình.

Loạn luân?

Biện Nghê gật gật đầu: “Cho nên, tốt nhất bà nên mau chóng bình tĩnh trở lại, đem toàn bộ tâm tư đặt vào cuộc thi sắp tới.”

Tôi mờ mịt lắc đầu: “Không được, trong lòng tôi đang rất loạn.”

Biện Nghê trầm mặc.

Chúng tôi dựa vào nhau, không một ai nói câu gì.

Hồi lâu, cô ấy nhẹ nhàng mở miệng: “Bà nên đem toàn bộ sức lực đặt hết vào âm nhạc, chứ không phải loại chuyện tình hỗn loạn này.”

Tôi không tiếng động gật đầu.

“Chuyện Con Vịt tôi có nghe nói. Bà nên đi xem anh ta.” Trên mặt Biện Nghê có nhàn nhạt ưu thương.

“Buổi chiều tôi sẽ gặp nhóm bọn họ!”

Cô ấy gật đầu: “Đừng suy nghĩ nhiều quá. Sự tình dù có như thế nào cũng để tự nó phát triển đi.”

Buổi chiều, tôi gặp mặt bọn Con Vịt.

Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như không có việc gì của Con Vịt, trong lòng không khỏi có chút chua xót, đi đến, nhẹ nhàng ôm lấy anh: “Con Vịt, thật xin lỗi...”

Anh nhất thời sửng sốt, tiện đà cười ha hả: “Hoa sen nhỏ, vài ngày không gặp, làm sao bà có thể trở nên tốt bụng như mẹ tôi vậy.”

Tôi gật đầu: “Mẹ thì mẹ, dù sao ban đầu tôi cũng là phụ nữ.”

Anh thở dài một hơi, đẩy tôi ra: “Không có việc gì. Thật.”

Quang Đầu cùng Copy ác ý chấm chấm chút nước mắt: “Rất cảm động... Rất cảm động...”

Tôi bị bọn họ chọc cho cười rộ lên.

Có thể có được những người bạn như bọn họ, đối với tôi mà nói, thật sự đã là một thứ tài sản lớn.

Trở lại căn phòng của tôi cùng Cố Mặc Tu, cả người đột nhiên lại đứng trong hư không.

Nằm ở trên giường hết nghiêng qua nghiêng lại, làm thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Bóng dáng Cố Mặc Tu giống như sợi dây, ở trong lòng tôi điên cuồng phát sinh lan tràn.

Tôi cảm thấy khủng hoảng, Biện Nghê nói: Đây là loạn luân.

Trước kia, hai chữ này đối với tôi mà nói, thật sự không có lấy một chút quan hệ.

Thế nhưng hiện tại, đột nhiên nó bất chợt xâm nhập vào tính mạng tôi, không có bất cứ dấu hiệu gì, rõ ràng mà hữu lực đánh tan thành lũy trong lòng tôi.

Tại sao tôi có thể sinh ra loại cảm giác này với chính anh trai ruột của mình?

Chẳng lẽ thật sự giống như Biện Nghê nói, là vì đã lâu không gặp, đột nhiên chợt thân mật, mới đưa đến ảo giác?

Tôi không cam lòng bị ràng buộc trong tội danh loạn luân, vì thế run run hai tay ấn số điện thoại Cố Mặc Tu.

Khoảnh khắc âm thanh của anh truyền đến, lòng đột nhiên nhảy dựng lên mãnh liệt.

“Tiểu Lạc, tại sao muộn như thế này còn chưa ngủ?” Giọng nói của anh rất ôn nhu, rất êm tai.

Tôi không dám nói lời nào. Chỉ sợ vừa phát ra tiếng, sẽ tiết lộ tội ác bí mật trong lòng mình.

“Tiểu Lạc... Tiểu Lạc... Em làm sao vậy?” Giọng nói của anh nghe có vẻ rất lo lắng làm tôi thấy thật vui vẻ.

Tại sao tôi lại thấy vui vẻ? Chẳng lẽ vì anh đang lo lắng cho tôi sao?

“Tiểu Lạc... Tiểu Lạc, em đang nghe sao? Rốt cuộc em làm sao vậy...” Giọng nói của Cố Mặc Tu theo sóng điện xuyên qua màng tai, xỏ xuyên qua cơ thể của tôi.

Tôi kinh hoảng lập tức cúp điện thoại.

Tôi không biết chính mình đang trốn tránh cái gì. Khi tôi nghe thấy giọng nói của anh thì cái cảm giác sáng sớm đó lại trở dậy. Thậm chí càng thêm mãnh liệt.

Tôi đem thân thể chính mình cuộn lui vào góc giường.

Liên Lạc, may thật sự điên rồi.

Nửa đêm, nghe thấy âm thanh có người mở cửa.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đèn liền bị người đó bật lên.

Căn phòng nhất thời sáng như ban ngày.

Cố Mặc Tu mặt đầy mồ hôi đứng ở cửa, há mồm thở phì phò.

Tôi ngơ ngác nhìn anh: “Anh trai...”

Anh vội vàng đi tới, bắt lấy hai vai tôi: “Tiểu Lạc, em không sao chứ?”

Tôi giống như bị điện giật, lập tức đẩy anh ra, hướng vào giường, rút lui: “Không... Không... Không có việc gì...”

Anh cũng không có chú ý tới sự khác thường của tôi, thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngồi xuống mặt đất: “Thật tốt quá. Thật sự làm anh sợ muốn chết.”

Tầm mắt tôi xẹt qua mặt anh, rốt cuộc không đi ra được.

Ban đầu gương mặt trắng nõn, bởi vì chạy kịch liệt mà trở nên hồng nhuận, trên chóp mũi thấm ra một ít mồ hôi, dưới ánh đèn phát sáng lấp lánh.

Cố Mặc Tu, anh thật đúng là người con trai mê hồn.

Anh không nhận ra tầm mắt tôi, chỉ đảo mắt nhìn tôi: “Khi đó em xảy ra chuyện gì, gọi điện cho anh cũng không nói lời nào, hại anh còn tưởng em đã xảy ra chuyện...”

Tôi xấu hổ rời đi ánh mắt anh, nhìn đi nơi khác: “Không có gì... Có thể là điện thoại gây ra chút lỗi kỹ thuật thôi.”

Anh nghe xong, đơn giản nằm xuống mặt đất: “Thật sự là oan muốn chết... Làm anh suốt đêm gấp gáp trở về. Em nói, Tiểu Lạc nên bồi thường anh như thế nào đây?”

Tôi cười cười: “Anh trai nghĩ muốn bồi thường cái gì?”

Anh ra vẻ trầm tư một chút, tiện đà tràn ra một nụ cười: “Em lại đây cho anh đánh ba lần.”

Tôi sững sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nhìn về phía anh oán giận: “Dựa vào điều gì mà em bị anh đánh?”

Anh biến hoá kỳ lạ, cười cười: “Nếu em nghe lời, anh sẽ có tin tức tốt nói cho em.”

Tôi bĩu môi, bắt đầu dao động.

Anh tiếp tục dụ dỗ: “Đối với em đây tuyệt đối là một tin tức tốt.”

Chuyện này, tôi hoàn toàn đóng băng.

Dò xét hỏi: “Anh trai, tin tức tốt gì vậy? Nói mau nói mau.”

Anh một phen kéo lấy cánh tay tôi, thuận thế lôi kéo xuống, cả người tôi liền rơi vào ngực anh.

“Vật nhỏ, bắt được em rồi!” Anh cười đắc ý.

Tôi lại cười không nổi.

Toàn bộ thân thể giống như bị điện giật, không thể nhúc nhích.

Tiếng tim đập lớn, tựa như vang vọng toàn bộ căn phòng.

Nhưng mà, Cố Mặc Tu không biết giờ phút này tôi đang hoảng sợ, anh đem tôi ôm càng lâu: “Tiểu Lạc, hôm nay làm anh sợ muốn chết.”

Cái lạnh chậm rãi theo lòng bàn chân lan tràn khắp cơ thể. Máu đọng lại.

Mãnh liệt đẩy anh ra, sau đó lui vài bước, mãi đến khi lưng dán chân tường, mới dừng lại.

Sắc mặt của anh có chút khó khăn: “Tiểu Lạc... Em... Làm sao vậy?”

Tôi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Anh tới gần, đi đến trước mặt tôi, ngồi xổm xuống, tay hướng về phía tôi.

Cố Mặc Tu, anh đừng dựa gần em như vậy. Em thật sợ hãi.

Thế nhưng Cố Mặc Tu không nghe được tiếng lòng tôi đang hò hét cùng phản kháng, bất chấp đưa hai tay ra, đem tôi ôm vào trong ngực: “Tiểu Lạc, có phải em đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi cảm giác trái tim mình đình trệ trong vài giây.

Anh nhận thấy được không đúng, buông tay, con người đen lộ ra vẻ ưu thương: “Tiểu Lạc, em chán ghét anh đụng chạm vào người sao?”

Tôi run run đôi môi, sắc mặt tái nhợt.

Anh cười tự giễu: “Anh cứ tưởng khi mình trở về, em sẽ thật cao hứng.”

Đột nhiên lấy lại tinh thần, tôi mãnh liệt lắc đầu: “Không phải như vậy đâu.”

Anh vỗ vỗ mặt tôi: “Đi ngủ sớm đi.”

Tôi đi đến bên giường, nằm xuống.

Cố Mặc Tu nói: “Anh ngủ dưới đất cũng được.”

Trong không khí trôi nổi lơ lửng hơi thở xấu hổ.

Tôi cắn ngón tay, đưa lưng về phía anh nằm.

Phía sau truyền đến tiếng ho khan.

Trong lòng run rẩy.

Đã lâu, tựa như đã hạ quyết tâm, từ trên giường ngồi xuống: “Anh trai...”

“Ừm?” Anh lập tức cũng ngồi dậy, trong bóng đêm, mắt anh lộ rõ sự ưu thương.

Tôi hướng về phía giường, vỗ vỗ vị trí bên người: “Đi lên ngủ đi, đừng để bị cảm.”

Anh lắc đầu: “Không cần em xen vào, trước hết đi ngủ đi, anh không sao.”

“Em có chút lạnh. Cho nên, anh vẫn nên lên đây ngủ đi.”

Anh chần chờ, sau một lúc, đi đến bên giường nằm xuống.

Chúng tôi đưa lưng về phía nhau mà ngủ. Không ôm nhau ngủ giống như trước kia.

Tôi biết Cố Mặc Tu không ngủ. Hơi thở dồn dập đã bán đứng sự bất an trong lòng anh.

Cúi đầu kêu anh: “Anh trai...”

“Ừ?” Sau lưng truyền đến âm thanh rầu rĩ của anh.

“Vừa rồi anh muốn nói cho em một tin tức tốt, là cái gì vậy?”

“Không có gì... Là anh lừa em đó.”

“Không có khả năng, từ trước tới nay anh không bao giờ gạt em, nói mau! Bằng không em gái cho anh ngứa chết.” Tôi cười uy hiếp anh.

“Không cần” Anh cũng rất cố chấp.

Tôi trở thân mình, vươn hai đầu ngón tay ra, hướng về phía nách anh mà gãi.

Anh lập tức cười thở không nổi, dứt quãng cầu xin tha thứ: “Tiểu Lạc... Tiểu Lạc... Em tha cho anh trai đi!”

“Vậy anh có nói hay không?”

“Được được được... Anh nói anh nói... Em mau tha cho anh...” Anh cười rất thống khổ, mặt đỏ bừng, màu sắc bờ môi, thật mê người.

Tôi buông anh ra, xấu xa nhìn anh.

Anh để ý quần áo có phần lệch lạc, nhìn tôi: “Từ hôm nay trở đi anh không cần đến trường.”

“Cái gì?!” Tôi bị lời trở lại hiện thực.

Anh cười gật gật đầu: “Bởi vì kỳ thực tập của anh đã xong. Sang năm, sau khi tốt nghiệp có thể trực tiếp đi làm được rồi.”

Tôi nghe xong, vừa vui mừng lại vừa sầu bi, không biết nên nói với anh như thế nào.

Sau một lúc, mới sâu kín mở miệng: “Vậy, anh sẽ sống ở đây?”

Anh khó hiểu nhìn tôi chằm chằm: “Tiểu Lạc mất hứng sao?”

Tôi lắc đầu: “Rất vui vẻ.”

Một đêm dài vô.

Sáng sớm thức dậy, thấy bên người là Cố Mặc Tu thì tôi liền biết, tôi không thể đối mặt với anh được nữa.

Không ai lại đối với anh trai mình tim đập, mặt đỏ.

Đối với tôi chính là như thế.

Lặng lẽ xuống giường, đơn giản thu thập một ít quần áo, lưng đeo đàn guitar đi ra ngoài.

Tôi không dám quay đầu, sợ rằng vừa quay đầu lại, sẽ không thể rời đi được.

Tôi ngồi bên đường cái thật lâu.

Đem tất cả những kỷ niệm của mình và Cố Mạc Tu trải qua năm tháng mà tưởng nhớ lại, mưu toan có thể tìm ra được một chứng cứ, chứng cứ chính xác tôi yêu Cố Mạc Tu chỉ là do ảo giác.

Thế nhưng, tôi tìm không thấy. Trên thực tế tôi sớm đã đánh mất lý trí, sớm không có năng lực để phân tích.

Di động vang lên.

Một dãy số xa lạ lóe lên trên màn hình.

Đang do dự nên nghe hay không nên nghe thì ngón tay vô tình ấn vào nút, bên trong truyền đến một giọng nữ dễ nghe: “Liên Lạc.”

Là Liên Thực.

Tôi trêu chọc bà: “Oh, mẹ, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên mẹ gọi cho con đấy. Thật sự là chuyện lạ!”

Bà ta không để ý tới tôi, chỉ nói ngắn gọn một câu: “Trở về! Tao có chuyện cần gấp mày.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tôi lắng nghe âm thanh trong điện thoại, nhin không được văng ra một câu: “MD!”

Nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mang theo hành lý trở về nhà.

Mở cửa, Liên Thực đang ngồi trên ghế sa lon, bên người bà còn một người nữa.

Người đó là Cố Kỳ Ngôn.

Tôi biết không thể trốn tránh lần nữa, buông đàn guitar đi đến trước mặt bọn họ, cố ý hỏi: “Vị tiên sinh này là...”

Sắc mặt Cố Kỳ Ngôn nhất thời có chút khó khăn.

Ông nói: “Tiểu Lạc, là ba đây.”

“Ba sao?” Tôi mở to hai mắt nhìn ông ta, sau đó lập tức lắc đầu: “Không đúng. Không đúng, mẹ tôi nói ba đã chết rồi.”

Gương mặt mỹ lệ của Liên Thực trở nên tái nhợt.

Bà ta nhìn tôi gằm nhẹ: “Liên Lạc, mày đừng quá phận.”

Cố Kỳ Ngôn trấn an vỗ vỗ vai bà ta: “Chuyện này không thể trách Tiểu Lạc. Đều là lỗi của anh.”

Biểu tình cùng động tác của Cố Kỳ Ngôn thật đúng là một người chồng tốt, một người cha tốt.

Rất nhanh tôi bị ông làm cho cảm động.

Châm chọc cười cười: “Thì ra đúng là ba. Ba không chết thật sự tốt quá.”

Ông ta thở dài: “Tiểu Lạc, thật xin lỗi. Trước kia đều là lỗi của ba. Từ nay về sau ba sẽ bồi thường thật tốt cho con.”

Tôi cười gật gật đầu: “Tốt quá nhỉ, vậy ba nghĩ nên bồi thường cho con như thế nào?”

Ông ta nói: “Con muốn bồi thường cái gì?”

Tôi nghĩ một chút, nói: “Con muốn ba dùng mạng của mình để bồi thường, ba nguyện ý sao?”

“Liên Lạc!” Liên Thực nhin không được cho tôi một cái tát, sắc mặt xanh đen.

Tôi ôm mặt, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ một chút, xoay người đi lên lầu: “Tiểu Lạc không hiểu chuyện, dùng lời đại nghịch bất đạo để chơi đùa, ba mẹ, trăm ngàn lần hai người đừng coi là thật.”

“Tao sẽ cùng ba mày phục hôn!” Phía sau truyền âm thanh lạnh lùng của Liên Thực.

Tôi giật mình.

Xoay người nhìn bà ta: “Bà nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

Liên Thực khoanh tay, lạnh lùng nhìn tôi: “Tao cùng ba mày phục hôn.”

Đàn guiatr rơi xuống đất nổ lớn, phát ra tiếng thở dài.

Tôi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, cúi người nhặt cây đàn lên, chậm rãi đi tới cửa: “Có tôi ở đây, hai người đừng nghĩ đến ngày phục hôn.”

Nói xong, hung hăng đi ra cửa.

Tôi đi trên đường cái, cực độ muốn cười.

Liên Thực cùng Cố Kỳ Ngôn phục hôn? Đây là chuyện đáng chê cười nhất nhất mà tôi nghe thấy trong năm nay.

Tiếng điện thoại không ngừng kêu vang.

Tôi biết nhất định là Cố Mặc Tu gọi tới.

Đối với anh, tôi không thể tiếp. Tôi biết rõ tính cách của mình, tình nguyện bây giờ tàn nhẫn với chính mình, cũng không muốn ngày sau phải chịu thống khổ.

Đơn giản tắt điện thoại di động, tìm một khách sạn nhỏ, đi vào.

Trong căn phòng nhỏ dơ bẩn, tôi ngủ say không còn biết trời đất gì nữa.

Đói, liền dậy ăn mì, mệt nhọc, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Tôi biết chính mình đang nhanh chóng suy bại.

Tôi tình nguyện sống trong si mê, chết trong hạnh phúc, cũng không muốn sống mà không chịu được như thế này.

Phất Lạc Y đã nói: “Giấc mơ là do dây thần kinh ở não kích hoạt trong tiềm thức.”

Những người kiêu ngạo có thể chính mình tự tỉnh dậy, một lần nữa làm người.

Nhìn những con người kiêu ngạo đó, bạn sẽ được sáng tỏ, thì ra nỗi đau và nỗi thống khổ tạo ra bởi tuyệt vọng là hai điều khác nhau.

Thì ra sức khỏe chỉ là vẻ bề ngoài.

Đến ngày thứ tư, dù làm cách nào cũng không thể ngủ được, liền mở TV để giải sầu bớt nhàm chán.

Trong TV đang phát một tiết mục giải trí nhàm chán đến cực điểm.

Nhìn trong chốc lát, cảm thấy nhàm chán, đang chuẩn bị tắt đi, lại nghe thấy người dẫn chương trình hỏi: “Có thể cho chúng tôi biết cách nhìn của bạn về hiện tượng loạn luân.”

Cầm điều khiển từ xa, tay âm ỉ phát run.

Trên mặt khán giả đều lộ ra sự chán ghét với từ ngữ này.

Nhiều ý kiến khác nhau. Sự khinh bỉ căm hận chiếm phần nhiều.

Có một người nói rằng: “Loạn luân so với đồng tính luyến ái còn dơ bẩn ghê tởm hơn. Người loạn luân, phải nhận sự trừng phạt của thần linh, trọn đời không thể siêu sinh, nhận hết kỳ thị của thế giới, những lời đồn đại sẽ đả kích bọn họ. Những ai loạn luân, đều không thể chết yên lành.”

Tôi nằm trên giường, tim đập thành thịch.

Trong đầu một mớ hỗn độn.

Dơ bẩn, ghê tởm, không thể chết yên lành... Đây có phải kết cục về sau của tôi không?

Tôi cắn vào chiếc chăn dơ bẩn, khóc thất thanh.

Nếu tôi cùng Cố Mặc Tu không phải anh em thì sẽ tốt biết bao.

Nếu tôi không sinh ra loại tình cảm này với anh thì sẽ tốt biết bao.

Thế nhưng, trên thế giới có một từ rất thê lương, ‘Nếu ...là’ ah!

Tôi không muốn mình cùng Cố Mạc Tu đều chết không yên lành.

Nếu bắt buộc phải có một người xuống địa ngục, như vậy, hãy để tôi rơi vào đó đi.

Thượng đế chỉ cần đáp ứng lưu trữ cánh cửa anh là được rồi.

Thập tự giá sở dĩ rất gợi cảm, là vì ở mặt trên có một người đàn ông trần truồng chẳng?

Đến ngày thứ bảy, tôi dậy đi tắm, trả phòng, chạy đến cửa hàng mua một cái áo khoác con trai. Lưng đeo đàn guitar oanh oanh liệt liệt đi tìm bọn Con Vịt.

Tôi nghĩ, mình đã được giác ngộ.

Ở khách sạn kia trong bảy ngày, tôi đã suy nghĩ triệt để, đem mọi chuyện trở nên sáng tỏ.

Tôi không đồng ý Liên Thực cùng Cố Kỳ Ngôn phục hôn, là vì tôi sợ hãi sự thật mình và Cố Mạc Tu là anh em càng thêm rõ ràng.

Tôi trốn khỏi nơi ở của Cố Mạc Tu, là vì tôi sợ hãi mình sẽ rơi vào vực sâu của loạn luân.

Tôi yêu Cố Mạc Tu không phải do buổi sáng sớm ngẫu nhiên đó, mà là mười hai năm ngày ngày đêm đêm tưởng niệm cùng oán hận, trong một thời gian chờ đợi đáng kể, dần dần biến thành tình yêu. Cái buổi sáng sớm thoáng qua đó, đơn giản chỉ là một ‘cơ hội’ mà thôi.

Toàn thế giới xoay quanh. Lặp đi lặp lại, xuân đi thu đến. Một ngày vào sáng sớm, đột nhiên phát hiện, anh, chính là toàn bộ thế giới của tôi.

Tôi sẽ không để loại cảm tình đầy tội ác này tiếp tục sinh trưởng, tôi muốn nó chưa kịp lan tràn đã bị loại trừ tận gốc.

11. Chương 11: Công Nguyên 19xx: Hấp Dẫn

Bọn Con Vịt tìm tôi đến mức phát điên rồi.

Khi tôi đeo đàn guitar đứng trước mặt bọn họ thì bọn họ giống như gặp phải quỷ, tương hổ vồ vồ mặt lẫn nhau: “Không phải đang nằm mơ chứ?”

Tôi cho bọn họ mỗi người một cước: “Đau không?”

Bọn họ ngơ ngác gật đầu: “Đau.”

Tôi buồn cười nhìn bọn họ.

Sau một lúc, bọn họ mới có phản ứng, một phen nhéo vào váy tôi: “Hoa sen nhỏ, chúng tôi đã từng nói với bà bao nhiêu lần, không cần chơi trò biến mất, không cần chơi trò biến mất. Sao bà không bao giờ có thể thay đổi được!”

Tôi nhìn bọn họ cười cười ra vẻ biết lỗi: “Tôi sai rồi, tôi thật sự sai lầm rồi.”

Con Vịt không cùng bọn họ vui đùa âm ỉ, đứng ở một nơi sâu kín nhìn tôi.

Anh nói: “Liên Lạc, anh trai bà tìm bà đến mức phát điên rồi. Bà có biết hay không?”

Tôi gật gật đầu: “Biết!”

Lời nói của anh đầy sự chua xót khiến lòng tôi kinh ngạc.

Anh nhìn tôi, hồi lâu, thở ra một hơi thật dài: “Hoa sen nhỏ, tôi cảm giác càng ngày bà càng cách xa chúng tôi rồi.”

Tôi cười cười: “Đừng nghĩ lung tung.”

Giơ đàn guitar lên, chớp chớp con ngươi nhìn về phía anh: “Đêm nay chúng ta đi đếnCasablancachơi một hồi được không?”

Đủ mọi màu sắc của đèn nê ông cùng hỗn hợp hơi thở và mùi thuốc lá dơ bẩn trong không khí làm người ta buồn nôn.

Độ nóng trongCasablancangày càng tăng, dưới sân khấu mọi người cuồng nhiệt theo tiết tấu cuồng loạn của bốn người phía trên.

Đứng trên sân khấu hoa lệ cuồng loạn suốt ba giờ. Mồ hôi rơi, nhẹ nhàng mà tuôn ra đầm đìa.

Copy đứng trước microphone khàn khàn cất giọng:

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần bao nhiêu lần bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần mãnh liệt bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần xuyên thấu bao nhiêu lần

Giống như máy móc vận động

Giống như người điên điên cuồng lay động

Khoái hoạt làm người ta phát cuồng

Hai người hợp lại làm một đến khi giao hòa

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần xuyên thấu bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần xé ra bao nhiêu lần

Không thể rời đi

Khát cầu toàn bộ

Không cần thời gian trong tình yêu

Xâm nhập trực cuốn

Rơi xuống rồi tỉnh qua đi

Bị dục vọng làm cho tê liệt

Đã quên đau đớn bắt đầu xoay tròn

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần vô lễ bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần xâm phạm bao nhiêu lần

Không thể thỏa mãn

Long trời lở đất

Không cần trở về nơi đó

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần kịch liệt bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần tiến nhập bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần bao nhiêu lần bao nhiêu lần

Bao nhiêu lần bao nhiêu lần

Một khúc qua đi, dưới đài tràn ra tiếng vỗ tay kịch liệt.

Người xem cảm xúc đều lên đến cực điểm.

Bốn người được vỗ tay hoan nghênh, cười thống khoái.

Quang Đầu tán thưởng: “Hoa sen nhỏ, bà viết mấy ca khúc này đúng là hơn cả cao siêu!”

Tôi cười cười: “Quá khen! Quá khen!”

“Chẳng lẽ mấy ngày nay bà trốn đi để viết mấy ca khúc này?” Copy hỏi

Tôi vẫn chưa trả lời, Con Vịt liền mở miệng trước: “Hoa sen nhỏ, tại sao tôi lại cảm thấy đêm nay bà có gì đó không thích hợp, tựa như có chút hưng phấn quá đà?”

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười tròng anh liếc mắt một cái: “Con Vịt, cái miệng đen đui của ông có thể đừng mở ra trong đêm nay không? Đêm nay tôi đang rất hứng trí, ông ý, đừng có mà đến phá hư.”

Anh nhú mi không nói, ánh mắt cứ vậy nhìn lại, phảng phất như muốn dò xét tôi.

Tôi tự hỏi lương tâm tội lỗi của mình.

Dưới khán đài mọi người hô to: “An Khả.”

Tôi cười vỗ tay phát ra tiếng về phía họ: “I announce that the music show is beginning!”

Mấy người vẫn tiếp tục chơi đến rạng sáng mới tàn cuộc.

Bọn Con Vịt vì cười đùa vui vẻ, uống không ít rượu, say rồi tỉnh rồi mù.

Mấy người cùng nâng nhau, ngã trái ngã phải tiêu sái đi trên đường cái.

Quang Đầu mở miệng: “Hoa sen nhỏ, bà đó, thật mất hứng, ngay cả một ngụm rượu cũng không uống, khó mà có được một lần cao hứng như đêm nay.”

Tôi cười ý xin lỗi: “Do dạ dày của tôi không thoải mái thôi... Mọi người tha thứ cho tôi lần này phạm quy, lần sau, nhất định cùng mọi người không say không về.”

“Vây... Cứ như thế đi... Nói đúng lắm!” Copy cầm chai rượu đập xuống nổ lớn làm cả bọn bật cười.

Tôi gật đầu: “Tôi – Liên Lạc có khi nào nói mà không giữ lời.”

Con Vịt say khướt dựa trên vai tôi, một câu cũng không nói. Khép hờ hai mắt, tựa hồ đang rất khó chịu.

Tôi hỏi anh: “Con Vịt, ông có thấy khó chịu không? Có muốn phun ra không, để tôi dìu ông đi tìm chỗ.”

Anh trợn mắt liếc nhìn tôi một cái, gật gật đầu.

Tôi điều chỉnh lại cái đầu Con Vịt: “Mọi người đứng ở chỗ này chờ hai bọn tôi một lát, tên nhóc này muốn ói ra, tôi dìu anh ta ra chỗ khác.”

Bọn họ phát phát tay về phía tôi: “Đi nhanh về nhanh. Đầu choáng váng muốn chết rồi.”

Dìu Con Vịt vào một góc tối, vỗ vào lưng anh, nói: “Mau ói ra đi. Phun xong trở về ăn điểm tâm sáng.”

Con Vịt ngồi chồm hồm trên mặt đất, một lúc lâu không có động tĩnh gì.

Tôi nóng nảy: “Ông mau ói ra đi! Bọn Quang Đầu đang chờ!”

Anh lại đột nhiên xoay người, một tay ôm lấy tôi.

Tôi sững sốt, nhưng không đẩy anh ra, ôn nhu hỏi anh: “Làm sao vậy? Có phải rất khó chịu đúng không?”

Anh gật gật đầu, giống như một đứa trẻ con.

Tôi cười cười: “Biết là khó chịu thì lần sau đừng uống nhiều như vậy. Ông nghĩ mình uống ngàn ly không say à!”

“Hoa sen nhỏ, bà phải đi, đúng không?” Anh đột nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo sự chua xót đến vô tận.

Tôi giật mình: “Tại sao lại đột nhiên nhớ ra cái gì mà nói như vậy?”

Anh càng ôm tôi chặt hơn, rầu rĩ nói: “Sao tôi lại không biết? Bà nghĩ tôi là ai? Tôi là Tả Thừa Tịch. Tả Thừa Tịch, Tả Thừa Tịch...”

Anh không ngừng lặp lại tên mình, nói xong lời cuối cùng, đột nhiên khóc lên nức nở.

Tôi ôn nhu vỗ vào lưng anh, trấn an anh: “Sao lại khóc? Đứa ngốc!”

Anh buông ra, ai oán liếc mắt nhìn tôi: “Không cần đột nhiên ôn nhu với tôi như vậy, nếu không tôi sẽ không tha cho bà, sẽ không bao giờ buông tay.”

Tôi cười gật gật đầu, nghĩ rằng đây chỉ là lời người say: “Tốt thôi, tôi sẽ không ôn nhu như vậy, tôi sẽ hung dữ với anh, vậy được chứ?”

Anh cười cười cay đắng, vươn tay xoa tóc tôi, động tác ôn nhu khiến tôi không thể tin được bình thường đây là Con Vịt suốt ngày cợt nhả.

Tôi nói: “Con Vịt, ông đó, bệnh thần kinh lại tái phát rồi? Sao có thể làm được những động tác ghê tởm như vậy chứ?” Nói xong tôi nghiêng nghiêng đầu, né tránh khỏi tay anh.

Anh nói: “Hoa sen nhỏ, bà đừng động đây, cứ im lặng như vậy, để tôi nhìn bà trong chốc lát, trong chốc lát thôi.”

Đôi mắt tôi có chút chua xót.

Tôi liền hiểu mọi việc đều không thể gạt được Con Vịt.

Đứng ở nơi đó, để mặc anh vuốt ve mái tóc dài.

Vẻ mặt của anh thật đau thương, giống như người đó.

Anh mở miệng: “Hoa sen nhỏ, bà đừng nhìn tôi như vậy. Tôi không muốn để bà lợi dụng, để bà liên tưởng đến hình bóng một người khác.”

Tôi kinh ngạc, tên nhóc này có thuật đọc được nội tâm người khác sao?

Anh cười cười, ôm lấy tôi: “Hoa sen nhỏ, không biết vì cái gì, khi tôi vừa thấy bà, liền vui mừng đến mức ngay cả trái tim cũng đau nhói.”

Tôi nói: “Đó là vì trái tim của ông có bệnh, ông nên đi tìm bác sĩ khám xem.”

Hồi lâu, anh không nói gì thêm.

Đang thấy kỳ lạ tại sao người này không lên tiếng tiếp, chợt nghe thấy bên tai một trận nôn khan, bên vai trái một mảnh ẩm ướt.

“Tôi... Tôi...”

Làm chuyện xấu xong, khiếp đảm nhìn tôi: “Hoa... Hoa... Hoa sen nhỏ... Tôi không phải cố ý... Bà phải tin tưởng tôi.”

Sắc mặt tôi xanh đen, hung hăng niết mặt anh ta: “Con Vịt chết này, ông dám chính tôi à. Dám ói hết lên người tôi, ông ý, sao không chết đi.”

Anh kêu to: “Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi, hoa sen tốt bụng, hoa sen thơm, hoa sen đẹp, mau tha cho tôi.”

Tôi còn nghĩ mình xuống tay chưa đủ mạnh, Copy cùng Quang Đầu ở phía bên kia cuồn cuộn giục tôi: “Hai người có nhanh lên không? Rốt cuộc là đi ói hay là đi ăn?”

Con Vịt nghe thấy tiếng, lập tức đáp: “Này này, tôi đến đây.”

Nói xong đắc ý liếc tôi một cái: “Không thể đánh tiếp, tiếp tục đánh tôi, bọn Quang Đầu sẽ biến thành hoá thạch.”

Tôi nhin cơn tức giận xuống, buông tay ra, chỉ vào quần áo trên người anh: “Cởi hết quần áo trên người ông xuống cho tôi mặc, nhanh. Bắn chết đi được.”

Anh gật đầu, cởi áo khoác đưa vào lòng bàn tay tôi.

Tôi cười anh: “Vẻ mặt rất tốt, đủ tiêu chuẩn của cầu nô tài.”

Mấy người cười nói đi đến ngã tư đường.

Bốn người bốn phương hướng.

Quang Đầu nói: “Thật sự không cần chúng tôi đưa về sao?”

Tôi gật gật đầu: “Không cần, tôi sẽ gọi xe trở về bây giờ. Mấy người đều say như vậy, đến lúc đưa tôi đến nhà, say rồi ngã xuống đấy, thì phải làm sao? Tôi không muốn chứa ba con ma men trong nhà đâu.”

Copy cười gật đầu: “Tốt lắm, một mình bà trở về phải chú ý. Nếu có việc thì gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Tôi phát phát tay về phía bọn họ: “Đi nhanh đi. Trở về nhớ cẩn thận một chút.”

Quang Đầu đột nhiên quay lại nhìn tôi, nói: “Hoa sen nhỏ, tôi – Quang Đầu cả đời này, có một việc cảm thấy mình làm tốt nhất, chính là được quen biết với bà.”

Copy cũng phụ họa theo gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Mũi tôi khó chịu đến mức chua xót, vẫy tay về phía họ: “Nhanh cút đi, hai tên quỷ các người tự nhiên sao lại mềm yếu như vậy. Làm tôi buồn nôn ghê.”

Bọn họ cười cười, khoát tay về phía tôi: “Tại hạ xin cáo từ.”

Giao lộ chỉ còn lại hai người: tôi cùng Con Vịt.

Tôi nói: “Ông cũng nhanh trở về đi. Trễ thế này rồi.”

Anh gật gật đầu, hai mắt hoàn mỹ giấu không được bi thương.

Tôi còn nói: “Ông đó, đừng có nước mắt lưng tròng nhìn tôi như thế, biết không? Giống như đứa trẻ con vậy.”

Anh mở miệng: “Hoa sen nhỏ, bà có thể gọi tôi một tiếng Thừa Tịch không?”

Tôi cười anh: “Ông lại điên điên cái gì thế?”

Anh không nói lời nào, cứ như vậy nhìn tôi.

Tôi thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói ra tên của anh: “Thừa Tịch.”

Anh lập tức nở nụ cười, tươi đẹp chân thật giống như đứa trẻ.

Anh nói: “Hôm nay có thể coi là ngày tôi cao hứng nhất. Cho nên, hiện tại tôi phải về nhà đây.”

Tôi đang muốn nói anh ta nói chuyện ăn khớp với tôi như quỷ, anh bỗng xoay người đi qua người tôi.

Tôi giật mình.

Trên gương mặt một giọt chất lỏng lỏng ẩm áp chậm rãi uốn lượn rơi xuống.

Rốt cuộc chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi thở dài một hơi, đeo đàn guitar đi trên một đường ray bị bỏ hoang.

Thanh ray hai bên, đèn đường mờ nhạt, không khỏi khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

Đi trong chốc lát, có chút mệt mỏi, đơn giản ngồi xuống, mở túi đựng ra, đem đàn ra gảy.

Đêm khuya trống trải, tiếng đàn sâu kín.

Nhẹ nhàng đánh bản ‘Snow White’, nước mắt rốt cuộc chảy xuống.

Đây là phương thức để tôi chia tay.

Rời đi Cố Mạc Tu, rời đi cái thành phố này, rời đi những chuyện có liên quan đến Cố Mạc Tu. Sau đó theo năm tháng dần dần quên anh đi.

Cho nên, tôi không thể không cùng bọn họ từ biệt.

Tôi không uống rượu, không phải không nghĩ đến chuyện say một hồi, mà là tôi nghĩ, trong giờ phút từ biệt thành phố này cần một chút tỉnh táo, như vậy tôi sẽ nhớ mãi được cái đêm ẩm áp này.

Tôi không thể tha thứ được nếu Cố Mạc Tu – con người thuần trắng đó phải chịu ánh mắt khinh thường của người khác.

Không thể để ọi người giẫm nát tôn nghiêm của anh dưới lòng bàn chân.

Không thể để cho anh phải đeo trên lưng tội danh loạn luân, nhận sự trừng phạt của thần linh.

Sở hữu, tất cả những gì chỉ cần liên quan đến Cố Mạc Tu, tôi cũng không thể tha thứ.

Tôi muốn đến một thị trấn nhỏ, yên ổn sống ở đây đến suốt đời.

Nếu có một ngày, tôi có thể quên anh đi, như vậy, tôi sẽ trở về, dịu dàng gọi anh một tiếng anh trai.

Nếu tôi không thể, như vậy, tôi sẽ vẫn ở lại nơi đây, bọc kín cảm xúc tưởng niệm anh, vượt qua cả đời.

Tự giấu lấp đầu, tiếp tục ca hát.

“Tiểu Lạc” phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc, mềm mại tựa như mây trên trời.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại.

P phía sau truyền đến một mảnh ấm áp: “Tiểu Lạc, em vừa đi đâu? Em còn muốn đi đâu?”

Cơ thể tôi cứng ngắc.

“Mỗi ngày anh đều đi đến những nơi em hay qua lại, tìm những con đường em hay đi. Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, em còn muốn đi đâu, vì cái gì muốn trốn tránh anh?” Giọng nói của anh nghẹn ngào.

Tôi cố nén sự rung động trong lòng, xoay người đẩy anh ra: “Anh trai...”

Ánh mắt Cố Mạc Tu đỏ đỏ, nhưng không hề rơi lệ.

Vẻ mặt của anh thật yếu ớt, giống như một đứa trẻ lạc đường.

Tôi thở dài, tiến lại gần ôm lấy anh: “Thật xin lỗi...”

Anh không nói gì, khóc trong lòng tôi, thật lâu cũng không chịu rời đi.

Thở dài, thì ra muốn từ biệt người, cũng không thể từ biệt được.

Cầm tay anh, ôn nhu nói: “Anh trai, chúng ta về nhà đi.”

Anh ngẩng đầu, nửa giây sau, nước mắt im lặng chảy xuống.

Gật gật đầu: “Cùng nhau về nhà.”

Cố Mạc Tu, em muốn cho anh một lời từ biệt dịu dàng nhất.

Cho nên, đêm nay, hãy để em được tùy hứng một lần thôi.

Tôi khóc trong lòng anh, lấy tay vẽ một vòng tròn lên người anh.

“Anh trai... Làn da thật đẹp!” Tôi trêu đùa

Thân thể anh rất nóng, sẽ tổn thương tới làn da tôi.

Tôi cười anh: “Anh trai, trên người anh thật nóng. Giống như lửa vậy.”

Anh vẫn như cũ không nói lời nào, nhưng hô hấp dồn dập đã bán đứng cảm xúc của anh.

Tôi thừa nhận, mình bắt đầu hấp dẫn Cố Mạc Tu.

Tôi không thể không làm như vậy.

Có lẽ tôi sẽ thất bại, nhưng mà, tôi không thể không làm như vậy.

Hãy tha thứ cho con, con không thể không làm như vậy.

Thượng đế!

Tôi cố ý ngẩng đầu lên trên, môi làm bộ như vô tình lướt qua má anh.

Thân thể anh cứng đờ, âm thanh khàn khàn nói: “Đừng nhúc nhích, ngủ đi.”

Tôi cố ý làm nũng, tay vòng lấy cổ anh: “Em không ngủ được. Anh trai... Mấy ngày em không ở đây, anh có nhớ em không?”

“Đương... Đương nhiên là có...” Anh nói quanh co.

“Không có em ở bên cạnh anh, anh có ngủ được không?”

Anh gật gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Em không ở đây, anh đều không ngủ được.”

Trong lòng tôi lại nổi lên sự chua xót.

Lại cười chói lọi như hoa: “Anh trai... Chúng ta cùng chơi một trò chơi nho nhỏ, được không?”

“Trò chơi gì?” Ánh đèn ban đêm chiếu xuống, lông mi anh nồng đậm chớp chớp, giống như một con bướm đêm đen tối.

Thật đẹp...

Tôi không tiếp tục bận tâm, vươn tay vuốt ve ánh mắt của anh: “Anh trai... Ánh mắt của anh rất đẹp...”

Anh cười cười: “Tiểu Lạc mới đẹp nhất.”

Tôi chĩa chĩa vào trán anh: “Khi nào thì học được thói ba hoa như vậy!”

Anh mở miệng: “Các cô gái không phải đều thích nghe điều này sao.”

Tôi nói: “Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta cùng chơi trò chơi thôi.”

Anh gật đầu: “Trò chơi gì?”

“Đá kéo vải!” Tôi cười cười

(trò Oẳn tù tì của dân Việt Nam ta)

“Khẳng định không chỉ đơn giản như vậy?” Anh lộ ra bộ dáng cảnh giác, thật sự là đáng yêu.

Tôi cười cười: “Thông minh, quả không hổ là anh trai em!”

Anh vỗ vỗ mặt tôi: “Thôi đi, không cần tự khoe khoang, nói nhanh lên, quy tắc trò chơi là như thế nào.”

“Chúng ta cùng đá – kéo – vải, ai thua sẽ phải thoát quần áo. Ai thắng, sẽ hát một bài.”

“Cởi quần áo? Không được!” Anh lập tức cự tuyệt.

Tôi ôm anh làm nũng: “Anh trai... Không quan hệ mà... Cũng sẽ không cởi toàn bộ. Không thể thoát, tự nhiên em cũng không bắt anh thoát ra!”

Anh ngẫm lại: “Vẫn không được. Như vậy không tốt!”

Biểu tình của Cố Mặc Tu làm tôi vừa vui sướng vừa khổ sở.

Tôi làm bộ đáng khổ sở: “Anh trai... Anh không chơi với em, em sẽ không ngủ được. Em ngủ không được, sẽ cọ xát vào người anh, cọ đến khi nào anh nổi điên mới thôi.”

Anh chán nản, sau một lúc, dán dán vào mũi tôi: “Em đó... Cái tính tình muốn gây sự một chút cũng không thay đổi.”

Tôi hoan hô: “Ý của anh chính là đáp ứng sao?”

Anh gật đầu: “Ừ, anh đáp ứng rồi! Bất quá không được chơi đùa đến phát hỏa.”

Tôi bắt đầu có chút khấn trương lên.

Kiên trì đi, Liên Lạc!

Chúng tôi ngồi trên giường, bắt đầu chơi.

“Đá kéo vải!”

Cố Mạc Tu ra kéo, tôi ra đá, anh thua.

Nửa ngày không có chút động tĩnh.

Tôi khoanh tay, dùng ánh mắt thúc giục anh: “Mau thoát đi, anh thua rồi.”

Mặt của anh hơi đỏ lên, do dự: “Không thoát có sao không?”

Tôi cười tủm tỉm gật đầu.

“Thôi được rồi.” Anh bắt đầu cởi áo sơ mi trên người, lộ ra làn da trơn bóng trắng nõn.

Dáng người Cố Mạc Tu thật sự không còn gì để nói, làn da không chỉ có siêu đẹp, cơ bụng rắn chắc. Dáng người gầy gò nhưng không hề gầy yếu.

Tôi lộ ra vẻ mặt háo sắc, vô sỉ lấy tay sờ lên: “Anh trai... Dáng người này của anh thật sự không phải con gái sao.”

Anh một phen đẩy tôi ra: “Đi đi đi đi... Không cần dùng tay sờ soạng.”

Tôi cười anh: “Cho em gái mình sờ một chút thì có sao? Em cũng không có ăn anh!”

Mặt anh càng đỏ hơn, bị tôi làm cho ghen nửa ngày nói không ra lời.

Tôi cười cười: “Tốt lắm tốt lắm, quần áo anh cũng thoát, vậy đến em hát.”

Tay tôi với lấy cây đàn bên giường, nghĩ một chút, hát ‘Anaesthesia’.

Tôi phi thường thích bài hát này, làn điệu nhẹ nhàng, giống như tình nhân dịu dàng thì thầm bên tai.

Trong đó có một câu ca từ là như này: Oh, tonight is the night of my life (Oh, đêm nay là đêm cuộc đời của tôi)

Đúng vậy, đêm nay, một đêm, là cuộc đời của tôi.

Cố Mạc Tu, anh có thể cảm nhận được những thống khổ trong lòng em không?

Cố Mạc Tu say mê nghe, đêm, dưới đèn, vẻ mặt của anh, thật hạnh phúc.

Tôi... Cũng thật hạnh phúc.

Một bài hát kết thúc, Cố Mạc Tu vỗ tay: “Tiểu Lạc, giọng hát của em dịu dàng quá.”

Tôi nói: “Từ trước tới giờ em đều không hát cho người khác nghe, anh là người đầu tiên đó.”

Trên mặt anh lộ ra kinh hỉ: “Thật sự sao?”

Tôi gật đầu.

Anh cười giống một đứa trẻ, ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Ca khúc em vừa hát tên là gì?”

“Anaesthesia.”

Anh cười ôn nhu. Khóe môi nhìn rất được.

Anh dùng giọng nói mềm mại nói với tôi: “Rất thích, ca từ trong bài này.”

Tôi gật đầu: “Em cũng rất thích.”

Lại tiếp tục chơi.

“Đá kéo vải!”

Tôi thua.

Tôi thật rõ ràng cởi áo sơ mi trên người, lộ ra nội y thuần trắng, nhìn anh ngượng ngùng cười.

Ánh mắt của anh trốn tránh bốn phía, không dám nhìn tôi.

Cố Mạc Tu đang khấn trương.

Tôi làm bộ như cái gì cũng không biết, vỗ vỗ đầu của anh: “Anh trai, anh hát đi.”

Anh ngẩn người: “A... Ừm...”

Ngẫm lại, xấu hổ nhưc đầu: “Anh hát không hay đâu!”

Tôi cười cười: “Ngốc! Đã có sẵn nhạc đệm rồi...”

Anh vỗ vỗ đầu: “Bắt đầu!”

Giọng hát của Cố Mặc Tu phẳng phất thiên âm, tinh thuần không chứa một tia tạp chất.

Qua lại mấy lần, hai người đều chỉ còn lại nội y.

“Đá kéo vải!”

Tôi thua.

Vươn cánh tay định cởi bỏ nút nội y phía sau.

Tay anh vươn ra ý đồ muốn ngăn cản: “Không cần thoát.”

Nhưng mà đã quá muộn, tôi đã tháo được nút đằng sau.

Sắc mặt anh đỏ lên, nhìn cơ thể của tôi, hô hấp dần dần trở nên dồn dập: “Tiểu lạc... Em mặc vào... Nhanh lên.”

Tôi đi đến phía anh, từ phía sau ôm lấy anh, da thịt đụng chạm vào nhau, chăm chú thiếp hợp cùng một chỗ.

Thân thể anh run rẩy, âm thanh khàn khàn: “Tiểu Lạc... Đừng làm loạn... như vậy... Ừm...” Tôi tiến đến bên tai cắn cắn vào vành tai anh, nhắm trúng, nhẹn không được, anh rên rỉ.

Tôi dịu dàng ghé sát vào lỗ tai anh lẩm bẩm, phẳng phất những lời vô nghĩa: “Anh trai... Âm thanh vừa rồi của anh, thật gợi cảm...”

Anh thở hổn hển, mặt đỏ lên, vô cùng đáng yêu: “Tiểu Lạc... Chúng ta không thể như vậy... Tiểu Lạc...”

Không đợi anh nói xong, tôi liền tiến đến trước mặt anh, hôn lên bờ môi của anh.

“Ừm...” Âm thanh rên rỉ đứt quãng theo cổ họng anh truyền ra.

Tôi buông anh ra, cười: “Rõ ràng anh trai cũng rất muốn, vì cái gì phải chịu đựng?” Chỉ chỉ xuống quần đùi mỏng manh phía dưới người anh, dục vọng đã thức tỉnh từ khi nào.

Anh không nói gì, con ngươi trong suốt bắt đầu lấp lánh lệ quang.

Tôi cười.

Anh liếm liếm bờ môi khô ráo, chậm rãi đi đến phía tôi.

“Tiểu Lạc, em hối hận không? Chúng ta quan hệ như vậy...”

Tôi cười: “Anh trai cảm thấy sao?”

Không nói gì thêm.

Ngón tay của anh xuyên qua da thịt tôi, lưu lại những điều tốt đẹp.

Giờ phút này ngôn ngữ đã trở nên dư thừa. Chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy trong cơ thể còn hoạt động, nhanh chóng trở mình dựng đứng lên.

Trong nháy mắt hai người kết hợp, tôi phẳng phất nghe thấy lời thánh ca đến từ thiên quốc phía trên nóc nhà nhẹ nhàng xướng lên.

Rốt cuộc nước mắt vẫn theo khóe mắt chảy xuống.

Tôi nhìn thấy trên lưng Cố Mặc Tu chỉ còn lại duy nhất một cánh, một cánh khác cột vào thập tự giá, máu tươi đầm đìa.

Cố Mạc Tu bị hấp dẫn, anh trở thành ma quỷ vùng đất cấm.

12. Chương 12: Ai Huyền Dạ (đêm Buồn Đây Mê Hoặc)

Tôi đã làm nhiễm đen cánh của Cố Mạc Tu.

Tôi đảm đương nhân vật ma quỷ, dụ dỗ anh.

Tôi phản bội chính mình, tôi thẹn với thượng đế.

Khoảnh khắc khi tôi mở to mắt, cả người như rơi xuống hầm băng.

Gương mặt Cố Mạc Tu gần trong gang tấc.

Anh ngủ, hương vị cực kỳ ngọt ngào, khoe miệng còn treo một tia cười hạnh phúc. Lông mi thật dài trên mí mắt, phía đầu như bóng ma hình quạt.

Cửa sổ sát mặt đất, ánh mặt trời thẩm thấu chiếu lên thân thể anh, khiến cho cả người anh quang tỏa to lớn vươn ra giống như vị thần Apollo phát ra thứ ánh sáng chói mắt.

Tôi mãnh liệt đẩy anh ra, dựa vào đầu giường có cây đàn làm tôi mất đi điểm tựa, té trên mặt đất, phát ra tiếng thở dài phiền muộn.

Anh dụi dụi mắt, dần dần hai mắt trong suốt mở ra, nhìn tôi, có nửa giây thất thần.

Rồi sau đó, anh giống tôi cùng nhau kinh ngạc, mãnh liệt ngồi dậy, giật mình nhìn lẫn nhau.

“Tiểu Lạc... Chúng ta...” Âm thanh của anh rõ ràng đang run rẩy.

Cố Mạc Tu, anh quả nhiên sợ hãi. Có phải không?

Tôi nghĩ hiện tại sắc mặt của mình nhất định rất khó coi.

Gật gật đầu: “Đã làm!”

Sắc mặt của anh nhất thời trắng như tờ giấy, nắn lòng, ngón tay sờ vào mái tóc, thống khổ nghẹn ngào: “Rốt cuộc anh vẫn xâm phạm em... Rốt cuộc còn là... Anh chính là tên súc sinh...”

Cố Mạc Tu, anh có thể không cần thống khổ như vậy không?

Mở tay anh ra, hai bàn tay tiều tụy nâng mặt anh lên, nhìn anh: “Anh trai, anh không cần thành cái dạng này, chúng ta chuyện gì cũng chưa làm.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt mờ mịt.

Hít sâu một ngụm khí, kéo kéo khoe miệng: “Chúng ta cái gì cũng chưa phát sinh, chỉ là không mặc quần áo ôm nhau ngủ qua một đêm thôi.”

Anh sửng sốt.

“Cho nên, anh không cần tự trách mình, thật vô vị.” Tôi cười cười, thân thể lơ lửng đứng lên, đi xuống giường, nhặt dưới đất từng thứ từng thứ quần áo, chặm rãi mặc vào.

“Liên Lạc, em đừng đem anh trở thành đứa ngốc!” Anh đột nhiên phản ứng lại, rống to về phía tôi, xóc chấn lên, chỉ vào thân thể của chính mình: “Cơ thể của anh đã làm chuyện gì, chẳng lẽ anh lại không biết?”

Trên làn da trắng nõn ẩn ẩn những dấu hôn nhợt nhạt, đó là dấu vết hoan ái đêm qua đem lại, là tôi lưu trên người anh dấu ấn của riêng mình.

Tôi thở ra một hơi: “Anh trai...”

Ánh mắt Cố Mạc Tu lúc sáng lúc tối.

Thật lâu anh không nói lời nào, mãi đến cuối cùng, giống như mất đi toàn bộ khí lực đi xuống giường: “Anh nghĩ, dù mình có chết một vạn lần cũng không thể bù đắp được tội ác này.”

Câu nói kia của Cố Mặc Tu, giống như cự lời tàn phá cơ thể tôi.

Tôi ôm chặt hai vai, có chút co rúm lại: “Anh, anh không cần phải như thế...”

Trong mắt Cố Mặc Tu chứa đựng sự tuyệt vọng.

Anh gắt gao nắm lấy hai tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Anh nói: “Em đừng gọi anh là anh trai. Anh thật dơ bẩn, ngay đến em gái mình cũng không buông tha, thật không xứng...”

Hai mắt sinh ra đau đớn.

Không cần phải chết. Đây không phải điều tôi muốn.

Lý do tôi muốn từ biệt, không chỉ để ngăn cản tâm lý cực nóng trong lòng mình, lo lắng một ngày nào đó nó sẽ làm tổn thương anh.

Đối với anh, vì có gì tôi vẫn bị dục vọng chi phối, để cho anh phải lộ ra biểu tình tuyệt vọng?

Hít sâu một ngụm khí, cười, đi đến bên giường, nằm úp sấp trên người anh: “Anh trai... Tối hôm qua biểu hiện của Tiểu Lạc, anh vừa lòng không?”

Anh không ngờ đột nhiên tôi lại nói ra những lời này, ngu ngơ nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Tay của tôi dạo chơi trên làn da bóng loáng của anh, giống như một con rắn duyên dáng.

Tôi nói: “Anh cũng đừng nghĩ nghiêm trọng như vậy, tối hôm qua chỉ là một trò chơi mà thôi. Trò chơi giữa nam giới và nữ giới, không có quan hệ tới đạo đức luân lý.”

Trên mặt Cố Mặc Tu càng tràn ra sự ưu thương, âm thanh của anh đang run rẩy: “Tiểu Lạc... Em đang nói bậy bạ gì đó?”

Cúi đầu khẽ hôn khẽ môi anh: “Em đang nói, tối hôm qua chỉ là một trò chơi mà thôi. Anh trai không cần tỏ ra nghiêm trọng như vậy.”

“Tiểu Lạc, anh biết, em rất khó chịu đúng không? Cho nên, mới cố ý giảng giải như vậy?” Anh rõ ràng đang cười, thế nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Tôi rời khỏi thân thể anh, để ý đến quần áo: “Em có gì phải khổ sở? Chuyện này trừ bỏ hai người chúng ta biết, không có người thứ ba biết được. Cho nên, càng làm em tăng thêm kinh nghiệm thôi mà.” Nói xong chỉ chỉ ga trải giường trắng nõn: “Dù sao em cũng không phải lần đầu tiên, cái loại cảm xúc này, chỉ có ở xử nữ thôi, không có khả năng sẽ xuất hiện trên người Liên Lạc.”

Cố Mặc Tu nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt xanh đen: “Ý tứ của em, tất cả mọi chuyện tối hôm qua, đối với em mà nói, chỉ là một trò chơi kích thích tăng trưởng thôi sao?”

Tôi gật gật đầu, cố gắng ngênh tiếp ánh mắt anh.

“Cho nên, anh chỉ là một công cụ cá nhân?”

Tôi tiếp tục gật đầu: “Năng lực của anh trai cũng không tệ lắm. Là người đàn ông giỏi nhất em gặp được.”

Anh đứng dậy xuống giường, đi về phía tôi, hai chân thon dài rắn chắc mà hữu lực.

Anh nắm lấy cảm tôi, trong mắt lóe ra thứ ánh sáng xa lạ: “Em đã làm với rất nhiều đàn ông sao?”

Dường như tôi chỉ còn biết làm duy nhất một động tác: “Rất nhiều. Nhiều đến mức em không đếm hết.”

“Liên Lạc, tốt nhất cô mau chóng rút ra khỏi phòng tôi. Lập tức, ngay lập tức!”

Cố Mặc Tu đẩy tôi ra. Khí lực rất lớn, đụng vào góc bàn, phần eo truyền đến sự đau đớn kịch liệt.

Tôi lập tức cúi đầu, phòng ngừa nước mắt chảy xuống sẽ bị anh nhìn thấy.

Xoay người nhặt đàn guitar trên mặt đất, đeo trên lưng, bước về phía cửa.

Anh đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt rất mơ hồ.

Tôi khoát tay về phía anh: “Em đi. Tốt nhất anh trai nên học em, đem tất cả mọi chuyện tới hôm qua đều quên đi. Nếu không, thống khổ chỉ có mình anh thôi.”

‘Loảng xoảng.’ Một tiếng vang thật lớn, cửa bị đẩy ra.

Nếu như không có biện pháp nhẹ nhàng để chấm dứt, vậy hãy diệt hoàn toàn đi.

Sở hữu tội danh trầm trọng, một thập tự giá màu đen kia.

Hãy để một mình tôi đeo trên lưng là tốt nhất.

Tôi gọi một cuộc điện thoại cho Liên Thực.

Cố Kỳ Ngôn nghe máy.

Tôi mỉm cười ngọt ngào: “Ba, con thay đổi chủ ý.”

Nhà Liên Thực.

Ba người ngồi cùng một chỗ nói chuyện.

Tôi nói: “Mấy ngày nay con đã suy nghĩ rất nhiều, vì ba mẹ, con quyết định thay đổi chủ ý, toàn lực duy trì việc phục hôn của hai người, làm càng nhanh càng tốt.”

Cố Kỳ Ngôn thật cao hứng, ông ta bắt lấy tay tôi, kích động nói với tôi: “Tiểu Lạc, cảm ơn con đã hiểu cho chúng ta. Cảm ơn, về sau ba sẽ thật tốt, thật yêu thương con.”

Tôi gật gật đầu: “Chỉ cần ba và mẹ hạnh phúc là tốt rồi. Nhiều năm như vậy, con cũng hy vọng có một gia đình hoàn hảo, ba không biết đó thôi, trước kia con cũng thấy những nhà khác dắt trẻ con đi tới đi lui, trong lòng con cảm thấy, đánh mất vàng còn khó chịu hơn.”

Cố Kỳ Ngôn ánh mắt đỏ đỏ, vội vàng gật đầu: “Trước kia ba sai lầm rồi, thật xin lỗi hai người. Hiện tại ba sẽ thay đổi, không bao giờ bỏ rơi hai người nữa.”

Tôi cười mà không nói.

Liên Thực dựa vào ghế sa lon, khoanh tay lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi nói: “Ba, con đói bụng rồi, đã lâu không nếm qua đồ ăn của ba, ba có thể cùng con làm bữa cơm không?”

Ông vội vàng gật đầu: “Ba đi mua đồ ăn liền, con cùng mẹ ngồi chờ một lát.”

Sau khi Cố Kỳ Ngôn đi rồi, trong phòng không khí đột nhiên ngưng kết.

Ánh mắt Liên Thực cùng Cố Mạc Tu vô cùng giống nhau, đều rất được, chỉ là trong mắt của bà không có độ ấm, lạnh như băng giống như một lưỡi dao sắc nhọn.

Bà nhìn tôi, nặng nề mở miệng: “Liên Lạc, mày lại đang đùa cợt cái gì vậy?”

Tôi tỏ vẻ không hiểu: “Mẹ, lời nói của mẹ có ý tứ gì? Tiểu Lạc không rõ.”

Liên Thực cười lạnh: “Có hiểu hay không, trong lòng mày tự khắc biết rõ.”

Nói xong đứng dậy đi lên lầu: “Tốt nhất mày nên thành thật với tao, đừng ở trước mặt tao làm gì đó. Đến lúc đó, chơi với lửa có ngày chết cháy, đừng trách tao lúc trước không có nhắc nhở mày.”

Tôi cười cười: “Cảm ơn mẹ đã nhắc nhở, con biết chính mình đang làm cái gì.”

Liên Thực đi rồi, cả người tôi đều sụp đổ.

Lảo đảo đi vào gian phòng của mình, tự ngã xuống giường...

Nhìn quanh bốn phía, nơi này vẫn giống như ngày trước, trên tường dán đầy những tấm áp phích lớn, CD và nhạc cụ chất đống trong phòng.

Trong phòng im ắng, đầu óc tôi lại kêu loạn, không ngừng hiện ra gương mặt Cố Mạc Tu.

Biểu tình của anh đầy tuyệt vọng, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Còn có tối hôm qua, anh hỏi tôi một câu: “Tiểu Lạc, em hối hận không?”

Dùng sức lắc lắc đầu, không thể cứ như vậy tưởng niệm mà xuống dốc, tôi sẽ điên mất.

Đứng lên bắt đầu thu dọn phòng. Tôi muốn mình giống như con quay chỉ biết xoay tròn, không thể dừng lại.

Dem toàn bộ CD cùng nhạc cụ cất vào trong rương, dùng băng keo dán lại.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, mấy thứ này đã theo tôi nhiều năm như vậy. Tuy rằng hiện tại quyết định buông tha tất cả, trong lòng vẫn có không ít ý nghĩ ngược lại.

Cố Kỳ Ngôn gõ cửa: “Tiểu Lạc, mau xuống lầu, cơm làm xong rồi.”

“Con biết rồi!” Mở cửa, khuôn mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, kéo cánh tay của ông ta, đồng thời đi xuống dưới lầu.

Tôi thật không ngờ, Cố Mặc Tu lại đến đây.

Anh ngồi trước bàn ăn, nói chuyện gì đó với Liên Thực, nụ cười trên mặt ôn hòa như cũ, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Cố Kỳ Ngôn cười cười lôi kéo tay tôi đi đến bàn ăn, ngồi xuống: “Tiểu Lạc, gọi anh trai đi.”

Anh nhìn tôi, biểu tình thật bình thản, ánh mắt thật xa lạ.

“Anh trai...”

Anh gật đầu: “Em gái ngoan quá. Đến ngồi cạnh anh, để anh thật nhìn em thật kỹ.”

Nhất thời tôi có một loại xúc động muốn bỏ chạy.

Liên Thực nói: “Liên Lạc, mày gây ra chuyện gì vậy, làm anh mày phải gọi điện về đây.”

Tôi vội vàng gật đầu, nhấn nhó tiêu sái đi đến vị trí bên cạnh anh, ngồi xuống.

“Tốt lắm, tốt lắm, nhanh ăn cơm đi. Đồ ăn đều lạnh rồi kìa.” Cố Kỳ Ngôn mở miệng, vẻ mặt của ông rất khoái nhac.

Nếu ông ta biết con trai cùng con gái mình đã làm ra chuyện như thế, không biết sẽ có biểu tình gì đây?

Dù chỉ là suy nghĩ, cơ thể của tôi liền dâng lên một chút khoái cảm khác lạ.

Cố Mặc Tu gấp rau vào bát tôi, anh nói: “Em gái, em gầy như vậy, phải ăn nhiều một chút mới tốt!”

Tôi không buồn phát ra tiếng, không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ không ngừng nhai nhai thức ăn anh gấp cho.

“Hôm nay ba rất vui vẻ, cả nhà chúng ta rốt cuộc đã đoàn tụ.” Cố Kỳ Ngôn vươn tay thay Liên Thực lau chút canh trên miệng, ánh mắt trù mền.

Thế nhưng Liên Thực lại lộ ra biểu tình e lệ, bà đẩy ông ra: “Bọn nhỏ đều nhìn kìa.”

Tôi tùy tiện khoát tay: “Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, hai người tiếp tục đi, con ăn cơm.”

Mặt Liên Thực càng đỏ hơn, bà ta trừng mắt liếc tôi: “Con nhỏ chết tiệt kia, mày còn nói nữa, tao đuổi mày ra khỏi đây.”

Tôi thật hoài nghi đây có phải người phụ nữ vừa rồi còn tươi cười với Cố Kỳ Ngôn không.

Ông ta phát ra tiếng cười trầm thấp mà sung sướng, lông mi chớp động.

Anh nói: “Em gái, xem ra bữa cơm này không thể tiếp tục ăn hết được, anh thấy, chúng ta vẫn nên tạm lánh đi một chút.”

Nói xong, lay lay tay tôi.

Sắc mặt tôi bất động, lặng lẽ mỉm cười, nói: “Anh trai... Anh đang nói bậy bạ gì đó... Hôm nay là ngày cả nhà chúng ta đoàn tụ sau 12 năm, một lát nữa nhờ ba có chuyện muốn nói với chúng ta thì sao.” Tôi hướng đầu về phía Cổ Kỳ Ngôn, nháy nháy mắt với ông: “Đúng không, ba?”

Cổ Kỳ Ngôn gật đầu: “Mạc Tu, ba có vài lời muốn nói với con.” Nói xong nắm lấy tay Liên Thực, cười hạnh phúc: “Ba muốn cùng mẹ con phục hôn.”

Cổ Mạc Tu giật mình, phản ứng của anh nằm ngoài dự liệu của tôi.

Tôi vẫn nghĩ anh sẽ vui vẻ gật đầu, sau đó nói với bọn họ: “Chỉ cần ba mẹ hạnh phúc, làm thế nào cũng tốt.”

Thế nhưng, anh lại mãnh liệt bật dậy khỏi ghế, sắc mặt trắng bệch.

“Phục hôn?”

Liên Thực mặt nhăn nhú mày: “Mày đang có cái biểu tình gì thế?”

Tôi vội vàng kéo anh ngồi xuống: “Anh trai chỉ là quá mức kích động, quá mức kích động... Hắc hắc hắc...” Lại cười cười, thay anh giải thích.

Cổ Kỳ Ngôn nghe thấy vậy, thở dài một hơi: “Làm ba sợ muốn chết, còn tưởng nó giống như con lần trước.”

Cổ Mạc Tu quay đầu, ai oán liếc nhìn tôi một cái: “Em sớm đã biết?”

Lòng tôi hư ảo, gật đầu, gấp thức ăn vào miệng, ăn vào chỉ thấy vô vị.

Không khí có chút cứng ngắc.

Lâu sau, Cổ Mạc Tu nói chuyện, âm thanh của anh nghe thật bình tĩnh.

“Khi nào thì kết hôn?”

“Tháng sau.”

“Nhanh như vậy sao?”

“Tiểu Lạc nói thế là chậm rồi!”

Anh nghe thấy vậy, bả vai run lên một cái, nói: “Con cao hứng quá, ba, chúc mừng ba.”

Mấy người câu được câu không trò chuyện.

Liên Thực nói: “Mạc Tu, mày cũng nên ở lại đây luôn đi. Dù sao trong trường học cũng không có việc gì.”

Trong lòng khẩn trương co rút.

Cổ Mạc Tu gật đầu: “Cũng tốt.”

Cổ Kỳ Ngôn vui vẻ ôm Liên Thực: “Ngày mai để Tiểu Lạc giúp con dọn nhà. Trên lầu còn có một phòng trống, con ở đây vừa đúng lúc.”

Anh tiếp tục gật đầu: “Cũng tốt.”

Tôi không biết Cổ Mạc Tu đang suy nghĩ cái gì, anh rất im lặng. Không hề nói thêm bất kỳ lời nào, thậm chí đến hô hấp cũng không có cảm giác.

Cơm nước xong, tôi liền lập tức tìm lấy một cái cớ đi lên lầu.

Dưới lầu tràn ngập một thứ: không khí gia đình, làm cho tôi muốn nôn mửa. Nhất là Liên Thực, bà cười rộ lên, bộ dáng thật hạnh phúc, ghê tởm như vậy, làm tôi xúc động đến mức chỉ muốn tiến lại gần xé rách khuôn mặt bà, sau đó chất vấn: “Bà dựa vào cái gì mà có thể cười hạnh phúc như vậy? Vì sao lại muốn sinh ra tôi cùng Cổ Mạc Tu?”

Chỉ vì bà ta cùng Cổ Kỳ Ngôn nhất thời tùy hứng, làm cho tôi hiện tại chịu đựng kiếp nạn.

Cổ Mạc Tu ngủ lại đây, phòng anh ở bên trái phòng tôi.

Nửa đêm, có người gõ cửa.

“Liên Lạc, mở cửa.”

Tôi không lên tiếng, dựa vào góc tường, yên lặng hút thuốc.

“Anh biết em không ngủ, nhanh ra mở cửa.” Anh đè thấp âm thanh.

Tiếp tục trầm mặc.

“Tiểu Lạc, em mở cửa được không...” Thanh âm của anh bắt đầu nghẹn ngào, mang theo sự cầu xin tha thứ.

Tôi thở dài một hơi, dập hết tàn thuốc, đứng dậy mở cửa.

Anh mặc áo ngủ màu trắng, đi chân đất, màu tóc nâu nhạt ảm đạm không có ánh sáng.

Nhìn thấy tôi, lập tức nhào vào, khóa trái cửa ở bên trong.

Tôi cười xấu hổ: “Tại sao đã trễ thế này còn tới tìm em?”

Ánh trăng xói mòn, trong bóng đêm anh nhú mi, không nói một lời.

Tôi hít hít nước mũi, mơ hồ hỏi anh: “Em nói là, anh tìm em có chuyện gì?”

Anh cứ vậy nhìn tôi, rất lâu rất lâu.

Đột nhiên anh quỳ xuống trước mặt tôi, gục đầu xuống: “Không cần dùng những hành vi thương tổn này để tự tha thứ cho tội ác của anh. Van xin em...”

Mặt nạ bị xé vỡ, tôi đứng tại chỗ òa khóc.

Đi qua đập anh một cước: “Đứng dậy nhanh lên, quỳ như vậy còn ra bộ dạng gì ...”

Ngón tay của anh rối rắm bám vào góc áo, khớp xương trở nên trắng bệch, tóc rũ xuống, không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Tôi nói: “Anh trai... Nếu anh còn muốn em nói ra những câu tốt đẹp, nhanh đứng dậy đi, sau đó rời khỏi căn phòng này, cuộc sống sau này, chúng ta mới có thể làm anh em tốt của nhau. Anh hãy quên chuyện đêm đó đi.”

“Dù có làm như vậy, cũng không thể triệt tiêu được tội ác của anh... Anh...” Bờ vai của anh đang run rẩy, áo ngủ dài bị kéo xuống, trên vai là ký hiệu tôi lưu lại.

Thị giác đã bị đánh thức mạnh mẽ, tôi lui về sau vài bước, dựa vào góc tường: “Cố Mặc Tu, anh nên biết chừng mực.”

Đầu của anh cúi xuống càng thấp: “Anh không thể dừng lại được. Không thể dừng lại, Tiểu Lạc...”

Tôi không nghĩ một lần nữa điên cuồng ăn mòn thân thể, loại cảm giác này giống như một đóa hoa hủ bại rơi xuống vực sâu, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng bình minh.

Giọng điệu nhẹ nhàng: “Anh trai, anh đừng như vậy, thật sự em không có việc gì. Mọi chuyện xảy ra tối qua em đều đã quên. Về sau em cũng sẽ không bao giờ nói lại những lời vô vị này cho anh nghe nữa, anh mau đứng lên đi.”

Anh mở miệng định nói chuyện, âm thanh Cố Kỳ Ngôn ở ngoài cửa vang lên: “Tiểu Lạc, con đang cùng ai tranh cãi vậy?”

Tôi vội vàng đáp lời ông: “Không có việc gì đâu, con đang cùng bạn bè đùa giỡn một chút thôi.”

“Đã trễ thế này rồi, đừng đùa lâu quá.”

“Vâng. Con biết rồi, ba ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cố Kỳ Ngôn đi rồi, anh từ mặt đất đứng lên.

Anh nói: “Tiểu Lạc, thật xin lỗi. Về sau anh sẽ làm một người anh trai thật tốt. Chỉ cần em cảm thấy bình an. Ngủ ngon.”

Bóng lưng hào sảng biến mất sau cánh cửa.

Tôi nhẹ nhàng thong thả bước đến chỗ anh vừa quỳ, ngồi xổm xuống, vươn tay một vòng lại một vòng vuốt ve, giống như bị nhốt trong ngực tù.

Ngày tiếp theo, Cố Mạc Tu chính thức chuyển về đây sống.

Một nhà bốn người, cha mẹ quản nghiêm. Anh trai yêu thương, gia cảnh giàu có.

Tôi không thể tưởng tượng được mọi chuyện có thể hạnh phúc như vậy.

Sau đêm hôm đó, Cố Mạc Tu trở lại làm tiếp nhân vật một người anh trai.

Anh mỉm cười gọi tôi Tiểu Lạc, ăn cơm thì gấp rau cho tôi, cùng tôi xem TV. Không có một tia cảm xúc khác lạ.

Chỉ là, chúng tôi không tiếp tục ôm nhau nữa, nếu cùng nhau ngồi một chỗ, cả hai sẽ im lặng không nói lời nào.

Kết cục như vậy thật sự không có chỗ nào sai, tối thiểu so với dự đoán của tôi tốt hơn nhiều.

Cuối thu đã đến.

Hôn lễ của Liên Thực và Cố Kỳ Ngôn dự định vào ngày 12 tháng 11.

13. Chương 13: Ma Vương

Tôi biết chính mình đang ở ranh giới cuối cùng của câu chuyện.

Tuy rằng mặt ngoài bình an vô sự, tất cả mọi người đều vui mừng, vừa ý với cảm xúc dành cho Cố Mạc Tu, nhưng trong lòng lại giống như phát hỏa, càng ngày càng dữ dội.

Tôi nghĩ, một ngày nào đó tôi sẽ bị chính mình thiêu đốt đến mức không còn gì.

Cố Mạc Tu trở nên càng ngày càng trầm mặc. Mỗi ngày ngoại trừ giờ cơm, hầu như không thấy mặt anh, thời gian còn lại anh đều trốn tránh trong phòng mình, Cố Kỳ Ngôn gọi anh, anh cũng luôn nói bận việc.

Ngẫu nhiên đi ngang cửa phòng của anh, luôn nghe thấy tiếng đánh chữ ầm ầm vang vọng.

Tôi nghĩ, như vậy cũng tốt. Ban đầu sống cùng nhau dưới một mái nhà có cảm giác xấu hổ không nói nên lời, hiện tại có thể ít gặp mặt, ít nhớ nhung.

Dù sao tôi sớm đã dự định đem thứ tình cảm này chôn sâu trong trái tim, để nó chết rụi trong lòng.

Đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không để anh biết được.

Cố Kỳ Ngôn cùng Liên Thực, tình cảm của hai người đột nhiên tốt lên, ngay cả tôi là người ngoài cuộc cũng cảm thấy có chút không chân thật.

Bọn họ ở chung, cảm giác có chút kỳ dị, từ trước đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ bộ dạng Liên Thực gào khóc trong lòng Cố Kỳ Ngôn.

Đó là một loại bi ai đến mức tận cùng, lại không thể phát tiết ra ngoài.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn nghĩ rằng bọn họ yêu nhau thật tình. Những năm gần đây, tuy rằng ly hôn nhưng vẫn còn độc thân, mỗi khi nhắc tới Cố Kỳ Ngôn, bộ dáng Liên Thực thật yếu đuối, Cố Kỳ Ngôn cũng vì bà mà hoàn toàn thay đổi bản tính, không có chỗ nào không phải là căn cứ chính xác bọn họ yêu nhau.

Nhưng tôi vẫn không rõ, hai người rõ ràng cùng yêu đối phương, lúc trước vì sao lại kiên quyết ly hôn.

Tôi từng hỏi Cố Mạc Tu vấn đề này.

Lúc ấy vẻ mặt của anh thật xa xôi, suy nghĩ rất lâu, mới nói cho tôi biết: “Có đôi khi yêu nhau chưa chắc đã cần cùng nhau ở chung một chỗ. Khi yêu đến mức cùng cực, họ lo lắng cảm xúc của chính người sẽ gây tổn thương đến người mình yêu, sẽ sợ hãi, cho nên, rời xa chính là lựa chọn tốt nhất.”

Lời nói của Cố Mặc Tu, tôi nghĩ, mình hiểu được.

Mỗi ngày sớm chiều gặp nhau, cho dù làm bộ dường như không có việc gì, trong khoảnh khắc gặp thoáng qua, tìm nhất thời ngừng đập.

Càng ngày càng nôn nóng, bất an.

Tôi đem tất cả mọi chuyện nói cho Biện Nghê, ngoại trừ đêm hôm đó.

Biện Nghê cái gì cũng không nói, cô ấy trầm mặc một lúc lâu trong điện thoại, cuối cùng phát ra tiếng thở dài ngao ngán.

Cô ấy nói: “Liên Lạc, bà nên đi gặp chúa cứu nhân độ thế đi. Hiện tại chúa cứu thế chính là con đường duy nhất có thể cứu vớt được bà. Tín ngưỡng sẽ làm bà kiên cường lên một chút.”

Cô ấy còn nói: “Nếu bà còn tiếp tục đi xuống, tôi tin tưởng, rất nhanh sau đó tôi sẽ nhìn thấy, chính là bãi tro cốt của bà.”

Tôi nghe theo lời đề nghị của Biện Nghê, tham gia giáo hội Cơ Đốc.

Mỗi ngày nghe thấy thánh ca vang vọng khắp giáo đường, một mặt nhìn đến thảm trạng của chính mình, một mặt ca ngợi sự nhân từ của thần linh.

Dần dần, khi nhìn thấy Cố Mặc Tu, tôi không còn nôn nóng nữa. Loại cảm xúc hắc ám này dần dần biến mất, thay vào đó, là một loại tín ngưỡng thuần túy.

Cố Mặc Tu trở thành tín ngưỡng của tôi, bao trùm phía trên, hơn cả các vị thần.

Bọn Con Vịt biết tôi chẳng những không đi chơi, buông thả âm nhạc, còn tham gia giáo hội Cơ Đốc, trở thành một giáo đồ vóc dáng tiêu tụy, thiếu chút nữa đánh chết tôi.

Quang Đầu nói: “Hoa sen nhỏ, tôi thật không dám tưởng tượng, bộ dáng tiêu tụy của bà đứng ở giáo đường cầu nguyện với thượng đế không biết tạo thành cảnh tượng gì, bà thật sự phát cuồng đến mức khủng rồi.”

Tôi luôn cười nhẹ, không để ý tới bọn họ.

Sau đó bọn họ sẽ té xỉu tập thể, khóc ròng lưu nước mắt: “Hoa sen nhỏ, xong đời rồi!”

Chủ nhật, tôi thường xuyên đi tới giáo đường.

Tôi quỳ gối trước mặt thượng đế, khẩn cầu thượng đế yêu thương cùng đặc xá.

Cha đi tới, thấy tôi cầu nguyện xong, cười thân thiện với tôi.

“Cô gái lương thiện, con cầu nguyện đến mức tiêu tụy như vậy, Mạch Kỳ nghe được những lời này sẽ giúp con truyền tới thượng đế.”

Tôi cười cười: “Con đang sám hối!”

“Vì sao lại sám hối?”

“Vì yêu mà sám hối!”

“Yêu không hề sai trái, vì sao lại sám hối?”

Tôi cười cay đắng: “Tình yêu của con là có tội.”

“Nguồn gốc của tội lỗi là bản chất của kiến thức và sự kiêu ngạo; trong ý chí có dục vọng muốn sánh ngang với Thần; tình cảm phóng túng bề ngoài cũng mặc kệ.” Cha vẽ dấu hiệu hình chữ thập trước ngực: “A men! Tội nhân đã tỉnh ngộ, thượng đế cùng thiên sứ đều phi thường cao hứng.”

Tôi đáp lễ: “A men, thượng đế cùng con tồn tại!”

Bước ra khỏi giáo đường, đột nhiên tâm tình trở nên tốt hẳn lên.

Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, tôi tự mua ình một bó hoa lớn màu vàng tượng trưng cho hạnh phúc. Ôm vào trong ngực, bỗng sinh ra cảm xúc thật hạnh phúc.

Đúng vậy, sống như bây giờ có gì là không tốt?

Dù sao mỗi ngày tôi đều có thể nhìn thấy anh, nghe được âm thanh của anh.

Tôi nên thỏa mãn mới đúng.

Tôi ôm bó hoa, đi lên trên cầu vượt.

Đột nhiên cảm thấy xúc động, dự định đem bó hoa trong tay tặng ột người xa lạ dễ thương nào đó.

Vì thế, tôi ngồi bên hàng rào trên cầu vượt, nhìn dòng người đi lại qua đường, thật lâu thật lâu.

Cuối cùng thật thất vọng, vì sao tôi cảm thấy không có người nào là đáng yêu cả?

Cầm bó hoa trong tay thật nghiêm trọng.

Cuối cùng tôi quyết định, nhắm mắt lại đi tiếp mười bước. Mở to mắt nhìn thấy ai, bó hoa này sẽ đưa cho người đó.

Sau khi cân nhắc, tôi bắt đầu nhắm hai mắt lại, vừa đi vừa hát.

Đi hết mười bước, tôi hưng phấn mở mắt ra.

Cổ Mặc Tu đứng ở nơi đó, gió mát thổi vào làm tóc anh rối loạn, khuôn mặt thiếu niên thanh tú hòa vào trời xanh mây trắng, giống như một cảnh sắc tuyệt đẹp.

Tôi dụi dụi mắt, tưởng rằng đây chỉ là ảo giác.

Mãi đến khi anh mở miệng gọi tôi một tiếng Tiểu Lạc, tôi mới ý thức được, tất cả đều không phải ảo giác. Cổ Mặc Tu thật sự xuất hiện trước mặt tôi, giống như hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích.

Trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang, thì ra tôi rất muốn thấy anh, cuối cùng trước mắt vẫn là con người này.

Mấy ngày tôi tự cho rằng mình bình tĩnh, nhưng đó chỉ là ảo giác trong tôi.

Gặp anh trong thời gian phù hợp này, nhất thời đánh thức tôi trở về với hiện thực.

Anh đứng trước mặt tôi, nhưng tôi lại không thể tiến vào thế giới của anh.

Cười cười về phía anh: “Anh trai...”

“Em ở chỗ này làm gì?” Anh hỏi.

Tôi dương dương tự đắc cầm bó hoa trong tay, chớp chớp mắt với anh: ” Ý trời như thế, anh trai...”

Anh khó hiểu nhìn tôi.

Đi đến bên cạnh anh, đem hoa bỏ vào tay anh: “Tặng anh đó.”

“Vì sao lại tặng hoa cho anh? Anh cũng không phải con gái!” Anh bắt măn.

Tôi cười: “Cái này gọi là hoa hạnh phúc, một khi anh nhận được nó, sẽ có được hạnh phúc đó!”

“Hạnh phúc... sao?” Anh cầm chặt bó hoa trong tay: “Lại nói bậy rồi.”

Anh đột nhiên cười, khuôn mặt tươi cười giống như mùa xuân, giống như làn gió nhẹ nhàng.

Trái tim tôi bỏ lỡ một nhịp đập.

Cuống quýt quay đi không nhìn mặt anh, chuyển hướng sang đề tài khác: “Tại sao anh ở chỗ này?”

“Ba mẹ muốn anh đi lấy giúp bọn họ nhẫn kết hôn.” Anh chỉ chỉ vào đơn đặt hàng nhẫn cưới trong tay.

“Hai cái người này, dính cùng một chỗ cũng phải có mức độ chứ?” Bất đắc dĩ thở dài, thật không biết nên cao hứng hay là bi ai, nghĩ một chút, lại nói: “Em đi cùng anh.”

“Phải, cũng tốt.” Anh gật đầu.

Cửa hiệu trang sức.

Cố Mặc Tu đứng tại quầy nhẫn, tôi chuyển động bốn phía, con gái nhìn thấy trang sức mắt đều sáng lên.

Bước chân dừng trước một đôi nhẫn, không tiếp tục đi lại.

Đó là một đôi nhẫn tình nhân, một màu bạch kim thuần khiết, mỗi chiếc đính một cánh thiên sứ.

Tôi nghĩ tới câu chuyện ‘Bán Dực’ ngày xưa Cố Mặc Tu hay kể.

Trong lòng thấy thật thích, hai mắt không khỏi nhìn lại nhiều lần.

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Phía sau truyền đến âm thanh dọa tôi thót tim.

Vỗ vỗ vào ngực, oán giận: “Anh trai, không có lấy một chút âm thanh đã đứng ở phía sau người ta có ngày gây chết người đó!”

Anh nhìn tôi có lỗi: “Anh...”

Phất phất tay: “Quên đi, quên đi, nhẫn lấy được chưa?”

Anh gật đầu, sau đó lấy ra một cái hộp trong túi tiền: “Cái này là của cửa hàng đưa, nói rằng hiện đang trong thời gian khuyến mại mua một tặng một.”

Tôi vừa nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, đoạt lấy chiếc hộp từ tay anh, mở ra liền nhìn thấy, là một đôi nhẫn bạc hình thập tự giá.

“Anh nghĩ, em nên cầm đi, dù sao anh cũng không cần dùng!” Anh nói.

Tay tôi che phủ hai chiếc nhẫn, trong lòng lại cảm khái.

Đây là ý chỉ của thần linh? Hình phạt thập tự giá?

Cười vỗ vào anh: “Ai nói vô dụng, chúng ta có thể dùng nó làm vật gắn kết giữa anh trai và em gái!”

“Gắn kết hai anh em sao?”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, lấy nhẫn từ trong hộp, sau đó cất hộp đi, bắt lấy tay anh: “Có phải anh trai và em gái luôn có điểm chung không? Giống như cha con, giống như chị em.”

Tôi định đeo nhẫn vào ngón giữa của anh, bất đắc dĩ nhẫn quá nhỏ, lại ý đồ đeo vào ngón út, đáng tiếc thay ngón tay cũng quá nhỏ. Cuối cùng, chỉ có thể đeo vào ngón áp út.

Trong lúc nhẫn được đưa vào ngón tay anh, tôi có cảm giác, tôi đang đeo nhẫn kết hôn cho Cố Mặc Tu.

Lúc ngẩng đầu lên, sắc mặt anh đã đỏ ửng từ khi nào, tay xoa xoa đầu tôi: “Con bé này, đầu óc đúng là cổ quái!”

Tôi cười cười, nhìn vào ngón tay đeo nhẫn của anh, tán thưởng: “Anh trai, ngón tay của anh đẹp thật đó.”

Anh không để ý tới tôi, đi về phía cửa trước.

Tôi vội vàng đuổi theo anh, giữ chặt cánh tay của anh: “Anh còn chưa đeo cho em mà!”

“Em chắc không cần!”

“Lúc trước không giống! Giữa anh em hay tình nhân đều giống nhau, nên thành tâm với nhau, như vậy mới có thể chúc phúc được!” Tôi nghiêm trang nói đúng với anh.

Anh hoài nghi nhìn tôi: “Thật sự?”

Tôi cười tủm tỉm gật đầu, rất tự giác giơ tay phải ra: “Phiền toái anh trai.”

Anh thẹn đỏ mặt, bất đắc dĩ cầm lấy nhẫn, bắt lấy tay tôi, đưa vào ngón út.

Tôi sửng sốt, phản ứng đầu tiên của Cố Mặc Tu, không ngờ anh lại đeo vào ngón áp út của tôi! Chẳng lẽ anh không biết hàm nghĩa của ngón áp út...

Đầu ngón tay anh khẽ run, ngón tay thật lạnh lẽo.

Nhẫn từ từ trượt vào rất chậm, hình ảnh trôi thật qua thật lâu.

Tôi cười, giơ tay lên: “Không sai, không sai. Ba mẹ có nhẫn kết hôn, chúng ta có nhẫn anh em!”

Anh cười, đôi mày cong cong. Tinh tế che phủ nhẫn trên bàn tay: “Đúng, nhẫn anh em!”

Buổi tối, không ngủ.

Hôn lễ của Cố Kỳ Ngôn và Liên Thực được cử hành vào ngày mai.

Che phủ nhẫn trong tay, không khỏi càng thêm rắc rối.

Đang cầm Kinh Thánh, đi đến ban công, dự định bình tĩnh mà suy nghĩ một chút.

Qua ngày mai tất cả sẽ xong hết.

Ban công lại truyền đến tiếng người.

Chính là Cố Mặc Tu.

Dường như anh đang gọi điện thoại cho ai đó, cũng nhắc tới tên của tôi.

Trong lòng tò mò, tôi trốn vào sau tấm rèm, nghe lén anh nói chuyện.

Anh nói: “Lee, hôm nay Tiểu Lạc đeo nhẫn cho tôi, thời điểm đó, tôi cảm thấy mình như được cùng cô ấy kết hôn.”

Trong lòng có chút lộp bộp.

“Phải, tôi biết tình cảm của mình là đại nghịch bất đạo. Ông yên tâm, tôi sẽ không đem phần tình cảm này nói cho cô ấy, chỉ cần có thể ở bên cạnh cô ấy, tôi đã thấy thỏa mãn rồi.”

“Lee, ngày mai ông đến đây đi? Tôi sợ chính mình chống đỡ không nổi.”

“Phải, tốt...”

Sau đó anh cúp điện thoại, ghé vào lan can, nhìn lên bầu trời, thở dài: “Tiểu Lạc, thật sự anh sắp điên rồi, em biết không?”

“Em biết!” Tôi nhịn xuống sự kinh ngạc, run run từ sau rèm đi ra: “Hơn nữa anh còn điên hết sức lợi hại.”

Lạy Chúa!

Cố Mặc Tu kinh ngạc quay đầu: “Tiểu Lạc...”

Tôi cười thật khó coi về phía anh, chỉ chỉ vào lỗ tai của mình: “Em nghe thấy được đó, anh trai...”

Yết hầu chuyển động dồn dập, sắc mặt tái nhợt: “Nghe... nghe thấy... cái gì?”

Khóe mắt liếc về phía cuốn sách màu đen mạ vàng ‘Kinh Thánh Ma Vương’.

Nhìn lại Kinh Thánh trong tay mình, không khỏi bật cười châm chọc.

Người nên đọc Kinh Thánh, thì lại đọc Ma Vương.

Người nên đọc Ma Vương, thì lại đọc Thánh Kinh.

Thế giới này thật sự điên hết rồi.

Cười cười, đi đến trước mặt anh, một phen cầm lấy áo anh, từng chữ từng lời nói với anh: “Anh thích em, đúng không?”

Thân thể anh run lên, cuống quýt không nhìn mặt tôi nữa, đẩy tôi ra xa: “Đương... đương đương nhiên thích... Anh trai làm sao có thể không thích em gái mình được?”

“Không phải loại thích này, Cố Mặc Tu, anh yêu em đúng hay không?”

Tôi không biết trong lòng tôi xuất hiện loại tâm tình gì, điên cuồng bức ép anh, tôi chỉ biết rằng, sau khi nghe thấy Cố Mặc Tu nói yêu tôi, ngọn lửa trong lòng như muốn rục lên, lấy nhiên liệu từ trước đến nay chưa từng có để đốt cháy.

Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi, ngón tay đặt trên lan can có chút run rẩy.

“Anh không biết em đang nói đến cái gì...”

“Thật sự anh không hiểu sao?” Tôi cầm lấy ‘Kinh Thánh Ma Vương’ ở bên cạnh: “Anh trai, không nghĩ rằng anh lại xem cái này... Anh sùng bái Ma Vương sao?”

Anh ngẩn người, lắc đầu, lại gật đầu: “Anh không sùng bái hần, anh chỉ thấy trí tuệ của hần bao trùm, rộng lớn hơn cả thần thánh.”

“Ma Vương thành toàn cho Thượng Đế.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Ngón tay tiện đà theo cuốn sách đi tới ngón tay anh, dừng lại ở ngón áp út thon dài của anh: “Thượng Đế lại phá hủy Ma Vương, để hần rơi vào địa ngục.”

Thân thể Cố Mặc Tu cứng ngắc, nhẹ nhàng mở miệng:

“Ma Vương không phải ma quỷ, hần là thiên sứ xanh. Thượng Đế e ngại trí tuệ của hần sẽ giỏi hơn Thần, vì thế đặt ra một lời nói dối, trăm phương nghìn kế nói thiên sứ biến thành ma quỷ, nói rằng Ma Vương đại diện cho lực lượng tà ác, cho hắc ám từ xa xưa. Là tín đồ của hần, lúc cầu nguyện không được quên một từ ‘Ma Vương’. Muốn làm tín đồ của hần. Sự công bằng không cần phải nhắc đến. Ngâm đem toàn bộ tín ngưỡng này học thật tốt để một ngày kia có thể dùng nó phong bế trí tuệ của Thần. Làm tín đồ suốt đời. Nếu không còn là tín đồ, vĩnh viễn sẽ phải chết.”

Tiếng nói mềm mại của Cố Mặc Tu mới là ma quỷ chân chính.

Anh không biết, người đứng bên cạnh anh lúc này, từ sớm đã vì anh rơi vào địa ngục.

“Ai sống ai chết còn không biết trước được đâu?” Tôi cười thê lương: “Em chưa nghe thấy bất kỳ cái gì, anh trai nên đi ngủ sớm một chút, ngày mai mới có thể chiếu cố hôn lễ của ba mẹ được.”

Anh gật đầu.

Tôi đi về phòng ngủ.

“Tiểu Lạc...” Anh đột nhiên gọi tôi.

“Chuyện gì?”

Đôi môi anh ngập ngừng, muốn nói rồi lại thôi.

Hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Cám ơn em.”

Tôi lắc đầu: “Có cái gì mà phải cảm ơn... Là anh em cần gì khách khí thế.”

Xoay người rời đi, dồn dập vội vã. Âm thanh vỡ vụn.

Tôi nghĩ, mình vốn là một cô gái đáng buồn, vì anh mà sinh ra, vì anh mà chết đi.

Ánh trăng giấu vào tầng mây, trời đất trở nên tối đen.

Tôi trốn sâu trong chăn, lạnh đến mức phát run.

Thập tự giá trên ngón áp út kêu lên những tiếng boong boong lạnh lẽo.

Nó đại diện cho ý chí của Thần, sự khiển trách nổi thẳng tới trái tim.

14. Chương 14: Nguyên Tội (nguồn Gốc Tội Lỗi)

Công nguyên 19XX: Giáo đường

Trong khi nâng váy giúp Liên Thực bước trên thảm đỏ, âm nhạc vang vọng khắp nơi, mọi người chậm rãi đi về phía linh mục để chúc phúc cho hai người kia, tôi đột nhiên cảm thấy, người đang kết hôn, thật sự phải là tôi cùng Cố Mặc Tu.

Liên Thực hạnh phúc đưa tay ra để Cố Kỳ Ngôn nắm lấy, bước về phía linh mục.

Làm phù dâu và phù rể, tôi và Cố Mặc Tu cùng đứng lui sang một bên.

Toàn thân Cố Mặc Tu mặc lễ phục trắng, cơ thể thon dài đứng trong lễ đường, cao quý tựa như thiên thần.

Tôi cười với anh, nói: “Anh thanh niên này, sao hôm nay đẹp trai thế!”

Mặt của anh hơi hơi đỏ lên: “Không ra lớn cũng chẳng giống nhỏ!” Thoáng nhìn tôi, lại nói: “Cô gái này... Lễ phục thật phù hợp với vóc dáng em...”

Tôi giật nhẹ phần ren trắng của chiếc váy: “Thật không? Em còn đang lo lắng mình mặc vào thấy là lạ sao ấy!”

Anh cười nói: “Không đâu. Nhìn rất được!”

Nghe được lời ca ngợi từ anh, tôi không khỏi đỏ mặt.

Nghi thức bắt đầu.

Linh mục hỏi: “Chú rể, con có nguyện ý lấy cô dâu làm vợ không?”

Cố Kỳ Ngôn: “Thưa cha, con nguyện ý.”

Thân thể Cố Mặc Tu bên cạnh tôi hơi run lên. Tôi ngẩng đầu, chỉ thấy đôi môi anh nhẹ nhàng mấp máy, bàn tay phủ kín lên chiếc nhẫn, nắm thật chặt.

Linh mục: “Cho dù tương lai cô ấy giàu có hay bần cùng, cho dù cô ấy có khỏe mạnh hay ốm yếu, con vẫn nguyện ý cùng cô ấy sống chung một chỗ sao?”

Cố Kỳ Ngôn quay đầu nhìn Liên Thực, trong mắt tràn đầy hạnh phúc: “Đúng vậy, con nguyện ý.”

Linh mục chuyển sang Liên Thực.

Linh mục: “Cô dâu, con nguyện ý gả cho chú rể sao?”

Liên Thực cười vô cùng ngọt ngào: “Thưa cha, con nguyện ý.”

Linh mục: “Cho dù tương lai người đàn ông này giàu sang hay bần cùng, cho dù tương lai người này có khỏe mạnh hay ốm yếu, con đều nguyện ý cùng anh ta sống chung một chỗ sao?”

Liên Thực: “Đúng vậy, con nguyện ý.”

Linh mục: “Được, ta lấy danh nghĩa là người đại diện cho Chúa Thánh Thần, Chúa Cha, con của Thánh để tuyên bố: Chú rể, cô dâu trở thành vợ chồng. Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Dưới sự chúc phúc của mọi người, hai người hôn nhau đầy đam mê, trao nhẫn cho nhau.

Nhất thời tôi cảm thấy toàn thân mình như sụp đổ.

Cố Kỳ Ngôn cùng Liên Thực xa cách mười hai năm, rốt cuộc vẫn được ở bên nhau.

Tôi không biết mình nên dùng loại tâm trạng gì để đối diện với hoàn cảnh hiện tại, trong lòng hoang vắng giống như sa mạc rộng lớn mênh mông, không có lấy một ngọn cỏ.

Biện Nghê đi tới, lặng lẽ cầm tay tôi: “Phải dẫn xuống, tất cả đều là muốn tốt cho bà.”

Tôi gật đầu: “Tôi biết.”

Quay đầu lại nhìn Cố Mặc Tu, bóng dáng anh đã không thấy.

Đang định hỏi, Con Vịt cùng Quang Đầu, Copy cười hì hì đi tới.

Móng vuốt của Copy chụp lên vai tôi: “Hoa sen nhỏ, tôi không nghĩ bà lại có được bà mẹ xinh đẹp như vậy cùng người cha đẹp trai hết sức. Bà đó, thật là hạnh phúc!”

Tôi cười cay đắng: “Rất hạnh phúc sao?”

Anh đập tôi một cước: “Tôi đang nói, ba và mẹ bà vừa kết hôn xong, sao bà lại cười thê thảm như vậy?”

“Cảm thấy rất áp lực... Không thể nhìn thấy được cha mẹ, họ làm tôi thấy chói mắt!”

Quang Đầu cười hì hì quàng một tay khác lên vai tôi.

Ngay lúc tôi bị hai người bọn họ dồn ép suýt ngã xuống thì Con Vịt chạy tới đẩy bọn họ ra, rống to vào hai người đó: “Hai người bọn bay đúng là háo sắc, đừng làm hại hoa sen nhỏ của tôi!”

Hai người kia sững sốt, sau đó ôm bụng cười to: “Thôi đi, Con Vịt, như ông hiện giờ, không phải vừa ăn cướp vừa la làng à?”

Về mặt tôi cầu xin nhìn ba người: “Tôi thật sự hối hận khi mời mấy người đến, đừng bảo mấy người định đập phá tan tành cái chỗ này đây nhé?”

Mấy người lập tức điều chỉnh lại thần sắc: “Tuyệt đối không có!”

Sau khi nghi thức hôn lễ kết thúc, các tân khách bắt đầu đi đến khách sạn.

Trên đường đi, tôi không hề nhìn thấy bóng dáng Cố Mặc Tu.

Tôi hỏi Con Vịt: “Ông có nhìn thấy anh trai tôi không?”

Con Vịt nhàn nhạt liếc tôi một cái: “Không có.”

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, cảm thấy lo lắng, tôi gọi vào điện thoại di động của Cố Mặc Tu.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh thật dài.

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Liên tục gọi vài lần, đều là giọng nữ lạnh như băng truyền đến, lặp đi lặp lại như một đoạn kịch.

Tôi nôn nóng nhổ ra một ngụm nước miếng, nói với Con Vịt: “Mấy người đi trước đi, nếu ba mẹ tôi có hỏi, nói rằng tôi đi tiếp đãi mấy người bạn.”

Nói xong xoay người chạy về.

Con Vịt một phen giữ chặt lấy tôi: “Bà muốn đi đâu?”

Tôi vội vã bỏ tay anh ra: “Có chút việc nhỏ, lập tức sẽ trở lại ngay.”

Biểu tình của Con Vịt thật kỳ quái: “Hoa sen nhỏ, đừng trách tôi không nhắc nhở bà, chơi với lửa có ngày tự thiêu.”

Tôi giật mình.

Đưa lưng về phía anh, lạnh lùng nói: “Tôi không hiểu ông đang nói cái gì.”

“Bà hiểu được.” Anh dừng lại một chút, bắt đầu thở dài một hơi: “Đi nhanh về nhanh. Chúng tôi ở trong khách sạn chờ bà.”

Trở lại giáo đường, Cố Mặc Tu quả nhiên ở nơi này.

Anh đưa lưng về phía tôi, đứng trước thập tự giá, không biết đang làm cái gì.

Tôi đi đến sau anh, nhẹ nhàng vỗ một chút vào lưng anh: “Anh trai... Anh đang làm gì đấy?”

Anh chậm rãi quay đầu lại, hai tròng mắt đỏ bừng.

Tôi có một chút kinh ngạc: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Anh cay đắng lắc đầu: “Không có việc gì, vừa bị gió thổi bay vào mấy hạt cát, cho nên, không lập tức đuổi theo mấy người được.”

Tôi thở dài. Loại nói dối này ngay cả trẻ con cũng không tin được.

“Đi nhanh đi. Ba mẹ chắc còn đang chờ chúng ta.” Xoay người muốn đi, cánh tay lại bị anh kéo lấy: “Tiểu Lạc.”

“Làm sao vậy?” Nhịn xuống sự rung động trong lòng, tôi ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Chúng ta... Cùng chơi một trò chơi được không?”

Trời, những lời nói này thật quen thuộc!

“Trò chơi gì?” Tôi xoay người buồn cười nhìn anh.

Cố Mặc Tu từ khi nào lại giống một đứa trẻ vậy, lại còn muốn chơi trò chơi!

Anh đột nhiên bắt lấy tay tôi, từ trong túi rút ra một chiếc hộp nhỏ. Mở ra, là một đôi nhẫn có đính cánh thiên sứ.

Tôi kinh ngạc, đây không phải là đôi nhẫn tôi thích ở cửa hàng trang sức ư? Tại sao nó lại ở trong tay Cố Mặc Tu?

Anh cười cười, sắc mặt ửng đỏ: “Thật ra vừa rồi anh phải đi mua nó.”

Tôi càng kinh ngạc: “Anh có bệnh à, lúc này chạy đi mua nhẫn làm chi?”

Anh không lên tiếng, mở chiếc hộp nhỏ nhẫn kia, nhìn tôi: “Cùng anh trai chơi trò đeo nhẫn được không?”

“Lộp bộp” một tiếng! Đầu trở thành một mảng keo dán.

Anh cười cười, bắt được tay trái tôi, lấy chiếc nhẫn bạc đính thập tự giá nhẹ nhàng cởi ra, rồi nói: “Anh thấy bộ dáng ba mẹ vừa rồi đeo nhẫn thật hạnh phúc. Cho nên, chúng ta cũng thử một lần được không?”

Sắc mặt của tôi trở nên rất khó coi, cái mũi đau xót, chỉ muốn khóc lên.

“Cố Mặc Tu, anh phát điên cái gì đó? Trò chơi này thật nhàm chán, một chút em cũng không thích chơi. Em muốn đi tìm ba mẹ.” Tôi đẩy anh ra, ý định nhanh rời khỏi nơi này.

Anh lại giữ chặt lấy tôi, ánh mắt cuối cùng mang theo khẩn cầu: “Tiểu Lạc...”

Ánh mắt Cố Mặc Tu nhìn rất được, nhất là khi nó được đọng đầy nước mắt, giống như một khối thủy tinh mỏng manh dễ vỡ, trong suốt không chứa một chút tạp chất.

Cho nên, tôi nhất định cự tuyệt không được khi anh dùng ánh mắt đó nhìn tôi.

Bất đắc dĩ tôi dừng lại, dù sao, đây cũng là lần cuối cùng.

“Nói đi, chơi như thế nào?”

Anh cười giống như một đứa trẻ được cho kẹo, đôi mắt cong cong, đưa ra bàn tay trái trống rỗng: “Chúng ta cũng trao nhẫn cho nhau, được không?”

Tôi lườm anh một cái, trong lòng biết rõ ý tứ của anh, lại làm bộ như không rõ: “Ngày hôm qua chẳng phải chúng ta cũng cùng trao cho nhau một cái sao...”

“Cái kia không giống. Hôm nay em phải nghe theo yêu cầu của anh trai!”

“Được rồi được rồi!”

Giáo đường thật yên tĩnh, Cố Mặc Tu một thân lễ phục màu trắng, giống như một thiên thần.

Anh có một mái tóc vàng, làn da lại trắng nõn, trong ánh mặt trời tạo thành một vẻ đẹp thuần khiết lạ lùng.

Trong lòng tôi cảm thấy khổ sở, tại sao người đó lại là anh trai tôi chứ?

Anh đi đến một góc giáo đường, ấn vào một nút, toàn bộ giáo đường lập tức quanh quẩn giai điệu vui tươi của ‘Here Come The Bride’.

Anh mỉm cười tiến về phía này, nhẹ nhàng giữ lấy bàn tay tôi: “Ở đây, trò chơi bắt đầu!”

Tôi biết Cố Mạc Tu đang tùy hứng.

Chẳng phải lúc đó tôi cũng tùy hứng với anh sao?

Cố Mạc Tu đi về phía linh mục đứng trên đài, ý cười dịu dàng mà nhìn tôi.

“Hừm!... Liên Lạc, con có nguyện ý cả đời cùng sống với Cố Mạc Tu không, cho dù sinh lão bệnh tử, đều không rời xa anh ta?”

Tôi cười cười.

“Là sao?”

“Nói đi!”

“...Con nguyện ý.”

“Cố Mạc Tu, con có nguyện ý cả đời cùng sống với Liên Lạc không, cho dù sinh lão bệnh tử, đều không rời xa cô ấy?” Cố Mạc Tu lại mở miệng, sau đó dừng một chút: “...Con.Nguyện.Ý.”

“...” Tôi không nói gì, trong lòng lại chua xót.

“Như vậy tiếp theo...” Anh đột nhiên nhảy xuống.

“Cố Mạc Tu!” Tôi bước nhanh lên muốn đỡ lấy anh.

Hai người đồng thời té ngã trên mặt đất.

“Anh có ổn không?”

Tôi khẩn trương hỏi người đang nằm phía trên.

Mỉm cười.

“Nụ hôn thề nguyên...”

Lời còn chưa dứt, môi Cố Mạc Tu đã phủ lên.

Khóe mắt hai người có một thứ chất lỏng nóng bỏng chảy ra, sau đó đồng thời rối rắm, tan ra làm một thể.

“Biết không?... Muốn đem em giữ lại bên người... Là anh...”

Lời nói bên tai vô nghĩa, mà lại thật tâm.

Chiếc nhẫn lạnh lẽo trượt vào ngón áp út tay trái.

Tôi cười, bắt được tay anh, từ trong hộp lấy ra một chiếc nhẫn khác, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay anh.

Sau đó đứng dậy, nhìn đồng hồ: “Trò chơi chấm dứt! Cần phải đi rồi.”

“Ừ!” Anh gật đầu, từ mặt đất đứng lên, vỗ vỗ vào vai tôi: “Đi thôi, em gái.”

Hôn lễ của Cố Kỳ Ngôn tiến hành vô cùng thuận lợi, ngoại trừ chen vào đó một chút tranh cãi nho nhỏ, nhưng lại làm kẻ khác phải xấu hổ lung tung.

Trong lúc Cố Kỳ Ngôn kéo tay Liên Thực đến chỗ tân khách để mời rượu thì một giọng nữ sắc nhọn xen lẫn mỉa mai xen vào: “Đúng là con hồ ly tinh không biết xấu hổ.”

Đó là một người phụ nữ ăn mặc rất sexy.

Cô ta đi về phía Liên Thực, khinh bỉ nhìn bà: “Thật sự là hàng tốt, không có gì phải thắc mắc việc mày có thể câu được chủ tịch doanh nghiệp Cố thị!”

Liên Thực vẫn như cũ cười tao nhã, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt: “Cảm ơn vị phu nhân này khích lệ, hồ ly tinh đối với phụ nữ cũng không nhất thiết cần một lời khen tặng.”

Người phụ nữ thấy Liên Thực bất động, tức giận chỉ vào mặt bà chửi ầm lên: “Mày là con đàn bà không biết xấu hổ, dám câu dẫn chồng tao, hại gia đình tao vỡ tan, mày là cái loại người ai cũng có thể lấy làm chồng, dựa vào thứ gì mà bây giờ có thể nhận được hạnh phúc...”

Lời còn chưa dứt, tôi tiến đến cho người phụ nữ đó một bạt tai: “Hôm nay là hôn lễ của mẹ tôi, nếu bà còn có lời nào không hay, nhanh cút ra ngoài cho tôi.”

Người phụ nữ che mặt, không dám tin nhìn tôi chằm chằm.

Con Vịt đi tới, kéo kéo cánh tay tôi.

Ngược lại, tôi cười cười tự giễu, tôi đây, vì cái gì mà phải kích động chứ.

Cố Kỳ Ngôn tao nhã đi qua, biểu tình lạnh như băng: “Liên Thực không phải quyến rũ tôi, chúng tôi ban đầu đã là vợ chồng, cô hiểu chưa?”

Người phụ nữ nghe thấy vậy, đột nhiên cười toáng lên như bị thần kinh, đi đến bàn cầm túi lên rồi chạy thẳng ra cửa.

Đi ngang qua người Cố Kỳ Ngôn, đột nhiên tặng lại một câu: “Chỉ sợ rằng Cố tiên sinh chính mình bị người ta cho đeo trên đầu bao nhiêu cái nón xanh cũng chẳng biết đi? Ha ha ha...”

Thân thể Cố Kỳ Ngôn cứng đờ.

Trò đùa khôi hài có chủ đích của một vị khách rồi cũng nhanh chóng qua đi.

Tôi im lặng đứng trong góc, nhìn Cố Mặc Tu.

Anh đứng ở cửa sổ bên cạnh, nhìn bầu trời, tựa như đang suy nghĩ cái gì đó.

Tay phải không ngừng che phủ chiếc nhẫn trên tay trái, ngẫu nhiên cười si ngốc, khóe miệng nhếch lên dịu dàng đến mức không chữa được nữa.

Con Vịt đi tới, ngồi xuống cạnh tôi.

“Làm sao vậy, không vui à?”

Tôi lắc đầu, bàn tay với ra lấy ly nước cam.

Dừng một chút, nói: “Con Vịt, buổi tối gọi bọn Quang Đầu cùng đi ra quán uống một chút nhé.”

“Vì sao đột nhiên muốn uống rượu?” Anh cau mày, nhìn kỹ ánh mắt tôi.

Tôi đem ánh mắt rời khỏi người Cố Mặc Tu, nhàn nhạt mở miệng: “Lần trước không phải đáp ứng cả nhóm rồi sao? Tôi – Liên Lạc cho tới bây giờ không phải là người không biết giữ lời.”

Con Vịt nhìn tôi, ánh mắt miết qua tay trái, dừng một chút, gật đầu: “Được.”

Các tân khách náo loạn đến mười một giờ đêm, men say vào người rồi cũng phải rời đi.

Cố Kỳ Ngôn uống khá nhiều, Liên Thực đỡ ông ta đi trước.

Quang Đầu nói: “Xem ra, đêm động phòng hoa chúc của ba và mẹ bà tối nay là lãng phí rồi.”

Tôi trừng anh liếc mắt một cái: “Con trai con gái đều đã có, còn cần đêm nay...”

Mấy người vui đùa ầm ĩ chuẩn bị rời đi, Cố Mặc Tu bước theo sau.

Anh đứng trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo, thân hình có vẻ đơn bạc.

“Tiểu Lạc, em còn đi đâu?”

Tôi chỉ về phía ba người bạn họ: “Chúng em muốn đi đến Happy.”

“Đã trễ thế này, còn muốn ra ngoài sao?” Anh nhú mày.

Không chờ tôi trả lời, Copy liền mở miệng trước: “Anh trai hoa sen nhỏ, anh đừng nói cho không cho chúng tôi đi, bắt Tiểu Lạc phải về nhà hôm nay nhé?”

Cố Mặc Tu nghiêng đầu: “Vì sao không thể trở về?”

Copy buồn cười nhìn anh: “Tôi nói với người anh em nhé, ba và mẹ anh kết hôn, đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, anh đi đến làm bóng đèn?”

Mặt Cố Mặc Tu không khỏi đỏ lên, giả vờ ho khan vài tiếng: “VẬY... Làm sao bây giờ?”

Quang Đầu vỗ tay phát ra tiếng: “Cùng đi uống rượu đi.”

Ban đêm trong khách sạn nhỏ, mấy người vui đùa nhón nháo, ăn uống linh đình, vui vẻ đàm đạo.

Copy bị tôi bắt uống đến mức gục xuống.

Cố Mặc Tu im lặng đối diện nhìn tôi.

Anh không hề ngăn cản tôi uống rượu, chính mình cũng không uống. Anh chỉ im lặng ngồi đó nhìn tôi.

Tôi nhìn anh, trong lòng cảm thấy khó chịu, trong đầu có chút men say, bị anh nhìn chằm chằm làm lòng càng thêm thanh tịnh.

Nhắc lên ly rượu đưa đến miệng, tôi không tin mình uống không thể say được.

Quang Đầu say khướt ngăn tôi lại: “Hoa... Hoa... Hoa sen nhỏ... Bà... Nhưng... Thật sự thành anh em... Uh...” Lời còn chưa dứt, liền gục xuống bàn.

Tôi chọc chọc đầu vào anh, thấy nửa ngày không có động tĩnh, cười rộ lên ngốc nghếch: “Ông... Ông... Cái ông này... Vô dụng...” Nói chưa dứt lời, dạ dày bùng nổ dữ dội, chạy trực tiếp ra bên ngoài.

Cố Mặc Tu muốn cùng đi, tôi tức giận chỉ vào mặt anh: “Không được theo, nếu đi theo, em sẽ liều mạng với anh!”

Vô nghĩa, tôi mới là người không muốn bộ dạng chật vật này bị anh nhìn thấy.

Nếu anh lại nhìn thấy, tôi sẽ không thể nhịn được mà đem tầm mắt dán lên người anh.

Con Vịt đi theo tôi.

Đêm nay anh cũng học Cố Mặc Tu, một ngụm rượu đều không hề uống, dù tôi có nói như thế nào, chết cũng không uống, làm hại anh bị Quang Đầu nhiều lần chửi là đồ rác rưởi.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất nôn mửa mãnh liệt, mãi đến khi trong dạ dày không còn gì để phun nữa, nước mắt lại vội vàng chảy ra.

Anh ở phía sau tôi, thay tôi vỗ nhẹ lưng: “Đã bảo bà đừng uống nhiều như vậy, không nên uống mà. Hiện tại có gì khó chịu! Bà nhận lấy hết đi.”

Tôi khó chịu ngồi trên mặt đất, thở phì phò, nhìn lại chung quanh, Cố Mặc Tu chưa đến.

Không khỏi mắng thầm mình mắc bệnh thần kinh, chờ mong cái gì, rõ ràng tự mình nói không cần người khác đi cùng.

“Liên Lạc, bà và anh trai bà, trong lúc đó, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Đột nhiên Con Vịt mở miệng, làm tôi đánh một cái lạnh run.

Tôi quần quần quần áo, cười cười: “Ông đang nói bậy bạ gì đó? Tôi có thể phát sinh chuyện gì với anh trai!”

“Phải không?” Anh tự tay xoa vào nhăn của tôi: “Chiếc nhăn này giống chiếc nhăn trên tay anh bà.”

Một cảm giác mát lạnh trên lưng.

Vội vàng rút tay về, dút vào túi áo, đứng lên đi về phía phòng.

Con Vịt giữ chặt tôi một phen: “Liên Lạc, tôi cảnh cáo bà, bà muốn chơi cái gì cũng được, nhưng đừng có đùa với lửa. Bà, mẹ kiếp!”

Bị anh chọc đúng vào nhược điểm của tôi, không khỏi nổi giận, tôi một phen đẩy anh ra, tức giận chỉ vào anh, quở trách: “Ông đang tính làm cái gì vậy, dựa vào cái gì mà dám nói tôi thế này thế nọ, lui ra!”

Anh hơi hơi sững sốt, sắc mặt si ngốc: “Tất cả mọi chuyện tôi làm đều vì bà, chuyện gì cũng đều do bà quyết định, chỉ có duy nhất chuyện này, bà đừng có mong. Tôi sẽ trông coi bà!”

“Tả Thừa Tịch, ông đừng tự mình là đúng!” Tôi lạnh lùng, từng bước từng bước đi về phía anh: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Đừng nói với tôi rằng ông cũng thích tôi!”

Anh giật mình, biểu tình đau khổ.

Tôi bật cười, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đúng, tôi thích bà, từ ngày trông thấy bà, tôi đã thích bà rồi. Bà có ý kiến sao?” Con Vịt cơ hồ rống lên.

Tôi dừng lại.

Cố Mặc Tu đứng ở nơi đó.

Chỉ một giây, không kịp tự hỏi, trực tiếp chạy vội tới bên người Con Vịt, ôm lấy anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “Con Vịt, ông thật sự yêu tôi sao?”

Con Vịt thấy thái độ của tôi như vậy có chút kinh ngạc, ngơ ngác gật đầu.

Tôi cười, nhẹ nhàng cắn vào tai anh, thấp giọng nỉ non: “Chúng ta hẹn hò đi.”

Nói xong, đôi môi nhếch lên.

Con Vịt kinh ngạc, đôi mắt mỹ lệ trừng lớn.

Khóe mắt tôi long lánh nước nhìn Cố Mặc Tu, toàn thân anh cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt giống như một tờ giấy.

Ngay cả bộ lễ phục màu trắng cũng không thể che lấp được sự gầy yếu của anh lúc này.

15. Chương 15: Nói Dối

Cố Mặc Tu đứng dưới ánh đèn mờ, ánh sáng mơ hồ, không thấy rõ mặt anh.

Rời khỏi bờ môi Con Vịt, tôi kéo tay anh, dịu dàng đi đến trước mặt anh trai.

“Anh trai, em cùng Con Vịt sẽ hẹn hò với nhau.”

Anh nắm chặt tay trái. Chiếc nhẫn trên ngón áp út khảm sâu vào da thịt.

“Thật không...” Anh cười ảm đạm, sợi tóc trên trán hỗn loạn, che khuất hai mắt.

Tôi cố nén đi cảm xúc bi ai trong lòng, cười càng thêm sáng lạn: “Đúng... Anh trai rất hài lòng sao?”

Anh không lên tiếng, nắm chặt hai tay phát ra tiếng đốt xương vỡ vụn.

Con Vịt sau khi quay mặt đi, có thâm ý khác nhìn tôi, lông mi thật dài chớp động, chảy ra sự đau thương.

Dường như Cố Mặc Tu tìm được nỗ lực lớn, mãnh liệt ngẩng đầu lên, khóe môi có dấu vết vỡ tan, thứ chất lỏng đỏ sẫm thấm ra nhẹ nhẹ.

Anh nói: “Anh trai... Một chút cũng không vui!” Đột nhiên kéo tôi đi.

Tôi giãy giụa: “Anh trai, anh làm gì vậy... Mau buông...”

Anh không lên tiếng, sắc mặt lại khó coi đến mức dọa người.

Con Vịt vội vã đi đến, đẩy anh ra, kéo tôi vào trong lòng: “Anh không nghe thấy hoa sen nhỏ bảo buông ra sao? ...” Còn chưa nói dứt lời, trên mặt của Con Vịt liền ngưng tụ một quyền.

Tôi kinh ngạc nhìn Cố Mạc Tu: “Anh trai...”

Anh cúi thấp đầu, sợi tóc hỗn độn, thoáng phát ra âm thanh khàn khàn: “Cô ấy là em gái tôi, tôi mang cô ấy đi đâu, còn cần xin phép cậu sao?”

Con Vịt giãy giụa, đứng dậy khỏi mặt đất, chà xát vết máu ở khóe miệng, đi lên trả lại anh một quyền: “Anh còn biết cô ấy là em gái anh sao? Anh chính là loại người vô liêm sỉ, sẽ có loại anh trai ngay đến em gái cũng muốn giữ lấy làm của riêng sao?”

Tôi và Cố Mạc Tu đồng thời sửng sốt.

Nửa đêm tháng mười một, khí hậu khá lạnh.

Tôi chỉ mặc trên người chiếc váy mỏng, hai vai bắt đầu lạnh run.

Nhìn về phía hai người họ, cười cười: “Hai người đang nói bậy bạ gì đó? Tại sao một chút tôi nghe cũng không hiểu...”

“Cậu ta nói đúng đấy, anh chỉ muốn giữ lấy một mình em, như thế nào, chẳng phải em cũng biết sao? Cho nên thấy sợ hãi, tùy tiện tự mình tìm một người bạn trai?” Cố Mạc Tu ngã ngồi dưới đất, con người âm u nhìn về phía Con Vịt.

“Anh trai...” Đôi môi tôi ngáp ngừng, không biết nên nói cái gì.

Con Vịt tiến lên giật vai áo anh: “Có giỏi anh thử lặp lại lần nữa xem.”

Khóe miệng Cố Mạc Tu nhếch lên, ý cười khinh thường: “Bạn học, chẳng lẽ Tiểu Lạc chưa nói với cậu sao? Tôi cùng cô ấy đã tiến triển đến tình trạng nào rồi?” Nói xong ám muội nhìn về chỗ tôi, ánh mắt rơi trên bộ ngực tôi, dừng lại.

Đầu tôi vang lên tiếng nổ tung.

“Anh trai, anh... Nói cái gì vậy?” Yết hầu đau thật khó chịu, phát ra âm thanh còn khó nghe hơn quỳ.

Con Vịt giật lấy tay áo anh, dần dần run run, quay sang nhìn tôi kinh ngạc.

“Hoa sen nhỏ... Bà đừng nói với tôi... Hai người đã...”

“Chúng tôi đã lên giường với nhau.” Cố Mạc Tu mở miệng, giơ bàn tay trái, cười sáng lạn: “Cậu không phát hiện ra cặp nhăn trên tay chúng tôi sao?”

Con Vịt mãnh liệt ngã ngồi dưới đất.

Tôi cảm giác trời đất như chuyển rời.

Tôi chỉ muốn hiện tại mình có thể ngất xỉu đi, thế nhưng, ý thức của tôi so với mọi thời điểm lại tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Thần Jehovah là một tên lừa dối, cái gì mà Thượng Đế yêu chúng sinh, chỉ cần thành kính sấm hối, tất cả tội nghiệt đều có thể được ân xá.

Tất cả đều là một lũ chó P.

“Cố Mạc Tu, anh có chừng có mực cho em.”

Bị phát hiện rồi. Tình yêu tội lỗi của tôi bị phát hiện rồi.

“Liên Lạc, hãy nhìn thẳng vào chính mình, người em yêu là anh, không phải người con trai kia!” Cố Mạc Tu nói chuyện, tại sao trên mặt lại ẩn chứa sự đau thương chứ?

Tôi buồn cười cực độ, gật đầu: “Yêu anh sao?” Tôi bước từng bước một về phía anh, ngồi xổm trước người anh, nghiêng ngả nhìn anh: “Dựa vào cái gì mà anh có thể tự tin như thế? Chỉ dựa vào việc chúng ta đã từng lên giường sao?”

Bờ vai của anh rung rung một chút, nhìn tôi không nói gì.

“Cố Mạc Tu, chân thành mà nói, anh chính là một xử nữ ngây thơ, tưởng rằng chỉ cần em cùng anh từng lên giường với nhau, chính là yêu anh? Đừng tự cho là đúng!” Dừng một chút, tim tôi cay đắng, nói: “Trừ anh ra, em còn lên giường với rất nhiều người khác, chẳng lẽ em cũng yêu bọn họ?”

“Ngậm miệng!” Anh mạnh mẽ đẩy tôi ra: “Không cần nói nữa!”

Tôi cười đến mức ngay cả nước mắt đều chảy ra: “Anh trai, anh là người thuần khiết giống như thiên thần, tại sao lại có thể dây dưa với một người dơ bẩn như em chứ? Đúng ra anh nên đi tìm một người thuần khiết giống như anh đi, chứ không phải một đứa sa đọa giống em!”

“Không phải như vậy... Không phải...” Anh si ngốc lắc đầu.

Tôi biết, mình đã tự tay phá hủy Cố Mạc Tu.

Quay đầu nhìn Con Vịt, hỏi: “Con Vịt, ông tới nói cho anh ta, có phải tôi từng rất có kinh nghiệm? Hai tên đàn ông trước kia hẳn là nói qua cho ông biết?”

Con Vịt cười, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, trả lời câu hỏi: “Liên Lạc... Hai người bọn bà... Thật sự...”

Tôi mỉm cười gật gật đầu: “Đã làm, ông vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu.”

Anh nghe vậy, lão đảo lúi lại phía sau vài bước, đụng vào phía trên lan can: “Các người... Như vậy... Thật không bình thường... Thật không bình thường... Các người có biết đấy là loạn luân...”

Tôi gật đầu tiếp tục mỉm cười: “Loạn luân? Thật kích thích, không phải sao?” Ngấm lại nói tiếp: “Nếu ông muốn làm cùng tôi, hiện tại chúng ta đi đặt luôn phòng...”

“Bang!” Cái tát vang dội.

Cố Mạc Tu cắn môi, trong mắt không còn sự dịu dàng.

Anh đứng lên, lão đảo xoay người đi về phía đường cái.

“Anh rời đi, chính là, đừng lãng phí chính mình một lần nữa. Ma vương thì như thế nào, mà thiên sứ thì sao, đều không quan hệ đến chúng ta. Chúng ta chỉ là con người.”

Một chiếc taxi dừng lại, Cố Mạc Tu ngồi vào xe, rời đi.

Bụi đất bay lên.

Tôi hơi hơi ho khan vài tiếng, vỗ vỗ bụi đất trên người, đi về phía Con Vịt: “Tôi thương anh ấy, cho nên, tôi phải rời khỏi anh ấy thôi.”

Con Vịt nhìn tôi, không thể phát ra một âm thanh nào.

Hồi lâu, bi ai thở dài.

Anh nói: “Hoa sen nhỏ, bà đã bị phá hủy.”

Lúc về nhà đã là năm giờ hơn, rạng sáng rồi.

Trong phòng tối như mực, ngoài cửa không có giấy của Cố Mạc Tu.

Thở dài một hơi, thể xác và tinh thần mệt mỏi cực độ.

Đổi một đôi dép trong nhà, đang định trở về phòng, đột nhiên từ trên lầu truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Ngay sau đó, tiếng Cổ Kỳ Ngôn trong bóng đêm vang lên.

“Cô nói nhanh, mười mấy năm nay, cô đã làm những gì sau lưng tôi?”

Không trả lời.

“Quả thật, dù là ai cô cũng có thể lấy làm chồng sao, tôi... giết chết cô!”

Trong phòng truyền đến âm thanh Liên Thực giãy giụa.

Tôi vội vàng xông lên, đẩy cửa ra: “Ba mẹ, các người đang làm gì đó?”

Cố Kỳ Ngôn sững sốt.

Liên Thực trần truồng nằm trên mặt đất, cổ họng đang bị Cố Kỳ Ngôn khóa chặt, khuôn mặt hồng hào ban đầu, bởi vì hít thở không thông mà trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng: “Ba, ông định giết chết mẹ sao?”

“Biến ra ngoài! Chuyện này không liên quan đến mày!”

“Ba...”

“Ra ngoài!” Ông ta buông Liên Thực ra, lấy chiếc đèn bàn rơi dưới đất ném về phía tôi.

Trên trán truyền đến cơn đau, một thứ chất lỏng ẩm ướt nóng ngọt lưu luyến chảy ra từ khoe miệng tôi.

Quay đầu nhìn Liên Thực, bà đang ôm lấy đầu gối bò lui về phía chân giường, cúi đầu, không thấy không rõ về mặt của bà.

Tôi nói: “Mẹ, các người đang làm gì?”

Trầm mặc.

Cố Kỳ Ngôn hai mắt đỏ bừng: “Liên Lạc, mày cút ra cho tao!”

Chân của tôi không thể nhấc lên. Thời gian tựa như đảo ngược về mười hai năm trước, Cố Kỳ Ngôn trước mắt tôi vẫn là Cố Kỳ Ngôn ngày xưa, tàn bạo, ưa sạch sẽ.

Tôi tự giễu cười cười: “Thì ra đều là biểu hiện giả dối. Các người đều sẽ phải chết, chết tại đây thôi. Nhưng đừng chết trước mặt tôi!”

Nói rồi tôi mở cửa rời đi.

Tô chán ghét cái gia đình này, chán ghét mọi người trong nhà.

Chán ghét Cố Kỳ Ngôn, chán ghét Liên Thực, lại càng chán ghét Cố Mạc Tu.

Tôi mệt mỏi quá...

Cố Mạc Tu đi rồi. Lúc tôi mệt mỏi tỉnh lại sau giấc ngủ, bật di động ra, trên đầu là tin nhắn của anh.

Anh nói: “Tiểu Lạc, anh quay về thành phố M. Tối hôm qua gây tổn thương cho em, anh nghĩ, bất kỳ việc gì cũng không thể bù lại được. Tự lo cho chính mình nhé. Ở chung thật tốt với ba mẹ, đừng giận đối!”

Tô nhẹ nhàng bấm phím ‘Xóa’, di động nháy lên một tiếng, tin nhắn liền biến mất.

Đứng dậy xuống giường, đi đến buồng vệ sinh, đứng trước gương.

Người trước gương, tiêu tụy giống như quỷ, say rượu làm da tái nhợt, trên trán vết máu đã kết vảy, một tảng lớn đỏ như máu, trông trơn, giống như bị người khác đâm một nhát xuyên tâm.

Cẩn thận rửa mặt, tự trang điểm nhẹ một chút, hướng về phía người trong gương cười cười: “Sự ra đời của một cuộc sống mới.”

Cố Mạc Tu đi được một tháng, tôi thật vô cùng bình tĩnh.

Nhà thờ kia tôi cũng không còn tới nữa.

Mỗi ngày đều trốn trong phòng, ngẫu nhiên nghe một chút âm nhạc, nhàm chán liền đọc vài cuốn sách.

Tôi cảm thấy mình thật xuất trần.

Ngẫu nhiên liên hệ một chút với Biện Nghê, gọi cô ấy ở sang nhà tôi chơi.

Bọn Con Vịt thì tôi chưa liên hệ lại. Nhìn thấy anh, tôi không nhận được mà nhớ tới cái đêm mình đã thất thủ với Cố Mạc Tu.

Cả mớ tóc lớn rơi xuống khi chải đầu, thấy mà ghê người.

Biện Nghệ nhìn thấy thì rất đau lòng, tình tế vuốt một đầu tóc đen của tôi, nói: “Liên Lạc, mái tóc của bà thật đẹp, rụng bớt đi thì làm sao bây giờ.”

Tôi luôn cười nói với cô ấy: “Nếu rụng sạch tôi sẽ xuất gia, đây là ý trời!”

Mâu thuẫn giữa Cố Kỳ Ngôn và Liên Thực ngày càng kịch liệt, tuy rằng ban ngày nhìn không ra cái gì, thế nhưng mỗi đêm từ phòng bọn họ phát ra những tiếng thở dốc kịch liệt cùng âm thanh này nọ, đều chứng tỏ sự bình tĩnh của bọn họ đang cạn kiệt.

Tôi giả vờ như không biết gì, chuyện tình đêm đó tôi cũng không muốn nhắc lại hay đề cập tới.

Có một ngày, Liên Thực đi ra ngoài, Cố Kỳ Ngôn gọi tôi vào phòng, hỏi: “Ba rời xa mẹ con lâu như vậy, rốt cuộc bà ấy từng có quan hệ với bao nhiêu người đàn ông?”

Tôi nghĩ một chút, lắc đầu.

Cố Kỳ Ngôn lập tức lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Ý của con là, bà ấy chưa từng có người đàn ông khác?”

Tôi tiếp tục lắc đầu: “Là nhiều đến nỗi con không đếm xuể!”

Có trời mới biết tôi vốn hư hỏng như vậy, vì sao lúc đó lại vô cùng thành thật!

Sắc mặt Cố Kỳ Ngôn biến đổi, ông ngã ngồi dưới đất, hồi lâu đều không nói một câu nào.

Tôi nói: “Nếu không có việc gì, con đi đây.”

Ông mở miệng: “Tại sao mỗi ngày đều ở nhà, không cần đến trường sao?”

“Con bỏ học!”

“Vì sao lại bỏ học?”

“Bởi vì có một số nguyên nhân!”

Ông nghĩ một chút, nói: “Ngày mai ba sẽ liên hệ tới một trường học, con nên chuẩn bị một chút!”

Tôi gật đầu: “Được.”

Buổi tối, trong phòng Cố Kỳ Ngôn và Liên Thực truyền ra tiếng vang lớn hơn bình thường.

Tôi nghĩ, Cố Kỳ Ngôn cũng sắp điên lên rồi.

Không kiên nhẫn trở mình, không thể đi vào giấc ngủ.

Ngẫm lại, Cố Kỳ Ngôn đi đã lâu như vậy, đều không gọi về cho tôi lấy một lần.

Trong lòng trống rỗng, chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út phát ra tia sáng nhỏ nhoi.

Đêm nay, tôi thật sự rất tưởng niệm anh.

Nghĩ, nghĩ, chuẩn bị đi vào giấc mộng thì cửa phòng đột nhiên bị người đá văng ra.

Liên Thực quần áo không chỉnh tề đứng ở ngoài cửa, tóc tai hỗn độn, hai má sưng đỏ.

Tôi đứng dậy xoa xoa cặp mắt nhap nhem vì buồn ngủ: “Mẹ... Như thế nào... muộn như vậy...”

“Bang!” Nói còn chưa dứt lời, trên mặt liền ngưng tụ một cái tát của bà ta.

Tôi không hề kinh ngạc, một bạt tai này đã sớm dự liệu.

“Liên Lạc, vì cái gì mà lại đối xử với tao như vậy? Vì cái gì?” Bà ta hung tợn trừng mắt nhìn tôi, nói câu cuối cùng, bỗng tê liệt ngã xuống mặt đất, bất lực khóc nức lên: “Vì cái gì...”

Ở trước mặt tôi, Liên Thực vĩnh viễn làm ra bộ dạng mạnh mẽ mà thanh lịch, hành vi hiện tại của bà, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Trong lòng tôi tự dưng cảm thấy có chút lỗi lầm.

Đúng vậy, vì sao tôi lại làm vậy với bà ta?

Tôi nâng bà dậy, rút ra khăn tay thay bà lau đi nước mắt trên mặt: “Có đôi khi tôi suy nghĩ, rốt cuộc bà có phải là mẹ của tôi hay không.”

Bà ta ngẩng đầu.

Tôi tiếp tục nói: “Cùng bà sinh hoạt trong nhiều năm như vậy, trừ việc tiền bạc, còn lại không cho tôi bất kỳ thứ gì khác. Trước đây, mỗi khi tôi nhìn thấy đứa trẻ trong những gia đình khác cùng mẹ chúng thật thân thiết, mà vĩnh viễn bà luôn giống như một vị nữ thần lạnh lùng, xa xôi, không thể chạm đến.”

Tôi khỏ sở ném khăn tay xuống: “Thật khó quá, bà biết không?”

Bà không tiếp tục khóc, cúi đầu không nhìn tôi nữa.

Tôi lại tiếp tục nói: “Bà cùng ông ta trong lúc khúc mắc đó, cho tới giờ tôi đều không biết, cũng không muốn biết. Thế nhưng, các người đừng đem cảm xúc của mình gieo rắc lên người chúng tôi. Bà có biết chỉ vì hai người mà tôi chịu bao nhiêu khổ sở không? Chính vì các người... Bởi vì các người nên tôi mới...” Tôi càng nói càng kích động, thiếu chút nữa đem suy nghĩ ‘Tôi thích Cố Mặc Tu’ – những lời này buột miệng nói ra.

Bà ta nghe vậy, đột nhiên một cái tát nữa lại hạ xuống mặt tôi.

Một bàn tay này, tôi xem như vô nghĩa.

Mở to hai mắt nhìn, khó hiểu nhìn bà.

Bà lạnh lùng liếc tôi liếc một cái, nói: “Một chút tao cũng không muốn sinh mày ra. Nếu có thể, tao hy vọng mày không bao giờ có mặt trên cõi đời này, Cố Mặc Tu cũng vậy thôi!”

“Bà...”

Bà đi tới cửa, chân dừng lại: “Nếu còn tiếp tục nhiều chuyện, mày liền cút ngay khỏi cái nhà này!”

Theo tiếng cửa mở rồi đóng chặt, tình thương của người mẹ mà tôi hằng chờ mong, cũng tan biến.

Vô lực nằm trên giường, nhìn ánh trăng thê lương bên ngoài.

Cố Mặc Tu, thì ra chúng ta đều là những đứa trẻ không được chào đón.

16. Chương 16: Truyền Thuyết Chết Vì Yêu

Sáng sớm vừa đi ra ngoài, liền thấy bóng một người cao lớn đứng ở ngoài cửa.

Đó là Lee.

Anh ta đứng dựa vào gốc cây hòe già trước cửa, cúi đầu hút thuốc. Quay mặt sang hướng khác.

Thấy tôi bước ra, vẫy tay về phía tôi: “Yo, em gái A Tu. Đã lâu không gặp.”

Bên trong KFC.

Cúi đầu chiến đấu hăng hái với bánh Hamburger.

Giăng co ba mươi phút, rốt cuộc đã hơi no, cầm lấy nước trái cây uống một hớp lớn, cảm thấy mỹ mãn.

Lee dùng một bàn tay chống cằm, tay kia nhẹ nhàng gõ theo tiết tấu xuống bàn, ý cười dịu dàng nhìn tôi.

Thấy tôi ăn xong, mới mở miệng: “No rồi?”

Tôi gật gật đầu: “No rồi!”

“Tốt lắm, hiện tại vào chủ đề chính thôi!” Anh ta nói: “Không thấy anh trai em.”

Một ngụm nước trái cây còn chưa kịp nuốt xuống, nghe thấy lời của anh ta, lập tức nghẹn ở trong. Nước mắt đau đớn chảy ra.

Anh đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng tôi: “Cẩn thận một chút.”

Tôi lại bất chấp bị sự đau đớn thống trị, vội vàng bắt lấy tay anh ta, hỏi: “Anh vừa nói cái gì?”

“Không thấy cậu ấy nữa!”

Tôi cười cười: “Lee, những lời vui đùa này một chút cũng không buồn cười!”

Anh ta nhìn tôi, không nói gì.

Trên lưng dần dần truyền đến cảm giác lạnh cả người.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Tối hôm qua, anh ra ngoài có chút việc, lúc trở về, cậu ta đã không thấy tăm hơi. Tất cả quần áo sách vở, cái gì cũng đều không mang!”

Lee dừng một chút, lại nói: “Em không biết A Tu nhiều ngày như vậy đi đâu sao?”

Tôi ngơ ngác lắc đầu.

“Uống rượu. Uống nhiều quá liền ôm anh khóc. Khóc xong lại tiếp tục uống.”

Đầu óc của tôi đang rất loạn.

“A Tu yêu em. Em đã biết đúng không...” Lời còn chưa dứt liền bị tôi ngăn lại: “Im đi!”

Anh ta tựa như không nghe thấy, tiếp tục cứ thế nói: “Anh biết cậu ta năm mươi tuổi, khi đó cậu ta nói cho anh biết, cậu ta thích em gái mình. Lúc đó còn quá nhỏ, không hiểu cái gì gọi là thích. Nhưng đến khi bọn anh lớn lên, mối tình đầu tiên, cậu ta vẫn nói yêu em. Tiểu học, trung học, đại học, vẫn luôn yêu em.”

“Anh nói đùa gì vậy, chúng tôi là anh em! Như vậy, chính là loạn luân!”

“Loạn luân? Ha ha a...” Anh ta cúi đầu cười.

“Loạn luân là như thế nào?”

“Có tội!”

“Chỉ cần là tình yêu, đều vô tội!”

“Anh đừng nói bậy!”

“Không, đây là chân lý!”

“Thần sẽ trừng phạt.”

“Thần yêu chúng sinh, cũng muốn chúng sinh có tình yêu. Nếu trách phạt các người, ông ta nên tự tát vào mặt chính mình!”

“Anh...” Mạnh liệt đập bàn, đứng lên: “Anh dựa vào cái gì mà dám tới đây thuyết giáo tôi!”

“Bởi vì anh yêu anh của em.” Lee cười vô cùng thanh lịch, khóe miệng hiện lên một chút cay đắng: “Thế nhưng người cậu ấy yêu lại là em.”

Tôi ngã ngồi trên ghế. Ánh mắt mọi người xung quanh đều hướng vào chúng tôi.

Cổ họng khô khốc, cầm lấy cốc nước trái cây trên bàn dốc từng ngụm, từng ngụm.

“Bị lời nói của anh dọa sao?” Anh ta hỏi.

Tôi không nói lời nào.

“Anh chỉ yêu một mình Cố Mặc Tu, anh là gay.”

Tôi gật đầu.

“Em có biết làm sao để được như thế không?”

Tôi lắc đầu.

“Quan hệ giữa ba người chúng ta có thể không còn đơn giản nữa rồi. Anh là diễn viên phụ. Anh nguyện ý tạo ra cơ hội cho hai diễn viên chính các người!”

Tôi đẩy ghế dựa, đứng lên: “Tôi đi đây.”

“Liên Lạc!”

“Chào anh!”

Hốt hoảng tới tới lui lui trên đường cái.

Lời nói của Lee một chút tôi cũng không thể tiêu hóa xuống được. Ngược lại trong lòng càng tràn ra sự khó chịu.

Cố Mặc Tu...

Cố Kỳ Ngôn gọi điện thoại đến.

“Mẹ con đâu?”

“Không biết.”

“Có phải bà ấy lại đi tìm người đàn ông khác không?”

“Không biết!”

“Không biết nên ra ngoài...”

Điện thoại truyền ra tiếng ù ù.

Tàu điện ngầm buổi tối làm tôi nghẹn thở, dòng người gợn sóng.

Lee nói, loạn luân không quan trọng.

Lee nói, anh ta yêu Cố Mặc Tu, yêu suốt mười năm.

Lee nói, người hủy hoại anh ấy là tôi, người có thể cứu lấy anh ấy cũng chỉ có mình tôi.

Radio ở trạm ga bật lên: “Tàu sắp vào trạm, hành khách vui lòng tháo dây an toàn!”

Mũi chân thoáng giật mình.

Đèn tàu mờ nhạt dần dần chiếu sáng đường ray, tiếng tàu rít âm âm kéo đến.

Người bên cạnh nhắc nhở tôi một chút.

Người phụ nữ mặc áo trắng nhẹ nhàng trôi nổi trong không khí, qua lại.

Còi tàu gào thét. Còi tàu gào thét.

Còi tàu như lửa gào thét, mang đến cơn bão của chết chóc.

Người phụ nữ đó thổi thổi qua tai tôi, tóc dài nhẹ phẩy vào má tôi.

“Tạm biệt, anh yêu.” Cô ta tựa hồ nhìn vào hình bóng của người nào đó trong không khí mà nói.

Đám người truyền ra tiếng thét chói tai.

Người phụ nữ nhảy vào quỹ đạo.

Chỉ cần nỗ lực trong nháy mắt, đoàn tàu đã nghiền nát cơ thể cô ta đó.

Máu tươi văng khắp nơi.

Đám đông lập tức điên cuồng.

Người phụ nữ bị bánh xe điên cuồng nghiền qua, thi thể trở nên quái dị.

Đầu bị tác động mạnh, bay lên cao, rơi xuống dưới chân tôi.

Hai mắt trừng ra như cũ, khóe miệng mang theo ý cười.

Máu tươi bắn vào góc áo trắng của tôi, nhanh chóng tràn ra như một đóa hoa sen lớn.

Tàu điện ngầm trong đêm tối.

Trong không khí nổi lên lơ lửng mùi máu tươi ngọt ngào.

Hành khách sớm đã hoảng sợ mà rời đi.

Tàu điện ngầm rất lớn, nhất thời trở nên trống rỗng, chỉ còn lại mình tôi cùng cái đầu của người phụ nữ lảo lóc dưới chân.

Sự quỷ dị nói không nên lời.

Tôi phát hiện bản thân mình không thể động đậy.

Toàn thân không có một chút sức lực, giống như cùng đầu của người kia ở chung một chỗ.

Đây là sinh mệnh sao?

Lần đầu tiên khoảng cách gần như thế, tiếp xúc với tử vong.

Trong cơ thể của tôi dần dần dâng lên một niềm vui bất thường. Khóe miệng cong lên một chút, bả vai bắt đầu run run, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng xoa hai mắt người đó.

Khóe mắt người phụ nữ còn vương lại nước mắt.

Độ cong của khóe miệng càng lúc càng lớn, cuối cùng cất tiếng cười to rồi đứng lên.

Nhân viên công tác tới rồi, nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, họ kinh hãi không dám tiếp tục bước tới.

Tôi nhìn bọn họ cười cười, nâng đầu người lên nhìn bọn họ: “Người này tôi không biết... Ha ha ha ha...”

Trưởng tàu tới, quan sát tôi trong chốc lát, nói với nhân viên công tác: “Mau dẫn vị tiểu thư này đi đến sảnh nghỉ ngơi, tinh thần cô ấy đã bị kích thích nghiêm trọng!”

Tôi cho rằng...

Tôi cho rằng, tôi nghĩ đến Cố Mặc Tu.

Lần này, tôi điên cuồng nghĩ đến anh trai mình.

Bọn họ đưa tôi đến phòng nghỉ, rót cho tôi một cốc nước ấm, xoa dịu tôi trong chốc lát, sau đó vì sự cố đều bận rộn đi làm việc.

Tôi nhìn bọn họ nói: “Tôi muốn về nhà. Tôi không sao!”

Bọn họ đưa tôi ra bên ngoài, tỏ vẻ vô cùng xin lỗi tôi.

Trời đã tối rồi.

Thì ra tôi ngồi trong tàu lâu như vậy.

Chớp mũi đột ngột truyền đến một cảm giác mát lạnh, ngẩng đầu, bầu trời tuyết đã rơi trắng xóa.

Thì ra là tuyết rơi.

Thì ra mùa đông sớm đã tới rồi, thế nhưng tôi vẫn chưa phát hiện ra.

Nắm chặt áo khoác trắng dính đầy máu loang đỏ, chậm rãi đi qua trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Trước đây tại trường mẫu giáo, tôi gặp rất nhiều người lớn cùng trẻ em.

Bọn họ cười vui, có ba ôm, có mẹ nói nhỏ bên tai hai tiếng ‘bảo bối’.

Tôi vẫn cho rằng mình rất ngoan. Ngoan ngoãn đi học, ngoan ngoãn cùng các bạn bè nhỏ bé ở chung.

Mỗi ngày sau khi tan học, đều ngoan ngoãn dựa vào góc tường, như hòn đá nhỏ chờ mẹ tôi đến đón về nhà.

Thế nhưng, cho tới bây giờ, mẹ tôi vẫn chưa một lần xuất hiện.

Bà ta mặc lễ phục hoa lệ đi dự tiệc tối, sau đó mang về cho tôi những chú khác nhau.

Mỗi khi tôi dựa vào góc tường nhất định chờ bà tới đón tôi về nhà thì bọn trẻ trong trường liền cười tôi: “Liên Lạc không có mẹ, Liên Lạc là đứa trẻ không có người thương, không có người yêu.”

Rất cuộc có một ngày, tôi đánh đứa trẻ đã cười nhạo mình, sau đó bỏ lại sách vở, khóc chạy về nhà.

Về đến nhà, vừa hay bắt gặp bà đang cùng một người đàn ông ngồi chung một chỗ, cười thật vui vẻ.

Tôi đi qua, ôm lấy bà: “Mẹ, tất cả mọi người đều cười con là đứa trẻ không có người thương. Mẹ, ngày mai đến đón con được không? Mẹ nói cho bọn họ, con không phải là đứa trẻ không có người yêu đi.”

“Bọn họ nói đúng đấy, mày thật sự không có ai yêu thương hết.”

Tôi sững sờ.

“Mẹ không thương con sao?”

“Không thương, hơn nữa khuôn mặt của mày, tao nhìn mà chỉ muốn rạch nát!”

Trong cơ thể tôi, chảy thứ máu đen oán hận.

Vì sao muốn người khác yêu (hoặc căn bản là không thương)?

Muốn kết hôn (hoặc ngay cả hôn đều không kết)?

Muốn chán ghét, sau đó ly hôn (hoặc tuy rằng không hề chán ghét, nhưng vẫn cứ chia tay)?

Ương ngạnh sinh ra một đứa bé, rồi đi vứt bỏ nó (còn nói cái gì mà căn bản trong lời nói, trong tâm linh là không thương)?

Vì sao đi thích người khác, dù sao sớm hay muộn cũng phải chán ghét, căm hận, quên đi.

Nếu kết quả đều là như nhau, vì sao còn muốn tìm người yêu chứ?

Chỉ còn lại hy vọng...

Hai người yêu nhau cùng đi tự tử.

Những nghi kỵ, cảm giác sụp đổ cùng không thể tức giận, phẫn nộ, làm tôi đánh mất lý do để tồn tại.

Tôi hâm mộ, đổ kỵ hạnh phúc của mọi người.

Từ nhỏ đã sợ hãi ánh mắt của người khác, không muốn cùng người khác có bất cứ thứ gì dây dưa.

Tôi luôn sợ hãi ‘Trong trường hợp, bọn họ không cần tôi thì làm sao bây giờ?’

Nguyện vọng mãnh liệt ‘Hy vọng được yêu’, theo như hiểu biết của tôi, chính mình so với bất kỳ người nào đều phải yếu hơn.

Hai loại cảm xúc tương phản, hai loại đối lập mà mâu thuẫn khát cầu...

Cảm xúc tuyệt vọng trong tôi, so với bất luận người nào đều phải mạnh hơn...

Mùa đông tuyết rơi, thật sự vừa trắng lại vừa mỹ lệ...

Thế nhưng lạnh quá...

Cứ như vậy bị cái trắng xóa, cái mỹ lệ trong lời nói chôn sống.

Thân thể dơ bẩn của tôi có thể trở nên sạch sẽ được hay không.

Theo miệng vết thương xấu xí, trong lời nói đem thứ máu dơ bẩn hoàn toàn buông tha...

Trên lưng tôi, có phải sẽ không thể... mọc ra một đôi cánh?

Nhớ... quá... Nhận được hạnh phúc...

17. Chương 17: Bỏ Thân

Tuyết trắng rơi xuống ngày càng lớn, vết máu trên áo khoác ngoài dần dần được phủ kín.

Vô tình chạy tới quảng trường trước giáo đường.

Ban đêm quảng trường thật im lặng, chỉ nghe thấy bông tuyết rơi xuống phát ra âm thanh lả tả.

Tựa như linh hồn thoát phá, phát ra tiếng thở dài lặng lẽ.

Tôi thổi luồng khí nóng vào bàn tay gần như lạnh đến mức đông cứng, không hề lo lắng như cũ.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở cây thánh giá treo trước nhà thờ.

Một bóng người quen thuộc đang quỳ trên mặt đất.

Bông tuyết lọt vào trong cổ, cảm giác mát lạnh thấm sâu vào xương tủy.

Tôi lau lau nước mũi, xoa xoa hai má đông lạnh màu đỏ, đi về phía anh.

“Thần Jehovah, người là một tên lừa gạt... Tại sao phải làm những điều đáng xấu hổ như vậy...” Anh quỳ gối trước cây thánh giá, phần nộ tố cáo.

Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh: “Anh trai...”

Anh quay đầu, phần tóc vàng ở đỉnh đầu bao trùm bởi một tầng tuyết mỏng.

Tay tôi nhẹ nhàng phủi đi những bông tuyết trên đầu anh, ngồi xuống bên cạnh: “Anh trai... Anh đang làm gì đó?”

Trên mặt tuyết, các chai rượu phân tán, còn có một chút tàn thuốc lả tả.

“Anh... Em đang nói chuyện với anh đó...”

Anh cúi thấp đầu: “Thần không công bằng, vì sao trước tiên muốn chúng ta gặp được nhau, rồi lại không thể yêu nhau?”

Tôi không nói, ngẩng đầu, nhìn những bông tuyết trên bầu trời.

Bầu trời tối om, tuyết tựa như lông chim, chậm rì rì từ thiên đường hạ xuống.

Thuần trắng thánh khiết. Làm con người ta muốn xóa bỏ đi, tiêu diệt tất cả những gì đen tối.

“Tiểu Lạc, anh yêu em!” Anh bỏ nhào vào lòng tôi, mùi rượu mạnh xộc vào mũi.

“Vâng. Em biết!” Tôi xoa xoa đầu anh, nhẹ nhàng đáp.

“Anh biết đây là tình yêu tội lỗi, nhưng...” Giọng anh có chút nghẹn ngào.

“Em biết.” Tôi tiếp tục gật đầu.

“Tiểu Lạc, anh yêu em.”

“Vâng. Em biết.”

“Tiểu Lạc... Yêu em..”

Tôi nằm trên tuyết, nhìn thập tự giá thánh khiết phía trên.

“Cố Mặc Tu, vì sao anh lại yêu em?”

Anh đè trên người tôi, hai tay chụp lấy hai tay tôi.

“Tiểu Lạc... Yêu em!”

Tôi bi ai cười cười: “Thần ở nơi này sẽ nhìn chúng ta.”

“Anh khinh bỉ Thần.”

“Anh giống như thiên thần, Cố Mặc Tu.”

“Thời điểm anh biết mình yêu em, anh đã từ bỏ Thần rồi.”

“Cố Mặc Tu...”

“Tiểu Lạc, anh yêu em!”

“Em thật sự đã hủy hoại anh...” Tôi bắt đầu ghen ngào.

“Anh không muốn cứu vớt... Em cũng yêu anh, phải không Tiểu Lạc?”

Cả hai trao nhau một nụ hôn.

Anh hôn cực kỳ chuyên tâm. Lông mi phía trên thật dài, dính những tinh thể trắng muốt.

Đôi môi mềm mại, tràn đầy sự gần bó, và bi phần.

Tôi nắm chặt góc áo, một lát, lại buông lỏng rời đi.

“Vào đi!” Anh bật đèn lên, mỉm cười với tôi, răng đẹp đến sáng bóng.

Tôi dựa người vào cánh cửa, nhìn anh: “Phòng này anh chưa trả sao?”

Anh ngồi xổm người, thay tôi cởi đôi giày đã thấm dẫm tuyết, nói: “Luyện tiếc. Nơi này có rất nhiều hơi ức của chúng ta.”

Mũi tôi đau xót, ôm lấy anh: “Anh trai...”

Anh vỗ vỗ vào đầu tôi: “Nhanh đi tắm rửa một cái. Em nhìn xem, toàn thân đều ướt dẫm!”

Tôi gật đầu, đi vào trong phòng.

Phòng ở cũng giống như trước kia, sạch sẽ và gọn gàng.

Ga trải giường màu trắng, bức màn màu trắng, mùi hoa nhàn nhạt trôi nổi trong không khí.

Tắm rửa xong rồi bước ra, đúng lúc trông thấy Cố Mặc Tu đang ngẩn người nhìn chiếc áo khoác ngoài của tôi.

Tôi đi qua, nhặt nó lên ném vào thùng rác: “Đừng nhìn, thật ghê tởm.”

“Sao lại thế này?” Anh ôm tôi từ phía sau lưng, vùi đầu vào cổ tôi: “Tiểu Lạc, thơm quá...”

Mặt tôi hơi hơi đỏ lên, đẩy anh ra: “Không có gì, chỉ là do đi qua một hàng giết mổ gà, không cẩn thận nên dính vào.”

“Phải vậy không?” Anh ngồi xuống ghế, nhìn tôi: “Về sau cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu, đi đến tủ quần áo lấy một bộ đồ ngủ của anh: “Nhanh tắm rửa đi.”

Anh lắc đầu: “Không cần.”

Tôi nhìn chằm chằm vào anh: “Làm sao lại bẩn như vậy? Nhanh đi rửa đi!”

“Anh đi tắm rửa, em sẽ thưởng cho anh cái gì đây?” Anh nghiêng đầu, sắc mặt bởi vì uống rượu, mà biến thành màu phấn hồng nhàn nhạt, rất là mê người.

Tôi buồn cười nhìn anh: “Anh nói đi, muốn thưởng cái gì nào?”

Anh một phen kéo tôi lại, nhẹ nhàng điểm một cái vào môi tôi: “Muốn cái này...”

Tôi sững sốt, chỉ một giây sau trên mặt đã đỏ bừng lên như bị sốt, vội vàng đẩy anh vào phòng tắm: “Đi tắm rửa nhanh lên, nhanh lên!”

Sau khi bị tôi xô đẩy, anh cực kỳ không tình nguyện đi vào phòng tắm.

Rất nhanh, bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

Tôi thở dài, nhìn chiếc áo khoác trong thùng rác, nghĩ một lúc, lại lấy nó ra ngoài.

Điện thoại di động của Cố Mặc Tu đặt trên bàn đột nhiên rung lên.

Xem qua, là Lee gọi tới.

“Vâng, em là Liên Lạc.”

Trong điện thoại trầm mặc.

Hồi lâu, anh ta nói: “Hai người hãy cố gắng, nhất định phải thật kiên trì.”

Tôi có chút khổ sở: “Lee, hiện tại anh đang có tâm tình gì mà lại nói ra những câu này với em, anh không thấy khó chịu sao?”

Anh ta cười khẽ trong điện thoại, tuy rằng không nhìn thấy anh ta, như cũ vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh lúc này.

“Tâm tình anh có dạng gì, đều không quan hệ. Chỉ cần A Tu có thể vui vẻ.”

“Vì sao anh lại muốn làm như vậy?”

“Đây là tình yêu của anh!”

Tôi không nói gì.

Cửa phòng tắm mở toang, Cố Mặc Tu mặc áo ngủ đi ra, những giọt nước trong suốt nhỏ ra từ mái tóc ướt sũng.

“A Tu có tốt không? Đừng nói cho cậu ấy biết anh vừa gọi tới. Anh gác máy đây. Chúc hai người hạnh phúc!”

Nói xong, bên kia liền dập máy, điện thoại phát ra những tiếng tút tút ngân dài.

“Ai gọi đấy? Đã trễ thế này rồi!” Anh cầm lấy chiếc khăn, sát tóc, đi đến bên cạnh tôi hỏi.

“Điện thoại di động của em bị mất, dùng luôn di động của anh gọi cho Biện Nghê. Cô ấy luôn lo lắng cho em!” Tôi thuận miệng nói dối, vụng trộm xóa đi nhật ký cuộc gọi vừa nghe.

Anh cười cười, khuôn mặt tươi cười thanh thuần. Để khăn mặt trùm lên đầu tôi: “Mau lau tóc đi, ẩm ướt như vậy, sẽ cảm mạo mất!”

Tôi cầm lấy khăn anh đưa chà xát lưng tung trên đầu.

Anh đi tới, bắt được tay của tôi: “Tóc đẹp vậy, sao có thể lau như thế?”

Tôi nháy nháy con ngươi: “Không sao cả!”

Anh gỡ gỡ cái mũ tôi, lộ ra sự nuông chiều, tươi cười: “Đứa nhỏ ngốc, để anh chải!” Nói xong giành lấy khăn, nhẹ nhàng chà lau mái tóc tôi.

Tôi ngồi trên sàn nhà, mặc anh chà xát, hưởng thụ một chút yên tĩnh hiếm khi có được.

Ngón tay Cố Mặc Tu không cẩn thận trượt xuống cổ tôi, dừng lại. Hô hấp dồn dập.

Tôi nhìn anh cười cười.

Anh ôm lấy tôi, đi về phía giường.

Nhưng lựa bóng và mịn, ấm áp bao lấy chúng tôi.

Tựa như tử cung của mẹ, an toàn mà thoải mái.

Thân thể Cố Mặc Tu bao trùm lấy người tôi, cùng nhau đòi lấy sự ấm áp.

Anh nhìn tôi, con ngươi đen lóe ra sự mờ mịt Ngón tay thon dài xoa cái trán tôi, hai má, xương quai xanh, thắt lưng...

Anh nói: “Tiểu Lạc, muốn em!”

Tôi không nói gì, hai tay quấn lên cổ anh, ôm chặt lấy anh.

Thân thể anh cứng đờ, lập tức nóng rực lên.

Cúi đầu hôn tôi, đôi nhẵn trên tay, mười ngón đan quện vào nhau.

Cố Mạc Tu (Liên Lạc)! Hãy để chúng tôi đồng thời khoái hoạt rơi vào địa ngục đi.

Suốt một đêm, diên cuồng đòi hỏi lẫn nhau, dây dưa.

Tôi sẽ xuống địa ngục.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tôi tỉnh lại thì Cố Mạc Tu đã rời giường.

Căn phòng vô cùng sạch sẽ, trong không khí bay tới mùi hương làm cho người ta thèm ăn.

Tôi nhắc chân lên, hoảng sợ.

Toàn thân trần trụi, không thể nhúc nhích. Toàn thân đã không có một phần da thịt hoàn chỉnh, bị các điểm đỏ cùng máu tụ bao trùm lên.

Đang kinh ngạc, Cố Mạc Tu đẩy cửa đi đến.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt tôi, lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời. Đi đến bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi: “Chào buổi sáng. Tiểu Lạc!”

Tôi sửng sốt: “Anh trai...”

Anh cười ngày càng ngọt, ánh mắt dần dần trượt, rơi xuống da thịt tôi, hơi hơi nhú mi, lại tiếp tục cười, ngón tay xoa xoa: “Quả nhiên tối hôm qua rất kịch liệt. Lần sau anh sẽ dịu dàng hơn.”

Trên mặt mãnh liệt xuất hiện chút đỏ. Lần đầu tiên trước mặt một người con trai lại cảm thấy ngượng ngùng, kéo chân trùm lên, trừng mắt anh: “Nói bậy bạ cái gì đó?”

Anh ngẩn người, tiện đà cười càng lớn.

“Tiểu Lạc, em như thế này... Thật đáng yêu...” Anh tiến lại gần, hôn khẽ vào khoe môi tôi.

Mặt tôi càng đỏ hơn, mắng anh: “Cố Mạc Tu, từ lúc nào mà anh biến thành hư hỏng như vậy?”

“Tối hôm qua!” Anh cười rồi đứng lên, lấy cho tôi quần áo: “Nếu anh không có chút xấu xa, sợ sẽ rất khó thuần hóa loài động vật dữ dằn này!”

Tôi lấy quần áo mặc vào, hỏi: “Thuần hóa em, nhưng cái giá phải trả rất lớn đó!”

Anh quay đầu nhìn tôi, khoe mắt cong cong, lại vô cùng nghiêm túc: “Mặc kệ phải trả một cái giá rất lớn, đều không sao cả.”

Chúng tôi trong lòng đều biết rõ ràng.

Anh nói với tôi: “Nhanh đứng lên, bữa sáng làm xong rồi! Con heo lười biếng!”

Tôi gật gật đầu, xuống giường đi đến trước cửa sổ, kéo bức màn ra.

Ánh sáng chói mắt.

“Thật đẹp!” Tôi nhìn thế giới xanh nhạt bên ngoài, sợ hãi mà than.

Anh từ phía sau ôm lấy lưng tôi: “Tiểu Lạc mới là xinh đẹp nhất!”

Tôi gõ gõ đầu anh: “Lại ở đây nói bậy.”

“Tiểu Lạc...”

“Vâng?”

“Thật hạnh phúc...”

Khoe miệng tôi cũng gợi lên một chút cong, là hạnh phúc.

Đúng vậy, chỉ như vậy, như vậy là đủ rồi. Dù cho về sau sẽ phải chịu sự trừng phạt, cũng không sao cả.

Thần ạ.

Cơm nước xong, Cổ Mạc Tu đề nghị đi ra ngoài một chút.

Tôi gật đầu: “Đã lâu không cùng anh trai chơi ném tuyết rồi!”

Thế giới tuyết trắng.

Trước cửa, tuyết vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, không có dấu chân ai.

Cổ Mạc Tu thay tôi quàng khăn ấm, mang theo mũ cùng bao tay, đem tôi quần kín bưng.

Tôi cười anh: “Sao anh giống bảo mẫu vậy!”

Anh nói: “Ai bảo em luôn dễ dàng phát sốt!”

Nói xong, lôi kéo tôi bước ra ngoài.

Tôi nhìn xuống lớp tuyết hoàn hảo, thật lâu cũng không dám nhấc chân.

“Làm sao vậy?” Anh thấy tôi si ngốc đứng đó, quan tâm hỏi.

“Không... Không có việc gì... Tuyết rất đẹp!”

Khóe miệng Cổ Mạc Tu nhếch lên, lôi kéo tôi lao vào trong tuyết.

Tuyết mềm, dẫm lên phát ra âm thanh vỡ vụn xào xạc.

Cổ Mạc Tu cười rất hạnh phúc. Anh ném bông tuyết về phía tôi, cùng tôi vui đùa âm ỉ.

Nhưng...

Ánh mắt Cổ Mạc Tu lại giống như muốn khóc.

Tôi biết, tôi cùng Cổ Mạc Tu đang nhanh chóng suy bại dần.

Ngọn lửa rất nhanh sẽ bùng lên, thiêu rụi chúng tôi.

Chúng tôi ở trong nhà ba ngày.

Trừ bỏ ba bữa, toàn bộ thời gian đều ở trên giường, ngủ.

Mỗi ngày chúng tôi đều tự nhủ đây là ngày cuối cùng cần vượt qua.

Bởi vì lúc Cổ Kỳ Ngôn gọi điện hỏi, chúng tôi nói dối.

Chúng tôi nói cho ông ta, ba ngày, ba ngày sau chúng tôi sẽ trở về.

Nếu ba ngày này, chính là cả đời.

Tôi nguyện ý dùng tất cả để trao đổi.

Ba ngày sau.

Tôi đứng trước người Cổ Mạc Tu, ngoan ngoãn để mặc anh thay quần áo cho tôi.

Biểu tình của Cổ Mạc Tu thật chuyên chú, giống như đây là một công việc hết sức thiêng liêng.

Tôi gọi anh: “Anh trai...”

Cổ Mạc Tu ngẩng đầu, nhìn tôi cười cười, giống như trước kia.

“Đừng sợ! Tất cả đã có anh đây!” Anh an ủi tôi.

Tôi gật đầu, dùng sức ôm lấy anh: “Em còn sợ anh đang hoảng sợ ấy!”

Anh dùng sức, ôm chặt cánh tay tôi: “Lần này, dù cho thế nào cũng sẽ không bao giờ buông tha em. Cho dù em đánh anh, mắng anh, anh cũng sẽ không buông ra lần nữa. Tiểu Lạc, đây là lời hứa hẹn anh dành cho em. Anh, nhất định sẽ chấp hành ước hẹn!”

Chúng tôi dắt tay nhau về nhà.

Đi trên ngã tư đường, ánh mắt người qua đường đều cực kỳ hâm mộ nhìn chúng tôi.

Tôi nghĩ, bộ dáng của chúng tôi nhất định rất giống hai người yêu nhau say đắm.

Tôi cảm thấy kiêu ngạo.

Đến cửa nhà, ngón tay nắm chặt một chút. Đường như muốn truyền tải, muốn cung cấp sức mạnh cho nhau.

Cố Mạc Tu nói: “Đừng sợ. Có anh ở đây!”

Tôi gật đầu, đồng thời cùng anh đẩy cửa đi vào.

Trong nhà một mớ hỗn độn, bia, thuốc lá vương vãi khắp nơi.

Cố Kỳ Ngôn nằm ở trên sàn, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà, gương mặt gầy yếu phủ đầy râu.

Cố Mạc Tu lập tức chạy qua nâng ông dậy: “Ba, ba làm sao vậy?”

“Không thấy mẹ con!” Ông vô lực nói.

Tôi thoáng kinh ngạc, nhưng không có quá nhiều cảm xúc.

Cố Mạc Tu đưa ông ngồi xuống ghế salon: “Làm sao lại không thấy?”

Cố Kỳ Ngôn lắc đầu, một lát, trên mặt đột nhiên lộ ra thần sắc thô bạo, một phen đẩy cái bàn: “Nhất định cô ta lại lêu lổng cùng người đàn ông khác... Nhất định là như vậy... Tao phải đi tìm cô ta, sau đó giết chết cô ta, tao muốn giết cô ta...”

Đầu tôi có chút đau.

Tôi nói: “Ba, hôm nay chúng con trở về, là có chuyện đặc biệt muốn nói với ba!”

Cố Mạc Tu quay đầu: “Tiểu Lạc, hiện tại nói thích hợp sao?”

Tôi gật đầu: “Khi nào cũng thế cả thôi, làm sao có thể ôm lấy mớ rối rắm này mãi được.”

Anh cười gật đầu: “Nói cũng đúng!”

Bước chân Cố Kỳ Ngôn dừng lại, nhìn chúng tôi, hai mắt vô thần bắt đầu cảnh giác hơn.

“Hai đứa muốn nói gì?”

Tôi cùng Cố Mạc Tu nhìn nhau cười, bước về phía nhau, dắt tay nhau, mười ngón tay dây dưa.

“Ba, chúng con muốn được ở cùng nhau!”

18. Chương 18: Sao Băng Xoẹt Qua Trong Chớp Mắt

Cố Mạc Tu là tình yêu của tôi, đứng trong đám đông ngoài kia, một người tĩnh lặng, mái tóc vàng mềm mại rơi xuống, ánh mắt trong trẻo, ngẫu nhiên có chút cay đắng, hơi thở sạch sẽ ôn hòa, ngay cả tóc cũng có hương vị của ánh mặt trời.

Chỉ cần nghĩ lại, trong đầu liền tràn đầy hương thơm.

Rất nhiều năm sau, tôi thường xuyên đứng một mình trên vỉa hè, nhìn đèn xanh đèn đỏ rõ ràng bị phá hủy. Biển người mênh mông, vẫn luôn hy vọng anh có thể đứng ở phía đối diện mỉm cười với tôi.

Tôi và Cố Mạc Tu hoàn toàn ruồng bỏ gia đình này. Từ đó chuyển đi.

Khi chúng tôi nói rõ mọi chuyện cho Cố Kỳ Ngôn, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ọi điều tốt xấu có thể xảy ra. Hiển nhiên, thời điểm bị đuổi ra ngoài, đã tốt đến mức ngoài dự liệu của tôi.

Chỉ là đau lòng cho Cố Mạc Tu, thái dương bị Cố Kỳ Ngôn tức giận mà đập tan, sưng đỏ, hiện đang kết vảy.

Dù sao điều đó có vẻ không hề ảnh hưởng đến hình tượng tuyệt mỹ của anh.

Cố Mạc Tu vẫn sáng lạn như cũ, có thể che đi ánh mặt trời.

Tôi thường xuyên đối diện với bóng lưng anh mà xuất thần.

Có đôi khi, tôi cảm thấy chỉ một giây sau, anh sẽ vụt tan biến như ánh mặt trời đỏ.

Sau đó tôi liền vội vàng chạy đến ôm lấy anh, nỉ non vào tai anh những thứ vô nghĩa, không ngừng gọi tên của anh.

Chúng tôi ở cùng nhau trong một căn phòng.

Ai cũng không thể biết được chỗ này.

Chúng tôi giống như một cặp tình nhân thực thụ, ăn cơm, ngủ, học tập, sung sướng.

Ngày qua đi vô cùng bình tĩnh, cũng rất hạnh phúc.

Trong một số khía cạnh, chúng tôi luôn duy trì sự im lặng, không ai dám đề cập đến thực tế đau khổ kia.

Ngẫu nhiên tôi vẫn luôn nhớ tới lời nói cùng thần sắc của Cố Kỳ Ngôn lúc đó.

Ngày ấy, sau khi ông ta nghe thấy lời nói của chúng tôi, mặt mũi trắng bệch.

Ông ta ngã ngồi dưới đất, môi run run.

Ông ta chỉ nói ba câu.

“Các người là anh em!”

“Chúng con sẽ tự gánh lấy báo ứng.”

“Các người làm như thế này, sớm hay muộn cũng sẽ xong đời!”

Tuy rằng lúc đó tôi không rõ ý tứ trong lời nói của ông ta, lại âm ỉ cảm thấy bất an.

Hồi tưởng lại nhiều năm trước, trong lúc đó ông ta cùng Liên Thực, thật sự quá mức quý dị.

Hỏi Cố Mạc Tu, anh cũng nói không biết.

Tôi liền không hề nghĩ ngợi nhiều, trông nom những thứ rối rắm của bọn họ làm gì chứ, tôi chỉ muốn im lặng ở cùng một chỗ với Cố Mạc Tu.

Trước khi Thần trừng phạt chúng tôi.

Cố Mạc Tu rất thương tôi. Cái gì cũng đều nghe tôi, trừ một ít thói quen của xấu, ví dụ không ăn cơm, hút thuốc uống rượu, cùng một loại, nếu bị anh nhìn thấy tuyệt đối sẽ bị nghiêm trị.

Mà cái ‘nghiêm trị’ anh gọi, một phần chính là viết kiểm điểm. Hơn nữa yêu cầu phải viết giàu cảm xúc chân thành, nội dung phong phú, thể loại mới mẻ độc đáo, số lượng không được phép ít hơn năm nghìn từ.

Đến lúc sau, tôi đều phải cầm cán bút, ngồi trước bàn không ngừng càu nhàu.

Sau đó anh sẽ đỡ khóc đỡ cười đi tới ôm tôi, nói: “Đồ ngốc, để xem về sau em còn muốn nghịch ngợm hay ngoan ngoãn đây!”

Tôi chỉ biết tiếp thu thật tốt, lập tức nhu thuận như mèo, nhào vào lòng anh, dùng sức lắc đầu: “Sẽ không, sẽ không có lần nữa đâu!”

Thế nhưng, giống như tôi là người đã sống lâu ngày trong bóng tối, đến chết cũng không thể thay đổi được tật xấu của mình.

Ví dụ, dù tôi chết cũng sẽ không thể không thương Cố Mạc Tu.

Hạnh phúc, hạnh phúc quá, nhưng hạnh phúc này đến quá dễ dàng, không có quá nhiều sóng gió, cho nên tôi bắt đầu cảm thấy bất an.

Liên lạc với Biện Nghê.

Nói tất cả mọi chuyện, cô ấy nghe xong, chỉ còn biết thở dài: “Sớm đã biết hai người sẽ đến nước này mà!”

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Cô ấy nói: “Tôi quen biết bà nhiều năm như vậy, ngay cả một chút tính tình của bà cũng không hiểu, tôi còn là Biện Nghê sao?”

Tôi cười cười.

Cô ấy lại hỏi: “Liên Lạc, bà đã chuẩn bị tốt để giác ngộ chưa?”

“Giác ngộ cái gì chứ?”

“Mọi khó khăn cùng đau khổ. Những lời đồn đại bên ngoài, người nhà không hiểu, người bên cạnh khinh thường, bà đều đã chuẩn bị để nghênh đón hết sao?”

Tôi gật đầu.

Biện Nghê dừng một chút, lại nói: “Bởi vì hai người có mối quan hệ đặc biệt, cho nên con đường này nếu so với người bình thường khó đi hơn nhiều. Bà phải đủ thông minh, hết sức kiên định. Nếu trong lúc đó hai người không giữ được sự kiên trì, nghĩ rằng sẽ buông tha cho tất cả, chỉ sợ cả hai liền rất dễ dàng xuống địa ngục.”

Tôi sửng sốt, nhưng cuối cùng vẫn kiên định gật đầu: “Tôi cũng biết!”

Cô ấy lại thở dài, cầm tay tôi: “Tôi cũng chỉ có thể ở một bên nhìn bà bước đi. Nếu bà ngã sấp xuống, tôi căn bản không thể đỡ bà đứng dậy được. Bà còn phải cần tự mình đứng lên!”

Tôi cảm kích nhìn cô: “Biện Nghê, cảm ơn bà!”

Cô ấy cười cười: “Con nhỏ ngốc, với tôi bà còn nói cảm ơn gì. Cái gì tôi cũng không thể làm giúp bà!”

Tôi nói: “Như vậy đã đủ lắm rồi!”

Thật vậy, có thể nhận được sự tha thứ, quan tâm của người khác, điều đó có giá trị hơn bất cứ thứ gì.

Biện Nghê nghĩ một chút, mở miệng: “Có thời gian qua nhìn Con Vịt một chút.”

Tôi sửng sốt.

Giống như đã thật lâu rồi không nhìn thấy anh ta!

“Bọn Quang Đầu cũng rất nhớ bà. Hỏi tôi nhiều lần xem bà đang ở đâu, còn mắng bà không lương tâm, tại sao không liên hệ với bọn họ!”

Tôi cười cười, gật đầu: “Tôi biết rồi. Tôi sẽ liên hệ với bọn họ!”

Tạm biệt Biện Nghê, về nhà.

Cổ Mặc Tu đang ngồi ở trên ghế sa lon mân mê cái gì đó.

Bờ vai sạch sẽ, hai mắt trong suốt.

Người con trai sạch sẽ mà tôi thích.

Anh có niềm vui của mùa xuân, khuôn mặt trong sạch. Chỉ cần nhìn thấy trong lòng liền dâng lên một trận ưu thương.

Nét tươi cười của anh đều lộ ra sự tĩnh lặng nhàn nhạt, mang theo cô đơn.

Đôi mắt trong suốt nhìn không tới bất kỳ thứ dục vọng gì. Dù không nói vẫn có sự phong độ ung dung.

Quần áo sạch sẽ, nhào vào vòng tay ấy có hương vị nhàn nhạt của nước xả quần áo.

Ngón tay sạch sẽ, chạm vào, lưu giữ thật tốt đẹp.

Ánh mắt sạch sẽ, hai mắt đối diện, tâm ý vừa nhìn liền hiểu ngay.

Nụ cười trong sạch, mỉm cười là lúc đáy lòng như được dòng nước suối róc rách mơn trớn.

Khí chất sạch sẽ, cậu bé tươi cười thật dịu dàng.

Có làn da trắng sáng, mặt mày rõ ràng, ánh mắt trong trẻo, khóe miệng tạo thành vòng cung mỏng đẹp, móng tay cắt tỉa gọn gàng, nhẹ nhàng khoan khoái đơn giản.

Sẽ không hút thuốc, cho nên sẽ có hàm răng trắng đều đặn.

Người con trai sạch sẽ.

Đeo kính mắt, tao nhã.

Nụ cười chân thành thay vì sự nhút nhát.

Trên đường cái không chút do dự cầm lấy tay tôi.

Cũng không dám cúi đầu nhìn tôi.

Anh có tính trẻ con.

Có nhược điểm khắc sâu.

Có một trái tim lương thiện.

Chân thật, đơn thuần gần như ngây thơ.

Cơ thể nhạy cảm mỏng manh, nhưng có sự cương nghị toát ra tự nhiên.

Hô hấp có hơi thở thơm mát.

Tôi lặng lẽ từ sau lưng ôm lấy anh: “Anh trai...”

Anh không bị cái ôm bất ngờ của tôi làm cho giật mình, cực kỳ tự nhiên cười cười: “Đã về rồi!”

Tôi hỏi: “Anh không bị em dọa sao?”

Anh gõ vào trán tôi: “Em vừa tiến đến anh đã cảm nhận thấy hơi thở của em rồi!”

Cái mũi ê ẩm.

Từ lúc bắt đầu đẩy cửa đi vào, tôi luôn luôn nghĩ rằng, nếu quay trở lại như thế này, nhìn không thấy bóng dáng anh, tôi sẽ thế nào đây?

Tôi gần như không thể tưởng tượng nổi.

“Đây là cái gì?” Tôi chỉ vào văn kiện trên mặt bàn.

“Hợp đồng!” Anh cười cười: “Anh muốn đi làm!”

“Đi làm?” Tôi kinh ngạc: “Tại sao lại muốn đi làm chứ?”

Anh cực kỳ cứng chiều dùng cái trán cọ cọ vào trán tôi: “Đồ ngốc, anh trai không đi làm, làm thế nào nuôi được em!”

Tôi chợt bừng tỉnh ngộ ra, vỗ vỗ đầu, ngượng ngùng cười cười: “Em quên mất hiện giờ tiền của chúng ta đã không còn nhiều!”

Anh cười cười, đem tôi ôm vào trong lòng, hôn nhẹ vào khóe môi tôi: “Yên tâm, có anh trai ở đây. Em không cần lo lắng đến những điều đó!”

Hai chúng tôi hôn nhau trong chốc lát, đột nhiên anh chợt nhớ đến cái gì, đưa cho tôi tờ báo.

“Ở đây có một nhạc viện, cuối tháng mười hai sẽ có cuộc thi. Em nên chuẩn bị một chút.” Anh nói.

“Anh có ý tứ gì đó?” Tôi hỏi.

Anh nói: “Em còn nhỏ, không thể không đến trường.”

Tôi cười cười: “Đến trường hay không với em mà nói cũng không quan trọng!”

Anh nhíu mi: “Không được, em phải nghe lời anh, về phương diện âm nhạc em rất có thiên phú, hơn nữa nền tảng cũng tốt, nếu bây giờ buông tha thì thật đáng tiếc!”

Tôi bỏ tay khỏi đầu gối: “Em đã nói rồi, em sẽ không tiếp tục chạm vào âm nhạc!”

Anh nhíu mi càng sâu: “Tại sao?”

“Bởi vì căn bản em không thích âm nhạc!”

“Em nói dối!” Anh tức giận: “Nói rằng không thích âm nhạc gì đó, đều là nói dối, nhiều lần ban đêm anh tỉnh lại, thấy em nhìn tấm áp phích đàn guitar trên tường mà thở dài!”

Bí mật tôi đã bị vỡ vụn, nhất thời có chút hỗn hển, đứng lên đi về phía phòng ngủ.

“Em nói không học sẽ không học! Tại sao anh luôn nói mấy thứ vô nghĩa đó với em!”

“Tiểu Lạc...” Anh mãnh liệt đi đến ôm chầm lấy tôi: “Em giận sao?”

“Không có...”

“Em đừng nóng giận được không? Không thi sẽ không thi, chỉ cần em đừng giận anh!” Anh rầu rĩ nói, trong giọng nói mang theo sự cầu xin.

Tôi thở dài, xoay người ôm lấy anh: “Thật xin lỗi, em không nên phát hỏa với anh!”

Anh lắc đầu: “Không có, là anh trai không đúng! Không nên bắt buộc em.”

Tôi nói: “Cho em một chút thời gian suy nghĩ về nó.”

Thì ra Cố Mặc Tu đã trở nên như vậy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Anh đã từng chiều chuộng tôi, nhưng cũng không cầu toàn như thế này.

Tôi suy nghĩ, tôi lựa chọn con đường này, rốt cuộc là chính xác hay sai lầm.

Thế nhưng tình hình hiện tại đã không thể cho phép tôi có bất kỳ sự xao động nào.

Biện Nghiê nói: “Nếu trong lúc đó hai người không giữ được sự kiên trì, chỉ sợ cả hai rất dễ dàng xuống địa ngục.”

Buổi tối, làm tổ trong ngực anh, da thịt dính vào nhau, ấm áp đến tận xương.

Cố Mặc Tu, anh đã từng nghe nói về một nơi gọi là vĩnh cửu chưa?

Tôi thật sự muốn cùng anh sống ở nơi đó.

Giống như một cuộc sống nhuộm màu ánh sáng, có thể cùng anh sống đến thiên trường địa cửu.

Cố Mặc Tu, em không muốn tách ra khỏi anh. Cũng không thể tách rời khỏi anh.

Anh gật đầu: “Tiểu Lạc. Anh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em.”

Cố Mặc Tu bắt đầu đi làm. Bộ dáng chăm chỉ làm cho người xem nhìn vào cảm thấy hài lòng.

Cả ngày tôi nhàm chán, bắt đầu nghiên cứu sách dạy nấu ăn. Hy vọng mỗi ngày tan tầm anh trở về, trong lúc mệt mỏi, có thể ăn được những món ăn mỹ vị do chính tôi làm ra.

Thế nhưng, có vẻ đối với chuyện bếp núc tôi không có thiên phú.

Ngày đầu tiên, toàn bộ món ăn đều cháy thành than.

Ngày hôm sau, bề ngoài có, hương vị thì không thể chịu nổi.

Ngày thứ ba, phòng bếp thiếu chút nữa thì cháy.

Cố Mặc Tu cười tôi: “Xem ra tay em chỉ có thể dùng để gảy đàn guitar.”

Tôi bất mãn: “Bổn tiểu thư chịu làm cơm cho nhà người, đã là một vinh hạnh rất lớn cho nhà người rồi! Người còn ở đẳng kia nói năng linh tinh vô trách nhiệm, không sợ bị cắt đầu lưỡi hử?”

Anh cười cười: “Thì là, Liên Lạc đại tiểu thư! Tôi không nói cũng không được. Về sau đồ ăn vẫn nên để tôi làm đi! Cả cái nhà này sẽ bị tiểu thư thiếu hụt mất.”

Tôi lắc đầu: “Không được, mỗi ngày anh đi làm đã rất vất vả rồi, nếu còn để anh lo đến bữa cơm cho em, em sẽ bị sét đánh!”

Anh vội vàng bịt miệng tôi: “Không muốn phải ngủ trên đường cái, phải nghe lời anh!”

Tôi không nói gì nữa.

Một ngày, Cố Mặc Tu đi làm, tôi ở nhà nhàm chán, đột nhiên nhớ tới Con Vịt.

Dường như chúng tôi đã không gặp nhau trong một thời gian dài.

Do dự trong chốc lát, ấn số điện thoại cho anh ta.

Sau một tiếng ‘Bíp’, bên trong truyền đến giọng con trai dễ nghe.

“Ai vậy?”

Tôi im lặng, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

“Là bà sao? Là bà đúng không?” Người trong điện thoại đột nhiên kích động.

Lòng hơi hơi run một cái: “Con Vịt, là tôi đây.”

“Hoa sen nhỏ, bà đó, đích thực không có lương tâm, tôi là bạn cũ, lâu như vậy cũng không có tin tức, rốt cuộc chết ở nơi nào!” Anh ta rống lên.

Tôi cười cười, thì ra là tôi đã nghĩ nhiều.

“Ông đó, cái miệng quạ đen tại sao vẫn không thay đổi được chút nào, không gặp lâu như vậy, cũng không nói được điều gì dễ nghe sao?”

Trong điện thoại là tiếng người thở dốc: “Cho bà mười phút, trở về nơi ngày trước, nếu không xuất hiện, tôi phải đến dỡ nhà bà!” Nói xong sợ tôi đổi ý vội vàng cúp máy.

Tôi lắc đầu, đứa trẻ này, một chút tính tình cũng không thể nào sửa được!

Mặc xong quần áo, để lại tờ giấy nhắn cho Cố Mặc Tu, vội vàng đón một chiếc taxi tiến đến Casablanca.

Con Vịt tên kia nói ra tuyệt đối làm ngay. Tôi không tưởng tượng được nhà Liên Thực bị dỡ ra sẽ như thế nào.

Nói đến Liên Thực, tôi mới nhớ, có vẻ đã một thời gian dài không rõ tin tức của bà. Không biết bà ta đã trở về chưa? Nếu trở về, khẳng định Cố Kỳ Ngôn sẽ hung hăng tra tấn bà ta.

Ngẫm lại chỉ biết lắc đầu thở dài, bà ta cũng chỉ là một người phụ nữ đáng buồn.

Đến Casablanca, Con Vịt cũng đã đứng ở vị trí cũ chờ đợi.

Tôi thấy anh ta, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Từ khi nào mà anh ta có thể gầy như vậy? Mới hơn hai tháng không gặp, cả người đã gầy đi hai vòng.

Đi qua cho anh ta một quyền: “Con Vịt, tôi x ba ông, ông thành thật nói cho tôi, có phải ông hít thuốc phiện không?”

Anh ta bất bình che mặt: “Bà đúng là đứa con gái bạo lực, tại sao vừa thấy mặt liền đánh tôi, tôi còn tưởng rằng hơn hai tháng không gặp, bà sẽ cho tôi một cái ôm nồng ấm!”

“Ông đừng làm tôi bị gián đoạn!” Tôi rống lên giận dữ.

Anh ta nhìn tôi liếc một cái, sâu kín nói: “Còn không phải là nhớ bà sao.”

Tôi ngẩn ra, mắt tự nhiên nói: “Khẩu khí của ông tại sao giống như kiểu oán phụ vậy hả!”

Anh ta cũng cười cười, không nói lời nào.

Hai người ngồi đối diện, không nói một câu.

Chúng tôi đều không uống rượu, mỗi người một ly nước lọc tinh khiết.

Ngon đèn trong quán bar ánh lên màu xanh mờ, sâu kín giống như gợn sóng của thủy triều.

Hồi lâu, anh ta chậm rãi mở miệng: “Bà ở cùng một chỗ với anh ta!”

Tôi sững sờ.

Anh cười cười, giấu không được sự cay đắng: “Tôi đã thấy anh của bà!”

“Ông gặp anh ấy rồi?” Tôi nhú mày.

Tại sao Cố Mặc Tu không hề đề cập chuyện này với tôi.

Anh ta gật đầu: “Anh ta nói về chuyện trước kia của hai người cho tôi nghe!”

Tôi trầm mặc, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt cẩn thận, tựa như muốn làm ra sự khác biệt vĩnh cửu.

Tôi không cảm thấy cần phải thương cảm, hướng anh nói: “Con Vịt, ông đừng nhìn tôi như vậy.”

“Thật xin lỗi... Đã lâu rồi không thấy bà.” Anh ta tự giễu cười cười, sắc mặt tiếp tục ảm đạm xuống: “Bà thật sự ở cùng với anh trai sao?”

Tôi không chút do dự gật đầu.

Anh ta thở dài, vươn tay gõ nhẹ lên trán tôi: “Thật sự không có biện pháp để bắt buộc bà! Bà đã quyết định, về sau tôi sẽ không đi tìm bà nữa, không trêu hoa ghẹo nguyệt! Nếu không tôi đã lãng phí chính mình rồi!”

Tôi chỉ biết gật đầu, cổ họng khô khốc khó chịu, không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Tôi nghĩ muốn nói, Con Vịt, cảm ơn ông.

Thế nhưng tôi biết, đây là câu tàn nhẫn nhất.

Cho nên tôi sẽ không nói cho anh biết.

Sau khi bỏ qua cái đề tài này, anh nói cho tôi nghe một chút chuyện về bọn Quang Đầu.

Cuối cùng, anh hỏi tôi: “Hoa sen nhỏ, bà thật sự sẽ không chạm vào âm nhạc?”

“Đúng.”

“Vì sao? Bà có thiên phú như vậy, nếu không theo âm nhạc sẽ rất lãng phí tài năng!”

Tôi cười cười: “Tôi muốn một cuộc sống yên bình. Âm nhạc của chúng ta rất kịch liệt, nó làm tôi bị kích thích!”

Con Vịt hạ mí mắt xuống, lông mi dài rung động giống như con bướm đen.

Anh ta nói: “Tôi cứ tưởng rằng cho dù tôi không thể chiếm được lòng bà, tôi thiếu âm nhạc có thể gắn kết được chúng ta!”

Tôi khổ sở, không đành lòng nói: “Ông đừng như vậy, có lẽ về sau tôi sẽ đổi ý, cũng không chắc lắm!”

Lúc này thần sắc anh ta tươi tỉnh lên: “Vậy hiện tại bà đổi ý đi!”

Tôi buồn cười nhìn hắn: “Đồ ngốc!”

Anh ta đang muốn cãi lại, một vài bóng đen tiến lại gần đây.

“Ồ, tao còn tưởng là ai mà lại ở chỗ này? Đây không phải Liên Lạc cùng Tả đại thiếu gia hay sao...” Lời lẽ trêu chọc, đáng vẻ lưu manh.

Con Vịt cùng tôi sắc mặt đồng thời trầm xuống.

Có người tìm đến.

Lưu manh đi tới, ngả ngón nâng cằm tôi lên: “Để cho tao nhìn cái khuôn mặt đã đánh cho hai người anh em của tao đến mức tàn phế nào!”

“Đại ca, cô gái này thật tốt đó!” Một bên có người cười nói.

Tôi vừa định đẩy hẳn ta ra, Con Vịt liền động thủ.

Anh ta đánh một quyền về gã kia, lôi kéo tôi bỏ chạy.

Quán bar lập tức trở nên huyên náo.

Đằng sau truyền đến âm thanh mắng chửi, những tiếng bước chân hỗn loạn.

Tôi vừa chạy vừa nói: “Con Vịt, ông mau buông ra, đi trước đi!”

Anh ta đến nhìn cũng không có thời gian, liếc mắt: “Bà cho rằng có khả năng đó sao?”

“Bọn kia tới để tìm mình tôi!”

“Tôi cũng đã đánh bọn chúng. Cho nên, không thể tính hết lỗi ình bà!”

Tôi còn định nói điều gì, anh ta hướng tôi rống lên một tiếng: “Bà câm miệng cho tôi. Còn nói nữa chúng ta sẽ tuyệt giao!”

Tôi biết anh ta thật sự nổi giận, liền im miệng, gia tốc chạy.

19. Chương 19: Bóng Tối

Tôi biết rằng bàn tay từ bi sẽ không bao giờ chìa ra nữa.

Năm sáu cái bóng đen dồn ép chúng tôi vào một cái ngõ cụt tối đen, chúng từ từ đi tới.

Bầu trời tối như mực, ánh trăng đỏ sẫm rải ngập không gian như máu tươi. Ngõ nhỏ trôi nổi mùi vị hư thối của rêu mốc.

Lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Con Vịt ôm chặt tôi, nói nhỏ vào tai tôi: “Đừng sợ, có tôi ở đây!”

Bóng đen dừng lại trước mắt chúng tôi.

Tôi nhịn không được run lên một chút.

“Tóc rất đẹp, dáng người cũng rất chuẩn. Xem ra bình thường bị đàn ông làm cho dễ chịu cũng chẳng sai!”
Lưu manh trêu đùa.

Con Vịt nắm chặt hai tay phát ra âm thanh răng rắc bạo lực.

“Chúng tao ở đây đợi mày ước chừng đã hai tháng... Rất cuộc cứ kiên nhẫn cũng không bị phụ lòng!”

“Đại ca, nên chơi như thế nào đây?”

“Ha ha a... Thân thể đàn bà, có thể chơi như thế nào?”

Mấy người nghe vậy, không khỏi xoa tay: “Thì ra đại ca cùng chúng ta có chung suy nghĩ!”

“Ai lên trước?”

“Chúng ta chơi 6P thế nào?” Có người đề nghị.

Bả vai Con Vịt đang run rẩy. Tóc dài hạ xuống, không thấy rõ mặt anh ta.

“Vậy thì nghe theo chúng mày, cùng tiến lên!” Một cái bóng đen đi tới chỗ tôi.

Tôi lùi lại vài bước, dựa vào chân tường, không thể sợ hãi được.

“Đừng sợ, cô em sẽ rất thoải mái!” Có người nói.

Di động vang lên, là Cố Mặc Tu!

Chưa kịp nghe, liền bị người khác đoạt đi, ném xuống đất. Vỡ nát.

“Chậm đã...” Vẫn cúi đầu thấp, Con Vịt mở miệng, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trên mặt anh ta nở rộ một nụ cười sáng lạn.

Đôi môi đỏ bị cắn phá dưới ánh trăng phát ra hơi thở thơm mát.

Da thịt trắng hồng so với ánh trăng còn sáng lạn hơn.

Tóc đen quấn quanh cổ, hương thơm mê hoặc.

Dáng người gầy yếu có vẻ đơn bạc, lại tản ra hào quang khêu gợi.

Tôi chưa bao giờ biết rằng Con Vịt lại mỹ lệ như thế này.

Trong lòng xẹt qua một tia sợ hãi.

Anh ta hé mở đôi môi, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Mấy người nghe một chút đề nghị của tôi xem thế nào?”
Âm thanh mềm mại đáng yêu lại mềm yếu, mê hoặc người khác.

Bọn người kia giật mình, tiện thể lộ ra sự kinh diễm: “Không ngờ lại có người con trai đẹp đến vậy... Đề nghị gì, nói đi!”

Anh ta cười khê, phơi bày lồng ngực, nói: “Nhìn bộ dáng mấy người, chắc hẳn đã sớm hưởng thụ hương vị của đàn bà. Nhưng là...” Anh ta cố ý kéo dài ngữ điệu, mặt mày dài nhỏ mị như tơ: “Hương vị đàn ông mấy người đã từng được hưởng thụ chưa?”

Tâm tình mãnh liệt trầm xuống.

Anh ta nắm chặt tay tôi.

Bọn người kia sửng sốt, sau đó cười to: “Ý tứ của Tả Thừa Tịch đại thiếu gia, chẳng phải bảo chúng tao thưởng mày ư?”

Anh ta che miệng cười khê, xinh đẹp không gì sánh được: “Tôi là gay, hết sức tinh khiết. Phía dưới...”

Đầu ằm ằm nổ tung.

Bọn người đó nóng lòng muốn thử.

“Không biết hương vị đàn ông thì sẽ như thế nào?”

“Nghe nói nơi đó của đàn ông chặt khít, so với đàn bà càng mất hồn...”

“Huống hồ thằng đó so với đứa con gái kia cũng không hề kém cạnh!”

...

Tên đi đầu tiến lên phía trước một bước: “Mày muốn nói cái gì?”

Cơ thể tôi nhịn không được run lên.

Tả Thừa Tịch, không nói. Đừng nói. Đừng nói.

Anh ta cười khê như cũ, cực kỳ thanh lịch: “Thả cô ấy ra, tôi cùng các người chơi. Chơi kiểu gì cũng được!”

Móng tay khảm sâu vào da thịt, lại không có lấy một chút cảm giác đau đớn.

Tôi muốn nói ra lời, thế nhưng cổ họng giống như gặp quỷ, một chút âm thanh cũng không thể bật ra.

Bọn chúng thương lượng trong chốc lát, gật đầu: “Được! Dù sao tìm mày hay tìm cô ta cũng giống nhau. Kỳ thực con đàn bà này chúng tao cũng ngại chơi, không biết đã chơi với bao nhiêu thằng rồi...” Nhổ nước bọt: “Tao sợ HIV!”

“Nói vậy tức là đồng ý!” Anh ta gật đầu cười, trên mặt trắng bệch như tờ giấy.

Con Vịt ngồi xổm xuống, dịu dàng nhìn tôi: “Bà đi mau lên!”

Tôi ngơ ngác lắc đầu.

Anh ta đập tôi một cước, dường như rất nặng nề, trên thực tế cũng không sử dụng nhiều lực: “Mau đi đi, đừng gây trở ngại tôi khoái hoạt!”

Tôi ôm lấy chân anh ta, dù thế nào cũng không muốn buông ra.

Anh ta nâng tay tôi, đẩy ra khỏi ngõ: “Ra ngoài càng xa càng tốt, mau chạy đi!”

Tôi vẫn tiếp tục lắc đầu.

“Hoa sen nhỏ, bà rất tốt. Van xin bà, chờ tôi trở lại! Tôi sẽ không có việc gì!” Anh ta cười, so với khóc còn khó coi hơn.

“Nếu không cút, chơi nó luôn đi!” Bọn chúng bực tức.

Tôi nghe thấy thế, mặt biến sắc.

Bóng ma tập kích mấy năm trước lại trở về.

Phản xạ lùi lại vài bước, bỏ chạy.

Bên tai truyền đến âm thanh nhẹ nhàng như một tia sáng nhỏ, tôi hoài nghi đó có thể chỉ là ảo ảnh chẳng.

“Hoa sen nhỏ, tôi yêu em!”

Tôi vẫn chạy, cho đến khi không còn đủ sức lực để chạy tiếp nữa, đứng trong ngõ ngách, giống như một con chó.

Vì sao rõ ràng đã chạy xa như vậy, vẫn có thể nghe được âm thanh quần áo bị xé rách cùng tiếng thét thê lương đến chói tai?

Tôi bưng kín lỗ tai.

Con Vịt sẽ không có việc gì.

Anh ta nói, chờ anh trở về. Anh ta không có việc gì.

Không biết qua bao lâu, trời đất hồi phục sự yên tĩnh như lúc ban đầu.

Một chiếc taxi vút qua đường cái vắng lặng.

Tôi từ từ đứng dậy, hai chân vì ngồi quá lâu mà bị tê dại, ngã xuống mặt đất.

Khẽ cắn môi, tiếp tục đứng lên, chậm rãi đi về phía ngõ nhỏ.

Tuy rằng tôi biết sự trừng phạt sớm hay muộn rồi cũng phải đến, thế nhưng tôi không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển đến mức độ tệ hại này.

Tàn nhẫn, làm cho tôi cảm thấy... cảm thấy thẹn.

Ngõ nhỏ dưới ánh trăng, những hàng rêu dơ bẩn, nổi lên lơ lửng mùi máu tươi ghê người.

Người kia nằm trên mặt đá lát, quần áo bị xé rách, mất tất cả mọi thứ.

Trên thân thể trắng nõn gầy yếu, vết bầm xanh tím, chất lỏng trắng đỏ loang lổ.

Tôi im lặng đi qua, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt của anh, nhẹ giọng kêu anh: “Con Vịt...”

Không trả lời.

Hai con mắt mỹ lệ của anh nhìn chằm chằm ánh trăng trên bầu trời.

Ngõ nhỏ truyền đến tiếng chó sủa, phá vỡ đêm khuya yên tĩnh, cảm thấy quá mức chói tai.

Tôi hít mũi, âm thanh khàn đặc: “Con Vịt...”

Vừa gọi xong tiếng thứ hai, nước mắt rớt cuộc tuôn ra như bão táp.

Anh ta rút cuộc có tri giác, nhìn tôi khóc, không phản ứng.

Nửa ngày sau mới mở miệng nói những lời tối nghĩa: “Nếu không ngại, cho tôi mượn áo khoác để mặc được không?”

Tôi vội vàng đem chiếc áo khoác dơ bẩn trên người đưa cho anh.

Anh giầy giụa từ mặt đất đứng lên, nhìn tôi cười cười: “Rất khó coi... Tôi – Tã đại thiếu thể, thể nhưng lại bị mấy gã đàn ông thượng...”

Tôi ôm lấy anh, dùng miệng, dùng môi ngăn chặn lời nói của anh.

Tôi hôn lên môi anh, giấu đi lời nói của anh, đừng nói gì nữa.

Anh ta cúi đầu, tóc dài hỗn độn tản ra hai má, không thể nhìn rõ mặt anh.

Chỉ mơ hồ nhìn thấy bờ vai anh đang run rẩy.

Lý trí của tôi đang dần dần xói mòn.

“Tôi muốn gọi cảnh sát!”

“Không được!”

“Tôi muốn gọi cảnh sát!”

“Ông muốn toàn bộ cái thành phố S này biết được chuyện con trai thị trưởng bị người ta thượng sao?”

Lòng khó chịu chết dần.

Anh suy yếu vẫy tay về chỗ tôi: “Đưa tôi đến khách sạn.”

Tôi đem tất cả những gì trên người có thể cởi ra, khoác lên người anh.

Đến khách sạn, ông chủ dùng ánh mắt cổ quái nhìn chúng tôi, lắc đầu: “Lũ nhóc bây giờ, tại sao lại đánh nhau ra thế này!”

Tôi nhìn ông ta cười cười: “Phiền toái ông rồi!”

Ông chủ thở dài, dẫn chúng tôi đến một phòng trống.

Tôi không nói lời nào, chỉ có thể không ngừng rơi lệ, sau đó dùng khăn mặt ẩm, nhẹ nhàng thay anh chà lau thân thể.

Anh ta từ chối: “Không nên nhìn...”

Tôi không hề dừng lại, tiếp tục động tác trên tay.

Anh đột nhiên bắt ngờ đẩy tôi ra: “Ra ngoài... Bảo bà không nên nhìn, bà không nghe thấy sao?”

Tôi đi qua, cởi quần áo anh, dùng khăn mặt ẩm chà lau thân thể dơ bẩn phía trên.

Anh ngẩn ra, trên mặt lúc đỏ lúc trắng: “Liên Lạc... Bà cố tình làm tôi lúng túng phải không?”

Tôi dùng sức chà lau cơ thể anh, thể nhưng mặc kệ tôi dùng lực mạnh như thế nào, cũng không thể lau hết được sự dơ bẩn.

Anh im lặng mặc kệ tôi làm cho đau đớn.

Rút cuộc, tôi vô lực quỳ trên mặt đất, khóc lên.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Tôi lau không hết... Làm sao bây giờ? Những vết bẩn này không thể xóa hết được...”

Anh trầm mặc. Mặt không chút thay đổi.

Tôi khóc thật lâu.

Thế xác và tinh thần cực kỳ mệt mỏi, rút cuộc ngủ thiếp đi.

Tôi mơ thấy tuyết lớn đầy trời. Mênh mông sắc xanh.

Nghe nói, con gái mơ thấy tuyết lớn, là dự đoán cho tật bệnh, phiền não, ưu sầu, bất hạnh.

Sáng sớm tỉnh lại, anh vẫn còn đang ngủ say.

Nhìn khuôn mặt anh ta tiêu tụy, cùng thân thể tổn thương, nước mắt trong tôi lại chảy ra.

Anh ngủ cực kỳ không an ổn, nhú lại mày, luôn nói nói mớ: “Hoa sen nhỏ, không phải sợ. Tôi sẽ bảo vệ bà.”

“Ngô... Đau quá... Không muốn, cầu xin các người... Van xin các người... Không cần...” Anh đá chân, kinh hoảng kêu.

Tôi chăm chú ôm anh vào trong ngực.

Tôi không biết làm sao để bù đắp được sự tổn thương trong lòng anh.

Tôi ghê tởm với sự yếu đuối của bản thân.

Trong lòng người này, xương tan thịt nát mất rồi.

Chúng tôi ở trong khách sạn ngay người hai ngày.

Anh ta phát sốt hai ngày.

Đó là dư chứng mà tai nạn đáng xấu hổ kia gây ra.

Dù là ai tôi cũng không liên hệ. Một ngày một đêm ở bên cạnh anh ta.

Tâm tình của anh thật không ổn định, có đôi khi nhìn tôi rống to, bảo tôi biến ra ngoài. Có đôi khi lại lại dịu dàng giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh, đem tôi ôm vào trong ngực, gọi tôi hoa sen nhỏ.

Áp lực trong tôi sắp sụp đổ.

Tội nghiệt này của tôi, thế nhưng nó lại ở trên một người vô tội.

Anh ta không nên hứng chịu hết tội nghiệt do tôi gây ra.

Đêm ngày hôm sau, cơn sốt thuyên giảm.

Tâm tình lặng xuống, tựa như không bao giờ có thể cười được nữa.

Anh ta nói: “Ngày mai trở về đi. Anh bà không chừng đang lo lắng muốn chết rồi!”

Tôi không nói lời nào, thay thuốc cho vết thương trên lồng ngực cho anh.

Anh kéo tôi vào trong lòng.

“Hoa sen nhỏ, bà không cần khổ sở. Tôi không sao.”

Ngay cả nước mắt tôi cũng không thể chảy được nữa.

“Bởi vì nhìn bà khóc, chỗ này của tôi rất đau!” Anh chỉ chỉ vào lòng mình, rầu rĩ nói.

Tôi vẫn không thể nào không chế được cảm xúc, bổ nhào vào trong ngực của anh mà gào khóc.

Thật buồn cười, rõ ràng người nên khóc là anh, hiện tại giống như đó là chính mình vậy.

Nếu không vì sự yếu đuối của bản thân tôi, anh ta sẽ không phải chịu thứ tổn thương như thế này?

Nói đến cùng, Liên Lạc, chính là một người vừa ích kỉ lại vừa nhát gan.

Anh ta ôm lấy tôi, đau thương nói: “Nếu tôi gặp bà sớm hơn chút nữa, thì tốt rồi.”

Tôi khóc thút thít, không thể nói thành câu.

“Đừng khóc.” Anh an ủi tôi.

Tôi vì sự mềm yếu của chính mình mà cảm thấy thẹn.

“Ngày mai sau khi trở về, chuyện gì cũng không được nói. Chuyện này ngay đến bọn Quang Đầu cũng không được nói! Nghe thấy không?”

Tôi lắc đầu, lại gật đầu.

Anh ta thở dài, đem tôi kéo lên trên giường: “Ngủ trên mặt đất sẽ cảm lạnh. Nếu không chê tôi, cùng tôi ngủ một buổi tối đi!”

Có một người, tính tình nóng nảy không sửa được, sau khi tranh cãi với cô, luôn dùng mọi biện pháp nhìn cô cầu hòa. Là một người không có lập trường.

Anh thường dùng hai từ ‘Thích’ và ‘Yêu’ trong lời nói, nhưng khi đối mặt người mình yêu lại nói không nên lời.

Anh là người yên lặng đứng ở phía sau nhìn cô, chỉ hy vọng mình cùng cô có thể xích lại gần nhau, gần hơn một chút. Hy vọng tình yêu keo kiệt của cô có thể phân ình một chút, chỉ một chút thôi.

Anh luôn sẵn sàng cho cô mọi thứ, nguyện ý vì cô một nắng hai sương, đảo điên thành trì. Cho dù anh có thích người kia đến đâu thì người đó cũng không bao giờ quay mặt nhìn anh lấy một chút.

Nhưng anh thường xuyên mỉm cười, nói với bản thân, chỉ cần có thể đứng ở bên người cô, nhìn cô như vậy là đủ rồi. Anh không thể tham lam, bởi tham lam sẽ mất đi tất cả.

Kỳ thật tôi rất muốn nói cho anh, anh là nhân chứng cho cuộc sống của chúng tôi, đã sáp nhập vào máu của tôi, không thể gạt bỏ.

Ngày thứ ba, ánh nắng tươi sáng.

Tại ngã tư đường, chúng tôi tách ra.

Anh tiến về hướng đông, tôi tiến về phía tây.

Anh ta nói: “Hoa sen nhỏ, trăm ngàn lần bà không được suy nghĩ nhiều. Tôi không sao. Chờ tôi tốt hơn, sẽ đến tìm bà sau.”

Anh còn nói: “Bà không nên khóc nữa.”

Tôi gật đầu.

Sau đó anh ta xoay người rời đi.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên thân hình đơn bạc gầy yếu của anh, giống như ngay lập tức có thể bốc hơi.

Tôi xoa xoa ánh mắt chưa xót, đi về nhà.

Cổ Mặc Tu chắc hẳn rất sốt ruột.

20. Chương 20: Thần Lên Án

Bạn cho rằng sự trừng phạt sẽ kết thúc sao?

Đừng choáng váng! Thần Jehovah rất cuồng trả thù!

Thần lên án nối tiếp nhau, thủ đoạn càng ngày càng inh hơn.

Tôi bắt đầu ở nhà, không đi bất kỳ nơi nào.

Không dám liên hệ với Con Vịt, không dám liên hệ với Biện Nghê.

Tôi giống như một con đà điểu, cho rằng chỉ cần vùi đầu vào trong cát, người khác sẽ không nhìn thấy tôi. Toàn một lũ ngốc.

Tóc rụng một cách nhanh chóng, mỗi khi chải đầu, luôn làm người khác thấy ghê.

Tôi muốn để sự trao đổi chất trong cơ thể nhanh hơn một chút, để sự thống khổ, tĩnh mịch, dày vò, tôi sẽ quên đi.

Tôi không thể rời bỏ được gia đình này.

Mỗi khi tôi chuyển mình, Cổ Mạc Tu sẽ suy yếu đi một phần.

Anh không rời xa tôi.

Anh rời tôi đi, chỉ còn hai bàn tay trắng.

Tôi vẫn nhớ rõ như cũ ngày hôm ấy tôi trở về từ bên ngoài, thấy một cảnh tượng như thế này.

Cổ Mạc Tu chân trần ngồi dưới sàn, quần áo hỗn độn.

Phòng ban đầu sạch sẽ, giờ đây tràn ngập hương vị của rượu cùng thuốc lá.

Tôi vừa định mở miệng giải thích, ánh mắt chặt chẽ khóa lên tay trái của anh.

Cổ Mạc Tu đang cầm một chiếc thước cuộn bằng thép sắc nhọn, từng chút từng chút xọc qua làn da mình.

Làn da trắng nõn bị thước cuộn bằng thép rạch mấy chục vết thật sâu vào, máu tươi chảy ra.

Giác quan trong tôi đã bị kích thích thật lớn, con ngươi ngoài một màu đỏ tươi, rốt cuộc nhìn không tới bất kỳ thứ gì khác.

Cổ Mạc Tu cười, một giọt từ khóe mắt chậm rãi chảy ra theo hai gò má, tựa như nước mắt.

Anh mở miệng: “Em đã đi đâu?”

Tôi thở ra một ngụm khí, đầu hoa mắt chóng mặt, nhin xuống nói: “Anh trai, anh đang làm gì đó?”

“Trả lời vấn đề của anh đã!” Anh rõ ràng đang cười, lại có cảm giác không giống như bình thường.

“Đến nhà Biện Nghê. Bởi vì chơi rất vui, nên quên gọi điện thoại cho anh! Thật xin lỗi!”

Cổ Mạc Tu nghe xong, cười lên ha hả.

Tiếng cười truyền đến lưng, anh che ngực, thở phì phò. Máu tươi trên cánh tay uốn lượn chảy xuống dính lên áo sơ mi trắng, nở những đóa huyết mai.

Tôi nhần nhần mi. Bộ dáng Cổ Mạc Tu rất khó hiểu.

Rốt cuộc anh cảm thấy cười đủ rồi, giãy giụa mà đứng lên, đi về phía tôi.

Trên mặt của anh treo một nụ cười trào phúng, đẩy tôi vào góc tường, dùng tay nâng cằm tôi lên: “Đồ ngốc, em đã quên anh trai cực kỳ không thích người khác nói dối sao?”

Tôi bắt được cánh tay anh: “Anh trai, anh bị thương. Mau cùng em đến bệnh viện băng bó một chút!”

Nói xong định kéo anh rời đi.

Thân thể đột nhiên bị kéo lại, sau đó bị hung hăng đẩy xuống sàn nhà.

Tôi cảm thấy xương sống như bị chặt đứt.

Đầu bị đâm làm cho chóng mặt.

Cổ Mạc Tu điên rồi.

Sự tươi cười biến mất, thay thế là một loại điên cuồng.

Anh xé rách quần áo tôi, hung ác lại tàn nhẫn, tựa như một con dã thú.

“Vì sao lại rời xa anh? Vì sao lại nói dối? Vì sao... Vì sao...”

“Anh trai ghét nhất người khác nói dối, nhất là em.”

“Vì sao em lại biến mất? Anh tìm em đến mức điên lên rồi. Vì sao muốn rời xa anh?”

“Có phải em cùng cái thằng tên Tả Thừa Tịch ra ngoài ăn chơi lêu lổng?”

“Anh trai thương em là vậy, vì sao em còn muốn biến mất? Có phải em định buông tha cho tất cả?”

Tôi không hề phản kháng, mặc cho anh liều mạng đòi lấy thân thể tôi. Nghênh đón anh một lần rồi một lần va chạm tàn sát bừa bãi.

Tôi không thắm oán anh.

Tôi chỉ cảm thấy đau lòng.

Nguyên nhân là ở tôi, để một con người ban đầu thuần khiết ôn hòa như anh, biến thành một loài dã thú.

Chính tôi đã nhiễm đen cánh của anh.

Thật lâu thật lâu sau, anh rút cuộc ngừng lại.

Ghé lên người tôi, bắt đầu nức nở: “Em không thể rời xa anh... Tiểu Lạc, nếu em không ở đây, anh sẽ chết.”

Tôi vỗ vỗ lưng anh.

Máu tươi trên cánh tay anh rơi, chảy xuống khóe môi tôi, chảy vào, thật gần bó.

Đường dính, ngọt đến chết.

Đột nhiên tôi nhớ tới một câu trong một cuốn sách:

Bạn không đổ một giọt máu thì có thể được đến thiên đường sao?

Ngày một ngày một ngày đi qua.

Đêm đó qua đi, tôi bình tĩnh giải thích một chút cho Cố Mặc Tu.

Đương nhiên, tôi vùi lấp chuyện lúc đó của Con Vịt.

Đây là sự tự tôn tôi nợ anh ấy. Ai cũng không thể bù lại được.

Cố Mặc Tu thật ảo não, cảm thấy không có mặt mũi đối mặt với tôi, mỗi ngày đều ngâm mình trong công ty, sử dụng công việc làm tê liệt bản thân.

Tôi cũng không nói gì với anh, mỗi buổi tối đều ngồi trên ghế salon chờ anh trở về. Một mỗi liên tục tiếp ngủ trên ghế. Sau đó tỉnh lại, đều đã an ổn nằm trên giường.

Càng ngày tôi càng im lặng.

Mỗi ngày dùng phần lớn thời gian ngẫm nghĩ, rồi lại ngẩn người.

Ngẫu nhiên ngẫm lại, mới trước đây thôi còn cùng bọn Con Vịt, Quang Đầu chơi đùa âm ỉ. Phảng phất như cách xa cả một thế hệ.

Tôi cảm thấy mình sắp tàn lụi.

Tội nghiệt đến thật yên lặng.

Thủ đoạn của chúng thật inh, thật yên lặng, không cho người ta một chút gì chuẩn bị, vào thời điểm người ta yếu ớt nhất, sẽ cho họ một kích chí mệnh.

Ví như nói, tôi đang mang thai.

Lúc tôi phát hiện sự thay đổi trong cơ thể mình thì đã quá muộn.

Đã qua thời kỳ kinh nguyệt hơn một tuần, thèm ngủ, đôi khi buồn nôn một cách khó hiểu.

Tôi run rẩy trong sự sợ hãi đi đến hiệu thuốc mua que thử thai, là dương tính.

Tôi không tin. Bình thường sinh hoạt cùng Cố Mặc Tu, đều dùng biện pháp tránh thai.

Ngoại trừ... Lần đó.

Tôi lại chạy đến bệnh viện, ôm một tâm lý cầu may, cẩn thận kiểm tra lại một lần.

Trên tờ giấy chuẩn đoán, giấy trắng mực đen, đem tôi đánh vào vực sâu.

“Đã mang thai một tháng, chú ý đến cơ thể và việc ăn uống!”

Tôi ra khỏi bệnh viện, vô lực dựa vào bờ tường cạnh đường cái.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng ngời, chiếu vào người làm đầu tôi choáng váng.

Áp lực của xe tải ghì xuống mặt đường, vút qua, một tầng bụi đất cuộn lên.

Tôi vỗ về phần bụng bằng phẳng, đột nhiên cảm thấy có chút hoang đường.

Tôi đang mang thai đứa con của anh trai.

Nếu có thể, tôi muốn đứa trẻ này ở lại.

Tôi nghĩ, tôi muốn đứa trẻ này ở lại...

Nó là đứa trẻ của tôi và Cố Mặc Tu...

“Hoa... sen nhỏ...” Đỉnh đầu truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Máy móc ngừng đầu.

Quang Đầu đứng ở nơi đó, vẻ mặt bất ngờ.

Uống trà.

Đàn tranh yếu ớt, hương trà man man.

Quang Đầu có chút biến hóa, chân mày khóa lại, không nói lời nào.

Tôi ra về thoải mái cười cười: “Đã lâu không gặp...”

Anh ta gật đầu, tựa như muốn nói cái gì, lại chậm chạp không mở miệng.

Tôi nói: “Ông muốn hỏi cái gì, nhanh hỏi đi!”

Quang Đầu ngập ngừng đôi môi, cuối cùng mở miệng: “Con Vịt... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi sửng sốt.

Anh ta nói: “Đã lâu rồi bọn tôi không thấy cậu ấy. Mỗi lần gọi điện thoại bảo cậu ta ra ngoài, cậu ta đều không có tinh thần mà cự tuyệt. Tôi cùng Copy nói đi đến nhà cậu ta nhìn một chút, cậu ta cũng không muốn nhìn bọn tôi!”

Tôi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Quang Đầu còn nói: “Hoa sen nhỏ, tôi cảm giác bà, anh trai bà, cả Con Vịt nữa, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì!”

Tôi vẫn như cũ không nói lời nào.

“Không thể nói cho tôi biết sao?” Anh ta hỏi. Biểu tình ảm đạm.

“Tôi thật sự xin lỗi Con Vịt!” Sụt sịt cánh mũi. Mỗi lần, chỉ cần nhắc tới tên anh, tôi lại nhịn không được muốn bật khóc.

Quang Đầu thấy mắt tôi đỏ hoe, lập tức hoảng hốt.

“Bà đừng khóc, tôi không ép bà phải nói... Đừng khóc, đừng khóc...”

Tôi không nghe, nhiều ngày qua chịu ủy khuất, chỉ cần một lỗ hổng nhỏ, lập tức sẽ hồng mắt.

Anh ta an ủi tôi thật lâu, nói rất nhiều chuyện cười. Mãi đến khi làm tôi bật cười, anh ta mới giãn mày ra.

Sau đó, chúng tôi lại nói nhiều chuyện linh tinh. Tránh đi cái đề tài kia.

“Nghe Con Vịt nói, bà không động đến âm nhạc nữa?”

Tôi gật đầu.

Quang Đầu thở dài: “Rất đáng tiếc, tôi còn có ý định cùng ba người sống trong âm nhạc đến tận lúc già nữa!”

Tôi nói: “Thật xin lỗi!”

Anh lắc đầu: “Không cần xin lỗi tôi, quyết định là ở bà, chỉ cần bà không cảm thấy thất vọng vì quyết định của mình là được.”

“Quang Đầu...”

“Bà đừng nhìn tôi như vậy! Tôi ăn không tiêu được với mấy giọt nước mắt phụ nữ đâu...” Anh ta cười cười, còn nói: “Bà có biết Con Vịt thích bà không?”

Tôi do dự trong chốc lát, gật gật đầu.

“Biện Nghê thích Con Vịt, bà biết không?”

Lần này tôi giật mình không nhỏ.

Sắc mặt Quang Đầu càng lúc càng tối: “Ngày hôm qua, không biết tại sao Biện Nghê đột nhiên xông vào nhà Con Vịt, lúc bước ra thì mặt mũi trắng bệch. Nói rằng nếu tìm được bà, cũng không thể trách bà. Hỏi cô ấy, cô ấy cũng không nói. Cho nên, tôi chỉ còn cách đi hỏi bà!”

Tôi giật mình, rồi lại khố sở.

Biện Nghê đúng là cô gái ngốc.

Quang Đầu ra vẻ thoải mái cười cười: “Cảm giác, gần gũi nửa năm, tất cả mọi người đã thay đổi thật nhiều. Copy hiện tại đang là sinh viên tốt. Con Vịt vì chuyện đánh nhau lần trước mà bỏ học, hiện tại cả ngày lại trốn ở nhà, tính tình có vẻ thay đổi rất nhiều. Cả bà nữa, cũng không động đến âm nhạc, thoát nhìn đã trở thành một cô gái rất đoàng hoàng. Nói chung chỉ có Quang Đầu tôi là tốt nhất!”

Tôi nói: “Ông tự mãn thật!”

Anh ta nhún mày: “Đừng ép tôi động thủ! Quang Đầu tôi chưa bao giờ biết đánh phụ nữ là gì!”

Tôi ngẩng đầu: “Ông thử xem!”

Anh ta cười mỉa: “Chỗ này sao dám! Động đến bà, tôi trực tiếp mổ bụng mình, nếu rơi vào tay Con Vịt, chết còn thảm hại hơn!”

Tôi cười cười: “Tính ông nhạy bén quá!”

Nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ tối: “Tôi phải trở về!”

Đúng vậy, nếu bị Cố Mặc Tu phát hiện, anh lại làm chính mình bị thương.

Quang Đầu gật đầu: “Cũng đến lúc cần trở về rồi.”

Chúng tôi ra khỏi quán trà.

Đứng trên lề đường, Quang Đầu hỏi: “Bây giờ bà sống ở đâu? Tôi đến nhà bà tìm, cả ba và mẹ bà đều nói bà không ở nhà!”

“Ông gặp mẹ tôi à?”

Anh ta gật đầu.

Tôi nói: “Không có gì. Tôi sợ quấy rầy bọn họ, vợ chồng mới cưới mà, nên cùng anh trai thuê phòng sống bên ngoài!”

Liên Thực trở lại, thảo nào đã lâu rồi không có tin tức của Cố Kỳ Ngôn.

Quang Đầu đứng dưới bóng đèn, ánh mắt thật sáng ngời.

Anh nói: “Hoa sen nhỏ, nếu có chuyện gì, đừng giấu trong lòng, còn có tôi đây!”

Tôi gật đầu: “Không có chuyện gì!”

“Chúng ta là anh em tốt của nhau, bà có gánh nặng gì không chống đỡ được, nói với Quang Đầu tôi một tiếng, không nói hai lời!”

“Tôi biết!”

Quang Đầu cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Anh vỗ nhẹ vào vai tôi: “Hoa sen nhỏ, còn có câu nói kia của tôi, tôi – Quang Đầu cả đời này, đã làm được một việc tốt nhất, đó là kéo bà vào nhóm ba người chúng tôi!”

Những giọt nước mắt mơ hồ.

Cuống quýt gật đầu: “Đi đi, ông đừng đứng ở đây làm tôi thấy ghê, nhanh đi đi! Có việc khác thì gọi điện thoại cho tôi. Vừa rồi đưa số cho ông, nhớ kỹ chưa?”

“Vô nghĩa, điện thoại những người khác tôi không nhớ cũng được, riêng hoa sen nhỏ là không thể không nhớ được. Tôi có thể đọc được luôn, bà tin hay không?”

Tôi cười: “Tin, tin!”

Anh ta nói: “Tốt lắm, tôi đi trước. Đừng trách tôi không tiễn bà về nhà! Bà, cái người này, tính tình như con chó con!”

“Chỉ có Quang Đầu hiểu tôi nhất!”

“Được, bà cũng có thể làm. Tôi đi đây! Trên đường bà nhớ cẩn thận một chút!” Anh ta xoay người, đi về phía ánh sáng mờ tối.

Tôi đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng anh ta.

Đi đến góc ngoặt, anh đột nhiên xoay người, vừa cười vừa vẫy tay về phía tôi.

Đột nhiên tôi thấy giật mình, cảm giác anh biến mất trong ánh sáng.

Tự giễu cười cười, mới đây thần kinh bị giật mình nhiều lần. Làm chuyện gì đều sinh ra ảo giác.

Xoay người đi về nhà.

Bên trong có một phiền toái lớn. Tôi đã bỏ sót mất.

Nếu tôi biết, đó lần cuối cùng tôi được gặp Quang Đầu, nhất định trước khi đi, tôi sẽ ôm anh một cái, nói một vài câu tri kỉ.

Không, tôi sẽ không để anh đi. Tôi muốn nói chuyện đàm đạo với anh cả đêm, đến tận khi trời sáng.

Chỉ là...

Mới vừa về đến cửa nhà, Con Vịt gọi điện thoại đến.

“Liên Lạc, Quang Đầu đã chết.”

Di động đột ngột rơi xuống mặt đất.

21. Chương 21: Xxxx

Tôi quỳ gối trước cây Thánh giá, không ngừng khẩn cầu sự đặc xá của Thần.

Tôi không có cánh, căn bản không thể đến được thiên đường.

Thần sẽ không nghe được lời sám hối của tôi.

Quang Đầu nằm trên giường, trông rất thanh thản. Tựa như đang ngủ.

Tôi đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng lay lay anh: “Hey... Quang Đầu, mau dậy đi!”

Không có phản ứng.

Ánh mắt Copy sưng đỏ không chịu nổi.

Anh ta nói cho tôi biết, trên đường về nhà Quang Đầu bị một chiếc xe tải hạng nặng đâm vào. Thân mình bị nghiền thành hai đoạn.

Tôi nhìn về phía giường ngủ.

Giữa cơ thể anh, rõ ràng có một đoạn bị chặt đứt.

Trên hành lang, cha mẹ Quang Đầu đang khóc thất thanh.

Tôi ngồi xổm xuống, từng chút một, vuốt ve trán, từng nét trên khuôn mặt anh.

Hơn một giờ trước đây, anh còn nói với tôi: “Hoa sen nhỏ, chúng ta là anh em tốt nhất của nhau.”

Hiện tại anh nằm ở trên giường, dù tôi có gọi anh bao nhiêu lần, anh rốt cuộc không nghe được.

Biện Nghệ và Con Vịt đi tới, kéo tôi qua: “Liên Lạc...”

Tôi cười cười, bỏ tay khỏi người Quang Đầu: “Ông đó, tại sao phải giả chết... Mau đứng lên.”

Biện Nghệ khóc không thành tiếng.

“Quang Đầu, tôi x ông đó, gọi ông đứng lên sao ông không nghe thấy?” Tôi nhéo áo anh ta, bắt đầu điên cuồng.

Con Vịt kéo lấy tôi: “Bà điên rồi sao? Quang Đầu đã chết. Bà hãy để cậu ấy được thanh thản đi!”

Tôi si ngốc quay đầu lại.

Đã lâu rồi không gặp anh, so với trước kia gầy đi rất nhiều.

Tôi quỳ trên mặt đất, tóc hạ xuống.

Làm thế nào tôi có thể chuộc hết lỗi lầm đây!

Những người tôi quan tâm, kết quả vô cùng bi thảm.

Bọn họ đều thay tôi gánh mọi tội nghiệt trên lưng.

Con Vịt khóc, nhưng không thành tiếng.

Anh ta nói: “Hoa sen nhỏ, chúng ta đều rất buồn. Bà đừng như vậy, Quang Đầu mà thấy, ra đi sẽ không yên lòng!”

Biện Nghệ không nói gì, cô ấy chỉ đứng tại chỗ mà khóc.

Copy nói: “Rất thảm. Quang Đầu chết rất thảm.”

Tôi đứng lên, hỏi: “Tên lái xe gây chuyện đâu?”

“Sau khi đụng vào Quang Đầu, lái xe hoảng hốt, đâm vào lề đường, xe hỏng người chết!”

Tôi nói: “Chết tốt lắm. Thi thể đâu?”

Con Vịt hoảng: “Bà muốn làm gì?”

Tôi nói: “Tiên thi!” (trút bỏ hận thù bằng cách khâu vắt cơ thể của kẻ thù đã chết)

“Bà điên rồi!” Biện Nghệ giận dữ mắng mỏ.

Tôi cười cười, chỉ vào thi thể Quang Đầu: “Quang Đầu nhất định rất đau. Tôi không tiên thi, tôi cũng đau theo!”

Nói xong đi ra cửa.

Con Vịt ôm lấy tôi: “Hoa sen nhỏ, bà nên bình tĩnh một chút.”

“Tôi rất bình tĩnh. Là các người không bình tĩnh. Các người nếu bình tĩnh, đã sớm nên làm cái việc tôi cần phải làm.”

“Liên Lạc, bà đừng như vậy...”

Tôi nóng vội: “Con Vịt, ông buông ra.”

Anh ôm tôi càng chặt hơn.

Tôi tức giận, ngược lại cười: “Tả Thừa Tịch, ông còn không rõ sao? Ông có biết vì sao Quang Đầu chết không?”

Mấy người sững sốt.

Tôi nói: “Bởi vì tôi với anh trai sống cùng nhau. Thần nổi giận, cho nên, đem tất cả sự trừng phạt của tôi dồn lên thân các người.”

Ngoại trừ Copy, hai người kia vẻ mặt thật rõ ràng.

Con Vịt nói: “Hoa sen nhỏ, bà không nên suy nghĩ bậy bạ. Đây là tai nạn xe cộ ngoài ý muốn. Không liên quan đến chuyện của bà!”

“VẬY lần trước ông bị mấy tên đàn ông..., cũng không liên quan đến chuyện của tôi sao?”

Trong phòng bệnh im ắng.

Không có người nói chuyện.

Con Vịt buông lỏng hai tay ra.

Tôi rời xa phòng bệnh.

Trong đầu trống rỗng.

Biện Nghê đi theo.

Hành động đầu tiên của cô ấy là hung hăng cho tôi một cái bạt tai: “Bàn tay này, tôi thay Con Vịt đánh! Cậu ấy vì bà, vứt bỏ sự tự tôn của đàn ông, bà lại thương tổn cậu ấy như vậy!”

Tôi gục đầu xuống, không lên tiếng

Cô ấy tiếp tục cho tôi cái bạt tai thứ hai: “Bàn tay này, thay Quang Đầu đánh! Khi còn sống cậu ấy bảo vệ bà như vậy, sau khi cậu ấy chết bà lại nói năng hồ nháo!”

Tôi dựa vào vách tường, trầm mặc.

Cái tát thứ ba: “Bàn tay này, thay anh trai của bà đánh!”

Không có lý do gì, nhưng tôi biết ý tứ của cô ấy.

Cái tát thứ tư: “Bàn tay này, thay tôi – Biện Nghê chính mình đánh!”

Cô ấy khóc: “Tôi yêu Con Vịt nhiều năm như vậy. Nhưng cậu ấy lại yêu bà. Cho nên, tôi yêu ai yêu cả đường đi, đối tốt với bà. Sau đó tôi cũng thật lòng thích bà.”

Tôi cắn môi, không nói lời nào.

“Bà có chừng có mực cho tôi. Cái gì mà Thần trừng phạt. Đều là một lũ P. Cho tới bây giờ tôi cũng không thể tin được Liên Lạc bà lại tin vào mấy thứ mê tín dị đoan như thế!”

Mái tóc rũ xuống, cúi đầu trước cô ấy: “Thật xin lỗi!”

Cô ấy gục đầu vào vách tường khóc.

Tôi đi ra phía ngoài bệnh viện.

Cố Mạc Tu.

Anh ở nơi nào?

Kể tiếp có thể hay không chính là anh?

Nghĩ như vậy, trái tim bắt đầu hoảng loạn điên cuồng.

Đẩy nhanh bước chân, chạy về nhà.

Thở hổn hển đẩy cửa ra, Cố Mặc Tu ngồi trước bàn học, nghiêm túc làm việc.

Toàn thân tôi buông lỏng, hai chân nhất thời mất đi khí lực, ngã ngồi xuống đất.

Anh nghe thấy tiếng vang, quay đầu.

“Tiểu Lạc, em làm sao vậy?” Anh vội vàng chạy tới, ôm lấy tôi.

Tôi vô lực lắc đầu: “Ôm em. Anh trai... Ôm em.”

Cho dù trong bụng anh đầy sự nghi hoặc, như cũ cái gì cũng không hỏi, ôm chặt lấy tôi.

Được Cố Mặc Tu ôm ấp thật sự rất ấm áp.

Nếu ngực của anh chính là toàn thế giới thì thật tốt.

Bên ngoài trời mưa.

Tôi không thích trời mưa, mỗi lần trời mưa vào ban đêm, đều sẽ phát sinh ra những chuyện đổ máu.

Đêm nay, cũng sẽ tràn ngập máu tươi sao?

Tang lễ của Quang Đầu ba ngày sau cử hành.

Trên bức ảnh đen trắng, khuôn mặt anh ta tươi cười sáng lạn giống như khi còn sống.

Cha mẹ anh ta khóc đến té xỉu.

Copy, Con Vịt, Biện Nghê cả người đều mặc y phục đen, cúi đầu thấp, khóc.

Từ đầu tới cuối tôi không hề chảy một giọt nước mắt.

Biện Nghê mắng tôi máu lạnh.

Tôi biết, mình không phải người như thế.

Tôi không có nước mắt.

Đêm đó nằm trong lòng Cố Mặc Tu, gần như chảy cạn tất cả nước mắt kiếp này.

Tôi hỏi anh: “Cố Mặc Tu, anh không sợ hãi sao? Có lẽ người kế tiếp chính là anh.”

Anh ta lắc đầu: “Chuyện mà anh sợ hãi nhất, chính là việc em rời xa anh.”

Cố Mặc Tu kéo tay tôi, cúi đầu trước chân dung Quang Đầu.

Xe tang bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Bọn họ khóc càng bi thiết.

Tôi nhìn tấm ảnh ngày càng xa dần, lại nhớ tới hình ảnh cuối cùng đêm đó, tại góc khuất, Quang Đầu nhìn tôi cười vẫy tay.

Ánh mắt chưa xót khó chịu.

Cố Mặc Tu ôm chặt tôi: “Về nhà đi.”

Tôi gật đầu. Cùng anh chậm rãi đi về.

Quang Đầu, đi tốt nhé.

Tôi sợ lắm. Mỗi ngày đều run lên vì sợ hãi. Đến tối, chỉ cần Cố Mặc Tu về muộn một chút, tôi sẽ đứng ngồi không yên, chạy đến chỗ làm tìm anh.

Anh hiểu tâm tình của tôi, không ngừng an ủi tôi.

Anh nói: “Tiểu Lạc, không sợ. Thật xin lỗi. Đều là lỗi của anh!”

Anh còn nói: “Tiểu Lạc, bộ dáng của em thật yếu ớt...”

Tôi cười cười.

Không thèm nhắc lại.

Tôi biết mình sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Hai người ở nhà ăn cơm.

Cố Mạc Tu gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát tôi: “Mấy ngày nay em gầy quá, ăn nhiều một chút!”

Tôi nhìn miếng thịt đầy mỡ, dạ dày co thắt mãnh liệt, chạy vọt vào buồng vệ sinh điên cuồng nôn mửa.

Cố Mạc Tu đuổi theo, vỗ vào lưng tôi: “Mấy hôm nay sao em hay bị vậy...” Nói xong, sắc mặt liền tái nhợt.

“Tiểu Lạc... Chẳng lẽ em...” Anh chỉ vào bụng tôi.

Tôi ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu: “Anh tưởng cái gì? Làm sao có khả năng!”

Anh nhú mi, không nói, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

Lương tâm tội lỗi, tôi nhìn chỗ khác, nói: “Đi thôi!”

Buổi tối, hai người quay lưng vào nhau ngủ.

Sau khi phát hiện mình mang thai, ở trên giường tôi bắt đầu tránh né Cố Mạc Tu.

Ngay từ đầu, anh tưởng rằng vì cái chết của Quang Đầu mà tôi không có tâm tình, sau đó, anh bắt đầu nghi kỵ.

“Đồ ngốc...” Anh rút cuộc nhẫn nhịn không chịu nổi, từ phía sau lưng ôm lấy tôi.

Phía sau lưng là con người yếu ớt, phòng bị sợ tổn thương, cho nên, sau cái ôm chính là lưu nụ hôn nhẹ cho người yêu.

“Ngốc ngốc... Đã lâu rồi chúng ta không có...” Hô hấp của anh có chút dồn dập, giọng điệu có chút thâm oán.

Tôi lúng túng đẩy anh ra: “Anh trai... Em...”

Sắc mặt anh mặt trầm xuống: “Lại muốn nói thân thể không thoải mái sao?”

Tôi không biết nên nói cái gì.

Anh kéo quần áo tôi ra: “Nếu anh nói nhất định phải là đêm nay?”

“Không được!”

“Vì sao?”

“Em...”

“Có phải em đã yêu người khác rồi?” Giọng nói của anh trầm thấp xuống.

Từ khi nào Cố Mạc Tu biến thành như vậy? Cảm giác tựa như... Cố Kỳ Ngôn!

Tôi không kiên nhẫn đẩy anh ra: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Em đã nói là không muốn! Làm sao em có thể yêu người khác chứ!”

“Vậy em cho anh đi!” Anh không đợi tôi giải thích, xé mở quần áo của tôi, cúi đầu xuống hôn.

Tôi giãy giụa, cũng không dám có động tác gì lớn, khiếp sợ đưa trẻ bên trong bị tổn thương.

“Anh... Anh không cần như vậy...”

Anh điên cuồng hôn: “Tiểu Lạc... Tiểu Lạc... Anh muốn em...”

Nước mắt đã rơi xuống từ lúc nào: “Anh trai... Anh đừng như vậy...”

Anh không nói lời nào, tách hai chân tôi ra, định đi vào.

Tôi lấy tay cho anh một bạt tai.

“Cố Mặc Tu, anh đừng quá đáng!” Tôi khóc đẩy anh ra.

Anh ôm mặt, quỳ trên giường.

Sau khi tôi đánh xong, lập tức thấy hối hận. Đi đến bên cạnh, vỗ vỗ bờ vai của anh: “Mau ngủ đi! Thân thể em thật sự không thoải mái. Anh không cần suy nghĩ nhiều!”

Đột nhiên anh ôm lấy tôi, âm thanh mơ hồ: “Tiểu Lạc, thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Gần đây anh trở nên thật kỳ quái... Anh cảm thấy mình đã biến thành người xấu, càng ngày càng muốn giữ lấy em. Càng ngày càng không thể chịu đựng được việc em rời xa anh. Dù chỉ một giây cũng không thể.”

“Anh cảm thấy bất an. Anh sợ rằng em sẽ rời xa anh. Dục niệm trong lòng anh tựa như dã thú. Anh không thể khống chế nổi nó. Tiểu Lạc... Anh làm em bị thương. Anh lại thương tổn em!”

“Tiểu Lạc, em không thể rời xa anh! Em bỏ anh đi, anh sẽ điên mất!”

“Tiểu Lạc, anh chỉ muốn thấy em, chỉ muốn em ở bên người. Anh chỉ muốn đem em khóa ở nhà, làm sao cũng không cho em đi. Không cần người khác nhìn em. Không cần em nói chuyện với người khác. Dù là phụ nữ cũng không được! Đối với em, lý trí cho anh biết, anh không thể làm như vậy. Nhưng mà trong lòng tội ác kia lại rúc rích, len lỏi.”

“Tiểu Lạc, có lẽ vào một ngày anh thật sự sẽ khóa em lại bên người. Em đừng khóc. Anh yêu em nhất!”

“Tiểu Lạc, có đôi khi, thậm chí anh cảm thấy, lớp da thịt đứng giữa chúng ta, thật sự rất vướng bận!”

“Tiểu Lạc, anh yêu em, yêu đến mức muốn giết em!”

“Tiểu Lạc... Anh mệt mỏi quá...”

Tôi bị ai đến cùng cực.

Cố Mặc Tu từng là một thiên sứ thuần khiết.

Thế nhưng anh của hiện tại, ngay cả linh hồn đều cảm thấy mệt mỏi.

Người bên cạnh sau khi được tôi trấn an, dần dần đi vào giấc ngủ.

Tôi vuốt bụng, cuối cùng hạ quyết tâm.

22. Chương 22: Bảo Bối Thân Yêu!

Nếu có kiếp sau, nhất định mẹ sẽ yêu thương con thật tốt.

Sẽ không để cho đứa con bé bỏng, chưa kịp nhìn thấy ánh mặt trời, đã chết trên bàn tay lạnh như băng trong giai đoạn này.

Bảo bối thân yêu của mẹ, con đừng khóc, mẹ yêu con. Thế nhưng mẹ không thể giữ lại con.

Thế giới này không chỉ tàn nhẫn mà còn nguy hiểm, có cả những kẻ ăn thịt người.

Mẹ yêu con, cho nên, mẹ không mong con đến thế giới này để chịu khổ.

Bảo bối thân yêu của mẹ, ba của con là một người rất dịu dàng.

Ba có một mái tóc vàng mềm mại, nụ cười ấm áp. Ba đeo kính mắt đẹp trai hơn hẳn những người khác.

Ba thường gọi mẹ là ngốc ngốc. Nếu con sinh ra, nhất định ba sẽ gọi con cái tên cao cấp hơn nhiều, gọi con là tiểu ngốc ngốc.

Nhất định con sẽ cười lên khanh khách, sau đó cảm thấy phi thường hạnh phúc.

Thế nhưng, bảo bối thân yêu, mẹ yêu con, cho nên, vẫn không thể cho con đi vào thế giới này.

Bảo bối thân yêu, mở đôi mắt to của con ra, nhất định phải nhớ kỹ những tấm ảnh này nhé.

Người ở bên trái có mái tóc vàng, người thanh niên đang cười sáng lạn, chính là ba của con.

Nữ sinh mặc áo len đỏ đứng bên phải, chính là mẹ.

Chú khỉ con tên A Li, thật đáng yêu đúng không? Nếu con ở đây, nhất định mẹ sẽ mua rất nhiều rất nhiều búp bê dễ thương hơn thế này.

Bảo bối, mẹ yêu con. Hận không thể cho con toàn bộ thế giới này.

Sáng sớm, ba của con mang bữa sáng đến ẹ, nói với mẹ rằng: “Ngốc ngốc, anh đi làm. Em đừng quên ăn bữa sáng!”

Bảo bối, chúng ta tới hỏi ba con, ba sẽ đặt cho con cái tên gì, được không?

“Anh trai, nếu chúng ta có một đứa trẻ, anh sẽ đặt cho nó cái tên gì?”

Ha ha, bảo bối, ba của con có khứu giác mẫn cảm như mèo ấy! Ba con lập tức hoài nghi hỏi mẹ: “Đột nhiên sao lại hỏi vấn đề này?”

“Chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi...”

Ba con nghĩ một chút, nói: “Nếu chúng ta có một đứa trẻ, vậy anh sẽ gọi nó là tiểu ngốc ngốc!” Nói xong cười ha ha rồi đi.

Bảo bối thân yêu, con xem, đôi khi ba con thật sự giống một đứa trẻ to xác.

Nhưng mà, thật sự mẹ đã đoán đúng. Ba sẽ gọi con là tiểu ngốc ngốc.

Nhưng, đây chỉ là tiểu danh của con mà thôi. Tên khoa học của con nên gọi là gì đây? Vẫn nên để ẹ nghĩ lại thật kỹ đã.

Bảo bối, sáng nay chúng ta ăn cháo tổ yến, hơn nữa còn có bánh mì nướng vàng thơm.

Tài nấu nướng của ba con vô cùng tuyệt vời. Chỉ có ba con mới có thể dỗ mẹ ăn hết một bữa lớn.

Bảo bối, nếu con có thể tồn tại, nhất định từ thức ăn do ba con làm, khỏe mạnh trưởng thành.

Đã tám giờ. Bảo bối, chúng ta nên ra ngoài.

Hôm nay, nhất định mẹ sẽ dẫn con đi tham quan thế giới này.

Con đường bây giờ chúng ta đang đi, được gọi là ngõ Trái Cây.

Tên thật ngọt phải không? Đây là con đường nhỏ ba con yêu thích nhất. Mỗi khi ăn tối xong, ba mẹ thường xuyên ra đây tản bộ.

Ba con nói, đến mùa xuân, anh đào nơi đây đều nở rộ, tựa như một đám mây tuyết.

Chúng ta đi trước thăm Quang Đầu thúc thúc được không?

Nói đến Quang Đầu thúc thúc, người đó có thể xem là cha nuôi của con! Bởi vì sau khi mẹ phát hiện ra sự tồn tại của con, người đầu tiên gặp chính là thúc ấy.

Quang Đầu thúc thúc của con là người phi thường thích cười. Thúc ấy có một đôi mắt sáng ngời.

Thúc thúc là một tay Bối Tư giỏi, nếu con có thể nhìn thấy, nhất định con sẽ phi thường sùng bái thúc ấy!

(Bối Tư – guitar bass baike.baidu.com/view/163215.htm)

Tốt lắm, chúng ta đến rồi.

Thấy tấm ảnh chụp kia không? Tuy rằng Quang Đầu thúc thúc của con lớn lên không đẹp trai cho lắm, nhưng lại là một người rất tốt.

Nếu trên thiên đường con nhìn thấy thúc ấy, nhất định phải thay mẹ nói với thúc ấy rằng, mẹ rất nhớ thúc ấy.

Chúng ta tặng thúc ấy bó hoa tươi đi. Sau đó chúng ta sẽ rời đi, được không?

Bảo bối, hiện tại mẹ muốn dẫn con đi đến cửa hàng quần áo.

Con sẽ thích loại quần áo gì đây?

Áo len màu hồng kia như thế nào? Nho nhỏ, thoát nhìn vô cùng mềm mại.

Mẹ nghĩ, thân thể của con nhất định tựa như nó, mềm mại lại ấm áp.

Bảo bối, con phố này là đường dành riêng cho người đi bộ. Không có xe, con không phải sợ.

Nơi đó có một đám người vây quanh. Chúng ta đi xem được không?

Bảo bối, thì ra đám người đó đang vây quanh một người ăn mày đứt tay đứt chân.

Được rồi, bây giờ mẹ sẽ đến giúp đỡ một chút. Con không cần học những người đó, nói những câu lạnh lùng trào phúng, chỉ xem nào nhiệt.

Bảo bối thân yêu, chúng ta nhất định phải thiện lương. Gặp được người cần giúp đỡ nên làm tất cả mọi thứ có thể để giúp người đó. Người ta nhất định sẽ mang lại cho con những lời chúc tốt lành nhất.

Bảo bối, mẹ nhìn thấy một nhạc cụ.

Nói đến nhạc cụ, mẹ quên chưa nói cho con, mẹ của con là một người chuyên đánh đàn guitar.

Được rồi, bị con nhìn thấu, mẹ có chút cảm giác muốn đánh đàn quá.

Cái gì? Con muốn nghe mẹ ca hát sao?

Có thể, bây giờ mẹ sẽ hát cho con nghe được không?

Bảo bối, con đoán xem mẹ vừa nhìn thấy ai?

Không biết phải không? Kỳ thực con cũng gặp qua rồi.

Chính là thúc thúc khác của con – Con Vịt.

Con có cảm thấy người đó lớn lên nhìn rất đẹp trai không?

Cứ cho là thế đi! Nhưng mà mẹ thường xuyên gọi thúc ấy là kẻ đồng tính đấy.

À, con không nên tức giận. Mẹ sẽ không nói xấu thúc ấy nữa đâu.

Thúc ấy tới rồi. Bây giờ chúng ta đi qua nói chuyện một chút với thúc ấy được không?

“Sao bà lại tới đây?”

“Tôi đến xem đàn guitar!”

“Thật sao? Chẳng phải bà không thích chơi nhạc nữa sao?”

“Ngẫu nhiên muốn nhìn một chút!”

Bảo bối, con đừng nghĩ Con Vịt thúc thúc là người nhả nhặn, trước kia thúc ấy rất thích phá hư! Ngày nào cũng bắt nạt mẹ.

Nhưng, kỳ thực thúc ấy đối với mẹ phi thường tốt.

Người này đã cứu mẹ của con.

Cái gì? Con cũng biết sao? Vậy con còn biết những gì?

Như thế nào? Ngay cả chuyện người ta thích mẹ con cũng biết sao? Tiểu yêu tinh!

Dù sao điều này cũng chứng minh được mẹ con rất có mị lực. Kiêu ngạo lắm đúng không?

“Sao bà lại gầy như vậy?”

Tôi cười cười: “Ông cũng gầy đi nhiều!”

Bảo bối, mẹ gầy sao, đều do tiểu quỷ nhà người phá rồi mẹ!

Đi thôi, mẹ không nói nữa. Hiện tại sẽ hát cho con nghe!

Bảo bối, bây giờ mẹ sẽ hát cho con nghe bài hát có tên “Bảo bối”:

(youtu.be/gt7ZO5YAMuM)

Bảo bối, bảo bối của mẹ

Cho con một chút ngọt ngào

Tối nay cho con một giấc ngủ ngon

Tiểu quỷ tiểu quỷ của mẹ

Đùa giỡn khuôn mặt của con

Cho con thích thể giới này

Woa la la la la la bảo bối của mẹ

Mỗi khi mệt mỏi có con bên cạnh

Ai ya ya ya ya ya bảo bối của mẹ

Muốn con biết rằng con xinh nhất

Buổi tối cho con một giấc ngủ ngon

Đùa giỡn khuôn mặt của con

Cho con thích toàn bộ ngày mai

Bảo bối, con thích bài hát này sao?

Bảo bối, mẹ muốn khóc một chút.

Bảo bối, chúng ta cùng Con Vịt thúc thúc nói lời tạm biệt.

Con xem, Con Vịt thúc thúc của con thật không có tiền đồ, tại sao vừa nhìn thấy mẹ đã khóc nhè!

Về sau trăm ngàn lần cũng không được học thúc ấy ta. Vừa động đã khóc!

Phải trở nên kiên cường hơn.

Bảo bối, đã đến giữa trưa, con có đói bụng không? Chúng ta cùng đi tìm ba con nhé!

Bảo bối, con nhìn xem, ba con vẫn đang làm việc, chúng ta cùng chờ ba được không?

Bảo bối thân yêu, ba con lúc công tác nhìn cũng rất đẹp trai. Gương mặt nghiêm túc, tràn ngập nhiệt tình.

Mẹ thật thương ba con, thật thương ba con.

Bảo bối, ba con thật giống con, y như một thiên sứ ấy.

Bảo bối, bây giờ cả nhà ba người chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm trưa, cũng là bữa ăn cuối cùng. Con phải nhớ kỹ cảm giác này đó.

“Tại sao lại đột nhiên đến công ty anh?” Ba con đang hỏi mẹ.

“Nhớ anh nên đến!”

“Ngốc ngốc... Đợi một chút sẽ có đồ ăn, biết không?”

Bảo bối, ba của con đang cười. Ba con cười rộ lên thật đẹp mắt, tựa như vàng thái dương sáng lạn.

Mẹ suy nghĩ, nếu con cười nhất định sẽ rất xinh xắn.

Khi lớn lên con nhất định sẽ giống ba.

Ăn cơm xong, ba con đưa chúng ta đến cửa sau công ty, rồi chạy trở về làm việc.

Con không nên trách ba, ba con nhất định phải làm việc để kiếm tiền nuôi sống chúng ta.

Tốt lắm, cả chiều nay nên vượt qua như thế nào đây?

Như vậy đi, mẹ mang con đi gặp một người a di được không?

Cô ấy là người bạn tốt nhất của mẹ, nhưng gần đây cô ấy có chút không để ý đến mẹ.

Được rồi được rồi, mẹ sẽ giải thích với cô ấy.

“Đã lâu không gặp!”

Bảo bối, xem ra a di vẫn chưa nguôi giận!

“Ừm. Bà vẫn còn giận tôi sao?”

Trên mặt cô lộ ra kinh ngạc: “Bà...”

Được rồi được rồi, mẹ sẽ đi xin lỗi, con đừng thúc giục mẹ nữa.

“Thật xin lỗi!”

Cô ấy càng thêm kinh ngạc, sờ sờ đầu mẹ: “Bà không phát sốt chứ?”

Bảo bối, mẹ đã nói rồi, mẹ của con sau khi xin lỗi người ta, một lời xin lỗi thật lòng lại bị cho là người điên.

“Tôi thành thật xin lỗi bà. Thật xin lỗi. Biện Nghê.”

Bảo bối con xem, ánh mắt Biện Nghê a di đỏ lên.

Cô ấy cứ như vậy, lúng túng lộn xộn. Ngớ ngẩn không nói nên lời, yên lặng thầm mếu Con Vịt thúc thúc của con đã nhiều năm, còn yêu ai yêu cả đường đi, đối tốt với mẹ. Thật sự quá ngốc.

Bảo bối, nếu về sau con là con gái, trăm ngàn lần không cần học cô ấy.

Nhưng mà, ngẫu nhiên học cô ấy cũng không sao...

“Tôi sớm đã không trách cứ bà.”

“Cám ơn...”

Bảo bối, a di là người rất thiện lương, con cũng phải nhớ kỹ cô ấy đó.

Mẹ thật sự thích cô ấy. Cô ấy giống như em gái nhỏ của mẹ vậy.

Bảo bối, hiện tại chúng ta đang trên đường đến bệnh viện.

A, đột nhiên mẹ nhớ tới, không biết nên đặt cho con cái tên gì.

Con gọi là ‘Tiểu Tiểu’ được không? (Tiểu Tiểu – cười cười)

Cố Tiểu Tiểu.

Có thích hay không? Con thân yêu?

Mẹ hy vọng con vĩnh viễn có thể cười trong hạnh phúc. Mặc dù ở trên thiên đường.

Bảo bối, con phải nhớ kỹ tên của con.

Ba gọi con là tiểu ngốc ngốc, mẹ cho con cái tên Tiểu Tiểu.

Bảo bối, chúng ta đến bệnh viện.

Mẹ đã hẹn trước với bác sĩ. Chúng ta cùng đi bộ đến phòng bệnh thôi.

Bảo bối thân yêu, hình như mẹ vừa thấy ông bà ngoại của con.

Tại sao bà ấy lại đến bệnh viện phụ sản nhỉ?

Bảo bối, lạ Chúa...

Bà ấy có thai sao.

Bụng bà ấy có chút to hơn.

Thoạt nhìn bà ngoại của con cười phi thường hạnh phúc.

Ông ngoại con hộ tống bà ấy, giống như đối với em bé.

Bảo bối, mẹ có thể vụng trộm khóc một chút sao?

Vì sao bọn họ có thể có được hạnh phúc như vậy?

Dựa vào cái gì đứa trẻ của bọn họ được ở lại, mẹ lại không thể lưu lại con?

Bảo bối, có đôi khi mẹ hy vọng mình chưa bao giờ đến thế giới này.

Bà ngoại con là một người phụ nữ khó hiểu, cho tới bây giờ bà ấy chưa từng cười với mẹ. Bà ta còn hy vọng mẹ và ba con chưa bao giờ được sinh ra trên cõi đời này.

Thế nhưng, vì sao bộ dáng hiện tại của bà ta thoạt nhìn lại hạnh phúc như vậy? Chẳng lẽ bởi vì bà ta đang có em bé?

Bảo bối, mẹ chán ghét đứa bé trong bụng bà ta. Nó là dư thừa, bà ngoại của con chỉ cần có mẹ và ba là đủ rồi. Mẹ không cần bất kỳ kẻ nào xen giữa mẹ và ba con. Mẹ không cần cho con một thúc thúc. Mẹ không cần có nhiều em trai.

Bảo bối, phẫu thuật lần này có phải sẽ rất lạnh không?

Mẹ mua cho con nhiều quần áo, khi con mặc nó vào sẽ không lạnh nữa.

Bảo bối, con đừng sợ, hết thấy rất nhanh sẽ qua đi. Sẽ không đau lâu đâu. Có mẹ ở đây, mẹ sẽ ôm lấy con.

“Thả lỏng một chút, chân mở ra càng nhiều càng tốt!”

Bảo bối, con phải đi rồi sao?

Bảo bối, thật xin lỗi. Mẹ yêu con.

Mẹ yêu con. Bảo bối.

Bảo bối, không cần đi, ở lại trong chốc lát được không.

Bảo bối, con đang khóc sao?

Bảo bối... Thật xin lỗi. Mẹ không phải không yêu con, chỉ vì quá yêu con, cho nên, không muốn về sau con bị người khác cười nhạo là đứa ngốc.

Không muốn nhìn thấy con chạy về nhà khóc, nói với mẹ, người khác mắng con là đứa ngốc.

Bảo bối, ở thiên đường con sẽ được hạnh phúc.

Nhưng...

Bảo bối thân yêu, mẹ vẫn yêu con. Yêu con. Yêu con.

23. Chương 23: Khóa

Lê bước chân chậm chậm một mỗi đẩy cửa nhà.

Ngọn đèn trong phòng thật u ám.

Vừa bước vào phòng, cánh tay nhanh chóng bị người kéo lấy.

“Em đi đâu vậy?”

Về mặt Cố Mặc Tu âm trầm: “Buổi chiều gọi điện thoại cho em, vì sao không nghe?”

Thật sự tôi không có lấy một chút sức lực để biện giải với anh, đẩy tay anh ra, đi vào phòng trong.

“Vì sao không trả lời?” Anh lại đem tôi kéo lại: “Có phải em lại hẹn hò cùng thằng đàn ông khác?”

Tôi cười lạnh: “Em mệt mỏi, có chuyện gì thì để ngày mai nói!”

“Không nói được phải không?” Anh tiến gần tới tôi, nắm lấy cằm tôi: “Tiểu Lạc, anh trai không tốt với em sao? Vì sao còn muốn đi tìm người khác? Gọi điện thoại cho em vì sao không nghe?”

“Cố Mặc Tu, anh đừng cố tình gây sự!”

Có chút không kiên nhẫn, đẩy anh ra, tiến tới phòng ngủ.

Hiện tại, tôi cần một cái giường lớn, thoải mái lại ấm áp, có thể bao vây lấy toàn bộ người tôi, cái gì cũng không nghĩ tới.

Quần áo bị xé rách.

Vòng cổ lách tách rải rác phân tán. Rơi xuống sàn nhà, lăn khắp mọi nơi.

Cái hôn của Cố Mặc Tu giống như rắn độc xâm nhập cơ thể tôi.

Tôi giãy giụa: “Lui ra...”

Tay anh bắt đầu ở trên thân thể tôi vuốt ve.

“Tiểu Lạc, em không nên rời khỏi anh trai... Không nên rời khỏi anh. Anh chỉ muốn đem em khóa lại. Bắt đầu từ ngày mai, anh muốn khóa em lại. Không cho em gặp bất kỳ kẻ nào khác.”

“Cố Mặc Tu, anh dứt ngay cho tôi...”

“Tiểu Lạc... Anh muốn em.” Anh trút quần áo, cùng tôi dây dưa một chỗ.

Một trận đau đớn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc.

Tôi ghen ngào, hai mắt đều đã đỏ lên.

“Vì sao anh lại làm như vậy?”

“Anh muốn để thân thể của em trở nên không có anh sẽ sống không nổi. Biến thành ý lại anh, không thể rời khỏi anh.”

Anh bắt đầu rục rịch trong cơ thể tôi.

Tôi vô thần nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

Lại là trời mưa.

Địa phương phía dưới đang trải qua sự đau đớn của lăng trì.

“Em lên tiếng cho anh... Vì sao không kêu? Anh chưa đủ cho em hưng phấn sao? Vì sao lại dùng thái độ này nằm dưới thân anh?”

Tôi nhìn anh.

Cố Mặc Tu, anh đang nói với chính mình sao?

Vì sao anh lại dùng cái ánh mắt này nhìn em?

Anh đang khóc sao?

Vì sao phải tương hỗ thương tổn nhau? (yêu đến cực điểm, chính là tự sát)

Không phải đã nói sẽ vĩnh viễn bảo hộ tôi sao? (thật sự chỉ là gạt người)

Đã qua thật lâu thật lâu. Sau khi ý thức trong tôi bắt đầu biến mất cũng là lúc anh dừng tất cả động tác.

Anh ghé vào người tôi thở dốc.

Mái tóc vàng rũ xuống, che đi ánh mắt.

Cổ họng tôi có chút khô và không thoải mái.

“Đủ rồi sao?” Âm thanh khàn khàn tựa như không phải từ cổ họng tôi phát ra.

Anh sững sốt.

Tôi nói: “Đủ rồi sao? Đã muốn đủ rồi sao? Đây là anh nói bảo hộ tôi? Đây là hứa hẹn của anh sao?”

Sắc mặt của anh tái nhợt, tái nhợt.

Lập tức tách khỏi cơ thể tôi.

Hương vị máu tươi nhanh chóng nhào vào khứu giác tôi.

Anh sững sốt: “Em... Tại sao... Vì sao lại...”

Tôi suy yếu cười cười, nhớ đến, lại không thể động đậy.

“Vì sao lại ra nhiều máu như vậy? Vì sao?” Anh hỏi.

Tôi nói: “Bởi vì buổi chiều tôi vừa giết chết đứa con của chúng ta.”

Anh lùi về phía sau hai bước: “Em lặp lại lần nữa!”

Tôi lấy tay thu gom lại đồng quần áo tán loạn rải rác vào một bên, từ trong túi tiền lấy ra giấy xét nghiệm đưa cho anh xem.

“Anh tự xem đi.”

Anh run run tiếp nhận.

Nhìn một lần lại một lần.

Đột nhiên, anh xé rách tờ giấy xét nghiệm, đi về phía tôi: “Vì sao... Vì sao em không nói cho anh biết? Vì sao lại muốn làm như vậy?”

“Bởi vì tôi không mong khi sinh ra nó đã là một đứa ngốc.”

“Liên Lạc... Em.”

“Vừa rồi anh ở trong cái địa phương đó thoải mái, đứa con của anh buổi chiều vừa mới đi qua nơi đó, đi đến thiên đường.”

Lúc tôi nói ra những lời này, tôi cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi.

Cố Mặc Tu cũng điên rồi.

Anh cười ha hả, sau đó đột nhiên ôm tôi, bóp chặt của cổ tôi: “Vì sao... Người anh yêu chỉ có em...”

Hô hấp của tôi bắt đầu trở nên khó khăn.

“Anh thật sự muốn giết chết em. Như vậy, em sẽ hoàn toàn thuộc về anh.”

Tay của tôi nắm chặt.

Đột nhiên anh lại đẩy tôi ra, nhìn hai tay của chính mình, vẻ mặt hoảng sợ: “Tôi... Tôi đang làm cái gì?”

Tôi kịch liệt ho khan.

“Tại sao lại không giết tôi? Tốt nhất anh nên giết chết tôi đi! Như vậy tôi mới thoát khỏi cuộc sống mà tôi đã chán ghét này. Phiền. Ghê tởm. Tại sao anh không giết tôi đi!” Tôi cuống loạn la mắng anh: “Cố Mặc Tu, tôi đã chịu đủ bệnh thần kinh của anh rồi! Tôi phải rời khỏi anh. Rời xa anh!”

Anh cười lạnh: “Em phá hủy anh, hiện tại lại nghĩ đến chuyện muốn rời đi sao?”

Hoa diên vĩ trên bàn, từng mảnh từng mảnh khô héo dần.

Cố Mặc Tu thật sự điên rồi.

Anh ta đến cửa hàng mua cái khóa dành cho súng vật, đem tôi khóa chặt trên giường.

Anh ta không đi làm nữa. Cả ngày, cả ngày ngồi ở bên giường nhìn tôi.

Có đôi khi, anh nhìn tôi, nhìn nhìn, rồi bắt đầu tức giận: “Vì sao em lại là em gái anh? Vì sao?”

Tôi không nói.

Có đôi khi, anh ta lại dịu dàng ôm lấy tôi: “Ngốc ngốc, em không nên trách anh trai, anh trai quá yêu em. Quá yêu em.”

Tôi không nói lời nào.

Anh mua rất nhiều thuốc bổ cho tôi.

Tôi không ăn, anh liền buộc tôi phải ăn.

Ngày nối ngày trôi đi thật lâu.

Sợ chỉ giữa chúng tôi đã mục nát dần. Chỉ cần một chút sức lực đã có thể đứt làm hai.

Đến ngày thứ bảy, tôi phát sốt.

Anh dùng chăn đắp cho tôi, sau đó ra khỏi cửa.

“Anh đi mua thuốc cho em, em chờ ở nhà. Anh trai lập tức sẽ trở về. Không được phép trốn!”

Anh cười, xoay người rời đi.

Nhìn xích sắt trên cổ tay và chân, cái lạnh đến tận xương.

Trên thân thể có những chỗ bị bầm tím.

Từ đêm đó, sau khi anh biết tôi vừa giết chết đứa con của chúng tôi thì không bao giờ chạm vào tôi nữa.

Nhưng mà, anh vẫn nhìn không được mà tự ngược đãi.

Anh có chút biến thái.

Đem quần áo tôi cởi sạch, sau đó hôn lên từng tắc từng tắc da thịt.

Mỗi lần sau khi hôn xong, anh sẽ dùng sức cắn.

Sau đó, anh lại nhìn tôi giải thích: “Tiểu Lạc, thật xin lỗi. Không phải anh cố ý muốn thương tổn em. Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.”

Lòng đã bị nổ thành một mảnh phế tích.

Không có khí lực dư thừa để cùng anh tranh cãi.

Điện thoại di động trên bàn vang lên.

Tôi giấy giụa đi qua.

“Hoa sen nhỏ!” Là Con Vịt.

Tôi hít nước mũi: “Ông ở nơi nào?”

“Làm sao vậy?”

Tôi nói: “Số 18 ngõ Trái Cây, năm phút để chạy tới, nhớ mang theo búa. Mau tới cứu tôi.”

Tôi còn chưa nói xong, anh ta đã đập máy.

Tôi biết anh ta lập tức sẽ chạy tới.

Tôi nhất định phải rời khỏi Cố Mặc Tu.

Tình yêu của anh, tôi đã không thể dung thứ. Tình yêu biến thái căng thẳng, tất cả làm tôi không nhìn được kêu lên kinh hoàng, nhớ tới Liên Thực hai người họ.

Tôi cần, là ảm áp.

Năm phút sau, ngoài cửa truyền đến âm thanh chạt phá kịch liệt.

Cánh cửa sụp đổ.

Con Vịt kịch liệt thở phì phò.

Nhìn thấy bộ dáng của tôi, quá sợ hãi.

Sau đó nước mắt liền chảy ra.

“Hoa sen nhỏ...” Anh ta nhanh chóng đi tới ôm lấy tôi.

Tôi mỗi một cười cười: “Nhanh chặt đứt ổ khóa này đi. Mang tôi rời đi. Nhanh lên. Anh ta sẽ trở lại.”

Con Vịt dùng sức chém đứt xiềng xích, cuộn lại quần áo bọc tôi vào, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, ngăn một chiếc taxi rồi rời đi.

Tôi ở trong ngực anh ta ngủ say.

Mệt mỗi quá, mệt mỗi quá. Thân thể có cảm giác mục nát.

Tôi ngủ suốt hai ngày.

Tỉnh lại thì Biện Nghê đang ở bên cạnh tôi.

Ánh mắt của cô ấy đỏ đỏ, thấy tôi tỉnh lại, lập tức chạy tới: “Bà thấy như thế nào? Thân thể còn đau hay không?”

Tôi suy yếu lắc đầu, nhìn quanh bốn phía, là một căn phòng xa lạ.

Cô ấy nói: “Nơi này là phòng Con Vịt thuê.”

Tôi hỏi: “Con Vịt đâu?”

“Ra mua thuốc cho bà. Thương thể của bà...” Nói xong cô ấy lại lau nước mắt.

Tôi lấy tay thay cô ấy lau khô: “Đừng khóc. Tôi không sao.”

“Là do anh trai bà làm sao? Cái loại súc sinh!”

Tôi cười cười: “Không phải anh ấy làm!”

“Bà không cần thay anh ta giải thích!”

Tôi nói: “Không trách anh ấy được.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài.

Là Con Vịt.

Anh ta đứng ở nơi đó, biểu tình ưu thương.

Anh ta nói: “Liên Lạc, bà đã bị thương thành như thế này, còn muốn thay anh ta biện giải sao?”

Tôi lắc đầu: “Tôi thương anh ấy. Cho nên, đây không gọi là biện giải.”

“Đến thời điểm này bà còn muốn thương anh ta sao?” Tâm tình của anh ta kích động.

Tôi gật đầu: “Thương anh ấy, cho dù anh ấy có giết tôi, tôi cũng thương anh ấy.”

“Vậy, vì sao còn muốn tôi tới cứu bà?”

Tôi nói: “Bởi vì anh ấy bị tôi hủy hoại, cho nên, tôi không thể ở lại bên cạnh anh ấy.”

Con Vịt xoay người: “Cảm ơn bà hôm nay đã nói cho tôi biết ý tưởng chân thật. Tôi nghĩ, về sau tôi sẽ ngoan ngoãn làm một người bạn của bà. Sẽ không tiếp tục hỏi những chuyện không nên hỏi!”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn.”

Bờ vai của anh ta rung rung một chút: “Tôi về nhà. Nơi này Biện Nghê sẽ chăm sóc bà. Ngày mai tôi lại đến. Anh của bà bên kia, bà không cần lo lắng, tôi sẽ không tìm anh ta gây phiền toái, anh ta cũng không tìm được bà!”

Tôi trầm mặc.

Con Vịt rời đi.

Sắc mặt Biện Nghệ rất kém, cô ấy cười cười xấu hổ, cầm quả vải trên bàn, bóc vỏ ra bỏ vào miệng tôi, ngọt lành thơm ngát.

Cô ấy nói: “Về sao bà định làm gì? Cũng không thể cứ trốn tránh như vậy?”

Tôi lắc đầu: “Ngày mai tôi sẽ về nhà.”

“Bà điên rồi? Nếu bà đi, chẳng phải anh ta sẽ tìm thấy bà sao!”

Tôi nói: “Cho dù tìm được cũng không quan hệ. Dù sao nơi đó cũng là nhà của tôi. Có cha mẹ ở đấy, anh ta sẽ không dám lơ mắng, huống chi, mẹ tôi mang thai.” Xem xét một chút, khoe miệng trời lên nụ cười quỷ dị: “Tôi muốn trở về ân cần hỏi thăm bà ấy một chút!”

Biện Nghệ lộ ra cái nhìn hoài nghi: “Liên Lạc, như thế nào tôi cảm thấy mấy ngày nay bà thay đổi rất nhiều.”

“Ồ! Phải không?” Tôi nhú mào: “Sao tôi cảm thấy mình cùng ngày xưa không có bất kỳ sự khác biệt nào.”

Hai ngày sau, thân thể rốt cuộc có thể hoạt động.

Vì thế tôi quyết định quay về nhà Liên Thực.

Biện Nghệ nói: “Nhớ nghỉ ngơi vài ngày.”

Tôi lắc đầu: “Không cần. Tôi không đến mức suy yếu như vậy.”

Cô ấy thở dài: “Tính tình của bà chỉ có điểm ấy là không thay đổi. Quạt cường đến chết!”

24. Chương 24: Chết Biển

“Nghĩ thông suốt?” Cổ Kỳ Ngôn mặt bình tĩnh hỏi.

Tôi gật đầu: “Nghĩ thông suốt. Con cùng anh trai chỉ là nhất thời xúc động. Hy vọng ba có thể tha thứ!”

Cổ Kỳ Ngôn cười lạnh: “Con đã sám hối một cách kịp thời, giống như mẹ con!”

“Giống mẹ sao?”

Ông ta cười lạnh: “Anh của con đâu?”

“Hắn rất nhanh anh ấy sẽ trở về!”

Vừa mới dứt lời, cửa bị đẩy ra.

Cổ Mạc Tu thở hổn hển đứng ở nơi đó.

Tôi cả kinh, theo bản năng rút lui về phía ghế sofa.

Sắc mặt của anh trắng xanh không bình thường, ai oán nhìn tôi.

Cổ Kỳ Ngôn trào phúng: “Từ bao giờ con trở nên không lễ phép như vậy?”

Tôi nói: “Anh trai ... Tại sao bây giờ mới trở về! Em đã chờ anh hơn nửa ngày!”

Cổ Mạc Tu đi đến cạnh tôi, nắm tay siết chặt đã bán đứng sự ảm nẫn trong lòng anh.

Anh nói: “Trên đường gặp một người bạn cũ, cho nên có chút muộn!”

Tôi đưa cho anh cốc nước: “Nếu đã vậy còn vội vàng làm chi, trước tiên uống chút nước!”

“Hai đứa nếu đã tỉnh ngộ, như vậy gia đình này cũng không muốn làm khó dễ hai đứa. Nhưng tốt nhất về sau có chuyện gì nên thẳng thắn cho ta biết. Chuyện này ta chưa nói với mẹ con. Hai đứa hẳn đã biết nên làm như thế nào?” Cổ Kỳ Ngôn lạnh giọng.

‘Choang!’ Cái chén vỡ phát ra âm thanh rung động.

Cố Mạc Tu kinh ngạc nhìn ông ta, lại nhìn tôi: “Em nói với ba cái gì?”

Tôi cả kinh muốn chạy trốn.

Liên Thực từ trên lầu đi xuống: “Sáng sớm đã ầm ĩ cái gì?” Nhìn thấy chúng tôi, thoáng ngẩn người, tiện đà cười: “Thì ra là hai đứa.”

Tôi và Cố Mạc Tu đồng thời ngây dại.

Cho tới giờ Liên Thực chưa hề tươi cười với chúng tôi bao giờ.

Cố Kỳ Ngôn vội vàng đi qua đỡ lấy bà ta: “Không phải đã nói không cần chạy loạn sao... Nếu không cần thận té ngã, đứa trẻ làm sao bây giờ?”

“Đứa trẻ? Đứa trẻ nào?” Cố Mạc Tu hỏi, dường như lập tức hiểu được cái gì, nhìn chằm chằm bụng Liên Thực có chút hờ ra: “Mẹ có em bé?”

Liên Thực mỉm cười gật đầu, lấy tay xoa bụng: “Rất nhanh hai đứa sẽ có em trai, em gái!”

Nhất thời, tôi bị cái động tác của bà ta làm đau mắt.

Sắc mặt Cố Mạc Tu âm trầm: “Thế sao? Chúc mừng mẹ!”

Nói xong, liếc tôi một cái, lại nhanh chóng quay đi.

Nếu tôi không nhìn lầm, khi đó trong mắt Cố Mạc Tu lộ ra sát khí.

Liên Thực cười nói: “Ba của các con nói mấy ngày nay hai đứa ra ngoài chơi. Thật là, ngay cả điện thoại cũng không biết gọi về nhà một lần!”

Cố Kỳ Ngôn dí dí mũi bà ta: “Hai đứa nó luôn như vậy, không có lương tâm, chờ đến khi cục cưng của chúng ta ra đời, sẽ không cần bọn chúng nữa!”

Rõ ràng chỉ là lời nói trêu đùa, tôi nghe xong lại cảm thấy chói lọi.

Cố Mạc Tu nói: “Con có chút mệt mỏi, về phòng ngủ trước đã.” Đi qua người Liên Thực lại nói: “Mẹ, mẹ cần tự chăm sóc tốt ỳnh. Bằng không em trai em gái bên trong sẽ khó!”

Liên Thực cười nói: “Ba của con chăm sóc mẹ rất tốt. Yên tâm đi.”

Anh cười lạnh một chút liền đi vào phòng.

Trên thái dương tôi thấm ra mồ hôi lạnh.

Xấu hổ nhìn Liên Thực cười cười: “Con đi tắm rửa một cái. Sau đó ngủ một giấc. Có chút mệt mỏi!”

Liên Thực gật đầu: “Đến lúc cơm chiều mẹ sẽ gọi hai đứa!”

Dòng nước ấm áp thanh tẩy đi những gì dơ bẩn trên cơ thể.

Nước chảy tràn trên mặt, khiến tôi tạm thời hít thở không thông.

Trong đầu không ngừng nhớ về nụ cười hạnh phúc của Liên Thực trước đó, động tác phũ lên bụng đó.

Một quyền đâm vào bức tường: thật chói mắt. Thật chói mắt.

Liên Thực tươi cười thật chói mắt, cái bụng của bà ta cũng thật chói mắt.

Mọi thứ đều quá chói mắt.

Một cảm giác mát lạnh đánh úp vào.

Cửa phòng tắm lặng lẽ bị đẩy ra.

Cố Mạc Tu đứng ở nơi đó, sắc mặt âm trầm.

Tôi cuống quýt lấy khăn tắm bọc lấy cơ thể, xấu hổ cười: “Anh trai... Đi vào sao lại không gõ cửa?”

Anh cười lạnh.

Đi tới, đem cửa phòng tắm khóa trái lại.

Tôi lui một bước về phía sau.

Anh bắt đầu cởi quần áo, từng cái từng cái một.

“Ngốc ngốc, chẳng phải anh trai đã bảo em không cần trốn tránh sao? Hai ngày nay em đã đi đâu? Anh trai nhớ em, ngốc ngốc, mau tới đây.”

Tôi bị sốc, lắc đầu: “Anh trai, anh muốn làm gì?”

“Anh trai muốn làm cái gì, em còn không biết sao?” Khóe miệng của anh gợi lên một chút cong, tóc trên trán che đi hai mắt.

Đi tới mãnh liệt giật xuống khăn tắm trên người tôi, một tay ôm lấy tôi: “Cùng anh trai tắm rửa đi!” Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng chà liếm bên tai tôi, hai tay bắt đầu mân mê thân thể lên tới chỗ nhạy cảm.

“Anh trai, anh đừng trêu đùa nữa, ba mẹ ở nhà!” Tôi thở, dùng sức giãy giụa.

“Mặc kệ bọn họ. Anh chỉ muốn em thôi!” Anh mặc tôi giãy giụa, đem toàn bộ thân thể tôi lật qua, đưa lưng về phía anh, hai tay theo sau lưng khóa lại: “Thân thể Tiểu Lạc vĩnh viễn là đẹp nhất.”

Nói xong, thân hình hai người tan ra làm một thể.

Nước từ vòi hoa sen phun ra tựa như cơn mưa mùa hè đổ xuống xối xả.

Đầu nổ vang, giống như nghe thấy được tiếng sấm.

“Chỉ cần anh sống sẽ trói buộc em.”

“Cho nên, muốn được tự do, chỉ khi nào trái tim này ngừng đập.”

“Thừa dịp thân thể của em còn nhớ rõ, hãy cùng anh tan ra làm một thể đi.”

“Cho dù như thế nào, bất cứ lúc nào, anh đều muốn cùng em hợp lại thành một thể.”

Cơm chiều tôi không ăn.

Nằm úp sấp ở trên giường, xoa xoa cổ tay tím bầm, truyền đến đau đớn.

Không có nước mắt. Không có nước mắt.

Đây chính là phần mộ tôi đã đào sao.

Cho dù như thế, tôi vẫn còn yêu anh.

Tình yêu cháy bỏng của tôi, càng ngày càng sáng.

Trong lòng thậm chí nghĩ như vậy: Ah! Thật hy vọng con người như thiên thần đó hãy đến xâm phạm tôi một lần nữa.

Như vậy, anh sẽ trở nên càng ngày càng đen tối, đến cuối, sẽ cùng tôi đứng cùng một vị trí.

Cổ Mạc Tu rời khỏi phòng, nói với tôi một câu.

Anh nói: “Chúng ta sẽ có em trai hoặc em gái. Em vui vẻ chứ?”

Sau đó rời đi.

Bị lời của anh làm nhiễu loạn, tinh thần bất an, không thể đi vào giấc ngủ.

Rời giường đi xuống lầu rót nước.

Dưới lầu đèn bàn còn đang mở.

Liên Thực ngồi trên ghế sa lon, pha một ly sữa bột.

Tôi đi xuống, chào hỏi bà ta: “Mẹ.”

Bà ta quay đầu, sau đó cười vô cùng dịu dàng: “Tại sao đã trễ thế này còn chưa ngủ?”

Tôi cười cười: “Có chút khát.”

Bà đem ly sữa trong tay đưa cho tôi: “Uống cho nóng. Dạ dày của con không tốt!”

Tôi chần chừ tiếp nhận.

Bà ta hướng về phía tôi vẫy tay, ý bảo tôi ngồi vào ghế sa lon: “Chúng ta cùng tâm sự!”

Tôi ngồi xuống.

“Không nghĩ tới nháy mắt con đã lớn như vậy.” Bà lấy tay vân về sợi tóc tôi.

Tôi theo bản năng trốn tránh một chút.

Bà ta có chút xấu hổ, rút tay trở về.

“Con vẫn còn tức giận mẹ sao?”

Tôi cười cười: “Không có gì đáng để tức giận!”

“Thật xin lỗi!” Bà giải thích.

Tôi không nghe lắm chứ? Từ miệng bà ta lại toát ra được tiếng xin lỗi?

Cao ngạo như Liên Thực, thế nhưng lại nói với tôi: Thật xin lỗi?

Nhưng...

Tâm, vẫn nhin không được run lên một cái.

“Về sau mẹ nhất định yêu thương con cùng Cố Mặc Tu. Con tha thứ ẹ được không?” Bà ta thành khẩn nhìn tôi.

Trong lòng tôi ảm áp, thiếu chút nữa gật đầu.

Chỉ là...

Bà ta xoa bụng của mình, hạnh phúc nói: “Có lúc mẹ nghĩ rằng đứa bé này sinh ra chính là tội ác, thế nhưng sau khi có cục cưng, đột nhiên mẹ cảm thấy, trước kia mẹ đối với con hết sức lạnh lùng. Cục cưng nhất định sẽ rất đau lòng!”

Ánh mắt đau đớn.

Thì ra là như vậy.

Bà ta vì đứa trẻ chán ghét bên trong, mới có thể dịu dàng với tôi.

Không phải bà ta thương tôi, không đúng không đúng.

Tôi cười cười: “Mẹ, phòng khách có chút lạnh, vào phòng con nói chuyện được không?”

Bà ta cười gật đầu: “Cũng tốt, đêm nay chúng ta sẽ tán gẫu suốt đêm. Nhưng đừng để ba con biết được!” Nói xong còn làm cái mặt quỷ.

Nếu là bình thường, tôi sẽ kinh ngạc.

Hiện tại, tôi chỉ thấy ghê tởm.

Chúng tôi đi lên lầu.

Căn phòng lớn trống trải, truyền đến tiếng bước chân của hai người.

Tôi ôm lấy bà, một bậc thang một bậc thang chậm rãi thông thả đi lên.

Khóe miệng trào ra ý cười.

Chỉ cần tôi dùng một chút lực, tiểu quỷ chán ghét bên trong kia sẽ biến mất ngay lập tức.

Được rồi, hiện tại để cho tôi dùng chút sức đi.

Lặng lẽ vươn ra bàn tay tội ác.

“Bà xã, em đi đâu thế?” Cố Kỳ Ngôn đột nhiên xuất hiện phía trên cầu thang.

Tôi đột ngột rút tay ra.

“Đi xuống lầu lấy cốc nước, thuận tiện hàn thuyền cùng Tiểu Lạc hai câu!” Bà ta cười nói.

“Muốn cái gì chỉ cần nói với anh là được, muộn như vậy, nếu té ngã làm sao bây giờ?” Ông nóng nảy, vội vàng tiếp nhận bà ta từ trong tay tôi.

“Đều là bình thường em thấy anh làm việc vất vả, ngủ rất say, không đành lòng gọi anh thôi...” Liên Thực oán trách.

Cố Kỳ Ngôn dịu dàng ôm bà ta: “Anh không sao, về sau cần cái gì, nhớ nói với anh một tiếng, hiện tại đứa trẻ quan trọng nhất, hiểu chưa?”

Liên Thực nhu thuận gật đầu, sau đó lại nói với ông ta: “Em nghĩ muốn ngủ với Tiểu Lạc... Có thể hay không...”

“Không được!” Lời của bà ta còn chưa dứt, đã bị Cố Kỳ Ngôn đánh gãy: “Giường Tiểu Lạc quá nhỏ, nhờ cả đêm ngủ say, đã phải đứa trẻ làm sao bây giờ?”

“Chỉ là...”

“Mẹ, mẹ nên nghe lời ba đi. Khi nào chúng ta có thời gian rồi nói, sáng mai tán gẫu cũng được mà.” Tôi im lặng cười.

Bà ta nghĩ một chút, gật gù đầu: “Vậy được rồi, con nên đi ngủ sớm một chút.”

“Vâng!” Xoay người rời đi.

Nửa đường, đột nhiên quay đầu: “Mẹ!”

“Sao?”

“Trước kia khi mang thai con và anh trai mẹ cũng hạnh phúc như vậy ư?”

Mặt Liên Thực nhất thời trắng bệch.

Tôi cười cười: “Ngủ ngon!”

Đi vào phòng, Cố Mặc Tu đang nằm trên giường tôi.

Tôi mở khóa cửa phòng từ bên trong. Đi lên trên giường, trốn vào trong ngực anh.

“Thật xin lỗi, anh lại thương tổn em. Thật xin lỗi.”

Thì ra anh luôn ảo não khóc.

Tôi lắc đầu, hôn lên bờ môi anh: “Không trách anh.”

Anh suy yếu nói: “Chưa bao giờ biết, cơ thể của anh lại có nhiều nước mắt như vậy... Tiểu Lạc, anh... Trái tim sẽ vỡ vụn.”

Tôi che lại miệng anh: “Không cần nói, cái gì em cũng hiểu. Cái gì... cũng hiểu hết.”

Tôi đặt anh vào vòng tay mình: “Anh trai, không phải em không làm sai, hiện tại anh thống khổ như vậy, đều là do em làm hại.”

“Không phải như thế... Em không cần nghĩ như vậy.”

Tôi lắc đầu, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ: “Là do em làm hại, nếu không phải do em, anh sẽ không thay đổi thành như vậy. Anh trai, trước kia thoát nhìn anh tựa như thiên thần. Thế nhưng, gần đây em không thể nhìn thấy đôi cánh đó nữa.”

“Anh không muốn làm cái gì thiên sứ. Nếu không thể ở cạnh em, cái gì cũng không quan trọng. Nếu em là hắc ám, anh sẽ cùng em hắc ám, em thuần khiết, anh sẽ cùng em thuần khiết... Chỉ cần là Tiểu Lạc, anh chỉ muốn được giống như em.”

Tôi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Sau một lúc, hôn hôn khóe môi anh: “Ngủ đi!”

“Ngốc ngốc...”

“Vâng?”

“Em đang khổ sở sao?”

“Có khỏe không?”

“Không cần khổ sở, anh ở ngay cạnh em.”

“Ừm. Em biết!”

“Tiểu Lạc, anh yêu em!”

“Phải, em biết.”

“Ngủ ngon!”

Tôi chính là bệnh nhân điển hình của hội chứng Stockholm.

Mà Cố Mặc Tu chính là chương ngại cho căn bệnh thần kinh đó.

Hai người chúng tôi đều mắc bệnh thần kinh, cùng một chỗ tương hỗ tra tấn nhau, tương hỗ đòi lấy, mãi đến khi hai người dần dần héo rũ.

Vào ban ngày, chúng tôi đều làm bộ dáng của hai anh em bình thường, nhàn nhạt nói chuyện, tĩnh lặng.

Đến buổi tối, anh như con thoi ở trong phòng của tôi, cùng tôi đồng thời sung sướng sa đọa.

Liên Thực sẽ không phát hiện ra.

Bà ta đã bị tiểu quỷ chán ghét bên trong kia làm hao tổn tâm trí.

Đối với cái bụng hở ra kia, càng ngày tôi càng thấy chán ghét.

Đứa bé kia, căn bản là một thứ dư thừa.

Chúng tôi không cần nó. Nó không thể bước chân vào trong cái gia đình này.

Liên Thực chỉ cần có tôi cùng Cố Mặc Tu là đủ rồi.

Cái gia đình này không cần có nó.

Giáng sinh đã đến.

Tất cả thế giới đều náo nhiệt bận rộn.

Phố lớn ngõ nhỏ, ca khúc giáng sinh phiêu đảng.

Ông già Noel mặc áo đỏ, cây thông Noel được trang trí mỹ lệ.

Các cặp vợ chồng từng đôi đi cùng nhau, cười hạnh phúc.

Tôi đứng trên mặt sàn sát cửa sổ, nhìn thế giới bên ngoài.

Bầu trời âm u, dự báo thời tiết cho biết, đêm giáng sinh sẽ có tuyết.

Liên Thực đi tới, nhìn ngoài cửa sổ náo nhiệt, thở dài: “Có lẽ đêm nay ba con lại tăng ca!”

“Hình như là vậy! Đã chín giờ còn chưa trở về, ba thật là!”

Bà ta quay sang, nhìn tôi cười, hàm răng trắng nõn.

Bà ta nói: “Tiểu Lạc, con nói xem, đứa bé này nên đặt tên gì mới tốt?”

Câu hỏi chối tai.

Tôi cười cười: “Mẹ cảm thấy tên gì tốt, liền lấy luôn tên đấy đi.”

Đứa trẻ chưa sinh ra của tôi...

“Gọi là Cố Tiểu Tiểu, thấy thế nào?”

Lỗ tai nổ vang. Hai mắt dần dần đỏ đậm.

“Không tốt, rất khó nghe!”

“Trời?” Bà ta nghiêng đầu khó hiểu: “Mẹ cảm thấy rất êm tai, mẹ hy vọng nó vĩnh viễn có thể cười trong hạnh phúc. Vĩnh viễn sẽ không phải khóc!”

Vậy vì sao còn muốn tôi và Cố Mặc Tu phải khóc? Chẳng lẽ chúng tôi không phải do bà sinh ra sao?

“Vậy được rồi, mẹ cảm thấy dễ nghe là tốt rồi!” Tôi nhìn bà ta cười cười, ánh mắt chuyển qua cái bụng hở ra của bà ta.

Đồ kỵ giống một con rắn độc, nhanh chóng bơi về phía tôi.

Tôi nói: “Mẹ, để con đỡ mẹ lên lầu nhé. Trong phòng khá lạnh, ba còn lâu mới về.”

“Phải, cũng tốt!” Bà ta gật đầu.

Đồng hồ cổ trong phòng khách điểm mười giờ.

Trầm trọng như tiếng người thở dài.

Tôi đỡ bà ta đi lên cầu thang từng bước từng bước một.

Thang gỗ phát ra tiếng kéo kẹt.

Tôi nói: “Mẹ, bụng của mẹ thật khó nhìn!”

“Sao?” Bà ta kinh ngạc quay đầu.

Khóe miệng tôi gợi lên một chút cong: “Mẹ, con cùng anh không cần em trai và em gái. Mẹ chỉ cần có chúng ta là tốt rồi. Cho nên...”

“Cho nên, chúng ta làm cho nó biến mất đi!” Một giọng nam mềm mại truyền đến.

Tôi ngẩng đầu.

Trên mặt Cố Mặc Tu tràn ra nụ cười không rõ ý nghĩa.

Sau đó tôi chợt nghe thấy tiếng kêu của Liên Thực, bà ta lăn xuống cầu thang.

Căn phòng trống rỗng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Liên Thực nằm trên sàn nhà, thân dưới bắt đầu trào ra máu tươi.

Cố Mặc Tu hướng về phía tôi cười: “Loại chuyện này, để cho anh là tốt rồi!”

Sau đó, tôi vứt bỏ sự kinh khiếp trên mặt, nhìn anh cười sáng lạn: “Anh trai quả nhiên là người hiểu rõ Tiểu Lạc nhất thế giới!”

Anh cúi đầu hôn tôi: “Đương nhiên, anh cùng Tiểu Lạc vĩnh viễn sẽ không tách ra.”

Liên Thực trên mặt đất thống khổ giãy giụa.

“Đứa trẻ... Con của tôi... Van cầu các người cứu cứu con của tôi... Cứu, cứu tôi...” Thanh âm của bà ta càng ngày càng suy yếu.

Sàn nhà rất nhanh đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Diễm lệ giống một đóa hoa độc.

Tôi và Cố Mạc Tu tay trong tay hạnh phúc ung dung xuống lầu. Đôi nhẫn trên ngón áp út ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng kim loại dễ nghe.

Chúng tôi đi qua người bà ta. Máu tươi dính ướt giấy trắng của chúng tôi.

Đột nhiên Liên Thực một phen giữ chặt ống quần Cố Mạc Tu.

Sau đó giấy giụa đứng dậy, nắm lấy cổ của anh: “Vì sao... Vì sao muốn giết... nó...”

Máu tươi nhuộm vào chiếc áo phong trắng của Cố Mạc Tu, trên mặt, trên cổ.

Cố Mạc Tu cười dịu dàng, mềm nhẹ đẩy tay bà ta ra: “Bởi vì nó là đứa trẻ dư thừa, con cùng Tiểu Lạc không cần em trai hay em gái. Mẹ chỉ cần có chúng con là đủ rồi.”

Tôi nhìn máu trên mặt đất, đỡ lấy Liên Thực, động tác mềm nhẹ đặt bà ta xuống sàn nhà: “Con quý đáng ghét kia hẳn đã đi rồi.”

Trong mắt Liên Thực bắn ra oán hận.

Tôi không sợ. Tôi một chút cũng không sợ.

Tôi gọi cho 120.

Tôi nói với bà ta: “Mẹ, mẹ không phải sợ, bác sĩ lập tức sẽ đến. Mẹ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!” sau đó đi đến bên người Cố Mạc Tu, giữ chặt tay anh: “Anh trai, chúng ta đi thôi!”

Cố Mạc Tu hôn hôn xuống trán tôi: “Thật vui về...”

Sau đó hai người chúng tôi hạnh phúc chạy về phía tuyết trắng.

25. Chương 25: Thần Từ Bi

Tuyết mùa đông, vừa trắng vừa mỹ lệ. Rơi xuống như lông chim, chậm rì rì từ thiên quốc hạ xuống.

Hai bên ngã tư đường, ở tử kính trong suốt, cây thông Noel mang nhiều màu đèn lấp lóe chiếu sáng.

Những đôi tình nhân tay nắm tay, dựa sát vào nhau.

Trẻ con mặc áo lông ấm áp, vây quanh ông già Noel bên đường hạnh phúc vui đùa ầm ĩ.

Nơi nơi đều tràn ngập ca khúc giáng sinh hạnh phúc, cùng hơi thở ngọt ngào của kẹo.

Chúng tôi chạy trong tuyết trắng.

Tuyết lớn không che dấu hết được những vết máu loang lổ trên người chúng tôi.

Giáo đường vào đêm, đèn đuốc sáng trưng.

Một đám người đứng trên quảng trường, có nữ tu sĩ, linh mục, những đôi tình nhân yêu nhau cháy bỏng, tín đồ đáng vóc tiều tụy, đi ngang qua đám người xa lạ.

Bọn họ hai tay đan xen vào nhau, đáng vóc tiều tụy xướng lên ‘Bài hát ca ngợi Chúa’

(video.sina.com.cn/v/b/51472304-1658970000.html)

Cây thánh giá trước giáo đường dựng thẳng lên trong tuyết, thần thánh mà trang nghiêm.

Cố Mạc Tu ôm lấy tôi, nhẹ nhàng thì thầm bên tai tôi: “Merry Christmas!”

“Merry Christmas!”

Sau đó chúng tôi hôn môi. Mười ngón tay dây dưa.

Chúng tôi hướng về phía Chúa tuyên thệ, chúng tôi sẽ không rời xa nhau. Vĩnh viễn sẽ không rời xa nhau.

Chúng tôi đã thâm nhập vào xương tủy lẫn nhau, bất cứ việc gì cũng không thể làm chúng tôi tách nhau ra.

Mặt của anh tái nhợt tái nhợt, máu Liên Thực trên trán anh tựa hồ còn chưa khô, sương mù thoát ra từ cửa miệng, theo thái dương chảy xuống.

Uốn lượn mỹ lệ, đỏ trắng, tạo thành một thứ mới mẻ kích thích thị giác mạnh mẽ.

Giống như, máu và nước mắt hòa trộn vào nhau.

Bờ vai của anh đang run rẩy.

Tôi dùng sức ôm lấy anh, hy vọng dùng một chút sức, lại dùng một chút lực.

Đem anh khảm nhập vào cơ thể của tôi, như vậy, anh sẽ không còn run rẩy nữa?

Anh dần dần quỳ rạp xuống mặt tuyết, cả người nhào vào lòng tôi.

Nước mắt anh chảy xuống, cười nói: “Anh đã giết chết em trai, em gái của chúng ta...”

Tôi hôn lên thái dương anh, mắt, mái tóc anh.

Tôi nói không nên lời.

“Nhưng... Làm như vậy rồi cuộc chúng ta có thể ở bên nhau. Tiểu Lạc sẽ không có bất cứ lý do gì để rời xa anh nữa. Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, chỉ có em mới có thể cứu rỗi anh.”

Tôi nhìn anh mỉm cười. Tôi hy vọng dùng nụ cười dịu dàng nhất để xua tan đi sự hoảng sợ trong lòng anh.

Anh tự tay xoa mặt của tôi nói: “Tiểu Lạc, em cười, em cười thật từ bi. Tựa như... Thánh mẫu Maria.”

Tôi đem tay trái của mình đặt vào tim anh: “Bây giờ, lấy danh nghĩa của Chúa đến khoan thứ tội ác của con. Amen!”

Anh cười, đồng thời đem tay trái đặt vào tim tôi: “Hiện tại, lấy danh nghĩa của Chúa đến khoan thứ tội ác của con. Amen!”

Hôm nay là đêm giáng sinh, ngày Chúa cứu thế bước vào cuộc sống, trong thành phố nơi nơi đều là những đôi tình nhân hạnh phúc.

Thánh mẫu Maria đối với đứa con đã trao tặng, bà ấy có thương nó sao?

Tại sao nhân loại lại tin vào câu chuyện hư cấu của riêng họ?

Xử nữ vậy bản, Maria thuần trắng sạch sẽ...

Chỉ có các tín đồ mới tin vào những gì còn lưu lại.

Một năm sau.

“Anh đã trở về!” Cố Mặc Tu đẩy cửa ra, buông xuống công văn trong tay, từ phía sau ôm lấy lưng tôi: “Ngốc ngốc, có nhớ anh không?”

Tôi dùng lại động tác nấu ăn, xoay người quay về ôm anh: “Đương nhiên!”

Anh lộ ra nụ cười hài lòng, nhìn khóe môi tôi nhẹ nhàng nói: “Thật ngoan!”

Tôi cởi tây trang trên người anh, treo lên giá áo, nói: “Anh đi tắm rửa trước, cơm sắp xong rồi!”

Anh gật đầu: “Vắt vớ cho bà xã đại nhân!”

Tôi đáp anh một cước: “Ba hoa!”

Anh cười hì hì cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tôi nhìn theo bóng lưng của anh, khóe miệng tràn ra ý cười ảm áp.

Đêm giáng sinh một năm trước, chúng ta chạy trốn đến một địa phương gọi là thành phố thiên đường.

Ở chỗ này thuê một phòng nhỏ, cùng nhau sinh sống.

Chúng tôi cắt đứt liên hệ với mọi người. Không lên mạng, di động cũng đổi số mới.

Cố Mạc Tu làm trong một công ty IT, tôi tìm một chân dạy nhạc cụ, bồi dưỡng một ít học sinh.

Cuộc sống tuy rằng không giàu có, nhưng ấm áp và thiết thực.

Thật hy vọng, chúng tôi có thể dính vào cái thành phố tràn ngập ánh sáng này, mãi mãi ở bên nhau.

Đến mức đêm giáng sinh đầy máu kia, không một ai muốn nhắc tới.

Nó là bí mật chung lớn nhất trong lòng hai người chúng tôi.

Tính tình Cố Mạc Tu lại khôi phục dịu dàng như xưa.

Anh nói không nhiều, đại đa số thời gian đều chỉ mỉm cười.

Anh chưa bao giờ mất bình tĩnh trước mặt tôi. Nếu tôi thật sự bắt nạt anh, anh sẽ ủy khuất bĩu môi, sau đó ôm lấy tôi dùng sức gõ vào đầu, gãi đến khi tôi ngứa, nhận thua nói xin lỗi mới thôi.

Mỗi ngày, bảy giờ sáng Cố Mạc Tu sẽ rời giường, sau đó làm sẵn bữa sáng ngon lành cho tôi, vội vàng quỳnh quáng mặc quần áo đi làm, trước khi ra khỏi nhà sẽ xoay người cho tôi một nụ hôn.

Buổi tối sáu giờ tan tầm. Ngoại trừ việc xã giao và tặng ca, trên cơ bản cứ đúng bảy giờ tối sẽ về đến nhà.

Tôi trêu đùa anh: “Lần trước em đến công ty anh, thấy bên cạnh anh có n các nữ lưu manh nhìn chăm chăm anh.”

“Có sao?” Anh nhướn đầu, làm bộ đáng thuần khiết.

Tôi dùng chiếc đũa xao xao đầu của anh: “Anh làm lại bộ đáng như trên công ty cho em xem! Một đồng phụ nữ đều bị vẻ ngoài của anh quyến rũ hết rồi.”

Anh chớp chớp mắt, khoe miệng hiện lên tia cười xấu xa: “Chẳng lẽ nói... em đang... Ghen?”

Tôi lập tức đỏ mặt, ột thìa cơm vào miệng: “Ăn cơm ăn cơm.”

“Nói mau, có phải em đang ghen không?” Anh giật lấy bát cơm, nhìn tôi chăm chăm.

“Ra ngoài!”

“Không, em nói, có phải em ghen không?” Anh bám riết không tha truy vấn.

Tôi lườm anh một cái: “Tóm lại, về sau anh có chừng mực cho em. Đừng thấy ai cũng dịu dàng như vậy. Anh đối với bọn họ không có ý nghĩa gì, nhưng mấy nữ lưu manh đó đâu có biết.”

“Ồ?” Anh dùng tay chống cằm, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi: “Vậy em nói, họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Đương nhiên giống như em nghĩ, yêu anh.” Tôi không hề nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra. Lập tức lập tức cắn chặt răng.

“Tiểu Lạc...” Anh ngạc nhiên nhìn tôi: “Chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên em nói yêu anh.”

“Em chưa nói.”

“Em có, em vừa mới nói xong.”

“Em không nói gì!”

“Em nói lại lần nữa được không?”

“Ra ngoài.”

“Ngốc ngốc...”

“...”

Cơm nước xong, anh ôm tôi ngồi trên sàn nhà, dựa vào mép giường, cùng nhau xem TV.

Tôi thích động tác này của anh.

Cánh tay Cố Mặc Tu vừa dài rộng lại có lực, trong ngực anh vừa rộng lớn mà lại ấm áp.

Anh có một đôi chân thon dài mà rắn chắc, có thể đuổi theo cái đứa bướng bỉnh tôi đây.

Tôi dựa vào ngực anh, đầu để vào cằm anh: “Anh trai...”

“Gọi anh ông xã.”

“Anh trai...”

“Ông xã...”

“Ai!” Tôi đáp thanh thúy.

“Em...” Anh hỏn hển, nắm mặt tôi: “Tại sao em còn thích nghịch ngợm như vậy!”

Tôi quay lại nắm lấy đầu anh: “Chính anh gọi ông xã của em, có thể trách em sao?”

“Em đúng là tiểu bại hoại...” Anh sùng nịch cười cười, ôm lấy tôi: “Ngốc ngốc, có em ở đây, thật tốt.”

Tôi nói: “Dạ, có một người phụ nữ tốt như em, kiếp sau anh cũng không tìm được đâu!”

“Rồi rồi. Cho nên mới nói, kiếp sau anh sẽ đi tìm em. Bởi vì em quá ngốc!”

“Cố Mặc Tu anh...”

Anh xoa xoa tóc tôi: “Tốt lắm, tốt lắm, không náo loạn, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?”

Anh hơi nhíu mi: “Ngày mai anh phải đi công tác!”

“Oh, đi bao lâu?” Trong lòng căng thẳng, lại cố ý làm bộ như không sao cả.

“Một tuần.”

“Có xa không?”

“May mắn thay, tại Nhật Bản.”

“Nhật Bản? Cái này còn kêu là may mắn?” Tôi dở khóc dở cười.

“Không phải anh sợ em...” Anh ngượng ngùng nói.

Tôi nói: “Không có việc gì đâu, anh đi đi.”

“Một mình em ở nhà, anh lo lắng!”

Tôi cười anh: “Có cái gì lo lắng! Mỗi ngày em đến trường dạy năm tiết chính khóa. Buổi chiều bốn giờ mới trở về.”

“Nói cũng phải, vậy tất cả đều phải cẩn thận, biết chưa!”

“Biết biết. Ngược lại anh đó, ai đi cùng anh?”

“Đồng nghiệp!”

“Nam hay nữ?”

“Nam!”

“Là nam cũng phải chú ý. Thế giới này gay rất nhiều, anh lớn lên có bộ dáng giống như tiểu thụ, không khéo lại bị con trai thượng cũng nên!”

“Em...”

“Em cái gì mà em, em đây là đang dạy anh biết cách tự bảo vệ chính mình!”

“Được rồi được rồi, anh nghe rồi.”

Tôi vỗ vỗ mặt anh: “Bé ngoan, nhìn anh nghe lời như vậy, để vợ anh thưởng ột cái nào!”

Nói xong, hôn lên.

“Ngốc ngốc.”

“Ừm?”

“Thích em nhất.”

“Em cũng vậy.”

“Ngốc ngốc, bảo bối của chúng ta nên gọi là gì?” Giọng nói của anh có chút ghen ngào.

“Anh gọi nó là tiểu ngốc ngốc. Em cho nó cái tên Cố Tiểu Tiểu. Cố Tiểu Tiểu.”

“Ngốc ngốc, thật xin lỗi.”

“Không quan hệ.”

“Nếu lại có bảo bối, chúng ta sẽ sinh ra nó.”

“Anh trai không sợ nó sẽ ngốc sao?”

“Như vậy càng đáng yêu. Chúng ta có thể bảo vệ nó cả đời. Sẽ không để cho nó bị bắt nạt.”

“Vâng. Nếu lại có bảo bối, em nhất định vì anh sinh nó ra.”

“Ngốc ngốc, em sẽ không rời xa anh chứ?”

“Sẽ không!”

“Nếu em rời anh đi, mặc kệ em ở nơi nào, anh đều có thể tìm thấy em!”

“Thế giới này lớn như vậy, anh làm sao tìm được?”

“Anh sẽ ca hát trên khắp thế giới, sau đó vào một ngày em nhất định sẽ nghe thấy!”

“Anh nghĩ cũng thật hoàn mỹ!”

“...”

“Ngốc ngốc, anh yêu em!”

“Vâng. Em biết.”

Bên ngoài tuyết lại rơi.

Thì ra, một năm thật sự đã trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Mặc Tu đứng ở cửa hôn tôi.

Anh lưu luyến không rời, nói: “Ngốc ngốc, anh không muốn đi.”

Tôi đáp anh: “Ra ngoài! Không đi, cũng không cho anh về nhà nữa.”

“Anh sẽ không tha cho em!”

“Anh có đi hay không?”

Anh thấy tôi nổi giận, cố gắng nuốt xuống lời nói đang định tuôn ra khỏi cửa miệng: “Vậy được rồi, em ở nhà phải chăm sóc mình thật tốt. Khi nào xuống máy bay anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng.” Ánh mắt lập tức đã ẩm ướt.

“Đi nhanh đi, bên ngoài rất lạnh, em vào nhà đây! Trên đường cẩn thận, khi nào đến nhớ gọi về!” ‘Bang’ một tiếng, tôi đóng cửa lại.

Rất sợ bị anh thấy nước mắt tôi rơi xuống, sẽ không đi nữa.

Khăng định anh sẽ ôm lấy tôi, dùng sức cọ vào tôi, sau đó đánh chết anh cũng không rời đi.

Tôi nghe thấy anh nói: “Ngốc ngốc, chờ anh trở lại.”

Tôi không lên tiếng.

Nghe thấy tiếng chân anh càng ngày càng xa dần.

Tôi không hề biết lần này, chính là năm năm.

Tôi cũng không hề nhìn thấy, lúc ấy anh đứng ở ngoài cửa, hôn tôi qua cánh cửa.

Cũng không nghe thấy anh nói: “Sau khi trở về, em phải làm vợ của anh.”

Chỉ là khi buông tay. Liền long trời lở đất. Biển sâu đắm lầy. Núi cao sa mạc. Toàn bộ chuyển hoá. Đôi mắt của tôi, ẩm ướt như bị chìm trong làn nước.

26. Chương 26: Yêu Sát

Chưa từng nghĩ tới tôi sẽ là số kiếp của ai.

Nhưng mà có một ngày hiểu được, khi tôi thành số kiếp của bạn thì mới hiểu, số kiếp, không phải chuyện của một người, là hai người.

Một thời gian dài.

Tôi yêu anh.

Tôi hận anh.

Cố Mạc Tu đi ngày đầu tiên.

Tôi ghé vào cửa sổ, nhìn lớp tuyết thuần trắng đọng trên bề mặt. Đếm trên đầu ngón tay số ngày về nhà còn xa lắm.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ hai.

Tôi làm cái gì cũng cảm thấy không có ý nghĩa. Vì thế bốc đồng nghỉ dạy ở trường, trốn ở nhà xem Cậu Bé Bút Chì, sau đó cười đến mức rơi lệ.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ ba.

Tôi bắt đầu mất ngủ nghiêm trọng. Đêm mùa đông, bên người không có lồng ngực của anh, cảm giác như ngủ trong băng tuyết không có một chút an toàn.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ tư.

Tôi mặc chiếc áo sơ mi thật to của anh, chân xỏ vào đôi giày của anh, đi đi lại lại trong phòng không biết bao nhiêu lần.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ năm.

Bụng thật đói, không có anh ở đây, ngay cả cơm đều không muốn ăn.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ sáu.

Tuyết đọng bắt đầu hòa tan. Tôi quét dọn căn phòng không nhiễm một hạt bụi. Đi đến cửa hàng bán hoa mua một bó lớn bách hợp bỏ vào bình. A, toàn bộ căn phòng đều tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Cố Mạc Tu đi ngày thứ bảy.

Ngày giỗ của Quang Đầu.

Để lại cho Cố Mạc Tu một tin nhắn thoại. Sau đó trở về thành phố S.

Thành phố S, là địa phương làm cho tôi vừa hoài niệm vừa sầu não.

Rất nhiều bi thương cùng rối rắm, đều bắt đầu từ nơi này.

Bước qua ngã tư đường quen thuộc kia, giống như đã đi qua rất nhiều rất nhiều năm.

Một nhóm thanh thiếu niên sung sướng cười rộ lên.

Con Vịt, mỉm cười đơn thuần, lông mi chớp động.

Copy, tiếng nói mê người.

Quang Đầu, ngón tay thon dài đầy linh tính.

Bốn người cười ha ha bước trên đường phố.

Hồi ức, chỉ là không thể quay về bộ nhớ.

Tôi đi đến cửa hàng bán hoa mua một bó cúc lớn, mang đến trước mộ Quang Đầu.

Bức ảnh đen trắng chụp anh ta, cười sáng lạn vô cùng.

Tôi đem bó cúc trắng nhẹ nhàng đặt lên trước mộ, sau đó dựa vào đài ngồi xuống.

“Quang Đầu, hoa sen nhỏ của ông đến thăm ông đây.” Vuốt ve ảnh chụp của anh ta, cái mũi đau xót: “Ông còn đau không?”

Không có hồi âm.

“Quang Đầu, một năm nay đã xảy ra thật nhiều chuyện. Nếu ông còn sống thì tốt rồi, tôi thật sự muốn cùng ông nói vài lời.”

“Quang Đầu, cuối cùng tôi hối tiếc nhất, chính là buổi chạng vạng đó. Nếu tôi không tùy hứng, nếu tôi muốn ông đưa tôi trở về, nếu tôi không có gặp ông, nếu tôi nói chuyện với ông trong chốc lát nữa... Có phải ông sẽ không đi nữa?”

“Quang Đầu, tôi chưa cho ông một lời từ biệt dịu dàng. Thật xin lỗi.”

“Hiện tại tôi đang vô cùng hạnh phúc. Có một người thật lòng yêu tôi, có một gia đình hạnh phúc. Tôi thực hạnh phúc, Quang Đầu, ông ở thiên đường có tốt không?”

Nắng chiều ấm áp của mùa đông chiếu vào người tôi, làm tôi sinh ra chút ít cảm giác buồn ngủ.

Bãi cỏ vàng gần ngôi mộ, thật sự là một vẻ đẹp hấp dẫn không mấy ai chú ý.

Đơn giản lướt qua quá khứ, đối mặt với thái dương. Mãn nguyện khép lại hai con mắt.

Mùa xuân, sẽ đến nhanh thôi.

Mơ mơ màng màng ngủ.

Mông lung có ngón tay thon dài mang theo hương thoảng xoa xoa gương mặt tôi.

Cánh hoa phân dương rơi xuống chớp mũi tôi.

Tôi nhắm mắt nhú mày, tối nghĩa mở hai mắt.

Một đôi con ngươi quen thuộc nhào vào hai mí mắt.

Tả Thừa Tịch.

Lông mi dài giống như một con bướm đêm.

Ngón tay ở trên mặt tôi tinh tế che phủ.

Anh ta thì thào nhắc tới: “Tôi không phải đang nằm mơ. Không phải là mơ đi.”

Tôi nhìn anh cười dịu dàng: “Đã lâu không gặp, Con Vịt.”

Anh ta ngẩn người, chỉ một giây sau đem tôi ôm vào trong lòng: “Hoa sen nhỏ, rất nhớ bà. Rất nhớ bà...”

Chúng tôi nằm trên mặt cỏ, nhìn mây trên trời cuộn lại.

Tôi nói: “Mùa xuân sắp đến rồi.”

Anh ta cười cười gật đầu: “Bà còn có thể chờ mong mùa xuân. Tôi thật sự vui vẻ!”

Tôi ôm lấy anh ta, tay lướt từ từ lên má anh: “Con Vịt, thật nhớ ông.”

Anh sụt sịt nơi cánh mũi, giọng khàn đặc: “Nhớ tôi, một năm cũng không liên hệ với tôi. Biết ngay là lời nói qua loa!”

“Tôi luôn không có trách nhiệm, ông cũng biết mà!”

Anh ta thở dài, xoa bóp cái mũi của tôi: “Bà đúng là đồ xấu xa... Thật muốn mở cái sọ não của bà ra, nhìn xem tủy não của bà rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.”

Tôi ra vẻ hoảng sợ: “Sợ quá, sợ quá.”

Anh ta cười, có chút cay đắng: “Lúc trước tại sao đột nhiên biến mất? Nhiều lần gọi điện cũng không được? Không phải đã nói bà không thể ở cùng với anh trai nữa sao? Anh ta còn tra tấn bà không?”

Tôi nói: “Cố Mặc Tu đối với tôi tốt lắm. Đặc biệt tốt. Tôi thật hạnh phúc. Con Vịt!”

“Phải không?” Vành mắt của anh ta đỏ lên: “Hạnh phúc là tốt rồi, hạnh phúc... là tốt rồi.”

Chúng tôi im lặng.

Gió thổi vào hai gò má.

Cánh hoa cúc trắng bắt đầu bay toản loạn về bốn phía.

“Bà đã trở về nhìn qua mẹ bà chưa?”

Tôi sững sờ, tâm có chút nhảy lên. Lắc đầu: “Không có.”

Anh ta thở dài: “Có thời gian thì quay về nhìn một chút. Mẹ bà, bà ấy...”

“Làm sao vậy?”

“Điên rồi.”

Cánh hoa cuối cùng đã bị gió cuốn trôi đi mất hút.

Ánh mặt trời có chút tái nhợt. Tựa hồ không còn ấm áp như trước.

Tôi đứng lên, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Tôi phải đi về.”

“Sớm như vậy?”

“Đúng. Bây giờ tôi không ở trong thành phố này, cho nên chờ chuyến xe cuối cùng để trở về.”

Anh ta dừng lại trước mặt tôi, tràn ra vẻ sầu bi.

Hồi lâu, gật đầu: “Tôi đưa bà đi.”

“Tôi không có thói quen để người đi theo. Ông cũng biết mà.”

Anh thở dài: “Trên đường cẩn thận. Nhớ liên hệ với tôi. Tôi biết bà khẳng định sẽ không cho tôi một thông tin gì để liên lạc!”

“Thật có lỗi. Tôi nghĩ nên chia tay ở đây thôi.”

“Tương lai của bà, không có tôi sao?”

Tôi gật đầu: “Quá khứ đều đã qua, tôi muốn tạm biệt nó. Tương lai tôi chỉ có Cố Mặc Tu. Anh ấy là tín ngưỡng của tôi.”

“Hoa sen nhỏ, tôi hạnh phúc thay cho bà.” Anh ta cắn môi, cười quật cường.

“Cám ơn. Ông phải hạnh phúc. Tạm biệt.” cúi đầu hôn lên trán của anh: “Hẹn gặp lại.”

Liên Thực điên rồi.

Bước chân tôi sau khi nghe thấy tin tức này, liền không thể ra khỏi thành phố S.

Con Vịt nói, bệnh điên của bà ta hình như có quan hệ với đứa bé đó.

Tục ngữ nói, có tật giật mình. Bây giờ tôi chỉ sợ mình đang có loại tâm tình này.

Ai cũng không biết bí mật đêm giáng sinh đó.

Liên Thực điên rồi. Phỏng chừng chính bà ta cũng quên luôn chuyện đó rồi.

Nếu không, tôi và Cố Mặc Tu đi đã một năm làm sao có được cuộc sống an ổn như vậy.

Di động vang lên.

“Anh trai, anh đã về rồi?”

“Ngốc ngốc, tại sao em lại chạy đến thành phố S?” Giọng nói Cố Mặc Tu có chút không vui pha lẫn lo lắng.

Tôi trấn an anh: “Hôm nay là ngày giỗ của Quang Đầu, em muốn tới đây bái tế một chút!”

Anh nói: “Em trở về nhanh lên. Anh trai rất nhớ em. Rất nhớ em.”

“Em biết.”

“Anh sẽ đi đón em!”

“Không cần, em ngồi xe hai giờ là tới rồi. Anh vừa xuống máy bay, khẳng định mệt chết đi.”

“Chỉ là... Anh lo lắng cho em.”

“Đừng lo lắng. Anh nghỉ ngơi trước đi. Ngoan!”

“Vâng... Được rồi, em trở về nhanh lên. Anh chờ em!”

“Vâng. Tốt. Em sẽ về nhanh!”

“Tiểu Lạc, anh chờ em trở lại...”

Thế giới này có chút loạn.

Đối với bạn lại tham lam hy vọng, cứ như vậy vẫn hạnh phúc. Luôn luôn hạnh phúc.

Tôi phải đi xem Liên Thực.

Cái điên của bà ta, tôi không khỏi có liên quan.

Tuy rằng người làm bà ta bị vậy là Cố Mặc Tu, thế nhưng sát thủ trực tiếp lại là tôi.

Cố Mặc Tu, anh ấy hiểu biết tâm lý tôi lúc đó, cho nên mới động thủ.

Người có màu đen dơ bẩn trong tâm tưởng, là tôi.

Tại căn phòng quen thuộc kia bồi hồi đến tối.

Cố Mặc Tu gọi nhiều cuộc điện thoại cho tôi.

“Ngốc ngốc, tại sao em còn chưa về nhà?”

“Rất nhanh. Anh đợi một lát nữa nhé.”

“Ngốc ngốc, đã tám giờ rồi. Tại sao em còn chưa tới nơi? Để anh đi đón em!”

“Xe đi được nửa đường thì dừng lại thả khách. Phỏng chừng tối nay mới về đến nhà. Anh đừng có gấp. Trước tiên ngủ đi. Ngoan!”

Trong phòng không có ngọn đèn. Một mảnh tối như mực, có chút âm trầm.

Ánh trăng bị mây trôi qua lộ ra một nửa khuôn mặt.

Tôi lặng lẽ đi tới.

Trong phòng truyền ra tiếng cãi nhau.

Âm thanh của hai người đàn ông và một người phụ nữ.

Bởi vì cửa đã đóng, cho nên nghe không rõ lắm.

Khó hiểu? Tại sao lại có người khác?

Gia đình chúng tôi có bốn người, chỉ có một điểm chung, chắc chắn sẽ không mang theo người không quan hệ vào trong nhà.

Cố Kỳ Ngôn không có khả năng mang bạn bè đến, ông ta là người có sở thích sạch sẽ đến biến thái.

Liên Thực điên rồi, còn có thể có bạn bè sao?

Đầy bụng nghi hoặc, cửa đột nhiên bị mở ra.

Một người đàn ông xa lạ từ bên trong kinh hoàng chạy vọt ra.

Tôi vội vàng chạy ra sau cửa, núp vào.

Xuyên thấu qua ánh trăng, vụng trộm đánh giá hán ta.

Người đàn ông dưới ánh trăng, thần sắc hoảng sợ. Mặt đầy máu.

Toàn thân hán ta tựa hồ đang run rẩy mạnh mẽ, ngay cả đường cũng đi bất ổn, vội vã chạy lảo đảo về phía đường cái.

Đầu óc tôi nổ tung dữ dội.

Vì sao, lại có máu?

Kìm lòng đi bộ về phía nhà.

Trong lòng liên tục hò hét: Đừng đi, Liên Lạc. Đừng đi.

Thế nhưng hai chân không nghe theo ý chí.

Ánh trăng nhẹ như lông vũ, dịu dàng chiếu sáng đại sảnh trống rỗng.

Cố Kỳ Ngôn ôm Liên Thực.

Thân thể Liên Thực ở gần lối đi.

Đầu Liên Thực ở trong ngực ông ta.

Toàn thân Cố Kỳ Ngôn đầm máu.

Khóe môi Cố Kỳ Ngôn nhếch lên ý cười thỏa mãn.

Một nửa thân thể kia của Liên Thực mềm nhũn bị ném sang một bên.

Mái tóc dài của Liên Thực che đi toàn bộ khuôn mặt.

Máu tươi của Liên Thực từ chỗ cổ gãy chảy xuống như suối.

Tầng lớn màu đỏ vòng quanh hai người bọn họ, tràn ra một đóa hoa độc đen tối diễm lệ.

Tôi lặng lẽ lui bước.

Gió bắc gào thét. Ánh trăng giấu vào mây mù.

Thở ra hơi nóng giống làn khói mê che đi đường đi trong tôi.

Di động không ngừng vang.

Tôi đem nó ném vào bụi cỏ bên cạnh.

Màu đen Maria, thỉnh thoảng vớt linh hồn tôi kể bên nguy cơ diệt vong!

27. Chương 27: Công Nguyên 20xx: Blood

Năm năm sau.

“Mạc Mạc, giờ con có thể tan tầm rồi.” Người phụ nữ trung niên mỉm cười nói với cô gái đang bận rộn làm việc.

“A? Vâng. Con quét dọn xong cửa hàng rồi mới trở về!” Một cô gái còn trẻ ngẩng đầu, chà lau mồ hôi trên thái dương, mỉm cười đáp trả.

Người phụ nữ hiền từ cười cười: “Thật là một đứa trẻ chịu khó.”

“Dì ơi, con về trước đây.” Cô gái quét dọn vệ sinh trong cửa hàng sạch sẽ, thay quần áo lao động, khoát tay về phía bà ta.

“Chờ một lát đã.” Người phụ nữ gọi cô gái lại, xách một cái túi lớn trên bàn đưa qua: “Trong này có một ít đồ ăn, con mang về đi.”

“Không cần... Dì...” Cô gái vội vàng xua tay, cổ tay gầy yếu lộ ra.

“Con xem mình gầy như vậy, nên ăn nhiều một chút mới tốt.” Người phụ nữ mặc kệ phản đối, cứng rắn đem túi đồ trong tay đưa cho cô gái: “Một cô gái nhỏ ra ngoài làm công, đã đủ vất vả rồi. Thân thể lại gầy yếu như vậy, không ăn nhiều một chút làm sao có sức lực để lao động?”

“Dì...”

“Còn gọi là dì, nhanh cầm lấy!” Người phụ nữ oán trách.

“Vâng được rồi. Cám ơn dì.” Cô gái cảm kích mỉm cười: “Con về nhà trước. Ngày mai gặp lại!”

“Ừ, trên đường phải cẩn thận!”

Cô tên Mạc Mạc.

Cô năm nay 22 tuổi.

Cô một thân một mình sống trong cái thành phố này.

Cái thành phố này thật lớn, lớn đến mức có đôi khi cô cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Cô làm việc trong một nhà hàng thức ăn nhanh.

Cô không nói chuyện nhiều, đại đa số thời gian đều chỉ mỉm cười.

Cô tám giờ sáng mỗi ngày bắt đầu làm việc, cho đến mười giờ tối mới tan tầm.

Cô mỗi ngày xong việc, đều một đường đi bộ về nhà. Trên đường sẽ ghé qua cô nhi viện, đi qua một công viên nhỏ, còn đi xuyên qua ngã tư đường nhộn nhịp tấp nập.

Cô là một tín đồ Cơ Đốc giáo, chủ nhật nào cũng đi đến giáo đường nghe giảng đạo.

Cô gái đó chính là Liên Lạc.

Ngã tư đường vào đêm vẫn náo nhiệt như ban ngày. Xa hoa trụy lạc, đầy sắc màu phồn hoa.

Ngã tư đường rộng lớn này là nơi phồn hoa nhất trong thành phố W. Chiều nào trở về tôi cũng đi qua nơi này, sau đó trở lại căn phòng nhỏ đầy ẩm ướt kia.

Âm nhạc trên đường phố làm điếc tai nhức óc.

Không biết người ca sĩ nào đang cất lên lời hát buồn đau:

Tách ra vòng tay ngừng thở

Không thể va chạm vào người lần nữa

Đem thân thể ôm lấy, nóng bỏng thì thăm

Hai người đông cứng cùng một chỗ
Trong đêm tối nụ hôn mãnh liệt
Tin tưởng sẽ mất đi hóa thành mảnh nhỏ
Không thể nhìn thấy những gì bạn đã thấy
Tất cả mọi thứ mất đi trong chớp mắt
Háo hức mà lo lắng tin tức trong mộng
Không thể xa rời sự tưởng niệm
Bị cái ôm dịu dàng bao vây lấy bi thương
Tại đây ghi nhớ lời cầu nguyện này
Tại trong mưa la lên khàn cả giọng
Không cần buông tôi ra
Lúc phát hiện ra, mùi thơm trên cơ thể bạn
Ngừng thở
Cũng không muốn cùng bạn chia lìa
Nếu thật sự phải rời xa
Hãy giết tôi
(Rốt cuộc không thể chạm vào bạn)
Trời mưa. Tôi lấy áo khoác làm mũ, đẩy nhanh bước chân.
Tôi không phát hiện trên đỉnh đầu có một tấm áp phích thật lớn.
Người con trai cao lớn, đứng trong màn mưa, nắm microphone ca hát.
Chiếc nhẫn trên ngón áp út ở tay trái phát ra ánh sáng bàng bạc.
“Mạc Mạc tiểu thư, rốt cuộc cô đã về rồi” Một người con trai trẻ tuổi đứng trước cửa nhà tôi, cười dịu dàng.
“Trời? Bạch Tuần tiên sinh? Tại sao đã muộn rồi còn đứng đây chờ tôi? Có việc gì thế?”
“Phải, hôm nay công ty tổ chức phúc lợi, tôi vừa thấy, dĩ nhiên họ đưa cho tôi chiếc áo khoác phụ nữ. Tôi cũng không dùng đến, nên mang cho cô.” Người con trai nhút nhát cúi đầu, không dám nhìn tôi.
(phúc lợi – từ thiện, lợi ích vật chất ... phân phát ~.~)
Tôi cười cười: “Phải không? Công ty của các anh thật là khó hiểu, lại phân phát cho anh cái áo khoác nữ!”
Mặt chàng trai ngày càng đỏ hơn.
Vụng về nói dối, nhưng rất đáng yêu.
Tôi đi đến cạnh anh ta, tiếp nhận cái túi từ anh ta: “Là dạng áo khoác gì đây? Tôi xem thử.”
Áo nhung màu trắng lông thiên nga, thuần trắng, mềm mại giống một giấc mộng ngọt ngào.
“Thật khá. Người trong công ty của anh cũng thật tinh mắt...”
“Kia... Mạc Mạc tiểu thư, cô thích không?”
Tôi gật đầu: “Vô cùng thích, cảm ơn anh.”
Anh chàng cao húng gật đầu: “Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi. Tôi chỉ sợ cô không thích kiểu dáng này!”
Tôi vẫn mỉm cười như cũ.

Anh chàng đỏ mặt, nửa ngày mới ấp úng mở miệng: “VẬY... Đã trễ thế này, cô nhanh quay về phòng ngủ đi.”

“Vâng. Anh cũng vậy!”

“Công tác rất vất vả?”

“Ừm.”

“Nên chú ý nhiều đến thân thể mới được!”

“Cám ơn đã quan tâm.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Người đàn ông này là Bạch Tuần. Là hàng xóm cạnh nhà tôi đã năm năm.

Nhút nhát đáng yêu, ấm áp mà tinh khiết.

Cực kỳ giống người kia.

Mỗi khi tôi nhớ đến anh ấy đến mức không thể chịu nổi, sẽ gõ cửa nhà Bạch Tuần, sau đó dựa vào cạnh cửa, cẩn thận nhìn anh ta, từ mặt mày đến ngón chân, tỉ mỉ. Ý đồ thông qua anh ta, giảm bớt một chút nhớ nhung đối với người kia.

Anh ta yêu tôi, chưa bao giờ nói ra. Một lời vừa rồi, cũng không lộ ra tâm tư yêu thương.

Tôi giả vờ như không biết.

Tôi yêu Cố Mạc Tu. Đây là một thực tế không thể chối cãi.

Đối với tôi, tình yêu đã sớm bị sự việc đêm đó dưới ánh trăng năm năm về trước chôn dưới đáy lòng, ngủ say.

Năm năm trước, màu đỏ đêm trăng kia, Cố Kỳ Ngôn ôm đầu Liên Thực, cười thỏa mãn.

Ông ta nói: “Bảo bối, tôi yêu em. Rốt cuộc không bao giờ em có thể rời xa tôi.”

Tôi không thể gặp lại Cố Mạc Tu.

Tôi sợ hãi có một ngày chúng tôi sẽ giống như bọn họ.

Tôi là một người yếu đuối, một khi gặp nguy hiểm, sẽ không thể đối mặt, sau đó cởi áo giáp rồi bỏ trốn.

Nếu dùng lời nói của Con Vịt để nhận xét, tôi chính là người không có trách nhiệm.

Cho nên, tôi chạy trốn. Chạy tới thành phố W xa xôi.

Tắm xong, nằm trên giường.

Dừng công việc lại, suy nghĩ ngay lập tức kéo đến.

Cố Mạc Tu, rất nhớ anh.

Tôi cần ngủ một giấc. Chỉ có giấc ngủ mới làm tôi quên hết mọi chuyện.

Thế nhưng một người căn bản không thể ngủ nhiều như vậy, ngủ chính là trốn tránh, một khi mở mắt sẽ nhớ lại.

Tôi ở trên giường trần trọc, không ngừng chuyển đổi tư thế. Lúc này gập hai chân lại, hai tay ôm đầu, ngay sau đó lại đem chân thả xuống giường, một lúc sau lại úp sấp xuống, vẫn không được, vì thế lại đổi tư thế. Ném thử cảm giác hai tay ôm đầu gối, hoặc thử dùng cái chăn trùm lên, hoặc đem chân duỗi trên giường, đầu ngả ra ngoài giường, thậm chí ngủ ở dưới gầm giường, ngủ trên sàn nhà trong phòng bếp, ngủ trên ban công rét lạnh.

Vì sao phải làm như vậy? Chỉ muốn thay đổi tư thế bản thân.

Từng ngày nhanh chóng theo đầu ngón tay trôi qua, năm năm ngắn ngủi, tôi lại thấy nó lâu giống như cả đời vậy.

Cố Mạc Tu, có khỏe không?

Anh sẽ quên em, bắt đầu một cuộc sống mới chứ?

Bên cạnh anh phải chăng đã có một người con gái hoàn mỹ lại dịu dàng? Cùng anh nắm tay đi qua những ngày đông tuyết trắng.

Mặc kệ là ai, ở chung với Cố Mạc Tu, có lẽ đều cực kỳ hạnh phúc.

Anh là một người con trai tốt.

“Mạc Mạc, ở đây có một số thức ăn nhanh, phiền toái con đưa đi một chút được không?” Dì chủ cửa hàng hỏi.

“Vâng. Được ạ.” Tôi nhanh chóng rửa tay, thay quần áo: “Mang đến đâu?”

Bà đưa địa chỉ cho tôi: “Công ty 0. Trên đường nhớ cẩn thận.”

“Vâng. Không thành vấn đề.” Chạy ra khỏi cửa hàng, lấy xe máy, nhanh chóng rời đi.

Ngày tiếp tục qua đi, tôi thích cuộc sống an bình như vậy. Đôi khi vất vả, nhưng rất thiết thực.

Đứng phía dưới tòa nhà cao chọc trời, hướng về phía mặt trời trên mái nhà mỉm cười: “Hôm nay phải cố gắng lên.”

Thật vất vả mới tìm được tổ làm việc vừa gọi cơm, gõ cửa.

Một cô gái mỹ lệ xinh đẹp ra mở cửa.

“Xin chào, tôi là người của nhà hàng thức ăn nhanh XX. Vừa rồi mọi người đặt 20 suất ăn trong nhà hàng chúng tôi, thỉnh ký nhận!”

Cô gái đến tiếp nhận, hướng phía trong hô to: “Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi.”

Trong phòng âm ỉ.

Tôi nâng mi, thoáng nhìn vào trong.

Rất nhiều người mặc quần áo hoa lệ mà quý dị đi tới đi lui. Có vẻ bộ dáng cực bận rộn.

Cô gái kia thấy, cười cười, chớp chớp con ngươi với tôi: “Em gái, em cũng là fans của BLOOD?”

Tôi khó hiểu.

“Em chờ chút!” Cô gái xoay người đi vào trong phòng, một lát sau đi ra, đưa cho tôi một cái đĩa CD: “Tặng cho em.”

“Đây là cái gì?”

“CD được BAD BLOOD ký tên đó!” Cô gái kinh ngạc.

“Ồ, cảm ơn chị.” Tôi lễ phép cười nhận lấy.

Cô gái nói: “Không sao cả, chị thấy em gầy như vậy, thế nhưng có thể mang đến 20 suất thức ăn, thật sự ngưỡng mộ em.”

Tôi hướng về phía cô ta khoát tay: “Đây là công việc của em. Hẹn gặp lại. Hoan nghênh lần sau lại đến nhà hàng thức ăn nhanh!”

Vô nghĩa, tôi có thể mang đến 20 suất thức ăn? Nếu không phải vì có bảo vệ ở dưới lầu, phỏng chừng tôi đã kẹt trong thang máy cùng với đồ ăn.

Cô gái ngốc.

Trào phúng cười cười, tiện tay đem đĩa CD ném vào thùng rác.

Cái gì mà BAD BLOOD. Đối với lũ ca sĩ mới rác rưởi tôi chẳng có hứng để ý.

Trở lại cửa hàng, đúng giờ nghỉ trưa.

Dì đang ngồi trong phòng nghỉ xem TV, vẻ mặt hưng phấn.

Tôi bất đắc dĩ, người phụ nữ trung niên này, đã lớn tuổi như vậy, còn chơi trò của trẻ con làm fan hâm mộ. Thật sự làm người khác chịu không nổi.

“Dì, con đã trở về!” Rửa tay xong, đi đến ghế ngồi xuống.

“Ừm, Mạc Mạc à. Vất vả cho con.” Bà nhìn tôi liếc mắt một cái, lập tức lại đem tầm mắt chuyển về phía TV, không để ý tới tôi nữa.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng bếp rót cốc nước, đột nhiên bị âm thanh trong TV làm cho choáng váng, dừng lại.

Không thể tin được. Đây không phải sự thật.

Tôi quay đầu lại.

Trong TV, bốn người con trai đang được phỏng vấn ở một chương trình.

Bốn người con trai, đẹp trai lạ thường, trên mặt đều mang theo ý cười nhã nhặn.

Tầm mắt của tôi lại chặt chẽ khóa trên người con trai ngồi đầu tiên.

Anh ta có một mái tóc dài màu vàng. Khóe môi mỏng sắc, lồng ngực rộng lớn, cánh tay vừa dài vừa có lực. Ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng mang ý cười mê người.

Người chủ trì: “BLOOD, nghe nói tất cả các ca khúc của bạn đều viết dành ột người. Xin hỏi, người kia là người yêu của bạn sao?”

Anh nhú mi, sau đó gật đầu cười: “Cô ấy là người yêu duy nhất của cuộc đời tôi.”

Người chủ trì: “Wow... Thật hâm mộ người đó. Được một người con trai tốt như bạn yêu thương, nhất định rất hạnh phúc!”

Tay phải của anh vuốt ve chiếc nhẫn, cười mà không đáp.

Người chủ trì ánh mắt nhạy bén, thấy chiếc nhẫn trên tay anh ta, kinh ngạc hỏi: “Hai người đã kết hôn sao?”

“Có thể nói như vậy. Kết hôn chỉ là một hình thức mà thôi, không phải sao?”

Người chủ trì: “Cô ấy là một người như thế nào? Bạn có thể bật mí cho chúng tôi biết được không? Tin tưởng tất cả các fans nhất định cũng rất muốn biết!”

Anh ta cười cười, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Cô ấy là người duy nhất cứu rỗi tôi. Lúc cô ấy cười rất từ bi, tựa như thánh mẫu Maria!”

Dưới khán đài truyền đến tiếng vỗ tay.

“Tôi từng nói với cô ấy rằng, nếu có một ngày cô ấy rời xa tôi, tôi sẽ ca hát trên khắp thế giới, hy vọng cô ấy có thể nghe thấy, biết tôi luôn luôn tìm cô ấy. Tôi yêu cô ấy!” Ánh mắt anh ta dịu dàng, như hòa tan toàn bộ tuyết mùa đông.

Dì nức nở: “Rất cảm động ... Không nghĩ tới một người đàn ông đẹp trai thế nhưng si tình như vậy... Ta thật sự càng ngày càng thích anh ta ... Mạc Mạc... Trời? Mạc Mạc?”

Tôi dựa người vào vách tường, che miệng lại, nước mắt giống như một chuỗi ngọc trai bị đứt ra phiêu tán.

Cố Mạc Tu, anh đúng là đồ ngốc.

“Mạc Mạc, con làm sao vậy?” Dì hỏi tôi: “Con cũng bị BLOOD làm cho cảm động?”

Tôi nắm lấy vai bà: “Dì ơi, đó là ai?”

Bà bị tôi làm cho bối rối: “BAD BLOOD a! Ba năm trước đây vào nghề, album đầu tay đã bán được sáu triệu bản. Bốn thành viên, chơi đàn điện tử là Tả Thừa Tịch, tay bối tử tên Lee, còn tay trống là Copy. Hát chính kiêm đàn guitar là BLOOD. Anh ta là người ưu tú nhất. Lại là người sáng tác ca khúc. BLOOD là linh hồn cả nhóm... Nhưng hình như không có ai biết rõ tên thật của anh ta...”

Lời nói của bà còn chưa dứt, tôi liền chạy vội ra ngoài.

Lái xe máy, nhanh chóng đi về phía tòa nhà cao trọc trời kia.

Cô gái đưa cho tôi đĩa CD. Mặt trên có chữ viết của Cố Mặc Tu.

Không để ý tới ánh mắt người khác. Lục thùng rác trong một thời gian dài.

Mặt bìa CD đen trắng, người con trai thanh lịch mà hoàn mỹ nhân nhợt mỉm cười. Ngón tay đặt lên hai cái nhãn, một cái là cánh chim bạc, một cái là giá chữ thập.

Hốc mắt tôi đỏ lên.

Cầm lấy đĩa CD, chà lau sạch sẽ, nâng lên ngực.

28. Chương 28: Công Nguyên 20xx: Ma Pháp

Bạn đã bao giờ yêu một người đến ngay cả trái tim đều trở nên vỡ vụn chưa?

Như vậy bây giờ, người kia còn ở bên cạnh bạn sao?

Tôi ôm TV, đáng vốc tiêu tụy hôn người con trai trên màn hình.

A! Cố Mặc Tu, anh chính là tín ngưỡng của tôi.

Tôi trở thành fans trung thành của BAD BLOOD.

Mỗi ngày ngoài giờ làm việc, niềm vui lớn nhất là cùng đi thảo luận về bọn họ, nghe bọn họ ca hát.

Đi cũng rất kỳ quái, bà nói: “Mặc Mặc từ khi nào thích bọn họ? Ta nhớ rằng trước kia con không có hứng thú với mấy thứ này!”

Tôi cười mà không đáp, ánh mắt chăm chú khóa trên người con trai phát ra ánh hào quang chói lóa kia.

“Nhưng, bọn họ thật sự rất đẹp trai đúng không! Nhất là anh chàng hát chính, thật sự mê người muốn chết!”

Tôi gật gật đầu. Đáy lòng dâng lên một sự kiêu ngạo khó hiểu.

Anh là của tôi.

Thê lương tạm biệt, nhưng tôi đã thỏa lòng.

Tất cả đều tốt, tối thiểu tôi không cần phải xuyên qua thân thể người khác để tìm kiếm bóng dáng của anh. Tối thiểu khi tôi nghĩ đến anh, có thể nhìn thấy anh trên TV.

Những năm gần đây, ý định liều lĩnh đi tìm anh không chỉ một lần xuất hiện trong đầu. Thế nhưng đến cuối cùng, vẫn bị lý trí cùng sự khiếp đảm trong tôi ngăn lại.

Từ cái ngày Liên Thực chết, cuộc sống của tôi như sụp đổ.

Tôi không hề quên có một khoảng thời gian trước đó Cố Mặc Tu cũng nói với tôi những lời tương tự: “Anh yêu em, yêu đến mức muốn giết em.”

Tôi cũng không sợ chết. Tôi chỉ sợ hãi Cố Mặc Tu vì tôi mà bị hủy diệt.

Vì cuộc sống của anh, nhất định phải có một người bước ra khỏi cuộc sống của người kia, tôi lựa chọn ra đi.

Cái loại cảm tình dị dạng này có một ngày nhất định sẽ mang lại thảm họa.

“Mặc Mặc, phiền toái con đến công ty 0 đưa hộ máy suất cơm!”

“Không thành vấn đề! Đưa cho con.”

“Thật sự vất vả cho con, mỗi lần đều phải phiền toái con như vậy!”

“Dì nói gì vậy chứ, đây là công việc của con!” Sải bước ra xe máy, chạy băng băng mà đi.

Cười nhạo tòa nhà cao chọc trời, sự suy đồi của thành phố.

Thế giới đến khi nào mới chấm dứt đây? Tôi thật sự muốn hủy diệt toàn bộ thế giới này.

Tòa nhà cao chọc trời, treo áp phích BAD BLOOD cực lớn.

Bốn người con trai đẹp đẽ đứng chung một chỗ, ánh mắt đều lạnh lùng.

Tôi hít sâu một ngụm: “Hôm nay cần phải cố gắng lên.”

Đi vào tổ công tác kia, gõ cửa.

Không có người mở cửa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, mở ra.

Đi vào, mở rộng tầm mắt.

Căn phòng lớn chật ních đủ loại người.

Chuyên viên hóa trang, thợ làm tóc tóc, nhà tạo mẫu đi đi lại lại. Điện thoại vang lên không ngừng, người quản lý luôn tay lau mồ hôi, đứng một bên tiếp điện thoại: “Phải, bọn họ chuẩn bị một chút sẽ ngay lập tức ra diễn...”

“Xin chào... Xin hỏi...” Tôi gõ cửa, nhắc nhở bọn họ có người đến đây.

Không có người để ý tôi.

Ngừng lại thần sắc, tiếp tục gõ cửa: “Xin hỏi... Mọi người gọi thức ăn nhanh...”

Vẫn không có người để ý đến tôi, mỗi người đều chuyên tâm chú ý đến chuyện của riêng họ.

Tôi... Nổi giận.

Đột nhiên đá vào cánh cửa: “Mấy người còn cần thức ăn nhanh không!”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh hẳn, mấy chục ánh mắt toàn bộ quay sang nhìn tôi.

Lập tức cả người đều không được tự nhiên.

Xấu hổ cười vài cái: “Tôi tới đưa thức ăn nhanh ọi người ...” Nói còn chưa dứt lời, từ phía sau cửa truyền đến âm thanh: “A. A... Một chết đi... Công ty thật không coi chúng ta là người...”

Tôi quay đầu.

Người kia bất ngờ.

“Hoa... sen nhỏ?” Trên mặt của anh ta lộ ra biểu tình kinh ngạc, dùng sức dụi mắt: “Nhất định mắt tôi bị viễn thị rồi!”

Tôi lập tức xoay người bỏ chạy.

Đi qua anh ta, tôi ngửi thấy hương vị của quá khứ.

Một phút sau khi tôi chạy qua anh ta, phía sau rốt cuộc truyền đến tiếng thét chói tai: “Hoa sen nhỏ...”

Tôi ấn thang máy, nôn nóng không chịu nổi.

“Tại sao còn không đi lên...” Người phía sau càng ngày đuổi tới càng gần, lòng tôi như đột quy, đơn giản trực tiếp chạy về phía cầu thang.

Người kia từ phía sau đuổi theo: “Hoa sen nhỏ... Bà đừng chạy... Đừng chạy...”

Nước mắt tôi chảy xuống.

Một khúc quẹo, cánh tay bị anh ta bắt được. Chỉ một giây sau bị anh ta ôm vào trong lòng.

Ngay lập tức tôi gỡ bỏ hết sự phòng bị.

Giọng nói của anh ta đang run rẩy, còn có chất lỏng nóng bỏng rơi xuống cổ tôi.

Anh ta nói: “Hoa sen nhỏ, hoa sen nhỏ, rốt cuộc tìm được bà. Rất nhớ bà... rất nhớ bà!”

Tôi tưởng rằng mình đã quên đi quá khứ cô tịch này, ví dụ như Tả Thừa Tịch vì tôi mà chịu thương tổn, ví dụ như Liên Thực tử vong, ví dụ như, người vĩnh viễn trong lòng tôi Cố Mặc Tu.

Thì ra tất cả mọi thứ tôi nghĩ, chỉ là tự thôi miên chính mình.

Hương vị phát ra trên người Tả Thừa Tịch làm bi thương trong tôi không thể che giấu.

Tả Thừa Tịch đội mũ lưỡi trai, cổ áo cao che đi nửa khuôn mặt. Quay đầu lại, vẻ có lỗi nhìn tôi cười: “Thật xin lỗi...”

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì, dù sao ông đã là người nổi tiếng.”

Anh ta nhìn hồi lâu, sau đó hai tay tiếp cận phủ lên má tôi: “Quá gầy. Liên Lạc, quá gầy! Vì sao bà lại gầy như vậy!”

Tôi cười nhưng không nói.

Anh ta nói tiếp: “Tại sao bà lại im lặng? Liên Lạc, ngày xưa bà không như thế!”

Tôi như cũ cười mà không nói.

Anh ta thở dài: “Xem ra sự kiện năm năm trước đã kích bà không nhỏ!”

Tôi sững sờ.

Anh ta nói: “Tôi biết vì mẹ bà chết nên bà mới rời đi, đúng không?”

Tôi không lên tiếng.

“Năm năm nay tôi thường xuyên suy nghĩ, vì sao bà lại rời đi? Đêm đó anh trai bà tới tìm tôi, tôi mới biết được bà cũng không trở về nơi đó. Sau đó, khi chúng tôi đuổi đến nhà bà thì cảnh sát đã mang bà đi!”

Anh ta dừng lại một chút, lại nói: “Bà đã nhìn thấy gì? Đêm đó?”

Đầu tôi tràn ngập một màu đỏ của máu.

Tôi cười lắc đầu: “Không có gì, đừng hỏi!”

Mắt của anh ta chảy ra sự đau lòng, ôm tôi vào vòng tay mình: “Được, không hỏi, bà cũng đừng suy nghĩ. Cái chuyện bi thương này hoa sen nhỏ của chúng ta không cần suy nghĩ nữa!”

Cái mũi chua xót.

“Bà đi rồi, anh của bà suy sụp trong một thời gian dài! Tìm bà đến mức phát điên.” Anh ta chậm rì rì nhắc tới Cố Mặc Tu.

Tôi ngừng thở.

“Sau đó, đột nhiên có một ngày, anh ta tới tìm chúng tôi, nói rằng muốn cùng chúng tôi lập một ban nhạc. Đàn guitar về sau anh ta mới luyện. Anh ta cũng giỏi thật!”

“Sau đó ba năm trước đây, chúng tôi đang biểu diễn trong quán bar thì được một nhà chế tác trong làng giải trí coi trọng, bây giờ như bà đang chứng kiến, nổi tiếng!”

“Tôi cảm thấy anh bà giống như một đám lửa, đã cháy hết. Đang chờ đợi bà trong năm tháng.”

Trái tim tôi đập thành thịch.

“Anh ấy... Có khỏe không?”

“Tất cả các ca khúc của anh ta đều vì bà mà sáng tác.” Anh ta trả lời câu hỏi.

Tôi gật đầu, che ngực: “Tôi cũng biết!”

Một sự im lặng kéo dài.

Sắc trời dần tối.

Tôi rời khỏi ngực anh ta: “Tôi muốn về nhà.”

“Hiện giờ bà đang ở chỗ nào? Tôi đưa bà về!”

Tôi lắc đầu: “Thói quen kia tôi vẫn giữ lại cho đến bây giờ!”

“Hoa sen nhỏ, bà...” Anh ta hơi hơi ảo não.

Tôi làm bộ như không phát hiện, xoay người rời đi: “Đừng nói cho Cố Mặc Tu biết ông ở chỗ này gặp tôi, nếu ông vẫn còn yêu tôi!”

“Cho dù bà để tôi nói, tôi cũng không bao giờ nói cho anh ta biết!” Giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên quật cường.

Bước chân tôi dừng lại.

“Bởi vì, lần này là tôi gặp được bà trước. Cho nên, tôi sẽ không tiếp tục giống như trước kia dễ dàng bỏ tay bà ra. Năm năm nay, ngày ngày đêm đêm đều nhớ thương bà, hối hận, nếu lúc trước tôi không dễ dàng buông tay, có lẽ bây giờ chúng ta sẽ có một kết thúc khác. Tôi yêu bà, Cố Mặc Tu không thể cho bà, tôi có thể cho bà!”

Tôi cười to.

“Con Vịt, nếu năm năm đó lặp lại lần nữa, tôi vẫn yêu Cố Mặc Tu!”

Anh ta không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ai oán nhìn tôi.

Tôi không đành lòng, nhưng vẫn như cũ phun ra lời nói tàn nhẫn: “Thế giới của tôi và Cố Mặc Tu, không ai có thể đi vào. Cho dù chúng tôi đã xa nhau lâu như vậy!”

“Liên Lạc...”

“Thật xin lỗi! Nếu có thể, xin hãy quên tôi đi. Đừng tới tìm tôi! Hiện giờ tôi tên là Mặc Mặc! Hẹn gặp lại!”

“Tôi có thể tiếp tục yêu bà sao?” Giọng nói của anh ta từ phía sau nhẹ nhàng vang lên.

Tôi không nghe thấy.

Tình nguyện làm một kẻ hèn mọn.

Chẳng hạn như ngẫu nhiên gặp mặt.

Ví dụ như không hạnh phúc.

Không có câu chuyện xưa hạnh phúc.

Thói quen ban đêm chậm rãi làm sạch miệng vết thương.

Nhưng ban đêm tạo thêm miệng vết thương nữa thì sao?

Thế nhưng, ngày vẫn tiếp tục. Cho dù nó đã tiếp cận sự hư thối.

Tôi quên cái ngày mình cùng Tả Thừa Tịch gặp nhau, anh ta đã nói cái gì với tôi, biểu hiện như thế nào.

Dì cho tôi một ngày nghỉ.

Trong lúc rảnh rỗi, nghe nói cạnh công viên có một cây hoa đào. Tôi đi uống một chén rượu.

Đã lâu không có cơ để uống rượu, tửu lượng trở nên rất kém cỏi, một ly đã say.

Sau đó tôi nằm dưới gốc cây đào, ngủ quên

Cảm giác ngủ vô cùng ngọt ngào.

Trong mộng Cổ Mạc Tu đứng giữa một vùng hoa rơi, nhìn tôi cười cười.
Anh nhìn về phía tôi vươn tay: “Tiểu Lạc, nhanh đến đây với anh trai.”
Tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.
Hoa đào rơi xuống người tôi.
Tôi cười cười, lấy chục cánh hoa kẹp vào cuốn sách, sau đó xoay người rời đi.
Tôi cảm thấy mình đã biến thành một con người hết sức dịu dàng.
Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, lại không tìm được mua một bó hoa hạnh phúc.
Màu vàng tươi sáng này, giống như hoa hướng dương, làm người ta khi nhìn vào cảm thấy thật sự hạnh phúc.
Tôi ôm hoa hạnh phúc, chạy về phía đường cái.
Đi khắp các vỉa hè, đi qua những dãy nhà, đi qua ngã tư phồn hoa nọ.
Đi lên cầu vượt, đột nhiên tôi nghĩ đến cái lần gặp ngẫu nhiên năm năm về trước.
Thì ra toàn bộ thế giới đều là bóng dáng Cổ Mạc Tu. Mặc kệ tôi đi đến chỗ nào, từng tế bào đều tự động bật dậy nhắc nhở tôi những thứ có liên quan tới anh.
Cho dù nội tâm tôi bài xích, chỉ là, bóng dáng của anh đã khảm thật sâu vào da thịt tôi, dung nhập máu của tôi, không cần tôi phải cố ý suy nghĩ, chúng nó sẽ tự động tìm kiếm.
Tôi nhắm mắt lại. Từng bước một đi về phía trước.
Tôi đếm tới mười.
Đếm tới mười, anh có thể giống như một vị hoàng tử xuất hiện trước mặt tôi không, giống như trước kia, nhìn tôi cười?
“Một.”
“Hai.”
...
“Mười.”
Tôi không dám mở to mắt.
Sợ thất vọng. Tay của tôi đang run rẩy, ánh mắt ướt át.
Thân thể đột nhiên bị người đụng phải.
Đóa hoa trong tay bay ra ngoài.
Đường đột mở hai mắt.
Một thân ảnh cao lớn đi về phía tôi.
Mũ lưỡi trai trên đầu bị gió thổi tung.
Mái tóc vàng lập tức bay theo gió.
Hoa vàng hạnh phúc rơi lả tả rồi hạ xuống.
Anh nhìn về phía mặt trời, lông mi dài nồng đậm mà ướt át.
Anh bước về phía tôi.
Tôi không hề rời đi.
Thế giới liền dừng lại như vậy.

Sau khi anh quay đầu lại và nhìn thấy tôi.

29. Chương 29: Hành Động Ngọt Ngào

Bài viết của Hoa sen nhỏ.

1.

Tôi và anh đi ra ngoài ăn tối. Anh ăn ớt nướng, tôi ăn cá nướng. Tôi hỏi anh cay hay không cay, anh cười lắc đầu: “Không cay!”. Vì thế tôi đoạt lấy ớt của anh, kết quả cay đến mức nước mắt tôi chảy ra. Thật sáng ngời!

Tôi mắng anh nói dối, anh thực vô tội chớp chớp đôi mắt to: “Thật sự không cay...” Nói xong lại bỏ vào trong miệng một miếng ớt xanh.

Tôi ngồi một chỗ không ăn nữa.

Cố Mặc Tu, vị giác của anh đúng là biến thái đến cuồng!

Thế nhưng từ nay về sau tôi cũng thích ăn ớt cay. Mỗi lần ăn khóe miệng đều tê dại, giống như đang hôn ai đó.

“Ớt thật là một gia vị bá đạo, anh thích. Hương vị của hạnh phúc.” Anh nói.

2.

Tôi cười anh dịu dàng, quả thực chính là hình tượng người đàn ông mẫu mực, chồng hiền cha tốt.

Mỗi lần anh nghe thấy mấy câu này, luôn cười lắc đầu, cái gì cũng không phản bác.

Có một lần sinh nhật Lee, mời rất nhiều bạn học.

Anh mang tôi đến tham gia.

Trong bữa tiệc, một người bạn học của anh không ngừng quán quýt lấy tôi, muốn tôi uống rượu, còn nhân cơ hội KAI tôi đầu!

(KAI -?? *ta chịu*)

MD, tôi đã sẵn sàng bị mang đi thì anh lại tới.

Anh đem chai bia ném vào đầu anh chàng kia, sau đó lạnh lùng nói: “Động dục thì rút ra chỗ khác. Đừng muốn em gái tôi!”

Cố Mặc Tu, em sùng bái anh. Anh là thần tượng của em!

3.

Tôi thật thích bắt nạt khi anh nhút nhát.

Tôi thật thích thừa dịp anh không chú ý, trộm một chút hương.

Sau đó, mặt anh luôn đỏ lên.

Có một lần tôi, anh, còn có Lee cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Lúc về nhà, Lee tiến vào trước.

Sau đó, ở ngoài cửa anh đột nhiên giữ chặt tôi, nhẹ nhàng hôn tôi một chút.

Thì ra anh cũng thật biết chủ động.

4.

Tôi thường xuyên khoe khoang với anh, tôi thật sự có thể uống rượu.

Trên thực tế, chỉ một chai là tôi gục.

Anh luôn mỉm cười, không chọc thủng tôi.

Hiện tại ngẫm lại, kỳ thực cái gì anh cũng biết.

Tên khốn.

5.

Lúc chúng tôi làm tình thì vĩnh viễn đều là mặt đối mặt nhìn lẫn nhau.

Tôi trêu chọc anh: “Anh trai, chúng ta đổi tư thế đi!”

Mặt anh luôn đỏ lên, sau đó lắc đầu: “Anh thích nhìn em như vậy.”

Tôi có thể nói cái gì đây?

Cố Mặc Tu, anh đúng là tên con trai không thú vị!

6.

Tôi cắt tóc cho anh. Anh đau lòng ở một bên thở dài.

Tôi giật nhẹ sợi tóc đã trở nên ngắn cũn, cười hì hì tiến lên trên người anh: “Ai chọc ái phi của trẫm không vui! Nói ra, trẫm đập chết hần!”

Anh trừng tôi liếc mắt một cái, ngón tay sờ tóc tôi như con thoi: “Giống như một tiểu nam sinh!”

Tôi cười càn loạn: “Buổi tối chúng ta yêu nhau thì nhà người cũng đem ta trở thành nam sinh sao? Ha ha ha.”

“Em...” Mặt của anh đỏ lên.

Tôi hôn lên môi anh, hôn lên mắt anh, nỉ non bên tai anh: “Anh trai... Anh đẹp trai quá.”

Anh cười.

Sau đó anh nói với tôi: “Anh muốn em giữ lại mái tóc dài này, em là của anh.”

7.

Anh bị cảm, lúc nói chuyện hết sức vụng về.

Thế nhưng tôi thật sự thích âm thanh như vậy.

Thật đáng yêu, tựa như đứa trẻ con.

Tôi đem đồng thuốc nhét vào lòng bàn tay anh, nói: “Uống đi!”

Miệng của anh run rẩy.

Tôi nhin cười, không nghĩ tới, Cố Mặc Tu, nhìn anh như vậy mà lại sợ uống thuốc! Cười chết người!

Anh rụt rè nhìn tôi: “Nhưng... Không thể... Không cần uống?”

“Có thể!” Tôi cười tùm tùm gật đầu.

“Thật sự?” Anh lập tức ngạc nhiên ngẩng đầu, hỏi tôi. Chỉ một giây sắc mặt liền trở nên khó coi hơn.

Bởi vì tôi lấy từ túi xách ra một ống tiêm cho gia súc, cố ý đặt trước mặt anh, nhẹ nhàng ấn vào mũi kim, sắc nhọn châm chọc chảy ra từng giọt chất lỏng.

“Nếu không uống thuốc, sẽ tiêm!”

Anh sợ tới mức đem viên thuốc cầm trong tay nhét vào trong miệng, ngay cả nước cũng chưa kịp uống. Cuối cùng, còn hoang mang rối loạn rút lui về phía giường: “Ngốc ngốc... Em là đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan sẽ không chơi tiêm chích ...”

Tôi cười...

Sau đó ném ống tiêm xuống, ôm cổ anh.

“Ừm... Anh trai... Anh đã đỡ cảm rồi. Anh như vậy đáng yêu đến chết!”

...

8.

Tôi nói với anh: “Nếu về sau anh không thương em, như vậy em vẫn sẽ đi theo anh. Sống cạnh anh, nhìn anh.”

Sau đó, trong ngày cưới của anh, phóng hỏa đốt cháy phòng cưới của anh.

Anh nói: “Vì sao?”

Tôi nói: “Mặc kệ thế nào, đều muốn có chút quan hệ với anh.”

Tôi chỉ muốn có quan hệ với anh.

Tôi không cần tiếng tăm gì, tôi nhất định phải yên lặng lắng nghe.

Cái chết bí hiểm cũng không quan trọng.

Nếu có thể tôi sẽ tiêu diệt cô dâu của anh.

Anh hôn lên môi tôi: “Tiểu Lạc, yêu em.”

9.

Nghe nói ngày mai tôi có thể nhìn thấy anh.

Giờ phút này tâm tình tôi rất tốt, mỉm cười tươi sáng.

Mỗi lần anh đi làm trở về nhà, việc đầu tiên chính là ôm tôi, không ngừng hôn tôi.

Cho nên bây giờ việc tôi cần làm nhất không phải là chọn quần áo, mà là bảo dưỡng đôi môi thật tốt.

Ha ha ha, em nhớ kỷ lục KISS của chúng ta hình như là hơn hai giờ...

Anh trai, kỳ thực anh rất lợi hại! (đầu óc thật không đứng đắn...)

10.

Tôi lưu trên cổ anh một trái dâu tây.

Ha ha ha.

11.

Tôi đến công ty để đưa cơm trưa cho anh.

Toàn bộ đồng nghiệp của anh đều vây xung quanh. Dùng ánh mắt soi mói vây trên người hai chúng tôi.

Trong mắt của anh nhìn không tới người khác, ánh mắt dịu dàng chỉ thuộc về tôi.

Đang huyền não thì sếp của anh đột nhiên tiến đến hỏi.

“Cô chính là Cố phu nhân?” Ông ta hỏi tôi.

Tôi sửng sốt.

Nửa giây sau, thủ trưởng của anh hy sinh quang vinh.

Anh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Ông chủ... Thật có lỗi, tôi chưa kịp nói với anh, bà xã của tôi chỉ cần nghe thấy ba chữ ‘Cố phu nhân’, thần kinh sẽ hưng phấn dị thường, cao hứng đến mức muốn đánh người!”

Người xung quanh lau mồ hôi: “Cố phu nhân... Tính cách... Thật đúng là đặc biệt!”

Vừa mới dứt lời, toàn thể hy sinh!

12.

Tôi và anh cãi nhau.

Tôi thề, tuyệt đối sẽ không tiếp tục để ý anh nữa.

Ban đầu, anh cũng không để ý tôi.

Ba phút sau, ở trên đường anh cố ý đi từ từ sát vào bờ vai tôi.

Tôi không để ý tới anh.

Mười phút sau, anh giả vờ ho khan, sau đó đi tìm thuốc, còn hỏi tôi: “Thuốc ho ở đâu nhỉ?”

Không cần giả bộ! Tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa!

Ba mươi phút sau, anh làm rất nhiều salad trái cây mà tôi yêu thích, mang đến trước mặt tôi, giờ lên.

Tôi nuốt nước miếng trong miệng! Tôi sẽ không nói chuyện với anh!

Một lát sau, anh đến trước mặt tôi, cúi đầu: “Anh biết sai rồi, chúng ta chơi cùng được không!”

Tôi sẽ không để ý đến anh nữa!

Nửa giờ sau, anh bắt đầu nôn nóng đi tới đi lui trên mặt sàn.

Bỏ nhà đi? Bỏ nhà đi, tôi cũng không để ý đến anh nữa!

Hai giờ sau, anh đột nhiên lấy tay ôm tôi lên trên giường, ngăn chặn tôi: “Anh yêu em, tối nay hai chúng ta không mặc quần áo ngủ cùng nhau nhé.”

Tôi cắn răng, tôi không thèm nói chuyện kiểu biến thái này.

Hai giờ ba phút sau, chúng tôi làm tình.

Hai giờ bốn mươi phút sau.

“Anh trai... Mau chút nữa... Ừm...”

“Ngốc ngốc, anh yêu em...”

“...”

“...”

13.

Thích ngón chân của mình, thật gợi cảm.

Nhưng mà tôi cho rằng, gợi cảm không phải chỉ ở bề ngoài mà còn ở trong ý nghĩ.

Gợi cảm là hơi thở tự nhiên toát ra trong không khí, ví dụ như một ánh mắt, một cái tư thế, thậm chí một cái mỉm cười lơ đãng.

Người đàn ông của tôi cũng rất gợi cảm, diện mạo của anh không phải anh tuấn, mà là mỹ lệ. Bàn tay và đầu anh di chuyển thật gợi cảm, gợi cảm đến biến thái.

Anh có một đôi mắt đen u oán như Địa Trung Hải.

Anh có một mái tóc vàng như Apollo.

Tôi bị anh mê hoặc. Mê đến tận xương tủy.

Bài viết của Cố Mặc Tu.

1.

Hôm nay cùng Ngốc Ngốc đi dạo phố.

Chúng tôi tay nắm tay cùng nhau đi.

Thỉnh thoảng, cô ấy sẽ quay đầu cho tôi một nụ hôn.

Tôi thật hạnh phúc!

Thật sự muốn đem toàn bộ thế giới trao cho cô ấy.

2.

Mỗi lần Ngốc Ngốc tắm rửa xong bước ra, tôi đều bị phun máu mũi vì xúc động.

Tóc dài ẩm ướt ngưng ngừng trượt trên bờ vai, làn da bên ngoài áo choàng tắm tinh tế trắng nõn.

Sau đó cô ấy sẽ ngưng ngừng cười với tôi, lý trí của tôi hoàn toàn không còn.

Vì không muốn bị mất mặt trước mặt cô ấy, mỗi lần đến lúc đó, tôi đều lấy cớ chạy ra ngoài.

Càng về sau, tôi phát hiện ra ngoài cũng không hữu dụng. Vì vậy đứa bé lanh lợi kia nhận ra sự quẫn bách của tôi, luôn vụng trộm khóa cửa lại.

Nếu như vậy...

Tôi đây liền... Hắc hắc hắc hắc. Đem cô ấy ăn, ngay cả xương cốt đều không còn.

3.

Ngốc Ngốc thật sự yêu thích loài hoa hạnh phúc vàng óng này.

Cô ấy thường thường mua một bó lớn ôm vào ngực chạy trên đường cái.

Cô ấy nói, nhìn chúng nó sẽ có cảm giác hạnh phúc.

Kỳ thực tôi muốn nói với cô ấy, mỗi khi tôi nhìn thấy cô ấy, tôi liền cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới này.

4.

Hôm nay, cái tên con trai gọi là Tả Thừa Tịch đến tìm Ngốc Ngốc.

Tôi thật sự khó chịu.

Nhìn bọn họ nói chuyện cười đùa, tôi hận không thể trực tiếp kéo cô ấy về nhà, ném lên giường.

Thế nhưng, nếu tôi làm như thế, Ngốc Ngốc sẽ rất tức giận?

Tốt lắm, tôi nhẫn nhịn!

Sau khi về nhà, tôi cố ý vắn vẹo hỏi cô ấy: “Em... Cùng cái tên Tả Thừa Tịch kia quan hệ rất tốt ...”

Cô ấy gật đầu: “Cũng không tệ lắm!”

Trong lòng tôi ề ề: “Phải không? Trách không được ánh mắt tên kia nhìn em làm anh muốn liều mạng với hắn!”

Ngốc Ngốc sửng sốt một lúc, sau đó đột nhiên cười lên ha hả.

Cô ấy nói: “Anh trai, em ngửi thấy đầy mùi dấm chua. Anh ngửi thấy không?”

Dấm chua?

Tôi ngửi ngửi, lắc đầu: “Không có!”

Cô ấy đi tới vỗ vỗ ngực tôi: “Từ nơi này tỏa ra!”

Tôi đột nhiên hiểu.

Con bé này, cũng dám cười tôi.

Nhưng, nhìn bộ dáng cô ấy cười to thoải mái tôi cũng thật vui vẻ.

Thật hy vọng cô ấy vĩnh viễn vui vẻ như vậy.

Ngốc Ngốc, anh yêu em.

5.

Cùng Ngốc Ngốc ra ngoại ô chơi.

Nơi đó nở đầy hoa hướng dương màu vàng hoàng kim.

Ngốc Ngốc rất vui vẻ, cô ấy khoái hoạt chạy trong cánh đồng hoa hướng dương.

Mái tóc dài màu mật ong theo gió thổi, váy trắng bay lượn thật đáng yêu.

Ngốc Ngốc là một tiểu tiên nữ.

Cô ấy chơi mệt mỏi, ngủ thiếp đi trên bãi cỏ cạnh bụi hoa.

Ngốc Ngốc có lông mi thật xinh đẹp, lấp lánh lấp lánh, so với bướm đêm còn kinh diễm hơn.

Tôi lặng lẽ hôn cô ấy.

6.

Hôm nay công ty nghỉ. Ngốc Ngốc đi làm.

Thật nhàm chán.

Mở sách dạy nấu ăn ra, tôi quyết định làm một bữa tiệc đẹp mắt đặt trước mặt bà xã đại nhân.

7.

Bà xã của tôi là người đẹp nhất thế giới, là người con gái dịu dàng nhất, đáng yêu nhất.

Cô ấy có một mái tóc dài màu mật ong, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo.

Cô ấy cười rộ lên thật từ bi. Tựa như Maria.

Bình thường thoạt nhìn cô ấy thật sự thích tức giận, thật ra cô ấy lại một người hết sức dịu dàng. Tôi từng sử dụng bạo lực với cô ấy, thế nhưng từ đầu tới cuối cô ấy đều không hề trách cứ tôi.

Sau đó cô ấy nói cho tôi biết, khi tôi mất bình tĩnh, cô ấy ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

Chúng tôi ở chung một chỗ, thoạt nhìn là tôi chăm sóc cô ấy, kỳ thực, bà xã luôn khoan dung tôi.

Tôi yêu bà xã của tôi.

Bà xã bà xã, tôi yêu em một ngàn năm.

8.

Ngốc Ngốc có một nhược điểm rất đáng yêu, nếu có người gọi cô ấy là ‘Cố phu nhân’, cô ấy sẽ hưng phấn đánh người.

Tuy rằng sau mỗi lần tôi đều là người thu dọn cục diện rối rắm, không ngừng xin lỗi những người bị cô ấy đánh.

Nhưng trong lòng tôi hết sức ngọt ngào.

Thậm chí còn muốn nói: “Ngốc Ngốc, em đánh những người này thật nhiều thật đau vào.”

Có phải tôi rất biến thái không?

Haizzz... Quả nhiên chỉ cần nghĩ tới những chuyện liên quan tới Ngốc Ngốc, tôi đều không nhịn được sự biến thái của mình.

Ai bảo cô ấy đáng yêu như vậy.

9.

Ngốc Ngốc thật sự vĩ đại.

Cô ấy đánh đàn guitar rất giỏi.

Lúc cô ấy ca hát, thật dịu dàng thật dịu dàng.

Nói như thế nào nhỉ? Giống như thiên sứ vậy.

Thế nhưng, Ngốc Ngốc luôn nói mình không có cánh, không phải thiên sứ.

Tôi khó xử quá.

Tóm lại mặc kệ cô ấy là cái gì, cho dù chỉ là con chó nhỏ cũng tốt, tôi cũng sẽ yêu cô ấy.

Cô ấy chính là cô ấy, không ai có thể thay thế.

10.

Hôm nay Ngốc Ngốc khóc chạy trở về.

Bạn thân của cô ấy, Quang Đầu đã chết.

Tôi nhìn cô ấy khóc, trong lòng còn tồi tệ hơn cô ấy.

Tôi ôm cô ấy, cho cô ấy ấm áp.

Tôi muốn nhẹ nhàng hát để dỗ cô ấy, cho cô ấy một sự an ủi dịu dàng nhất.

Thế nhưng nước mắt của Ngốc ngốc hình như không ngăn được, không ngừng chảy xuống.

Tôi hôn lên nước mắt cô ấy, mặn và chua chát.

Nhìn bộ dáng cô ấy thương tâm, tôi ngấm ngấm hạ quyết định: “Về sau, nhất định anh phải bảo vệ em thật tốt!”

Bà xã, em không cần quá thương tâm. Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em.

Khi em cô đơn hãy dựa vào anh.

30. Chương 30: Công Nguyên 20xx: Giam Cầm

Đôi mắt màu xám bạc. Trong mắt như có một hòn đảo nhỏ.

Thân mật khăng khít, giữa ánh nắng, chúng tôi mặt đối mặt.

Tôi rời xa anh đã lâu rồi. Đối với chúng tôi mà nói đã lâu lắm rồi.

Nếu không, hàng mi hoàn mỹ của anh tại sao lại run rẩy như vậy?

Cố Mặc Tu không nói lời nào, liều mạng ôm lấy tôi.

Tinh thần tôi vẫn chưa thể trở lại như cũ. Không dám hô hấp, không dám nhúc nhích, khiếp sợ nghĩ không muốn đánh thức giấc mơ đẹp này.

Hô hấp của anh quanh quẩn bên tai tôi, mềm nhẹ, kịch liệt, thở dốc.

Chỉ trong nháy mắt, lỗ chân lông trên thân thể cùng các tế bào bị đánh thức mãnh liệt.

Người qua đường dùng gương mặt ngạc nhiên nhìn hình ảnh chúng tôi ôm nhau giữa ánh nắng mặt trời. Ánh mắt kẻ cận Cố Mặc Tu, chảy ra sự kinh ngạc.

Tôi tỉnh táo.

Anh kinh hoảng, đang định nói cái gì, phía sau truyền đến âm thanh răng rắc, cùng với ánh đèn flash rực rỡ.

Cố Mặc Tu thấp giọng mắng: “Shit!” Nói xong liền lôi kéo tay tôi chạy về phía trước.

Chúng tôi giống như lũ chim đang bay loạn, như con thoi trong cái thành phố này.

Xuyên qua lối đi bộ, xông qua đèn đỏ, phóng viên truy đuổi phía sau ngày càng xa dần.

Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước một căn biệt thự.

Cố Mạc Tu cúi gập người kịch liệt thở hổn hển. Mồ hôi dính ướt mái tóc vàng của anh.

Tôi đứng một bên, ánh mắt chặt chẽ khóa trên người anh, dù tôi dùng sức như thế nào, ánh mắt mảy may không di chuyển.

Anh chưa từng liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, nói: “Đi vào!”

Biệt thự của Cố Mạc Tu.

Đáng kinh ngạc là sự gọn gàng. Ga trải giường màu trắng, đồ dùng màu trắng. Giống như trong trí nhớ là một màu trắng.

Cách đây năm năm, một thời gian đáng kể như thế, lại nhìn thấy anh, tôi mới hiểu được, có những người, giống như một bộ phận trong cơ thể mình, nếu mất đi, ngay cả hô hấp đều đau đến mức muốn ngừng lại.

Tôi cúi đầu, nhìn anh cởi giày, đứng dậy, một loạt động tác bình thường, nhưng ở trên người anh, đều hoàn mỹ dị thường.

Cố Mạc Tu so với năm năm trước cao hơn không ít, thể trạng so với thân hình gầy gò trước kia đã cường tráng hơn rất nhiều. Bờ vai rộng lớn, vòng eo nhỏ, hai chân thon dài hữu lực, mái tóc vàng mềm mại hoàn mỹ. Một người con trai hoàn hảo như vậy, đúng là Cố Mạc Tu của tôi sao?

Có vẻ hơn cái gì, lại có vẻ thiếu vắng cái gì!

Nhìn nhìn lại chính mình, gầy yếu lại nghèo túng. Không khỏi thấy đáng buồn.

Anh đi chân trần trên mặt sàn, ngồi xuống: “Lại đây!” Vẫy tay về phía tôi.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, bất động.

Anh không cười, sắc mặt âm trầm: “Lại đây, anh sẽ không lặp lại lần thứ ba!”

Ánh mắt có chút giật mình, Cố Mạc Tu?

Còn chưa chờ tôi trả lời, anh liền vươn đôi tay dài hữu lực kéo tôi lại, ôm vào trong lòng: “Ngốc Ngốc, không gặp anh trai lâu như vậy, em lại dùng loại biểu tình này đối đãi anh sao?”

Khóe miệng của anh có một chút ý cười trào phúng.

Tôi sửng sốt: “Anh trai...”

“Ngốc Ngốc còn nhớ rõ anh trai! Ha ha a.” Anh cúi đầu nở nụ cười, ngón tay lạnh lẽo xoa lên má tôi: “Đã biến mất năm năm... Anh còn tưởng em sớm đã quên rồi!”

Tôi trầm mặc. Không biết nên nói cái gì cho phải.

Cầm đột nhiên bị nắm, hơi hơi đau đớn.

“Nhìn anh!” Anh ra lệnh.

Bị cưỡng chế nâng cầm lên, ánh mắt không tự giác chuẩn xác nhìn vào hai tròng mắt anh.

Ánh mắt lạnh như băng, nhìn không thấy một tia ấm áp.

Tôi nhin không được run run một chút. Ánh mắt này, thuộc về tính cách cuồng loạn của Cố Mạc Tu.

Anh cảm giác được thân thể tôi run run, độ cong của khóe miệng càng ngày càng cao lên: “Sợ hãi... sao?” Ngón tay lướt qua nút thắt ở cổ áo: “Hãy nhìn cho rõ khuôn mặt của con người đã bị phản bội đi!”

Phản bội? Không phải như thế. Em chưa bao giờ phản bội anh.

Lời giải thích định phun ra khỏi miệng, lại lui về, kẹt trong cổ họng, phát không ra tiếng vang.

Chỉ có thể liều mạng lắc đầu, Cố Mạc Tu, anh không cần dùng những lời nói tàn nhẫn như vậy để hình dung em.

“Cho em một cơ hội giải thích.” Anh cười cười, đẩy tôi lên sàn nhà, đè ép xuống: “Vây... Hiện tại bắt đầu luôn đi!”

Trầm mặc.

Anh vẫn cười, chỉ là ý cười càng ngày càng trở nên bi thương.

Anh nói: “Có phải do từ trước anh ôn hòa với em, cho nên, em mới có thể rời xa anh?” Ngón tay chậm rãi cởi cúc áo: “Nói không nên lời sao? Vẫn cảm thấy không có mặt mũi đối mặt với anh sao? Quả nhiên là như vậy rồi!”

Tôi không hé răng. Thời gian dài im lặng như vậy giống như trái tim đã phân cách của chúng tôi.

Tôi là người yếu đuối. Cái người kêu to hô to, ăn nói thô lỗ – Liên Lạc trước đây đã sớm bị năm năm sống trong tưởng niệm nghiền thành vũng bùn.

Quần áo rơi xuống.

Mắt của anh lộ ra tia đói khát, liếm liếm đôi môi hấp dẫn, chậm rãi nghiêng về phía tôi: “Vì sao phải rời xa anh? Chán ghét anh như vậy sao? Vì sao phải rời khỏi anh?” Anh không ngừng lặp lại câu hỏi, hôn xuống tàn sát bờ môi.

Đây là một cái hôn dài, lâu mà táo bạo.

Mang theo mùi vị trừng phạt.

Trên ngón tay của anh, hai cái nhẫn sáng rực như đang cười nhạo.

“Không có ý định phản kháng sao?” Anh dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt giấu không được sự châm chọc.

Tôi biết, sự châm chọc của Cố Mặc Tu chỉ là hình thức tự bảo vệ mình.

Nhất định anh tưởng rằng, tôi rời anh đi năm năm, là do chán ghét anh. Không cần anh.

Chân tướng là một con thú nhỏ đáng yêu, bị người vứt bỏ.

Nói như thế nào đây, thời gian này, ngay cả khi Cố Mặc Tu muốn tổn thương tôi, tôi đều cảm thấy thật đáng yêu, muốn đưa anh vào tử cung để yêu thương.

Cánh tay xuyên qua ngực anh, chăm chú ôm anh vào ngực: “Anh trai...”

Anh hơi hơi sững sốt một chút, im lặng.

Im lặng, để thế giới trở nên u ám.

Tôi là một kẻ độc tài bi thương.

Đích xác, tôi luôn là người cai trị Cố Mặc Tu. Nói cái gì thương anh rồi lại chính mình rời đi, kỳ thực đơn giản là do bản thân yếu đuối, nhất gan, sợ một ngày bị thương tổn.

Thời gian năm năm hoang phí tất cả sự sắc sảo tôi có.

Một giây gặp lại anh, đột nhiên tôi hiểu được: A, thì ra tôi vẫn muốn con người này!

Toàn thế giới cũng biết tôi luôn nghĩ đến anh, toàn thế giới cũng biết tôi – Liên Lạc, người yêu nhất chính là anh!

Nhưng tại sao lúc trước phải rời xa anh? (sợ bị thương tổn?)

Hiện tại, không bao giờ muốn trốn chạy nữa. Không bao giờ muốn buông tay anh ra nữa. (làm như vậy có thể chứ!)

Chỉ cần thương anh, cái gì cũng không muốn trông nom. Không cần nhìn người khác, chỉ nhìn anh. Như vậy không dễ dàng sao? Vì sao bây giờ mới tỉnh ngộ?

Cố Mặc Tu, xin hãy dùng nhiệt độ cơ thể bao vây lấy em. Đừng giống như tảng băng làm em thấy lạnh, mặc dù mùa đông sắp sửa đến rồi.

Tôi liếm liếm môi, thân thể dần dần mềm mại, mang theo một thứ khát vọng đau đớn, thân thể quen thuộc cùng anh dây dưa.

Không ngừng giao hoan, cho đến khi kiệt sức, quên đi sự chuyển hóa của thời gian cùng không gian, lần lượt thay đổi.

Cánh tay lộ ra, vết sẹo dài của anh nổi lên vắt ngang mạch máu có phần mờ đi. Trí nhớ về nó không hề mờ đi theo năm tháng trưởng thành.

Cố Mặc Tu cố chấp muốn dùng xiềng xích khóa tôi lại.

Anh nói: “Anh không thể thả em lần nữa, nếu em muốn đi, trước tiên hãy giết anh. Nếu không, tuyệt đối em sẽ không có cơ hội tiếp tục rời đi!”

Đối với sự tùy hứng của anh, tôi chỉ có thể cười sùng sịnh, để mặc anh làm.

Anh nâng cằm tôi lên, hoài nghi nhìn tôi: “Không phản kháng, cũng không tức giận! Thậm chí còn chủ động đón nhận nói đùa theo anh! Nói, có phải em lại nghĩ ra chủ ý gì khác để rời đi?” Dừng một chút, khuôn mặt mi lệ chảy ra sự thù địch, răng rắc một tiếng đóng ổ khóa lại: “Thu hồi bộ dạng của em đi, đừng mong mê hoặc anh, để cho anh thả em ra! Anh sẽ không bao giờ làm thế, không mắc mưu đến lần thứ ba!”

Tôi cười cười: “Anh trai, tình yêu là một loại xiềng xích ngọt ngào!”

Anh sửng sốt.

Tôi nói tiếp: “Em sẽ không rời xa anh nữa đâu.”

Anh cười, cười to gấp đôi: “Liên Lạc, em thật sự khôi hài... Năm đó, cũng là những lời này, không biết em đã nói bao nhiêu lần, thế nhưng, em thực hiện được sao? Lừa gạt anh, chơi như vậy rất thú vị sao?”

Tôi không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Chỉ là tham lam nhìn mặt của anh, cái khuôn mặt làm tôi mong nhớ suốt năm năm. Tôi tưởng niệm anh đến cỡ nào đây? Trái tim đang rung động đã nói cho tôi tất cả.

Anh ôm lấy tôi: “Nói cho anh biết, buổi đêm năm năm trước, có phải em đã nhìn thấy cái gì? Ừm? Đó mới là lý do chính khiến em bỏ đi đúng không?”

Tôi giật mình!

“Cố Kỳ Ngôn giết chết Liên Thực, em cũng biết phải không?” Anh đứng lên, đi đến cạnh bàn, lấy một bông hoa hồng đỏ tươi từ bình hoa, cười lạnh: “Cố Kỳ Ngôn bị xử bắn rồi!”

Kết cục này, tôi đã sớm biết.

Chẳng qua nói như vậy, từ miệng Cố Mặc Tu nói ra, như cũ có chút không thể chấp nhận được.

Anh từng là một thiếu niên sạch sẽ ôn hòa, giờ phút này, nói những lời này với giọng điệu hờ hững, giống như đang bàn luận về chuyện thời tiết.

Đáng nói, cần gì phải canh cánh trong lòng nữa, vào đêm giáng sinh đó, Cố Mặc Tu đã sớm sa đoạ cùng tôi. Không phải sao?

Ai cũng có thể tốt. Sinh ra, chết đi. Địa ngục, cũng phải cùng với anh.

“Bây giờ chúng ta không có bất kỳ thứ gì cản trở!” Hoa hồng trong tay bị bóp nát, đóa hoa phiêu lãng rơi xuống: “Nếu em còn rời xa anh, anh sẽ giết em!”

Chất lỏng đỏ tươi, hai mắt đỏ ngầu, biểu tình của dã thú.

Tôi khóc.

Đây là do tôi tạo nghiệt.

Kéo lê xiềng xích, đi đến bên cạnh anh, ôm lấy chân anh: “Em thề, em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa! Em thề, em thề!”

Anh đem tôi ôm lên trên giường: “Lời thề không thể tin tưởng, chỉ có thời gian mới là thiết thực nhất! Anh sẽ dùng phần đời còn lại của mình, chăm chú nhìn theo em, xem em thực hiện lời thề như thế nào!”

“Anh trai...”

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta không còn như quá khứ nữa. Em không phải em gái anh, anh cũng không phải anh trai em.” Anh nói.

“Anh trai...”

“Gọi anh là Cố Mặc Tu.” Anh ra lệnh.

Tôi chần chờ, sau một lúc kêu: “Cố Mặc Tu.”

Anh vừa lòng gật đầu, thân thể cúi xuống, dây dưa, dây dưa.

Tựa như hai sợi tơ không có đầu, chăm chú quấn quanh cùng một chỗ.

Tôi nghĩ muốn đến công ty anh. Luôn luôn, dù đi xa như thế nào cũng không thể không nghĩ đến anh được. Cho dù tương hỗ thương tổn nhau cũng tốt.

Chúng tôi không thể rời xa.

Cảm giác này. Giống như hơi nước hoa bị mất đi.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại người bên cạnh sớm không còn ở đây.

Tôi hoài nghi, đó là một giấc mơ hoa lệ đến cực điểm, vương tử mang theo cô bé lọ lem thoát khỏi huyền ảo.

Thế nhưng, xiềng xích trên tay chân làm thực tế trở nên rõ ràng.

Khóe miệng tôi nhếch lên, vuốt ve chần bên người.

Thật tốt, mặt trên có mùi của Cố Mặc Tu.

“Tỉnh?” Người con trai to lớn khoác áo choàng tắm đẩy cửa mà vào, thân hình hoàn mỹ tựa như một vị thần.

Tôi đỏ mặt gật đầu.

Anh cười nhẹ, đi tới, nâng cằm tôi lên: “Em đang đỏ mặt?”

“Không có!” Tôi quát cường.

“Anh thích cách em đỏ mặt, điều này làm anh thấy hứng thú!” Anh tiến đến bên tai tôi, nhẹ nhàng cắn một cái.

Thân thể khẽ run.

Anh cười xấu xa, buông tôi ra: “Tối hôm qua thấy như thế nào? Biểu hiện của anh, em vừa lòng không?”

Mặt của tôi càng đỏ hơn: “Anh nói bậy bạ gì đó...”

“Tối hôm qua em cũng thật nhiệt tình...” Anh đứng lên, lấy chìa khóa trong ngăn kéo ra, cởi bỏ xiềng xích trên chân tay tôi: “Tại sao, chẳng lẽ năm năm nay chưa có người đàn ông nào cho em ăn no sao?”

Nhìn lời nói như không hề để ý, thật sự trong đó chứa đựng đầy sự bất an.

Tôi dung túng cười cười: “Không có, quả nhiên hương vị của ông xã vẫn tốt nhất!”

Bờ vai của anh hơi hơi cứng ngắc, rồi sau đó, nâng mặt tôi lên: “Xem ra chúng ta nghĩ như nhau, tuy rằng bây giờ em gây như vậy, nhưng có thể thỏa mãn khẩu vị của anh, vĩnh viễn chỉ có mình em!” Đi tới ôm lấy tôi: “Cho nên, làm sao anh có thể thả người thế này ra đây? Em nói đúng không?”

Đi vào phòng tắm, cẩn thận thay tôi chà lau dấu vết hôm qua lưu lại.

Hơi nước mịt mờ, mắt của anh dần dần ngưng tụ một tầng sương mù: “Ngốc Ngốc, em vẫn đẹp như thế... Tựa như thiên sứ.”

Những lời này, rất quen thuộc.

Tôi từng dùng những câu nói sùng bái như vậy để ca ngợi Cố Mặc Tu.

Tắm xong, anh lại khóa tôi lại một lần nữa, chiều dài xiềng xích chỉ đủ đến phòng vệ sinh.

“Anh thích bộ dáng dịu ngoan của em, nó khiến cho anh an tâm!” Anh ôm tôi, cọ vào cổ tôi.

Tôi vuốt ve lưng anh.

Tương lai quá xa. Hạnh phúc quá xa. Khó tránh có cảm giác không an toàn. Không có cách nào. Trải qua công việc bẽ bộn như vậy. Yêu cùng ly tán. Thất bại. Lựa chọn. Tất cả chúng tôi nên trưởng thành. Luôn cần chịu trách nhiệm về những việc mình đang làm.

Chuông cửa vang lên.

“Đừng để ý nó!” Anh rầu rĩ nói.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười: “Em sẽ không chạy, đi xem là ai, có lẽ là chuyện quan trọng gì đó!”

Chuông cửa càng ngày càng khẩn cấp.

Anh tức giận đứng lên, đem chăn gói tôi thật kỹ lưỡng, vỗ vỗ đầu tôi: “Ngoan, ở trong phòng chờ. Anh đi một chút sẽ trở lại!”

Tôi gật đầu: “Vâng.”

Cuốn lui vào trong chăn, nghe thấy âm thanh cửa ngoài bị mở ra.

Tiếng con trai quen thuộc truyền đến.

“A Tu, rốt cuộc cậu đang làm cái gì!” Phấn nộ chỉ ngón tay lên trách cứ, cùng với âm thanh té rớt.

Là Lee? Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

“Làm sao vậy?” Âm thanh lười biếng của Cố Mặc Tu truyền đến.

“Cậu tự xem đi, trên các mặt báo! Tiêu điểm BAD BLOOD: BLOOD cùng cô gái A ở trên cầu vượt nhiệt tình ôm nhau...” Âm thanh của Lee có vẻ rất tức giận.

Im lặng, truyền đến âm thanh rơi xuống.

Lòng khẩn trương co rút.

“Không chụp đến mặt là tốt rồi!” Cố Mặc Tu nói.

“Cái gì? Thái độ của cậu đây là gì! A Tu, tôi biết khi em gái cậu đi, cậu rất khó chịu, thế nhưng mọi thứ đã qua lâu rồi, sao cậu vẫn không thể buông tay được? Mỗi ngày dần dần như củ hành, rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Lee, hôm nay anh tới để giáo huấn tôi à?” Tiếng nói của Cố Mặc Tu rõ ràng không vui.

“Cậu...” Lee chán nản, sau một lúc, bất đắc dĩ nói: “Công ty muốn dấn dọ cậu một chút, ngày hôm qua mở đầu buổi hòa nhạc, đột nhiên cậu biến mất không có nguyên nhân. Cậu có biết, chuyện này làm công ty chịu bao nhiêu tổn thất không! Thân là người đại diện, tôi, gặp được nghệ sĩ như cậu, thật sự là hồng cả tám đời!”

“Anh có thể lựa chọn từ chức!” Cố Mặc Tu nói.

“Cậu...” Lee chán nản: “Quên đi quên đi, tôi không muốn so đo cùng cái người vô tâm như cậu nữa!”

“Tôi sẽ quay về giải thích, hiện tại, không có việc gì chứ? Anh có thể đi được chưa?”

“Được, tôi đi! Nhưng mà nên nhớ sáng mai có buổi họp báo, sẽ chiêu đãi ký giả, buổi chiều có hai tiết mục phỏng vấn, một quảng cáo. Nhớ đến đúng giờ, đừng chơi trò biến mất lần nữa!”

“No problems!”

Âm thanh mở cửa.

“A Tu, cậu thật sự thay đổi rất nhiều.”

“Con người luôn phải thay đổi!”

Lee thở dài: “Cậu nên tự giải quyết cho tốt đi.”

“Bang!” Âm thanh đóng cửa.

Tôi có một chút kinh ngạc.

Lee nói đúng, Cố Mặc Tu đích xác thay đổi rất nhiều.

Tôi không có đủ tư cách để chỉ trích.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Tôi vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, không phát ra tiếng.

Tầm mắt nóng rực, cho dù nhắm mắt lại, cũng có thể cảm nhận được.

Anh sờ sờ trán tôi, giúp tôi quán chấn kỹ lưỡng: “Anh phải đến công ty một chuyến. Có lẽ tối nay mới trở về. Đồ ăn người giúp việc sẽ đúng giờ đưa lên cho em. Nhảm chán có thể xem TV.”

“Anh từng ruồng bỏ em, nhưng em đã trả lại anh gấp mười lần. Cho nên, chúng ta bình đẳng!” Anh hôn hôn lên trán tôi: “Chào buổi sáng, công chúa của anh!”

Chính là hai bàn tay này, đi qua năm tháng, vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của tôi, dịu dàng vuốt ve trán tôi, lặp đi lặp lại động tác thiện lương.

Trong lòng ấm áp, ngay cả tay chân mang theo xiềng xích cũng trở nên ấm áp.

Về sau, là hy vọng, hay là hủy diệt, không tiếp tục nghĩ nhiều.

Tôi cũng chỉ chờ đợi kết cục. Mọi chuyện đã bất lực rồi.

31. Chương 31: Công Nguyên 20xx: Ràng Buộc

Liên Thực nói: “Hai con người cực đoan ở chung một chỗ, cuối cùng cũng phải chia tay. Chỉ chờ đợi đến khi nào tìm được một người khác để thay thế.”

Bà ta tự mình cấp cho con gái một kết cục đã được báo trước.

Thế nhưng tôi không nghĩ như vậy.

Tuy tôi không tin tưởng vào nghị lực của bản thân, thường xuyên vì tịch mịch mà không cam lòng, thường xuyên ghen tị hạnh phúc của người khác. Thế nhưng tôi không bao giờ suy nghĩ tiêu cực như vậy.

Vẫn luôn luyến tiếc anh.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh. Xương ngón tay hoàn mỹ. Bờ vai rắn chắc. Ngũ quan rõ nét...

Tôi luôn tưởng niệm. Trong năm năm.

Cách xa nhau lâu như vậy, phải chăng cái ôm đã không còn như xưa.

Chỉ là...

Trước đó. Tôi kiên định sẽ không bao giờ nói với người khác biết quyết định của bản thân. Tôi đã phản bội chính mình.

Thẹn với cuộc sống. Bây giờ tôi muốn chuyên tâm đi tìm đáp án. Trước khi thực hiện. Không thể dễ dàng inh một đáp án sẵn có.

Nằm trên giường, cầm lấy cuốn tạp chí ở đầu giường lật xem.

Thật im lặng, lòng yên tĩnh như nước, không có sóng gợn.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chạm xuống sàn nhà, chiếu vào trong phòng, phủ một màu vàng ấm áp.

Cố Mạc Tu đến công ty.

Người giúp việc mang đồ ăn lên.

Là một dì thân thiện. Thấy bộ dáng của tôi, hơi hơi kinh ngạc, cười ôn hòa: “Tiểu thư, chắc cô là người yêu của tiên sinh?”

Tôi cười cười gật đầu.

Bà đưa thức ăn trên tay cho tôi, nói: “Có một đêm tôi đem quần áo đã là xong vào phòng của tiên sinh, vừa lúc nhìn thấy cậu ấy đang cầm ảnh chụp của cô khóc!”

Tôi sửng sốt.

Bà ta lại nói: “Lúc ấy tôi rất sợ hãi! Tiên sinh khi ở bên ngoài, luôn mang một diện mạo không thể phá vỡ, đêm đó nhìn bộ dạng cậu ấy khóc, ừm... Nói như thế nào đây? Tựa như mất đi bảo bối trân quý vậy!”

Đôi mắt của tôi hơi hơi ướt át.

Tôi hỏi: “Dì à, dì ở đây bao lâu rồi?”

Bà ta ngẫm lại: “Ba năm rồi!”

“Vậy dì có thể nói cho tôi biết vài chuyện về Cố Mạc Tu mấy năm nay được không?”

Bà ta cười gật đầu: “Có thể!”

Mở hộp đựng thức ăn ra, nhét đồ ăn vào tay tôi: “Lúc tôi nhìn thấy tiên sinh quên luôn hô hấp! Ai da, thật là một thanh niên hoàn mỹ! Không chỉ hát hay, đối xử với mọi người cũng rất tốt. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Cảm giác cậu ấy luôn bị thương! Nói chuyện nhàn nhạt, tươi cười nhàn nhạt, nhưng chỉ làm cho người khác cảm thấy đau lòng! Khi đó, mỗi buổi tối tôi đều có thể nghe thấy tiên sinh ở trong phòng khóc một mình!”

“Tôi làm cho cậu ấy ba năm, vẫn luôn coi cậu ấy là con cái để đối đãi! Có đôi khi thấy cậu ấy cầm dao thương tổn chính mình, thật sự không thể không thương tâm được!”

“Khi đó, tôi thường suy nghĩ, nhất định cậu ấy đã từng có một quá khứ đau buồn! Mãi đến đêm đó, thấy ảnh chụp của cô, tôi mới hiểu được, a, thì ra tiên sinh vì người yêu mà khóc!”

“Có lần tôi đã từng nghĩ cô đã chết! Sau đó nói bóng nói gió hỏi tiên sinh một chút! Nhưng cậu ấy nói, cô không chết, chỉ là không tìm thấy!”

“Nhưng...” Bà ta kéo dài âm cuối, sau đó cười cực kỳ hiền lành: “Hiện tại mọi thứ đều tốt đẹp!”

“Trời?” Tôi khó hiểu.

“Chắc hẳn cô không biết, sáng nay, bộ dáng tiên sinh ở trong phòng bếp làm bữa sáng, miệng khê ngân nga giai điệu, cái loại biểu tình dịu dàng này, từ trước đến nay, trong ba năm, lần đầu tiên tôi nhìn thấy! Lúc ấy tôi liền nghĩ, chẳng lẽ tiên sinh đã tìm thấy cô? Hiện tại xem ra, quả đúng như thế! Ha ha a!”

Tôi cười ngọt ngào.

Cố Mạc Tu vui vẻ là tốt rồi. Ngay cả khi đứng trước mặt tôi mang một dáng điệu mạnh mẽ, ngụy trang vẫn là ngụy trang.

“Tiểu thư, tiên sinh đối với cô như vậy...” Bà ta chỉ chỉ vào xiềng xích trên tay chân tôi, có chút xấu hổ: “Cô sẽ không trách cậu ấy chứ?”

Tôi lắc đầu.

Bà ta cầm lấy tay tôi, nói: “Nhất định cậu ấy đang sợ hãi, cho nên đối đãi với cô như thế! Tôi nghĩ không bao lâu sau, chờ đến khi cậu ấy an tâm, sẽ không làm như vậy nữa!”

Tôi nói: “Tôi biết, tôi không trách anh ấy, cho dù anh ấy có đem tôi khóa lại cả đời, tôi cũng không trách anh ấy!”

Bà ấy vui mừng cúi đầu: “Người trẻ tuổi, làm chuyện gì cũng oanh oanh liệt liệt như vậy. Chờ đến khi lớn tuổi hơn, cái gì cũng sẽ lạnh nhạt, phát hiện ra, kỳ thực lúc trước những thứ được coi là khúc mắc, mâu thuẫn, sẽ không cần cố ý làm nó trở nên rối rắm. Mọi thứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi! Hai người nếu như đều biết quý trọng lẫn nhau. Không thể quá cứng đầu...”

Tôi quay lại cầm tay bà ta: “Dì à, cảm ơn dì. Tôi sẽ không bao giờ rời xa anh ấy!”

Tôi nghĩ, chắc hẳn biểu tình của tôi giờ phút này đầy quật cường mà hữu lực.

Muốn trở nên kiên cường, chỉ vì anh.

Trời tối. Mở TV ra.

Cổ Mạc Tu trên màn hình, đang được phỏng vấn trong một chương trình truyền hình.

Anh mệt mỏi dựa vào ghế sofa, biểu tình hờ hững.

Người chủ trì hỏi: “BLOOD, nghe nói ngày hôm qua bỗng nhiên anh hủy bỏ toàn bộ kế hoạch biểu diễn là vì một người con gái, có phải không?”

Cổ Mạc Tu lắc đầu: “Cũng không hoàn toàn như thế!”

“Trên báo nói, có người thấy anh cùng một cô gái trẻ tuổi ôm hôn trên cầu vượt, xin hỏi tin tức này có phải chỉ là lời đồn đại không?”

Anh nhíu mày: “Nếu thật thì sao, nếu giả thì sao?”

Người chủ trì có chút xấu hổ.

Con Vịt lấy đi sự chú ý: “Mấy tin trên báo đều là bịa đặt. Ảnh chụp kia cũng chỉ là hình thức PS hơi quá. Buổi chiều hôm qua BLOOD vì thân thể không khỏe nên ở trong bệnh viện trị liệu, cho nên tạm thời hủy bỏ buổi biểu diễn, thật sự không có quan hệ với bất kỳ cô gái nào.”

Người chủ trì ho khan: “Khụ khụ khụ... Là như thế sao...” Sau đó chuyển hướng về phía người xem: “Bây giờ, BAD BLOOD sẽ mang đến cho chúng ta ca khúc mở đầu album của họ ‘Ràng Buộc’, hãy cùng vỗ tay hoan nghênh họ.”

Âm nhạc kịch liệt nổi lên.

Người con trai mang cặp kính áp tròng xanh lam, hai mắt khẽ nhếch mở ra, âm thanh lạnh lùng, hút lòng người nghe.

Không biết khi nào thì cảm giác được nhịp đập của trái tim.

Vẫn chấp nhất truy đuổi giấc mơ đồng dạng

Mặc dù chỉ một giây sau tôi không thể sống sót

Nếu đem chúng ta tách ra như lời nói

Hơn bất cứ người nào đều mơ tưởng em

Hơn bất cứ người nào đều mơ ước ôm chặt lấy em

Hiện tại lại chỉ có thể đem tay bẻ gãy

Hung hăng ném vào bức tường cứng rắn
Em có nghĩ cần thử sức mạnh của sự ràng buộc này
Mặc kệ thời gian xói mòn thế nào cũng sẽ không thay đổi
Mặc kệ làm gì cũng không thể khép lại
Này giọt máu tươi trên ngực
Vĩnh viễn chỉ vương bạn mỗi em
Vĩnh viễn chỉ bảo vệ một mình em
Vọng tưởng tách khỏi tôi, thoát khỏi bức tường này
Bao lâu nhất định tôi sẽ đem ra nghiền nát
Em có nghĩ cần thử sức mạnh của sự ràng buộc này
Hai người cho dù tìm đến cái chết cũng sẽ không thay đổi
Em muốn làm tôi tổn thương, tôi sẽ tự phá hủy cơ thể này
Khao khát mãnh liệt tưởng niệm.

- Ràng Buộc -

Nhìn Cố Mạc Tu chói mắt trên màn hình, lòng có tự hào, có mất mát, có hoài niệm.

Âm nhạc, lý tưởng... sao?

Nghiêng đầu, mặt trời xuống núi, trời tối, bỏ câu từ trên bầu trời đáp cánh xuống mặt đất.

Lúc tỉnh lại, đã vào đêm.

Bên giường trống trơn.

Có chút mất mát, tại sao anh vẫn chưa trở về?

Khát nước, rời giường rót nước.

Đột nhiên thân thể bị người ở phía sau lưng ôm lấy.

Mùi rượu lập tức sộc đến.

Tôi giật mình, mãnh liệt đẩy người nọ ra: “Ai?”

“Là anh!” Anh trầm giọng.

Bật đèn lên, thì ra là Cố Mạc Tu.

Ánh mắt chạm đến anh, hét rầm lên: “Anh... Anh... Tại sao anh lại bị thương?”

Nói xong, lại thấy ngu xuẩn.

Cánh tay của anh đầy loại vết thương to, nhỏ khác nhau, một vùng thâm quầng có thể thấy rõ trên cánh tay trắng.

Anh đau thương nhìn tôi.

Tôi nuốt nước miếng, bắt buộc mình không được sợ hãi, tay chân luống cuống lục lọi, sau khi tìm được thuốc bôi, đi qua muốn thay anh băng bó.

Nhưng anh lại đẩy tôi ra, lạnh lùng nói: “Không cần lo cho anh!”

Tôi không để ý tới anh, ngồi xổm xuống cường chế bắt lấy tay anh, rửa sạch miệng vết thương.

Màu đỏ tươi, màu đỏ tươi.

Đầu tôi có chút mê muội.

Cái đêm năm năm trước, đối với màu đỏ tươi tôi bắt đầu có ác cảm muốn bài xích. Chỉ cần vừa thấy, đầu sẽ choáng váng.

Đột nhiên cảm bị anh nắm lấy, mặt bắt buộc bị nâng lên: “Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì? Tại sao lại im lặng như vậy? Rốt cuộc đang nghĩ làm cái gì?”

Khăn trải bàn cùng bình hoa bị lật đổ, rơi xuống mặt đất, rầm một tiếng, nát vụn!

Tôi im lặng nhìn, không hề tránh né ánh mắt của anh: “Anh bị thương! Có chuyện gì cũng nên băng bó vết thương xong hẵng bàn bạc!”

Nói rồi, rời khỏi tay anh, thay anh băng bó.

Thân thể đột nhiên bị anh đẩy, ngã ngửa ra sau, bàn tay bị ấn xuống, mảnh vỡ thủy tinh cắm sâu vào da thịt.

Đau đến mức thét lớn một tiếng, tay lạng lẽ rời đi. Không muốn để anh nhìn thấy.

“Anh giận em, khó chịu em, tra tấn em như thế nào, muốn trút giận kiểu gì cũng được. Chỉ cần anh đừng đối đãi với mình như vậy!” Tôi lại gần ôm anh vào ngực: “Cố Mạc Tu, anh đừng thương tổn chính mình.”

Anh cười lạnh: “Anh thương tổn chính mình thì sao? Đối với em mà nói dù gì cũng không quan trọng, không phải sao?”

Tôi thở dài, chỉ chỉ vào ngực: “Anh thương tổn chính mình, chỗ này của em rất khó chịu!”

Lời nói này thật quen thuộc, thật lòng, chỉ để nói với nhau.

Anh ngẩn người, lập tức trào phúng: “Khó chịu... sao?” Đẩy tôi ra, đứng lên, nhìn thẳng vào tôi, ngón tay sờ khuôn mặt tôi: “Anh sẽ an ủi em... như thế nào?”

Tôi cười cười.

Động tác nhẹ nhàng thế này, thay àn khởi đầu của sự trừng phạt.

Cố Mạc Tu đọc quyền trừng phạt.

Về mặt của anh càng ngày càng thô bạo, đẩy tôi vào giường: “Vì sao lại cười? Em không sợ sao? Nói cho anh biết, em sợ hãi anh!”

Tôi ôm lấy anh, hôn lên trán anh: “Anh à, sợ hãi không thể làm cho người khác thần phục. Cho dù anh không thô bạo như vậy, em vẫn yêu anh.”

Về mặt của anh lập tức cứng đờ.

Cấn bờ môi tái nhợt, gắt gao nhìn tôi chằm chằm.

Tôi vươn tay nhẹ nhàng chạm vào khóe môi anh: “Không cần cắn, sẽ bị thương!”

Sắc mặt của anh càng thêm khó coi.

“Em rất nhớ anh! Năm năm nay.” Tôi chân thành nhìn anh.

Anh trầm mặc.

“Em tin tưởng nhất định anh sẽ không vì sự tưởng niệm của em mà khinh bỉ em. Anh luôn là người hiểu rõ em nhất. Tự nhiên sẽ hiểu được.”

Bởi vì anh chính là anh...

Trên thế giới này chỉ có một người duy nhất. Người duy nhất tôi yêu.

Khóe môi anh gợi lên: “Nếu anh khinh bỉ em thì sao?”

Tôi lắc đầu: “Anh sẽ không.”

Về mặt anh nhất thời mềm mại xuống, mọi sự phòng bị cùng nguy trang trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ.

Sau đó, chất lỏng ấm áp theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Anh vùi đầu vào lòng tôi: “Em sẽ yêu anh sao? Em sẽ luôn yêu anh sao? Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao? Em sẽ không bao giờ rời đi nữa, đúng không?”

Tôi kiên định gặt đầu một cái, nhẹ nhàng vỗ lưng anh: “Cố Mạc Tu, em sẽ không rời xa anh. Sẽ không!”

Anh không tiếng động mà khóc, nước mắt trong suốt vẫn mi lệ như vậy. Biểu tình yếu ớt lại mềm mại, giống như thiếu niên dịu dàng năm xưa.

Anh nói: “Tiểu Lạc, em cười thật từ bi.” Sau đó hôn tôi: “Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, chỉ có em mới đủ khả năng cứu vớt anh, chỉ có em... Maria của anh!”

Tôi rất khó chịu.

Loại cảm xúc này, giống như một người bị cắt đi khối gan trong cơ thể, đau đớn lại hư không.

Loại yêu này làm tôi hiểu được, tình yêu làm cho người dịu dàng hơn. Nhiều khi chúng ta chỉ cần một nụ cười là có thể tiến thêm một bậc thang.

Sáng sớm tỉnh lại, thấy Cố Mạc Tu bên người.

Anh nằm nghiêng, một tay chống cằm, mái tóc vàng rủ xuống, xinh đẹp quyến rũ. Thân thể trang nhã trong sạch, khóe miệng mang theo đường cong ôn hòa. Vẻ mặt nhu hòa nhìn tôi.

Thấy tôi tỉnh lại, lập tức thu hồi sự tươi cười, thần sắc lạnh nhạt: “Tĩnh!”

Tôi còn chưa thưởng thức hết sự ôn nhu tuyệt sắc của anh, đã bị biểu tình lạnh như băng của anh làm cho ngạc nhiên đến mức ngây người.

Sau một lúc, lấy lại tinh thần, giơ ngón tay cái lên: “Bộ mặt này trở nên... Chắc chắn... Giống ông chủ lớn!”

Mặt anh đỏ lên, đẩy tôi ra: “Nói hươu nói vượn cái gì!”

Tôi cười hì hì: “Em có thể gọi anh trai không?”

“Không được!”

“Vì sao?”

Anh cười lạnh, trở mình ngăn chặn cơ thể của tôi: “Có muốn anh lặp lại câu nói ngày ấy một lần nữa không?”

Tôi sửng sốt.

Vì cái gì? Vì sao vẫn là cái dạng này? Chẳng lẽ rốt cuộc không thể trở lại như xưa sao?

Không khỏi cảm thấy phiền muộn, mãnh liệt đẩy anh ra.

Vẻ mặt của anh trầm xuống.

Tôi vội vàng giải thích: “Em... Anh... Em... Anh vừa đề lên tay em!”

Anh im lặng, khép hờ hai mắt chảy ra sự tức giận.

Tôi giơ tay trái bị thương lên: “Anh xem, bị thương!”

Anh lập tức bắt được tay tôi: “Sao lại thành thế này?”

Tôi cười khờ khạo: “Còn không phải do người nào đó ngày hôm qua làm ra!”

Anh nhìn đồng thủy tinh vỡ trên mặt đất, lập tức rõ ràng, áy náy cúi đầu: “Thật sự... Không...”

Tôi vĩnh tại.

“...Để anh lấy thuốc cho em!” Anh chần chừ trong chốc lát, chung quy không thể nói ra ba chữ.

Hơi hơi mất mát, nhưng, xem ra anh vẫn có phần quan tâm đến tôi, không nên so đo cùng anh nữa.

Anh cúi đầu thay tôi bằng bó, thời gian tựa hồ đảo ngược về căn phòng màu trắng ảm áp ngày xưa.

Cùng một người, cùng một động tác.

Chỉ là, tâm tình cùng góc độ nhìn lẫn nhau, biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nên cảm ơn sao? Hay nên đau buồn?

Nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh, ánh mắt chuyên chú, không khỏi cảm thấy thoải mái: so đo cái gì chứ? Nếu không thay đổi như xưa, cũng có quan hệ gì.

Chỉ cần là anh đã tốt lắm rồi.

“Thân thể của em là thuộc về anh, cho nên, không được anh cho phép, không được có bất kỳ vết thương nào! Nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!” Anh đe dọa tôi, biểu tình lại khó chịu không được tự nhiên.

Tôi phì cười một tiếng, dung túng gật đầu: “Vâng!”

Anh càng không tự nhiên, quay sang không nhìn tôi nữa.

Tôi nói: “Nhưng mà có một điều kiện!”

Hàng mi giật giật.

“Nếu em còn phát hiện bất kỳ vết thương mới nào trên cơ thể anh, em sẽ tạo ra gấp đôi số vết thương như thể trên cơ thể mình!”

Thân thể anh cứng ngắc: “Em dám!”

“Có muốn thử xem không?” Về mặt tôi nghiêm túc.

Giăng co, trong không khí có một tia lửa bốc cháy.

Cuối cùng, anh vẫn là người bại trận: “Được rồi!”

Tôi lộ ra ý cười thắng lợi.

Đừng có ý đồ Cố Mặc Tu sẽ cho tôi sự tự do. Trên thực tế, có lẽ tôi sẽ ở trong căn phòng này cả đời không bao giờ bước ra ngoài.

Bầu trời mờ mịt, có rất nhiều rất nhiều bồ câu bay qua.

Bên tai là ca khúc do Cố Mặc Tu trình bày:

Bị cấm BLOOD OF LOVE INSANE

Đối với thân thể bị thương xì xào bàn tán

OH YESTERDAY từ giờ trở đi

Ngay cả sinh mệnh cũng có thể vứt bỏ

Tình yêu này sẽ không biến mất, không thể tiếp tục yêu

Tình yêu này sẽ không biến mất, không thể tiếp tục yêu

I WANT YOU

I NEED YOU

Ngay cả hô hấp đều ngừng lại — I LOVE YOU

Điên cuồng THE RHYTHM OF MY SWEET SONG

Muốn giữ và ngủ hết phần đời còn lại

OH VELVET RAIN khản cầu giọng nói

Cho dù sụp đổ sẽ biến mất

Tình yêu này sẽ không biến mất, không thể tiếp tục yêu

Tình yêu này sẽ không biến mất, không thể tiếp tục yêu

I HATE YOU

I PAPE YOU

Cơ thể chồng lên nhau I LOVE YOU

Này yêu sẽ không biến mất không thể đi yêu

Này yêu sẽ không biến mất không thể đi yêu

I WANT YOU

I NEED YOU

Ngay cả hô hấp đều ngừng lại — I LOVE YOU

Bỏ lỡ tương lai — I LOVE YOU

Rốt cuộc, từ khi nào lại biến thành một đứa trẻ như vậy?

Không biết đi ở nhà hàng thế nào? Khăng định rất lo lắng cho tôi! Đã hơn một tháng rồi.

Muốn xem ti vi một chút, đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước Cố Mặc Tu mang TV đi không có lý do.

Tôi kháng nghị, nhưng anh chỉ nói: “Em không cần có bất cứ liên hệ gì với bên ngoài. Ngoan ngoãn ở trong này chờ anh là tốt rồi!”

Tôi bị lời nói của anh làm im lặng.

Mỗi ngày, ngoại trừ tán gẫu vài câu cùng dì giúp việc, còn lại đều kéo theo xiềng xích đi đi lại lại trong căn phòng.

Bị quấy rầy, là giả.

Tôi có kinh nghiệm tội lỗi. Quang Đầu chết, Con Vịt chịu nhục, còn nữa, Liên Thực chết. Trong một sự yên tĩnh âm áp, đột nhiên bị đột kích.

Mỗi lần hạnh phúc được một thời gian, chắc chắn sẽ có tai nạn xảy ra.

Kỳ thật thượng đế luôn ghen tị với những người yêu nhau.

Ông ta không muốn thấy sự tốt lành.

Từ trước, ông ta đã muốn Cố Mặc Tu hoàn toàn biến khỏi trái đất này.

Thay vào đó, là một người con trai lạnh lùng mạnh mẽ.

Tuy rằng tính cách đã biến chuyển rất lớn, tôi vẫn thương anh như cũ.

Buổi tối, Cố Mặc Tu trở về.

Anh ở trong bóng đêm, hút thuốc.

Ánh mắt trong khói lửa ẩn chứa sự hủy diệt.

Tôi xoa cặp mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, ngồi dậy: “Anh đã về rồi!”

Anh không lên tiếng.

Tôi nhìn anh cười cười: “Làm sao vậy?”

Anh đi tới, cởi bỏ các khóa trên người tôi.

Tôi ngạc nhiên.

Anh nói: “Theo anh đi đến một chỗ!”

Còn chưa chờ tôi trả lời, liền thay tôi mặc quần áo vào, ôm tôi đi ra cửa.

32. Chương 32: Công Nguyên 20xx: Bên Kia Ngọn Lửa

Kỳ thực tôi sớm đã không thể chịu đựng nổi khi bị cái danh dự ngu ngốc này buộc chặt.

Hoặc đơn giản, tôi thà tự hủy đi đôi cánh của mình, tuyệt vọng sống trong cái lồng này.

Kỳ thực tôi sớm đã chán ghét hai loại tính cách luôn giằng co trong cơ thể mình.

Hoặc đơn giản, tôi thà cúi đầu van xin Thần linh buông tha không đối kháng.

Kỳ thực tôi sớm đã chán ghét sự đáng yêu của bản thân mình.

Có lẽ đơn giản, tôi nên làm bộ mặt không chút thay đổi cho các người thấy rõ sự lạnh lùng tàn nhẫn của tôi.

Kỳ thực tôi sớm đã không thể chịu đựng nổi sự lý trí của chính mình.

Hoặc đơn giản, tôi nên nhắm mắt để Thần linh chi phối tất cả mọi thứ.

Kỳ thực tôi sớm đã không thể chịu đựng nổi áp lực cùng sự ảm đạm.

Có lẽ đơn giản, tôi nên thu hồi mọi loại đạo đức để cho các người thưởng thức tất cả sự thù hận và tàn nhẫn của tôi.

Kỳ thực tôi sớm đã không thể chịu đựng được sự đơn giản và thẳng thắn của chính mình.

Có lẽ đơn giản, tôi nên câm miệng lại, im lặng, âm trầm đến đáng sợ.

Kỳ thực tôi sớm đã hiểu được không một ai có thể chạy trốn sự thật.

Tôi chỉ mang theo sự cô độc, mất cảm, kinh khủng cùng với nỗi bất an mà bản thân tôi sở hữu mà thôi.

————— Tiếng lòng của Cố Mạc Tu

Phòng ở nhỏ hẹp, ngọn đèn mờ tối, trên vách tường treo hàng loạt các mẫu hình xăm.

Một người đàn ông tóc đuôi ngựa đi tới, hướng về phía chúng tôi cười cười: “Tôi còn tưởng là ai, không ngờ là Cố đại minh tinh cuối ngày còn có thời gian đến thăm cái cửa hàng nhỏ này của tôi.”

Tôi khó hiểu quay đầu nhìn Cố Mạc Tu.

Khóe môi anh gợi lên, nắm lấy hai vai tôi: “Không hài lòng?”

Người đàn ông cười vui: “Làm sao có, làm sao có! Đại minh tinh tới đây, cửa hàng nhỏ của tôi chắc chắn sẽ ăn nên làm ra!” Sau đó đem ánh mắt chuyển dời về phía tôi, tinh tế đánh giá: “Đây là người đàn bà của anh à? Đẹp thì có đẹp, chỉ có điều hơi gầy, tôi vẫn thích phụ nữ béo hơn, lúc sờ vào có chút thịt mới thích!”

Cố Mạc Tu lấy chân đạp anh ta một cái: “Còn nhìn nữa, tôi đánh hỏng mắt anh!”

Người đàn ông lập tức cười hì hì xoa tay: “Ồ, tôi không nhìn là được chứ gì! Lại đây đi, tất cả đã chuẩn bị tốt!”

Trong lòng tôi vẫn đang bồi rối như cũ.

Cố Mạc Tu hôn lên khóe môi tôi: “Đừng sợ, chỉ một chút sẽ xong ngay!”

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu.

Anh mỉm cười, lôi kéo tôi đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống: “Bây giờ bắt đầu đi!”

Người đàn ông cầm trên tay một cây kim nhỏ dài, nhìn tôi: “Chắc sẽ có chút đau, nhưng rất nhanh sẽ qua đi!”

Tôi vẫn còn u mê, quay đầu dùng ánh mắt tra hỏi nhìn Cố Mạc Tu.

Anh nói: “Hình xăm, anh muốn lưu lại trên người em một thứ hình xăm chỉ thuộc về anh.”

Một nơi trong tim nhất thời phá thành từng mảnh nhỏ.

Cố Mạc Tu thật sự biến thái.

Người kia hỏi: “Xăm lên chỗ nào?”

“Cổ.”

Nhất thời tôi đứng phắt dậy, ảo tưởng chạy trốn.

Cánh tay một phen bị anh kéo lấy: “Em muốn chạy trốn sao?”

Tôi cắn môi, phần nộ trường mất anh: “Cố Mạc Tu, anh đừng quá đáng!”

“Quá đáng sao? Tại sao anh không biết nhỉ!” Một tay anh chống cằm, tay còn lại nắm lấy cánh tay tôi: “Ngoan, mau ngồi xuống, sẽ không hề đau, anh sẽ ôm em!”

“Cố Mạc Tu, anh...”

Sắc mặt anh đen xuống: “Còn muốn anh nhắc lại một lần nữa?”

Nhặt chí, trừ bỏ bóng tối, không còn nơi nào để đi.

Ngồi xuống.

Mũi kim trong tay người đàn ông kia càng lúc càng gần.

Theo bản năng, tôi nắm chặt lấy tay Cố Mạc Tu.

Anh giữ lấy, dùng nhiều sức hơn.

Cảm giác đau đớn bén nhọn từ cổ truyền xuống.

Con ngươi của tôi dần dần mở rộng.

Cố Mạc Tu ôm chặt hơn, nhưng tôi không hề cảm nhận được một chút ấm áp như trước kia nữa, càng thêm lo lắng.

Lâu như cả nửa thế kỷ.

Người đàn ông buông kim ra, vỗ tay: “OK! Nhớ trong khoảng thời gian ngắn không nên tiếp xúc với nước!”

Cố Mạc Tu gật đầu: “Cảm ơn!”

Tôi nói không nên lời từ khi tới đây.

Cắn môi, cố gắng nuốt nước mắt vào lòng.

Anh thay tôi gói ghém quần áo kỹ lưỡng, nói lời tạm biệt với người đàn ông kia.

Đường cái vào đêm khuya, trống trải yên tĩnh.

Có một cửa hàng chưa đóng cửa, bên trong truyền ra âm nhạc của BAD BLOOD.

Một cơn gió thổi qua, tôi nắm lấy áo khoác thu người vào trong.

Anh kéo tôi vào trong lòng, đi về phía bãi đỗ xe.

“Anh hy vọng lúc em lạnh, đầu tiên nghĩ tới chính là anh, mà không phải áo khoác ngoài của em!” Anh trầm giọng.

Tôi gật đầu: “Vâng!”

Anh nhàn nhạt liếc tôi một cái, sau một lúc nói tiếp: “Thật xin lỗi!”

Tôi cười trào phúng.

Xe khởi động, chạy băng băng qua ngã tư đường.

Tôi mở cửa kính xe ra, làm gió quất vào mặt.

Gió lạnh, phải chăng có thể làm tôi tỉnh táo được đôi chút?

Năm năm nay nhớ nhung, cùng với một tháng chờ đợi, chẳng lẽ chỉ là ảo giác của tôi?

Trở lại phòng.

Anh cởi áo khoác, ngồi trên ghế salon, hút thuốc.

Dì giúp việc đã trở về nhà.

Căn biệt thự lớn trống trải, chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Hai con người im lặng.

Trong không khí, nổi lên lơ lửng hơi thở tuyệt vọng.

Cổ họng tôi có phần khô đến khó chịu.

Đứng dậy.

Anh lập tức bắt được cánh tay của tôi: “Đi đâu?”

Tôi cười lạnh: “Khát nước, muốn rót ly nước, có thể chứ?”

Anh có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn buông ra.

Đi đến phòng bếp, đổ một ly nước đá lớn, từng ngụm từng ngụm rót xuống.

Theo cổ họng, một luồng khí lạnh truyền xuống trái tim.

Tôi trở lại phòng khách, đi qua hành lang, đến trước gương lớn, liếc mắt một vòng.

Hình xăm màu đỏ trên cổ, vài chữ thật to: MINE FOREVER (vĩnh viễn thuộc về tôi)

Nhìn chính mình như vậy, thân hình gầy gò, khuôn mặt uể oải. Càng muốn cười to lên.

Giật nhẹ khoe miệng, sau đó độ cong càng lúc càng lớn, cuối cùng thất thanh cười ha hả, che bụng, ngồi xổm xuống, cười rồi tỉnh rồi ngủ.

Cổ Mạc Tu nghe thấy tiếng, chạy lại đây.

Thấy tôi như thế, nhú mi.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn anh, cười đến mức nước mắt chảy xuống.

“Nói mau!” Anh bực tức, sắc mặt lạnh lẽo.

Tôi nói: “Giết chết tôi đi!”

Anh sững sốt, tay nắm chặt. Bả vai run run.

Tôi cười to hơn, đứng lên đi về phía anh.

Kéo áo anh: “Đừng nói với tôi anh không dám!”

Lông mày của anh nhăn lại càng sâu.

Tôi vuốt lông mày anh: “Đừng lúc nào cũng nhú mày, anh không thích hợp với loại vẻ mặt này!”

“Em lại ảo tưởng!” Hồi lâu, từ cổ họng anh phát ra được vài chữ.

Tôi lùi về phía sau vài bước, dựa vào vách tường lạnh như băng, nghiêng đầu, sợi tóc che đi khuôn mặt.

“Đúng thế, tôi đang ảo tưởng!” Dừng một chút lại nói: “Sao, còn phương pháp gì tra tấn tôi nữa không? Ví dụ, mua xích cho sừng vật đeo lên cổ tôi, chẳng phải tốt hơn sao? Càng giống một con chó!”

Anh im lặng.

Giọng nói của tôi có chút nghẹn ngào.

“Tôi nói, tại sao anh phải làm như vậy?” Cái mũi chua xót: “Chẳng lẽ khóa tôi lại, còn chưa đủ sao?”

“Em là của anh!” Anh nói.

Tôi cười đến mức nước mắt ngăn không được chảy ra.

Đột ngột đẩy mạnh anh xuống sàn, nắm chặt cổ áo anh: “Trả lại cho tôi, đem anh trai trả lại cho tôi. Anh không phải anh ấy, anh là đồ ma quỷ! Anh đem anh trai trả lại cho tôi!...”

Anh cũng không phản kháng, chăm chú mím chặt môi, không nói.

Sức lực của tôi càng lúc càng lớn.

A! Nhớ... cứ như vậy giết chết anh ta!

Sắc mặt của anh càng ngày càng tái nhợt.

Tôi ngạc nhiên dừng tay, kinh hoàng nhìn chính mình: “Tôi đang làm cái gì? Đang làm cái gì?”

Anh tối nghĩa ho khan vài tiếng: “Vì sao không... Khụ khụ khụ... Tiếp tục xuống tay ... Giết chết anh...”

Tôi sửng sốt.

Anh bắt được tay của tôi, đặt lên cổ mình: “Trước khi em rời đi, giết chết anh đi. Giết chết anh đi!” Anh rít gào.

Không phải như thế. Không phải như thế.

Vì sao lại biến thành cái dạng này?

Không phải chỉ cần yên lặng đứng bên cạnh anh, một ngày nào đó sẽ tốt đẹp hơn sao?

Vì sao vẫn đi đến bước này?

Tôi không muốn giống như Cố Kỳ Ngôn.

Không muốn!

Ánh mắt miết đến tấm gương, trong lòng có chút lộn bộn.

Chỉ một giây sau, đụng chạm.

‘Rầm’ một tiếng, tấm gương vỡ nát.

Cố Mạc Tu kinh hãi.

Không đợi anh tiến tới, tôi liền nhặt lên một khối thủy tinh sắc nhọn, không chút do dự cắm vào ngực.

Đau đớn bén nhọn.

Đã có cảm giác được giải thoát.

Thật thoải mái!

Tầm mắt dần dần mơ hồ.

Tôi nhìn thấy Cố Mạc Tu khóc.

Anh liều mạng che vết thương của tôi, lắc đầu: “Không cho em chết, Tiểu Lạc, Tiểu Lạc, anh không cho em chết!”

Tôi cười vô nghĩa: “Anh trai... Nhớ...quá... Anh... A...”

Ý thức biến mất.

Một mảnh đen tối. Còn sót lại chút ý thức.

Tế bào não hoạt động.

Nó đang nói: Được chết thật tốt. Thật thoải mái! Rốt cuộc giải thoát rồi. Như vậy mọi cảm giác tuyệt vọng, không cần trở lại! Không cần trở lại!

Trong朦胧 lung, tôi ngửi được mùi gay nồng của thuốc sát trùng.

Có người đang khóc.

Là Cố Mặc Tu sao?

Anh đang khóc sao? Vì sao phải khóc?

Đừng khóc! Em ở ngay cạnh anh đây, không phải sợ, em lập tức sẽ đến bên anh.

A! Thân thể nặng nề quá.

Trong đầu xẹt qua một loạt hình ảnh.

Đó là Cố Mặc Tu lúc nhỏ.

Anh ôm tôi ngồi ở hành lang phơi nắng.

Làn da trắng nõn, mái tóc mềm mại, ngữ điệu mềm nhẹ.

Thật đáng yêu.

Chỉ có điều ngắn lẹ trong mắt lại lóe ra.

Vì sao phải khóc? Đừng khóc!

Cô bé trong lòng đang cười.

Cô bé ôm lấy cậu bé, làm nũng: “Anh trai, em thích anh nhất!”

Cậu bé lập tức ngừng khóc, tiến đến bên tai cô bé, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Lạc, anh trai vĩnh viễn ở cùng với em.”

Đây là lời thề anh dành cho em.

Kỷ niệm đẹp!

Sau đó hình ảnh chuyển đi, vẫn là Cố Mặc Tu.

Mái tóc dài của anh rối tung trên vai, hỗn độn mà sa sút.

Cuộn mình vào một góc sàn nhà, ôm ảnh chụp của tôi, âm ỉ nức nở: “Ngốc Ngốc... Em ở nơi nào...”

Tôi muốn nói với anh: Em ở đây! Anh quay đầu nhìn em! Em ở ngay bên cạnh anh.

“Ngốc Ngốc, anh rất nhớ em! Vì sao phải rời khỏi anh! Vì sao...” Anh đem ảnh chụp gắt gao ôm vào ngực, hàm răng cắn lên môi, tơ máu thấm ra.

A! Cố Mặc Tu, anh không cần làm như vậy...

Nước mắt chảy xuống.

Dần dần mở to mắt.

Ánh sáng thật chói.

Cố Mặc Tu ngồi dưới đất, dựa vào giường, nắn lòng cúi đầu xuống.

Tôi động tay: “Anh trai...”

Anh nghe thấy, bả vai run run một chút, nhanh chóng quay đầu lại.

Tôi ngạc nhiên.

Gương mặt gầy yếu, râu mọc lổm chổm. Trên mặt đầy nước mắt.

Thấy tôi tỉnh lại, vui sướng không thể che giấu, lập tức ôm lấy tôi: “Thật tốt quá, em tỉnh! Thật tốt quá.”

Miệng vết thương bị anh đung phải, cơn đau đón lập tức truyền khắp cơ thể, kịch liệt ho khan: “Anh trai... Đau...”

Anh lập tức buông ra, thật có lỗi nhìn tôi, cười lau đi nước mắt: “Thật xin lỗi... Vừa rồi anh trai vui mừng quá ... Quên ... Thật xin lỗi... Nhưng ... Tốt quá rồi.”

Tôi kinh ngạc đến ngây người.

Giọng nói run run: “Anh... Vừa rồi... Nói...”

Anh sững sốt, sau một lúc, áy náy cúi đầu: “Ngốc Ngốc, thật sự xin lỗi... Là do anh trai không đúng! Về sau anh sẽ không như vậy, xin em đừng bỏ anh đi lần nữa!” Anh quỳ xuống, ghé vào đùi tôi: “Xin em đừng bỏ anh mà đi, anh đã mất đi em một lần rồi, không muốn mất em lần thứ hai!”

Anh khóc thút thít.

Tôi vuốt ve mái tóc của anh.

Làm sao có thể hình dung tâm tình tôi lúc này đây? Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc đến cuối đời?

“Đều đã trôi qua! Anh trai.” Tôi dịu dàng an ủi.

Thân thể anh còn đang run rẩy. Khóc gật đầu.

Cố Mạc Tu, đứa trẻ đáng thương.

Cửa bị đẩy ra. Bác sĩ đi đến. Đằng sau còn có vài người.

Lee, Copy, Con Vịt, còn có Biện Nghê!

Ánh mắt mọi người đều đỏ bừng!

Thấy tôi tỉnh lại, họ lập tức bước tới: “Hoa sen nhỏ, bà tỉnh rồi!”

“Mọi người... Tại sao lại đến?” Tôi nghi hoặc.

Con Vịt cười lạnh: “Nếu tôi không đến, phỏng chừng bà đã sớm chết!”

Tôi đang chuẩn bị mở miệng, Copy đánh gãy lời của anh ta, đi tới, cầm tay của tôi: “Năm năm! Rốt cuộc tìm được bà! Thật tốt quá. Rất nhớ bà, hoa sen nhỏ!” Nước mắt anh ta chảy ra.

Tôi mỉm cười an ủi anh: “Tại sao ai cũng trở nên thích khóc như vậy? Không có tiền đồ!”

“Không muốn chúng tôi khóc thì bà đừng bao giờ làm những chuyện để chúng tôi lo lắng như thế!” Biện Nghê đột nhiên rống lên.

Biện Nghê, em gái của tôi!

Tôi vẫy tay về phía cô ấy: “Biện Nghê, nhớ bà quá. Lại đây ôm tôi một cái!”

Cô ấy ủy khuất bĩu môi đi tới, tránh động vào vết thương của tôi, nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Bà đó! Tại sao lại làm những chuyện để người khác lo lắng như vậy, nếu không biến mất, lại tự làm hại bản thân! Thật sự không thể chịu nổi bà nữa rồi!”

Tôi mỉm cười: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, về sau sẽ không như vậy!”

“Bà nha, đứa trẻ chết tiệt, năm năm nay bà chạy đi đâu, một chút tin tức cũng không có! Chờ vết thương của bà lành hẳn xem tôi giáo huấn bà như thế nào!” Cô ấy chảy nước mắt bật cười.

Tôi gật đầu: “Được, chờ vết thương tôi khỏi, tùy bà xử lý!”

“Bà đó!” Cô ấy sùng nịnh lấy ngón tay đặt lên trán tôi: “Không biết trong cái não nhỏ này đang suy nghĩ cái gì đây! Thật là không thể hiểu bà!”

Tôi mỉm cười.

Lee cùng Con Vịt vẫn im lặng.

Cố Mạc Tu vẫn ghé vào đùi tôi như cũ, vùi đầu vào, không nói một lời.

Bác sĩ đi tới, quan sát vết thương của tôi, nói: “Miệng vết thương tuy rằng không có việc gì, nhưng mảnh thủy tinh gần chạm vào tim, về sau có khả năng sẽ để lại di chứng!”

“Di chứng?” Cố Mạc Tu đột ngột ngắc đầu.

Bác sĩ gạt đầu, buông ra dụng cụ: “Về sau nếu cảm xúc phập phồng bất thường, có thể sẽ rất đau!”

“Cái gì?” Con Vịt kinh hãi, tay nắm chặt.

“Nhưng cũng không có trở ngại gì, chỉ cần điều dưỡng cẩn thận, có thể hồi phục lại hoàn toàn!”

Im lặng.

Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Tôi phá vỡ không khí khó xử.

“Ha ha ha ha, không có việc gì, không có việc gì!”

Bác sĩ nói: “Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi. Mọi người không nên ở lâu trong phòng!”

“Tôi biết rồi!” Lee gạt đầu.

Bác sĩ rời đi.

Cửa vừa đóng lại, Con Vịt liền vọt tới, kéo Cố Mạc Tu từ trên mặt đất: “Đồ vô dụng, anh đã làm được một chuyện tốt rồi đấy...”

Cố Mạc Tu im lặng, tóc dài che đi khuôn mặt anh.

“Bụp!” Một cú đấm hạ xuống, đánh vào mặt anh.

Con Vịt nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh đã làm được những gì... Tôi cần anh chăm sóc cô ấy, không cần anh đối xử với cô ấy như một con chó! Anh là đồ súc sinh! Cô ấy không chỉ là người anh thích, còn là em gái anh!” Anh ta gào thét: “Anh tưởng mình là cha mẹ cô ấy sao?”

Phòng bệnh đột nhiên im lặng.

Tôi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Lee có ý tứ nhìn sang, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước cổ tôi.

Tôi lập tức hoảng sợ che đi.

Copy đi qua, kéo Con Vịt ra: “Hoa sen nhỏ hiện tại cần nghỉ ngơi, các người muốn ồn ào thì ra bên ngoài náo loạn đi!”

Con Vịt khẽ cắn môi, buông lỏng anh trai ra, oán hận bỏ lại một câu: “Tôi chịu không nổi. Các người phải chết, toàn bộ chết hết đi! Chịu không nổi!”

Nói xong anh ta xông ra ngoài.

Tôi dúm đầu vào trong chăn.

Biện Nghê vỗ nhẹ lên lưng tôi: “Không có việc gì, không có việc gì!”

“Chiều nay có hai buổi biểu diễn, tất cả mọi người ra ngoài chuẩn bị đi!” Lee đột ngột mở miệng.

“Không được!” Cố Mạc Tu mở miệng: “Tôi phải ở lại chăm sóc Tiểu Lạc!”

Lee nhú mày: “Tôi chờ cậu 10 phút!” Nói xong vẫy tay về phía Biện Nghê cùng Copy: “Đi thôi!”

Lúc đóng cửa lại còn liếc nhìn tôi một cái.

Tôi hiểu ý gạt đầu.

Căn phòng nhàn nhạt hương hoa.

Cố Mạc Tu đi tới, ôm lấy tôi. Hôn lên hai chân tôi.

Lòng tôi đau, vuốt vuốt khuôn mặt anh: “Anh trai...”

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Anh thì thào lên tiếng.

Tôi lắc đầu: “Không trách anh!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Tôi bất đắc dĩ cười cười: “Đều đã trôi qua. Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ sống tốt với nhau. Em sẽ không rời xa anh, anh cũng không nên rời bỏ em. Chúng ta cùng tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc, được không?”

Anh ngẩng đầu: “Em thật sự không tức giận?”

Tôi sùng nịch cười cười: “Cho tới giờ em chưa từng giận anh!”

Anh giữ lấy mặt tôi, hôn lên khóe môi tôi: “Maria của anh... Tiểu Lạc...”

Tôi nhớ có lần Lee đã nói với tôi: “Mỗi lần nhìn thấy A Tu ở cùng em, giống như một sự cứu rỗi!”

Vì vậy, anh, tôi có thể bỏ lại anh sao?

Có lẽ, cái chết cũng không thể đem tôi rời xa anh!

“Đi làm việc đi! Đừng làm cho Lee khó xử!”

“Không cần!” Anh rầu rĩ mở miệng, giọng nói nồng đậm, ngữ điệu vụng về, giống như một đứa trẻ.

Tôi buồn cười giữ lấy mặt anh: “Không thể tùy hứng được!”

Anh lắc đầu như cũ: “Không cần!”

Tôi bất đắc dĩ, sử dụng đòn sát thủ, che ngực: “Đau quá... Ngực đau quá...”

Anh nóng nảy: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Anh đi gọi bác sĩ, em cố gắng chịu một lát!” Nói xong định chạy ra bên ngoài.

Tôi giữ chặt anh, nhin ý cười: “Anh không đi làm, em sẽ tức giận đến mức đau lòng!”

Anh ngạc nhiên, lập tức buồn cười: “Em, đứa trẻ này...”

Tôi nhìn anh chớp chớp con ngươi: “Nếu không muốn em đau, anh đi làm nhanh lên.”

Sau một lúc, anh gật đầu: “Được rồi! Em ngủ trước đi. Không được lộn xộn. Anh sẽ gọi điện cho dì giúp việc để bà ấy tới chăm sóc em! Buổi tối anh sẽ trở về!” Hôn hôn lên trán tôi: “Thật sự xin lỗi! Anh yêu em!”

Tôi mỉm cười cúi đầu: “Em cũng vậy!”

33. Chương 33: Công Nguyên 20xx: Một Mỗi Với Cái Ác

Tôi đã mệt mỏi.

Cố Mạc Tu đối xử với tôi tốt lắm, dốc lòng chăm sóc, dịu dàng che chở. Thỉnh thoảng tôi nói chuyện vài câu với bọn Con Vịt, anh cũng không nói gì.

Nhưng tôi biết anh đang hết sức nhẫn nhịn.

Căn bản anh không thể khắc chế được dục vọng độc chiếm trong lòng.

Liệu vào một ngày nào đó, anh có thể lại bùng nổ?

Tôi không bao giờ tin tưởng sẽ có được một cuộc sống yên bình vĩnh viễn một lần nữa.

Con đường hạnh phúc, luôn được phủ kín bởi máu tươi. Trong hội trường hôn lễ, những con người yêu nhau luôn luôn phải bước trên một tấm thảm đỏ như máu.

Đôi khi đứng trước gương, hình xăm trên cổ luôn kích thích thị giác của tôi.

Nghĩ muốn hủy diệt chính mình.

Giống một con chó rác rưởi, kéo dài hơi tàn.

Nửa tháng sau, tôi xuất viện.

Lần tai nạn này không hề để lại bất cứ dấu vết gì, ngoại trừ vết sẹo xấu xí trước ngực và đôi khi thấy khó thở.

Cố Mặc Tu lái xe đưa tôi về nhà.

Ngồi trên giường, tôi thật tự giác vươn tứ chi: “Khóa lại đi!”

Anh sưng sốt một lúc, hốc mắt đỏ lên.

Ôm lấy tôi, nghẹn ngào lắc đầu: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh sẽ không tiếp tục đối xử với em như vậy nữa. Sẽ không ...”

Tôi cười cười, ôm lấy anh: “Không có việc gì, không có việc gì...”

Cái này gọi là trong họa có phúc sao? Nghe có chút châm chọc.

Thoạt nhìn anh vẫn giống như trước kia, ôn hòa cười với tôi, dịu dàng ôm tôi. Không tiếp tục khóa tôi nữa. Nhưng phạm vi hoạt động giới hạn chỉ trong căn biệt thự này. Thỉnh thoảng tâm trạng tốt hơn, anh sẽ đi tản bộ cùng tôi.

Tôi không muốn phá vỡ quỹ kế nhỏ của anh, tôi đã mệt mỏi.

Anh vẫn không cho tôi tiếp xúc với bất cứ vật gì có thể cập nhật tin tức từ bên ngoài.

Ti vi, điện thoại, máy tính, toàn bộ bị loại bỏ.

Tôi hỏi anh: “Rắc rối biến mất rồi sao?”

“Rắc rối gì?”

“Chính là bức ảnh chụp chúng ta trên cầu vượt lần trước được đăng trong báo.”

Anh hơi hơi sững sờ, tiện đà gạt đầu: “Ừ! Đã không có việc gì.” Sau đó cúi đầu, chuyên tâm sửa móng tay cho tôi.

Tôi mỉm cười, tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh: “Không nghĩ tới anh lại thật sự ca hát trên toàn thế giới!”

“Từ trước anh đã nói. Nếu em rời đi, anh sẽ ca hát khắp thế giới để tìm em!”

“Này... Nhưng giọng anh trai rất dễ nghe.”

“Tất cả chỉ là hát ột mình em nghe.”

Tôi cảm động: “Vâng. Em biết!”

Chúng tôi ôm hôn.

Tay anh chuyển qua ngực tôi, dừng lại.

Nước mắt chảy xuống.

“Đau không?” Nước mắt trong suốt chảy trên da thịt, nóng bỏng, nóng bỏng, làm tôi bị tổn thương.

Tôi lắc đầu: “Không đau!”

“Tiểu Lạc, thật xin lỗi. Anh yêu em!” Đây là câu nói dài nhất của anh kể từ khi tôi bị thương cho tới nay.

Tôi bắt đắc dĩ thở dài.

Càng ngày càng hư thối. Trong lòng càng ngày càng trầm trọng.

Có đôi khi, rõ ràng Cố Mặc Tu đang cười, chỉ có điều vẻ mặt anh lúc ấy lại giống như đang khóc.

Mỗi khi nhìn thấy, trong lòng tôi cực kỳ bế tắc.

Hận không thể lập tức chặt đứt sự vướng víu này. Từ nay về sau không cần gặp lại anh.

Tôi đã mệt mỏi.

Sự nghiệp của Cố Mặc Tu như mặt trời ban trưa.

Nhưng tôi ...

Thỉnh thoảng đi dạo với anh, đi ngang qua đàn dương cầm, ngón tay không tự giác được sẽ nhảy múa.

Gầy gầy tự nhiên, đầu ngón tay bay lên. Nhẹ nhàng ngân nga giai điệu, nhớ lại cảnh tượng xưa kia, tôi, Copy, Quang Đầu, Con Vịt, cùng nhau đứng trên sân khấu Casablanca chơi đến mức nhiệt tình say mê.

Một ngày nọ, Cố Mặc Tu không có ở nhà.

Tôi nhàm chán đi thông thả trong phòng.

Chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra liền thấy Con Vịt đứng đó.

Thật sự tôi không muốn cho anh ta vào, thế nhưng anh ta lại cho tôi thấy một nụ cười tươi rạng rỡ.

“Hoa sen nhỏ.”

Lập tức từ phía sau chui ra hai người.

Biện Nghê cùng Copy!

Tôi ngạc nhiên: “Mấy người làm sao đến được đây?”

Biện Nghê đi tới, nhìn xung quanh một chút: “Không nghĩ tới nhà anh bà lớn như vậy, lại rất đơn giản.”

“Anh ấy không thích sự phức tạp.”

“Hôm nay Cố Mặc Tu đi chụp hình quảng cáo, chúng tôi rút ra chút thời gian đến đây chơi với bà. Bà quên rồi à?” Copy nhìn tôi nháy mắt, sau đó ba người cùng hô to lên: “Happy Birthday!”

Tôi sững sốt. Sinh nhật?

Con Vịt sờ đầu tôi: “Đừng nói với tôi, đến sinh nhật của mình mà bà còn không nhớ!”

Tôi ngơ ngác lắc đầu.

“Bà đó!” Anh ta bày ra điệu bộ bắt đắc dĩ: “Càng sống càng mơ hồ!”

Tôi khờ khạo hề hề cười gượng.

Từng người đưa quà cho tôi.

Biện Nghê tặng một chiếc váy trắng, cô ấy nói: “Bà mặc nó lên sẽ rất đẹp, Liên Lạc.”

Copy tặng tôi một chiếc xe máy, anh ta nói: “Nghe Con Vịt bảo bà thích đi xe động cơ lớn, trông rất cool! Ha ha!”

Con vịt tặng tôi một chiếc khăn lụa. Anh không nói gì, tôi hiểu được.

Mấy người vui đùa âm ỉ.

Tôi hỏi Biện Nghê: “Sao bà lại ở cùng bọn họ vậy?”

Cô ấy cắn bánh ngọt, mơ mơ hồ hồ nói: “Lee vừa làm nghệ sỹ, lại làm người quản lý, sao có thể trông nom hết mọi thứ. Cho nên tôi đến giúp anh ta dọn dẹp mấy thứ đồ phế thải.”

“Sao Lee lại trở thành người quản lý? Chẳng lẽ công ty mấy người ngay đến cả quản lý cũng tiếc không chịu bỏ ra hay sao mà phải nhờ anh ta làm?”

“Ai biết tên kia suy nghĩ cái gì, lúc trước công ty cũng có nhờ, nhưng anh ta không đồng ý, nói cái gì hiểu rõ ban nhạc nhất, chỉ có bọn tôi hiểu rõ. Rồi về sau lại yêu cầu công ty để anh ta kiêm chức quản lý. Do đó, cứ như vậy!”

Tôi gật gật đầu, như có suy nghĩ gì.

Con Vịt im lặng ngồi một bên.

Không nhìn tôi, cũng không náo loạn cùng bọn họ.

Anh ta nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ những đàn bồ câu đang bay lượn.

Tôi nói với anh ta: “Không biết gia đình nào gần đây nuôi bồ câu.”

Anh ta nhàn nhạt gật đầu: “Ừ!”

Một lát sau, công ty điện thoại đến gọi họ trở về, có biểu diễn.

Copy bất mãn, dậm ngực dậm chân: “Mệt chết đi được... Mệt chết đi được... Thật sự không muốn đi!”

Tôi cười anh ta: “Ai bảo ông lúc trước chọn con đường này. Mệt cũng đáng đời!”

Anh ta nhú mồm: “Cũng không phải là tôi muốn làm ngôi sao, còn không phải do anh trai bà...” Nói tới đây, đột nhiên im miệng.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Biện Nghệ đứng lên, vẫy tay về phía mọi người: “Đi thôi đi thôi! Bằng không lát nữa trở về sẽ bị Lee mắng.”

Copy nhanh chóng bỏ trốn.

Con Vịt nói: “Mọi người ra ngoài trước, tôi có việc muốn nói với hoa sen nhỏ!”

Hai người hiểu ý gật đầu.

Khuôn mặt Biện Nghệ nhàn nhạt đau thương.

“Chuyện gì?”

“Anh ta còn tổn thương bà nữa không?”

Tôi lắc đầu: “Không có, anh ấy đối xử với tôi tốt lắm!”

“Thật không?” Anh ta đi tới, lấy tay sờ lên hình xăm của tôi: “Cái này gọi là tốt sao?”

Tôi kinh hãi, đẩy anh ta ra, lùi vào một góc sofa.

“Mine forever? Anh ta thực sự coi bà là chó?”

Tôi cắn môi.

“Hoa sen nhỏ, tôi cho bà biết, tình cảm của các người không gọi là tình yêu! Yêu không giống như cách hai người làm, chỉ biết tổn thương lẫn nhau, rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ? Cố Mặc Tu bị bệnh thần kinh! Biến thái!” Anh ta rống lên giận dữ.

“Tôi biết.”

“Nếu vậy tại sao bà còn ở chung với anh ta? Từ khi nào bà lại trở nên yếu đuối như thế?”

“Tôi yêu anh ấy!”

Cái bàn bị đẩy xuống đất: “Một ngày nào đó bà sẽ chết trong tay anh ta!”

Xoay người rời đi.

Đi tới cửa, lại dừng lại, đưa lưng về phía tôi: “Tôi từng theo dõi bà, biết bà ở cùng với anh trai. Tôi biết bà yêu anh ta, không có biện pháp, tôi bị coi thường, tìm anh ta đánh một trận, sau đó để anh ta chăm sóc bà cho tốt. Nhưng nhìn bộ dạng hai người như thế này, thật sự giống hai cái xác chết. Rác rưởi!”

“Từ hôm nay trở đi, tôi – Tả Thừa Tịch không biết Liên Lạc, bà cũng không biết tôi! Coi như chúng ta chưa bao giờ quen biết nhau!”

“Bà cứ tiếp tục cùng anh ta điên luôn đi. Tôi không hứng thú yêu người bị điên! Đồ hèn! Rác rưởi!”

Cửa ‘Rầm’ một tiếng bị mở ra.

Gió gào thét sượt qua.

Tâm trí ù ù oanh tạc.

Dạ dày quay cuồng. Tôi chạy thẳng vào phòng bếp, kịch liệt nôn mửa.

Ngực đau âm ỉ.

Con Vịt nói đúng lắm, bây giờ tôi giống một hệt một thứ rác rưởi, một người điên, một con chó đang cố gắng kéo dài hơi tàn.

Càng ghê tởm hơn, tôi không khóc được.

Tôi đã mệt mỏi.

Cố Mạc Tu gọi điện thoại về.

“10 phút nữa đứng trước cửa nhà chờ anh.”

“Vâng!”

Rửa mặt, gấp lại chiếc khăn mà Con Vịt vừa tặng.

Điều chỉnh lại biểu hiện trên khuôn mặt, tôi đi ra.

Xe Cố Mạc Tu đã chờ bên ngoài.

Tôi mở cửa xe, đi vào, cười hỏi: “Sao anh tới nhanh như vậy?”

Anh đang chuẩn bị trả lời, ánh mắt miết đến chiếc khăn lụa trên cổ tôi, sắc mặt buồn chán.

“Khăn lụa này, mua lúc nào?” Anh trầm ngâm.

Tôi cười cười: “Biện Nghê tặng!”

“Thật không?” Anh nhàn nhạt hỏi lại một câu, không nói nữa, khởi động xe.

Tôi không tiếp tục nói chuyện với anh.

Trong lúc đó, chúng tôi càng ngày càng ít nói. Càng ngày... càng ít.

Tôi đã mệt mỏi.

Cố Mạc Tu lái xe đến bãi biển thì dừng lại.

Thay tôi chỉnh lại quần áo, lôi kéo tôi đi trên bãi cát.

Tôi chán ghét biển rộng vào đêm, yên tĩnh làm người ta cảm giác có một âm mưu đang rục rịch tiến hành.

Tôi cảm thấy ghê tởm.

Cố Mạc Tu hôn lên trán tôi: “Sinh nhật vui vẻ, công chúa của anh!”

Tôi quay lại hôn anh.

Phía sau vang lên âm thanh dữ dằn.
Ngẩng đầu.
Pháo hoa nổ rộ đầu màu sắc tuyệt đẹp trên bầu trời.
Chiều xuống mặt biển, nước lửa giao hòa.
Giây lát lướt qua, tràn ngập màu sắc tươi sáng.
Sau đó lại vang lên âm thanh đàn dương cầm.
Tôi xoay người.
Trên bờ cát không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc đàn dương cầm.
Cố Mặc Tu ngồi trước đàn dương cầm, tao nhã ngâm nga giai điệu:
Anh yêu sự yếu đuối của em,
Anh yêu những lời lừa dối của em,
Em sẽ trưởng thành,
Em sẽ hiểu được,
Những thương tổn do em tạo ra,
Chúng ta phải đối mặt ra sao trong những ngày sắp tới,
Tội ác sẽ bị trừng phạt.
Cuộc gặp gỡ ngọt ngào của chúng ta,
Em ban cho anh tài năng,
Yếu đuối phiêu tán trong đêm,
Anh sẽ thấy,
Anh sẽ không tiếp tục ngần ngại,
Chúng ta hãy can đảm để đối mặt với bóng tối,
Em sẽ tha thứ cho anh,
Anh sẽ không còn đau lòng,
Anh sẽ tỉnh táo chia tay với quá khứ,
Cho anh một cơ hội,
Anh sẽ vì em làm mọi thứ tốt đẹp.
Không có anh em sẽ yếu đuối và lo lắng,
Không có anh em sẽ mờ mịt,
Anh biết mỗi khi tỉnh mộng em sẽ cô đơn,
Tâm trí của em lang thang trong đêm tối,
Xuyên qua tâm trí em, giam cầm,
Anh sẽ chờ đợi đến khi em chịu mở ra cánh cửa trái tim,
Hãy nhớ kỹ cuộc sống này.
Tôi đang sợ hãi.
Bởi vì tôi cảm động không đứng dậy nổi.

Cố Mạc Tu, vì sao em lại tồn tại lúc này?

Vì sao anh trở nên như thế?

Tôi đã mệt mỏi.

Tôi đi qua, ôm lấy anh: “Anh trai, em mệt mỏi, chúng ta cùng trở về nhà đi.”

Một tia không vui chợt lóe qua mắt, anh lập tức ôm lấy tôi: “Ừ.”

Ở trong lòng anh, tôi nghĩ, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá. Loại cuộc sống này.

Hình như mặt trái của sự dịu dàng trong anh, hơi thở đã thú kia ngày càng nồng đậm, không khí bí ẩn ngày càng nặng nề.

Về nhà, anh rút khăn lụa trên cổ tôi, hôn lên hình xăm.

Anh nói: “Nhìn như vậy thật tuyệt. Tiểu Lạc, hình xăm trên cổ em rất đẹp mắt!”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Vĩnh viễn, giao hoan.

Trong bóng đêm, anh nói: “Có đôi khi rõ ràng anh đang ở trong cơ thể em, rõ ràng đã cùng em tan ra làm một thể, thế nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ như cũ. Cảm giác hư không giống như lúc em đang rời xa anh.”

Tôi xoa dịu anh: “Đừng suy nghĩ nhiều!”

Anh vùi đầu vào cổ tôi, đây là động tác anh yêu thích.

Anh nói: “Em, có phải rất thích?”

“.....”

“Anh cũng vậy.” Anh nhẹ nhàng nỉ non.

Quả thật Con Vịt không đến tìm tôi nữa.

Sáng sớm, Cố Mạc Tu đã ra khỏi cửa. Nghe nói hôm nay anh có buổi biểu diễn.

Tôi từng đề nghị anh mang theo tôi ra ngoài, nhưng anh nói: “Hội trường ca nhạc rất hỗn loạn, em không nên đến đó. Nếu muốn nhìn, anh sẽ quay lại rồi gửi đĩa CD cho em xem.”

Tôi cũng không muốn nhắc lại.

Anh vừa đi khỏi, tôi bỗng phát hiện anh quên mang theo thuốc.

Gần đây anh hay bị đau trong lúc luyện thanh, nếu lúc bắt đầu biểu diễn, đột nhiên phát tác làm sao bây giờ?

Sau khi suy nghĩ xong, quyết định đến đây đưa thuốc. Tuy rằng hiểu được, điều này vô cùng có khả năng làm anh không thích.

Lục trong trí nhớ vài ngày trước đó, tôi tìm được tổ công tác của anh.

Gõ cửa.

Vẫn là cô gái diễm lệ kia ra mở.

Nhìn thấy tôi, hơi hơi sửng sốt: “Xin hỏi cô tìm ai?”

“Tìm Cố Mạc Tu.”

“Cố Mạc Tu là ai? Không biết!” Oành một tiếng, cô ta đóng cửa lại.

Tôi lại gõ cửa.

Vẫn là cô ta mở cửa. Biểu hiện có chút tức giận: “Đã nói rồi, ở đây không có ai gọi là Cố Mạc Tu!”

Tiếng rống to của cô ta, làm toàn bộ mọi người trong tổ công tác đều sửng sốt.

Tôi cười nhẹ: “Tôi tìm Cố Mạc Tu!”

Cô ta đang chuẩn bị phát hỏa, một bóng người cao lớn một tay đẩy cô ta ra, ôm tôi vào lòng.

“Tiểu Lạc, sao em lại tới đây!”

“Thuốc của anh quên không mang, em sợ cổ họng anh bị đau... cho nên...” Ngắc đầu, tránh ra: “Anh là...”

Tóc dài bị nhuộm trắng, con ngươi màu đỏ, đôi môi đầm máu, lỗ tai đeo một chiếc vòng lớn, trang phục cũng màu đỏ, trang điểm mịn hoặc như ve vãn người khác.

“Ngốc Ngốc, em đang đùa sao?” Anh nhú mi.

Tôi chậm rãi mở to mắt: “Em... Anh... Hóa trang...”

Mặt của anh hơi hơi đỏ, buông tôi ra: “Cái này... cái này... Bởi vì diễn xuất cần... cho nên...”

Mấy người phụ nữ đứng vây quanh.

Giật mình nhìn anh, sau đó lắc đầu: “BLOOD, cậu đỏ mặt? Trời ơi! Cậu đỏ mặt?!!!”

Sau đó hô to về phía nhân viên công tác ở đây: “Mọi người mau đến xem, BLOOD đỏ mặt! Thời tiết thay đổi rồi!”

“Mấy người, muốn đi tìm cái chết sao?” Mặt Cố Mạc Tu càng đỏ hơn.

Tôi bật cười.

Nhất thời mấy người phụ nữ đem tầm mắt chuyển về phía tôi, nhìn tôi đánh giá.

Cố Mạc Tu giữ lấy, gần như kéo tôi vào lòng: “Các người còn muốn làm gì?”

Họ nhìn tôi nháy mắt: “Em gái nhỏ, chẳng lẽ em chính là người con gái trong truyền thuyết đó?”

“Truyền thuyết gì?”

“Tất cả ca khúc BLOOD sở hữu đều vì một người con gái mới hát?”

Tôi ngượng ngùng gật đầu.

Họ kinh ngạc, bộ dáng tan nát cõi lòng.

Cả nhóm công tác tò mò nhìn qua đây.

Mỗi người một câu, lú lú, đều lộ ra biểu tình đáng kinh ngạc.

“BLOOD, thì ra cậu thích loại con gái như vậy!”

“Này, không phải cậu từng nói chỉ thích cô nào đầy đặn? Cô gái này gầy như vậy? Từ khi nào cậu đổi khẩu vị rồi?”

...

“Mấy người không cần làm việc à? Buổi biểu diễn sắp bắt đầu!” Lee đi tới, lạnh lùng quát lớn.

Đám người nhất thời rời đi tâm điểm chú ý.

Anh ta đi tới, hướng về phía tôi cười cười: “Đã lâu không gặp, thân thể dạo này thế nào?”

“Tốt lắm. Cảm ơn anh!”

Anh ta gật gật đầu, nhìn về phía Cố Mạc Tu: “Chuẩn bị đi, sắp mở màn rồi.”

“Tôi nói với Tiểu Lạc vài câu đã.” Anh nói.

“Được! Đừng để lâu quá. Tôi đi gọi bọn Copy.”

Cố Mạc Tu đưa tôi đến một hành lang yên tĩnh.

“Em đó, về sau không được một mình chạy loạn đến đây, biết không?” Anh dán dán vào cánh mũi tôi.

Tôi nhu thuận gật đầu: “Biết!”

“Rất ngoan!” Anh hôn lên trán tôi: “Anh trai thích em nhất, chờ đến khi kết thúc, anh sẽ đưa em đi ăn tiệc. Trước tiên em ở trong tổ công tác chờ anh, anh sẽ dặn dò mấy chị kia chú ý đến em.”

“Không cần, em có thể tự mình về trước.”

“Không được! Một mình em anh rất lo lắng!” Anh lập tức từ chối.

Tôi gật đầu: “Vậy được rồi.”

Anh ôm lấy tôi: “Cho anh sức mạnh.”

Tôi hôn anh: “Cố lên!”

Phía sau đèn flash tanh tách.

Cố Mạc Tu bất ngờ đẩy tôi ra, sắc mặt âm trầm.

Vài phóng viên nhanh chóng chụp được khoảnh khắc của chúng tôi, thấy chúng tôi phát hiện, lập tức xoay người bỏ chạy.

Cố Mạc Tu đuổi theo. Bất đắc dĩ mấy người kia đã chạy xa rồi.

Tôi có chút lo lắng hỏi anh: “Không có việc gì chứ?”

Anh vỗ vỗ đầu tôi: “Không có việc gì, cùng lắm cũng chỉ là một chút chuyện xấu. Không cần nghĩ nhiều, cứ để cho anh xử lý.”

Đột nhiên Tả Thừa Tịch trong bộ cánh hóa trang đi tới: “Đi thôi, mở màn rồi.” Ánh mắt chạm đến tôi, hơi kinh ngạc, lập tức rời đi.

Tôi hé miệng muốn nói, cuối cùng chỉ biết im lặng.

Cố Mạc Tu đưa tôi đến tổ công tác, dặn dò một số việc, liền đi ra sân khấu.

Bình thường hay nói, ba người phụ nữ tạo thành một vở kịch.

Bốn người phụ nữ là điều khủng khiếp.

Năm người phụ nữ càng không còn gì để nói. Long trời lở đất.

Chị A: “Ồi, ối, vừa rồi cô gọi BLOOD là Cố Mạc Tu? Chẳng lẽ anh ta tên thật là Cố Mạc Tu? Wow... Tên nhẹ nhàng quá.”

Chị B: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy BLOOD đối xử với người phụ nữ nào dịu dàng như vậy! Đây, mọi người có nghĩ thế không? Biểu tình vừa rồi của anh ta, thật sự đáng yêu đến chết!”

Chị C: “Nói như vậy, làm sao em quen biết anh ấy? Hai người quen nhau đã bao lâu? Có thể nói cho chúng tôi biết một chút thói quen nhỏ nhặt của anh ấy không? Ví dụ như, anh ấy dùng loại kem đánh răng gì, lúc anh ấy ngủ thường có hành động gì?”

Chị D: “Hai người ở chung sao?”

Chị E: “Cô tên là gì? Có thể kể cho chúng tôi nghe một chút chuyện của anh ta không? Wow... Cô thật hạnh phúc! Tôi làm chuyên viên hóa trang cho anh ta lâu như vậy, cho tới giờ chưa hề thấy anh ta đối xử nghiêm túc với người con gái nào. Tuy rằng trước kia có rất nhiều chuyện bê bối, nhưng mà có thể thấy được... Tất cả đều là giả! BLOOD căn bản không hề đơn giản!”

Chỉ có câu nói của người phụ nữ cuối cùng làm tôi thấy tò mò.

Tôi hỏi: “Anh ấy với những cô gái khác từng có chuyện xấu gì?”

Chị ta kinh ngạc: “Cô không biết sao? Trong khoảng thời gian này đang lưu truyền một loạt các tin tức!”

Tôi lắc đầu.

Chị ta liền đưa cho tôi một tập ảnh chụp: “Hắc hắc hắc hắc, ai bảo bình thường anh ta luôn có thái độ khó chịu với tôi... Tiểu MM, trở về nhớ răn đe anh ta thật tốt vào!”

Tôi không nói gì. Sắc mặt rất khó coi.

Trên ảnh chụp, Cố Mặc Tu đứng cùng một người con gái cao gầy.

Người con gái kia mỉm cười, kéo lấy cánh tay Cố Mặc Tu, vẻ mặt hạnh phúc.

Cô ta là Lâm Tiểu Nhã!

Giọng tôi run run: “Người này là ai?”

“Alice đó! Năm ngoái bắt đầu làm diễn viên!” Chị D dừng lại một chút, giật mình hỏi: “Chẳng lẽ cô cũng không biết?”

Tôi lắc đầu: “Tôi không xem TV!”

Mấy người cùng té xỉu: “Bây giờ trên trái đất này, thế nhưng vẫn còn tồn tại những loài sinh vật như cô!!!”

Tôi nói: “Anh ấy không cho tôi xem TV!”

Biểu hiện của mấy người nhất thời có chút xấu hổ.

Sau một lúc, mở miệng nói quanh co: “Anh ta... bảo vệ cô, bảo vệ cô tốt thật, tốt thật đấy!”

Tôi nói: “Vậy chuyện xấu là chuyện gì vậy?”

Họ chú ý tới thái độ của tôi có chút không ổn, cuống quýt giải thích: “Cô cũng đừng hiểu lầm. Là do người đàn bà kia không biết xấu hổ, luôn quẩn quýt lấy BLOOD! Cô phải tin tưởng vào ông xã của mình, tuy bình thường anh ta luôn ôn hòa, nhất là với phụ nữ, chỉ có điều... Ừm...” Chị E nói còn chưa dứt lời, liền bị chị A che miệng.

Cô ta cười gượng: “Cô đừng nghe cô ấy nói bậy, bình thường BLOOD có nhân duyên tốt lắm, nhất là với phụ nữ... Ừm...” Chị A nói còn chưa dứt lời, lại bị chị C che miệng.

Trên mặt chị C đầy hắc tuyến: “Tin tức này chỉ mới xảy ra thôi, cô không cần để ý đâu. Đàn ông phong lưu, là điều đương nhiên...” Còn chưa nói xong, lại bị chị D che miệng.

Cô ta còn chưa kịp mở miệng, tôi liền mở miệng: “Mọi người ra ngoài trước đi, tôi muốn ở một mình.”

Mấy người đó hậm hực rời đi.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Tôi cuộn lui vào trong ghế sofa, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Cố Mặc Tu và Lâm Tiểu Nhã muốn làm trò gì?

Lâm Tiểu Nhã? Người đàn bà kia? Cùng Cố Mặc Tu?

Rất dơ bẩn. Thật ghê tởm.

Tôi muốn nôn.

Ngoài phòng, âm ỉ truyền đến tiếng vang từ hội trường.

Tôi giật nhẹ khoe miệng một cách vô nghĩa, trái tim bắt đầu đau đớn.

Tôi dựa vào ghế, thở hổn hển.

Ở góc tường đặt một chiếc đàn guitar điện.

Mà xui quỷ khiến, tôi đi qua, muốn thử một chút.

Do dự trong chốc lát, oanh oanh liệt liệt cầm lên gảy.

Ngón tay bay lên, không vì thời gian mà có cảm giác xa lạ.

Tôi muốn đem tất cả sức lực cùng sự tức giận, phát tiết hết.

Tôi đã mệt mỏi.

Giống như đã qua thật lâu thật lâu.

Ngón tay hơi hơi đau đớn.

Buông đàn, tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên.

Ngoài cửa đứng đầy người.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi.

Lúc lâu sau, vỗ tay kịch liệt.

Đàn ông lẫn phụ nữ đứng xung quanh tôi: “Quá tuyệt vời, cô đánh đàn rất tuyệt!”

“So với BLOOD còn nhỉnh hơn! Quả thực quá tuyệt vời.”

“Cảm giác thanh sắc rất tốt! Thật kịch liệt!”

Âm thanh huyền ảo làm tôi phiền não không chịu nổi.

Đứng dậy, mỉm cười gật đầu: “Tôi đi về trước. Khi nào anh ấy xong, phiền mọi người báo giúp cho anh ấy một tiếng.”

Đám người bị thái độ lạnh lùng của tôi làm giật mình.

“Anh ta sẽ tức giận!” Có người nói.

Tôi cười cười, không để ý tới, xoay người định rời đi.

Có người giữ chặt tôi lại, không cẩn thận làm tuột chiếc khăn lụa.

Hình xăm hiện ra.

Bọn họ ngây người: “Mine forever!”

Tôi lập tức tức giận: “Lui ra!”

Không chờ bọn họ có phản ứng, liền xông ra ngoài.

Lúng túng tới cực điểm.

Đi ra khỏi tòa nhà cao chọc trời, không khí vẫn đục ngầu như cũ.

Quay đầu, quảng trường ở kia, sân khấu hoa lệ, Cố Mặc Tu cùng dàn nhạc đang nhảy hết sức kịch liệt.

Fans hâm mộ điên cuồng hô to: “BLOOD, em yêu anh!” – “BAD BLOOD, em yêu các anh!”

Cố Mặc Tu trên sân khấu, rực rỡ tỏa sáng.

Anh ta là một ngôi sao thực sự.

Mà tôi, chỉ còn hai bàn tay trắng.

Âm nhạc, người thân, bạn bè, tình yêu, hai bàn tay trắng.

Cuộc sống rác rưởi là đây?

Vì sao tôi phải im lặng?

Thế giới đã phụ tôi như vậy, vì sao tôi lại phải nhẫn nhịn?

Cố Mặc Tu, anh ta dựa vào cái gì mà dám đối xử với tôi như vậy?

Bởi vì tôi yêu anh ta sao?

Anh ta tính toán cái gì?

Anh ta có thể ở bên ngoài giao du với đàn bà, vì sao tôi phải để anh ta đoạt lấy?
Tôi đã hai bàn tay trắng, lại bị anh ta cướp đi ra sạch sẽ.
Ngay cả âm nhạc cũng đã buông tha, anh ta dựa vào cái gì còn ở trên kia giường nanh múa vuốt?
Anh ta tính toán cái gì?
Tôi gọi một chiếc taxi, chạy băng băng trên đường.
Không muốn về nhà.
Tài xế hỏi tôi: “Đi đâu?”
“Đường Hoàng Thạch số 23, cửa hàng thức ăn nhanh.”
Xe nhanh chóng chạy.
Đèn ven đường chiếu rọi như muốn phá hủy mọi thứ.
Toàn bộ thế giới đều tràn ngập tiếng hát của Cố Mặc Tu.
Tôi yêu em, tôi hận em, tôi muốn giết chết em...
Lừa gạt ban đêm lừa gạt thống khổ
Yêu mê muội, một bên kêu to, một bên sa đọa
Không có chấm dứt...
Tôi che lỗ tai, không muốn nghe, không muốn nghe.
Tôi đã mệt mỏi.
Cửa hàng chưa đóng cửa.
Ngọn đèn ảm áp.
Tôi đứng cạnh cánh cửa, vụng trộm nhìn vào trong.
Bà chủ đã thuê người mới, bản thân bà ấy vẫn như trước kia, nhìn chăm chăm TV, nhìn đến không chuyển mắt.
Không cần phải nói, nhất định là đang xem anh ta biểu diễn.
Tôi cười cười, cúi đầu về phía bà ấy: “Dì, cảm ơn đã chăm sóc con mấy năm qua!”
Xong xoay người rời đi.
Tôi đã mệt mỏi.
Lại đến phòng trọ ngày trước, Bạch Tuân ngồi trước cửa, dựa vào thành cửa, nhìn lên bầu trời.
Tôi đi qua, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Bạch tiên sinh!”
Anh ta chấn động, dụi dụi mắt: “Mạc... Mạc... tiểu thư?”
Tôi mỉm cười gật đầu: “Vâng!”
“Không phải tôi đang mơ?” Bộ dáng ngây ngốc, nhìn thật an tâm, thật an tâm.
Tôi rất muốn nói chuyện cùng anh ta một chút.
Ngồi bên cạnh anh ta, học anh ta nhìn lên bầu trời.
“Nhiều ngày qua cô đã đi đâu? Tôi lo lắng gần chết! Tìm khắp thành phố cũng không thấy cô đâu.” Anh ta vội vàng vừa hỏi vừa kể.
“Tôi về quê một chuyến.” Tôi tùy ý nói dối.

“Như vậy... Cô thật là, trở về cũng không báo tôi biết với. Hại tôi cùng dì trong cửa hàng lo lắng gần chết.” Anh ta oán trách.

Tôi mỉm cười.

Anh ta cũng không nói nữa.

Một lát sau, tôi mở miệng: “Anh cảm thấy tình yêu và tự do, cái nào quan trọng hơn?”

“Tôi nghĩ là tình yêu!” Mắt của anh ta lóe ra sự khát khao.

Tôi tránh đi ánh mắt đó, chậm rãi nói: “Nếu tình yêu trở thành một thứ gánh nặng, anh sẽ làm gì?”

“Nếu vậy, tôi sẽ buông tay. Như vậy sẽ tốt cho cả hai!”

“Buông tay? Buông tay như thế nào?”

“Mặc Mặc tiểu thư...” Anh ta nghi hoặc nhìn tôi: “Cô không sao chứ?”

Tôi xấu hổ cười cười: “Không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút mà thôi!”

Anh ta cũng không nhắc lại.

Đột nhiên, anh ta đem tôi ôm vào lòng: “Tôi yêu em, Mặc... Mặc tiểu thư, làm bạn gái tôi được không!”

Tôi sửng sốt.

Phía trước có một bóng dáng cao lớn.

Tôi giật mình run người, nhanh chóng đẩy Bạch Tuân ra.

Vẻ mặt Cố Mặc Tu lạnh nhạt, đứng im như bóng ma, tóc dài màu trắng, vòng tai cùng con người đỏ, trong đêm đen, có vẻ dị thường quỷ dị và đẫm máu.

34. Chương 34: Công Nguyên 20xx: “d “

Khẽ vuốt ve một cách mơ hồ, mọi thứ trở nên dịu dàng hơn, giống như loài cá lướt nhẹ trên mặt nước, không chút để ý hôn lên, bao trùm cảm giác tử vong suy sút, đầm lầy xanh ẩm áp mà ẩm ướt, bao phủ lên người tôi và anh.

Bảy tháng, xương quai xanh mang màu lúa mì.

Mấy ngày nay, mùa hè đã tới. Mỗi ngày ở lý trong nhà, mồ hôi tiết ra bất thường. Vừa nhắc mắt lên liền thấy một chấm trắng nhấp nháy, sau đó mê muội dần.

Tôi dựa vào ghế, lắc lư phơi nắng.

Tôi mặc rất nhiều quần áo. Dùng áo lông của Cố Mặc Tu khoác lên cơ thể.

Dì giúp việc cười tôi: “Trời nóng thế này, sao cô mặc nhiều quần áo thế?”

Tôi mỉm cười nhàn nhạt: “Người tôi từ nhỏ đã yếu ớt, gần đây tựa hồ không được khỏe, luôn sợ lạnh.”

A di thở dài: “Tiểu thư, có phải cô lại chọc giận tiên sinh?”

Tôi không nói, chỉ mỉm cười.

Dây khóa trên tứ chi cũng phát ra tiếng cười ha hả.

Đêm đó, hai tuần trước đây, anh đã thương Bạch Tuân, kéo tôi về nhà.

Trong bóng đêm, tràn ngập hương vị máu tươi.

Đêm đó, trời mưa.

Trong trí nhớ, mưa vào đêm, chắc chắn sẽ phát sinh ra những chuyện đổ máu.

Anh hỏi tôi: “Tại sao lại phản bội anh? Thằng đàn ông kia là ai? Là thằng đàn ông bên ngoài của em? Em dám ở sau lưng anh quan hệ với thằng đó...”

Tôi còn biết nói gì đây? Tôi còn biết làm gì đây?

Buổi chiều, Cổ Mạc Tu trở về.

Anh từ phía sau lưng ôm lấy tôi, hôn tóc tôi, vuốt ve hình xăm trên người tôi: “Em là của anh!”

Tôi không nói gì.

Anh liếm lên vành tai tôi.

Tôi thấy ghê tởm.

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Tôi đang suy nghĩ, anh thật ghê tởm. Anh thật ghê tởm! Anh thật ghê tởm, anh thật ghê tởm, anh thật ghê tởm, anh thật ghê tởm, anh thật ghê tởm!” Tôi vừa mở miệng, liền không thể dừng lại.

Tôi muốn giết anh ta.

Anh mỉm cười: “Anh thích nhìn dáng vẻ phần nộ của em. Lúc em im lặng mới làm anh thấy sợ hãi thật sự.”

“Vì sao anh lại biến thành cái dạng này? Anh luôn lật lọng!”

“Trên thực tế, anh đã sớm chán ghét cái bộ dáng nhu nhược yếu ớt kia. Ghê tởm muốn chết, nếu anh nhanh nhận ra sớm hơn, anh đã đi tìm em, không cần ở chỗ này giây giũa mười mấy năm.”

“Anh rút ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Tôi muốn ném ngay cái cốc trên tay vào mặt anh.

Anh không né tránh, cốc đập vào thái dương, máu tươi uồn lượn trên mặt, chảy tới khóe miệng, anh mị hoặc liếm liếm.

Đại não nổ mạnh.

Anh đi tới, hôn tôi: “Ngốc Ngốc, không cần chọc giận anh trai. Em cùng thằng kia, đã làm gì? Hả?” Ngón tay trượt vào trong nội y.

Tôi giãy giụa: “Anh rút ngay cho tôi, không được đụng vào tôi. Anh ra ngoài!”

“Không được đâu! Bởi vì em đã phản bội anh!” Anh mỉm cười, đứng lên, bắt đầu cởi từng cúc áo, từng chiếc từng chiếc một.

Hai mắt của tôi đều đỏ lên.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Cổ Mạc Tu, anh thật ghê tởm. Anh được phép quan hệ với phụ nữ ở bên ngoài, lại không cho phép tôi quan hệ với đàn ông sao?”

Anh dừng động tác lại.

“Hơn nữa tôi cũng không xấu xa như anh! Thậm chí anh còn lén lút làm chuyện dơ bẩn cùng con đàn bà kia! Dơ bẩn! Các người thật quá đáng!” Dù tôi có bi phần cỡ nào, tôi vẫn không thể khóc nổi.

“Em đã biết?” Anh hỏi.

Tôi lướt qua, không muốn nhìn thấy anh nữa: “Không muốn tôi tiếp xúc với bất kỳ thứ gì cập nhật được tin tức bên ngoài, loại bỏ tất cả mọi sản phẩm truyền thông, đơn giản chỉ vì muốn giấu giếm tôi, không phải sao?”

“Đó chỉ là scandal, không nên tin tưởng là thật!”

Tôi cười lạnh: “Tốt lắm! Chỉ là chuyện xấu mà thôi, tôi không nghĩ nữa!”

“Em đang dùng thái độ gì đó?” Anh nâng cằm tôi lên, khuôn mặt rất mơ hồ.

Tôi nói: “Cổ Mạc Tu, cầu xin anh tha cho tôi! Cầu xin anh!”

“Em đừng ảo tưởng!”

Nói xong, quần áo bị xé nát.

20XX: 7. 20. Khô nóng. Suy yếu. Khó có thể chịu được.

Sáng sớm, anh đi ra ngoài biểu diễn.

Lúc gần đi, chìa khóa trong túi quần không cẩn thận rơi ra ngoài.

Tôi cẩn thận dùng quyển sách che giấu nó vào trong.

Anh ôm lấy tôi, nói: “Ở nhà ngoan, buổi tối anh sẽ nhanh chóng trở về! Phải yêu lấy chính mình!”

Anh vừa đi, tôi lập tức lấy chìa khóa, chạy ra khỏi phòng.

Bị khóa đã lâu, tứ chi trở nên yếu ớt.

Du đãng bốn phía trên đường phố. Ánh nắng nhạt nhòa chiếu xuống nhân gian.

Góc đường có một con chó, cẳng chân hình như bị thương, tiếng nức nở bi thương.

Tôi đi qua, nhặt một hòn gạch, ném chết nó.

Máu tươi dơ bẩn nhuộm đỏ mặt.

Tôi cười cười, đi qua cơ thể nó, không để ý tới ánh mắt người khác.

Nếu hơi thở đã hấp hối, không bằng thay nó sớm kết thúc sinh mệnh!

Sờ sờ túi tiền, cười nhạt.

Đi vào một cửa hiệu quần áo, thay một bộ mới.

Áo khoác con trai rộng thùng thình. Quần jean, khởi động.

Tiến vào cửa hiệu cắt tóc, cắt phăng mái tóc dài.

Đến cửa hàng đàn, mua một chiếc đàn guitar màu đỏ, đeo lên lưng, khoe miệng nhếch lên ý cười.

Tiêu hết số tiền sở hữu.

Vào cửa hàng, còn thừa 10 đồng mua 2 bao thuốc lá chất lượng kém.

Dựa vào góc tường, hút rồi phả khói. Mãi đến khi chóng mặt hoa mắt.

Có ánh đèn loang loáng tách tách trước mắt tôi.

Tôi sững sờ.

Rất nhiều phóng viên đi tới.

“Xin hỏi Liên Lạc tiểu thư, cô cùng ca sĩ chính của BAD BLOOD có quan hệ gì?”

“Có người tiết lộ, hai người là anh em ruột?”

“Nghe nói năm năm trước ở thành phố S có một vụ án giết người chấn động, người bị hại cùng người sát hại chính là cha mẹ của hai người đúng không?”

“Liên Lạc tiểu thư, xin hỏi hai người thật sự là anh em sao? Nếu như thế, chẳng phải các người loạn luân sao?”

“Có người nhìn thấy hai người đang ở chung. Là thật sao? Xin trả lời chúng tôi được không? Liên Lạc tiểu thư...”

“Lui ra!” Tôi thấp giọng mắng.

Các phóng viên vẫn như một lũ ruồi nhặng thi nhau quấy nhiễu bên người tôi!

Có người thậm chí thấy hình xăm trên cổ tôi, giơ máy lên, nhanh chóng chụp lại.

“Liên Lạc tiểu thư, xin hỏi hình xăm kia chính là tượng trưng cho sự loạn luân của cô cùng anh trai mình sao?”

“Vĩnh viễn thuộc về tôi? Đây là lời tuyên bố tình yêu của anh trai đối với cô sao?”

“Vụ giết người năm năm trước, đồn đại là vì tình, chẳng lẽ BLOOD cũng giống cha hai người, dục vọng độ chiếm quá mạnh mẽ?”

Thái dương sáng ngời. Hành động của loài người như trò hề.

Có người đưa tay về phía tôi, chạm vào hình xăm trên cổ.

Lửa giận, lan tràn trong máu.

Giật vào áo tên phóng viên kia, dùng cây đàn ném mạnh về phía hắn: “Bà đập chết con mẹ mày! Bà đập chết con mẹ mày!”

Đám người đó hoảng hốt.

Tôi hướng về phía bọn họ nhỏ ngậm nước bọt, vươn ngón giữa lên: FUCK YOU!

Đám ruồi bọ không dám nói thêm câu gì, chỉ dám yên lặng chụp ảnh, chụp ảnh không ngừng.

Khóe miệng tôi hiện lên một nụ cười xảo quyệt.

“Các người... Thật sự muốn khai thác đề tài này?”

Đám ruồi bọ hưng phấn gật đầu.

Tôi nói: “Tốt lắm, các người đưa tôi tiền, tôi sẽ kể cho các người nghe toàn bộ mọi chuyện!”

Hai vạn nhân dân tệ.

Hừ ... Bí mật của tôi vẫn còn chút đáng giá.

Tính ra tiền, gật đầu vừa lòng.

Sau đó nhận lời phỏng vấn của các tạp chí lớn.

“Liên Lạc tiểu thư, xin hỏi cô cùng BLOOD thật sự là anh em?”

Tôi ngậm một miếng thuốc, không chút để ý trả lời: “Đúng vậy...”

Khán giả xôn xao.

“Vậy hai người đang sống chung?”

“Tôi đã sớm ngủ với anh ta, bây giờ còn nói đến chuyện ở chung sao? Có người tinh khiết đến vậy?” Tôi xoay người mắt trợn trắng, phun ra một vòng khói.

“Đây là loạn luân, hai người có sợ hãi không?”

“Thật vô nghĩa, nỗi sợ hãi đó, đã sớm không quan trọng.”

“Hình xăm trên cổ cô, đã xảy ra chuyện gì, có thể nói rõ cho chúng tôi biết một chút được không?”

Tôi sờ sờ hình xăm, trào phúng cười: “Dấu hiệu của chó!”

Khán giả bên dưới thở ra.

“Hung án năm năm trước thật sự là cha mẹ cô?”

Tôi ném tàn thuốc trước mặt phóng viên: “Ra ngoài! Còn hỏi thêm câu nữa, bà đây đánh chết các người!”

Lũ ruồi kêu đau.

Cửa đột nhiên bị đá vỡ.

Cố Mạc Tu dựa vào thanh cửa, thở gấp.

“Liên Lạc, em điên rồi phải không?” Anh lập tức đi tới, giữ chặt tay tôi.

Tôi mỉm cười: “Được các phóng viên xem trọng, đây chính là một chủ đề hot, các người nên đưa thêm tiền cho tôi thì hơn, có lẽ tôi sẽ có hứng tiết lộ ra những thông tin khác mà mấy người quan tâm!”

Đám ruồi xôn xao hẳn lên.

“Liên Lạc, em có chừng có mực cho anh!” Anh quát lớn.

Tôi không thèm nhìn anh, cười hì hì nhìn xuống khán đài.

Các phóng viên lập tức đem microphone chuyển về phía Cố Mạc Tu.

“Xin hỏi, BLOOD, những lời Liên Lạc tiểu thư vừa nói là thật phải không?”

“Nghe nói ở trung học cô ấy từng bị hai người đàn ông hãm hiếp? Hơn nữa còn phá thai hai lần? Anh vẫn chấp nhận mọi việc sao?”

Sắc mặt Cố Mạc Tu càng trở nên khó coi.

Tôi cười tủm tỉm gật đầu với đám phóng viên: “Các người nói rất đúng. Chính là thế, chính là thế! Anh của tôi tốt lắm, không chê thân thể dơ bẩn của tôi! Hơn nữa còn vui khi ở trong đó, các người xem.” Tôi cởi cổ áo ra, lộ ra dấu hôn trên xương bả vai: “Đây là chiến tích đó!”

Bang bang bang, ánh đèn loang loáng, chụp lia lịa.

Cố Mạc Tu đột nhiên cười.

Anh nói: “Muốn cùng anh chơi đùa sao?” Dừng một chút: “Anh sẽ chơi cùng em!”

Tôi giật mình!

Anh nhìn về phía phóng viên, vẫy tay: “Tôi nhận lời phỏng vấn!”

“BLOOD, tên thật của anh là Cố Mạc Tu đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy, Cố Mạc Tu tiên sinh, xin hỏi anh cùng Liên Lạc tiểu thư có quan hệ gì?”

“Không phải cô ấy vừa trả lời mọi người rồi sao? Anh em!”

Đám ruồi bọ bàn tán xì xào, khoe miệng trời lên nụ cười khinh thường.

“Hai người ở chung phải không?”

“Không phát hiện dấu hôn trên người cô ấy sao?” Anh phản bác.

“Họ hàng gần yêu nhau, khi con cái sinh ra sẽ có nguy cơ dẫn độn...” Lời nói còn chưa dứt, liền bị Cố Mạc Tu đánh gãy:

“Tình yêu không phải chỉ vì đời sau mà tồn tại, huống chi bây giờ cũng không phải không có phương pháp giải quyết, nếu mấy người cho rằng không sinh con ra sẽ mất mặt, lòng hư vinh của các người thật đáng đả kích. Sớm đi tìm cái chết đi! Cầu nguyện kiếp sau đầu thai làm ruồi, hưởng thụ cảm giác lạc thú con cháu các người sinh sôi nảy nở!”

Mặt tên phóng viên bị chất vấn lúc đỏ lúc trắng.

Tôi vỗ tay, dáng vẻ lưu manh hướng Cố Mạc Tu huyết sáo: “Nói rất đúng!”

“Bọn họ thật sự ghê tởm... Rõ ràng là anh em ruột, lại còn yêu nhau! Ghê tởm, tội nghiệt!”

“Rất ghê tởm ... Rất ghê tởm!”

“Làm chuyện đó với em gái mình, chắc chắn sẽ bị trời phạt!”

...

Tôi chọc chọc cánh tay anh, chớp chớp con ngươi: “Nghe thấy không?”

Anh nhàn nhạt liếc tôi một cái, cầm lấy microphone, từng chữ từng câu nói với đám phóng viên: “Nếu mấy người cho rằng tôi là tội nhân. Vậy xin hỏi người nào mới không phải tội nhân. Trước tiên hãy ném đá vào đầu tôi đi.”

Thanh âm vang dội, nói năng có khí phách.

Các phóng viên đều sửng sốt, không dám nhiều lời nữa.

Tôi cũng ngây ngẩn cả người, sau một lúc cười ha hả.

Che dấu sự rung động trong lòng!

Phông vẫn chằm dút.

Đi đến bãi đỗ xe, tôi cười khoái chí: “Chắc chắn tiêu đề ngày mai sẽ rất thú vị! Ha ha ha!”

Anh không nói, ánh mắt chạm đến tóc tôi.

Tôi dang hai tay xoay một vòng trên mặt đất: “Thế nào? Vừa lòng với kiểu tóc mới của em không?”

Sắc mặt của anh cực kỳ tái nhợt.

Tôi rất vui vẻ nhìn thấy anh khổ sở.

Nhún nhún vai: “Trở về đi!”

Đây là tận thế của tôi.

Biết rõ nhưng vẫn lựa chọn tận thế.

Không gian đen tối, tràn ngập hương vị nguy hiểm.

Giọng nói âm trầm lạnh lùng.

“Cho đến khi chết... Em chỉ có thể là của anh...”

“Phải không?” Tôi mỉm cười.

“Nếu em dám tái phạm... Em xem anh sẽ làm gì.”

Dùng sức hôn cắn.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Trời mưa. Truyền thuyết nói rằng: Mưa là do nước mắt chảy từ trong trái tim của Thần, cho nên rất lạnh.

Cổ Mặc Tu nói: “Em đừng giãy giụa! Ngoan, vào trong lòng anh, anh sẽ yêu thương em!”

Thứ gì đã đem lòng người bóc đi từng tầng lá mỏng, làm con người trở nên dịu dàng hơn.

Có vẻ tôi không hề khỏe mạnh, giãy giụa trong tháng bảy nóng nực.

Có trí tưởng tượng đặc biệt.

Tính ảo tưởng, ý tứ tái nhợt của số mệnh bị màn đêm cắn nuốt không ra bộ dạng, nụ cười là một thứ bệnh trạng.

Thân thể vẫn bị vây bởi cảm giác hưng phấn của một loại sốt nhẹ, có lẽ có liên quan tới thời tiết.

Gần đây, có một cơn bão đi qua.

Chuông cửa vang lên.

Tôi lắng nghe.

Tiếng chuông vẫn liên tục.

Tôi lắc lắc xiềng xích trên tay, vang lên tiếng va chạm.

Tiếng chuông vang lên trong chốc lát, dừng lại.

Tôi nhìn bầu trời mờ mịt bên ngoài, ảo tưởng trong góc đang cất giấu một con yêu quái ăn thịt người.

Tôi ngồi trên xích đu uống Cappuccino bỏ thêm chút đường.

Mưa thành linh quét tới.

Sấm sét vang dội.

Suy nghĩ về câu chuyện trên hòn đảo xanh, hình ảnh về nó khắc sâu trong tâm trí, thập phần mang ý vị thâm trường. Mơ hồ, không hề sáng tỏ.

Cappuccino không phải là thứ tôi yêu nhất, nó quá mềm mại, thật ra sở thích chân chính là cafe đen không pha tạp bất kỳ một loại gia vị nào.

Chỉ là, không muốn tăng thêm gánh nặng cho dạ dày. Nhưng đúng ra, uống xong vẫn có cảm giác ghê tởm muốn nôn.

Hồi ức và dự vọng hỗn hợp cùng một chỗ, lúc tràn đầy sẽ phát sinh một loại cảm giác mới lạ.

Anh, gọi là SUNNY. Anh, gọi là Cố Mặc Tu.

Nhớ đến cái đêm mùa đông đó, khi con người bị cơn chi phối trở nên mất cảm hơn, cả người ngứa ngáy sẽ có ảo tưởng muốn trần truồng nằm trên một khối băng lạnh, hy vọng cái rét lạnh có thể đóng băng các tế bào cảm giác trong cơ thể, hoàn toàn không biết gì cả.

Khi đó, tôi bắt lực cùng hoang đường.

Cửa sổ đột nhiên ‘rầm’ một tiếng bị đập bể.

Tả Thừa Tịch đứng ở nơi đó.

Anh ta lấy tay lau đi những giọt nước mưa trên khuôn mặt: “Bà đi với tôi chứ? Bây giờ!”

Tôi cười lên ha hả.

Gật gật đầu: “Ừ!”

35. Chương 35: Công Nguyên 20xx: Anh Em

Tháng 7, ưu thương.

Tả Thừa Tịch im lặng nắm tay tôi đứng trong màn mưa.

Anh ta nói: “Hoa sen nhỏ, tôi thực sự không có biện pháp nắm bắt được bà! Làm sao bây giờ? Tôi vẫn không thể bỏ được bà!”

Tôi cúi đầu mỉm cười, hôn lên trán anh ta: “Dẫn tôi đi đi!”

Anh ta nháy mắt, trên lông mi tràn đầy giọt nước, không phân biệt rõ là mưa hay nước mắt, chỉ biết rằng vành mắt của anh ta toàn một màu đỏ.

Anh ta nói: “Tốt!”

Chúng tôi chạy trốn tới thành phố S.

Anh ta nói: “Cố Mặc Tu không thể tưởng được chúng ta lại tới nơi này đâu.”

Chúng tôi thuê một căn phòng, định cư lâu dài.

Dù có làm sao cũng không đi. Chúng tôi im lặng quay mắt về phía lẫn nhau, im lặng sinh hoạt.

Tả Thừa Tịch nói: “Ban nhạc giải tán rồi.”

Tôi cũng không kinh ngạc, khoảnh khắc anh ta chặt đứt dây khóa tứ chi cho tôi, tôi liền đoán ngay được kết cục này.

Anh ta lại nói: “Cố Mạc Tu bị công ty cưỡng chế cấm biểu diễn nửa năm. Tuy rằng fans hâm mộ đều điên cuồng chống cự, nhưng không có hiệu quả, chuyện của hai người đã dẫn tới gió to sóng lớn trên toàn quốc. Công ty nói, sự việc này đã ảnh hưởng rất mạnh mẽ, sẽ phá hư một tầng lớp thanh thiếu niên mới lớn.”

Tôi châm điều thuốc, hít một ngụm thật sâu, rồi nhỏ ra: “Dạy chuyện xấu à! Ha ha ha!”

Anh ta cũng mỉm cười, rút một điều thuốc trong bao, yên lặng châm thuốc, hút một hơi, nói: “Tôi tra xét một chút, tin tức kia là do con nhỏ Lâm Tiểu Nhã đưa cho đám phóng viên.”

Tin tức này ngược lại làm tôi có chút kinh ngạc.

Anh ta lại nói tiếp: “Chuyện xấu giữa Cố Mạc Tu và cô ta, bà có nghe nói không?”

Tôi gật đầu: “Xem qua ảnh chụp của hai người bọn họ, nhìn cũng khá thân thiết.”

Anh ta sờ sờ tóc tôi: “Con đàn bà Lâm Tiểu Nhã đó, không thể chơi được, lần trước hai người ở hành lang tổ công tác bị chụp ảnh, do chính cô ta làm.”

“Vì điều gì cô ta phải làm trò ấy?”

“Cô ta thích Cố Mạc Tu, chỉ có điều Cố Mạc Tu không thèm nhìn đến cô ta. Khi nắm được ảnh chụp trong tay, mới biết được thì ra người đó là bà. Cho nên, ghi hận trong lòng mới làm ra những điều xấu xa.”

“Vậy ảnh chụp cô ta và Cố Mạc Tu, thật sự chuyện gì đã xảy ra?” Tôi khó hiểu.

“Đó là do cô ta cố tình quần quýt lấy Cố Mạc Tu để phóng viên chụp. Không liên quan tới anh ta.”

“Như vậy...” Tôi bình tĩnh không cười.

“Nhưng, bà lại thừa nhận, ngược lại làm tôi không ngờ tới.” Anh ta mỉm cười, ngăn chặn khói lửa trong đôi mắt.

Tôi không trả lời, nhìn ra bầu trời bên ngoài.

“Tôi nói, Con Vịt, đã lâu không trở lại, thật sự rất hoài niệm! Khi đó...”

Anh ta ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy tôi: “Khi đó, Quang Đầu còn chưa chết...”

“Chúng ta cùng đến Casablanca nói chuyện phiếm, ca hát, uống rượu. Còn có câu nói kia của Quang Đầu, hoa sen nhỏ, tôi – Quang Đầu cả đời này, đã làm được một việc tốt nhất, đó là kéo bà vào nhóm ba người chúng tôi! Ha ha a...” Tôi mờ ảo cười.

Anh ta ôm lấy tôi thêm gấp gáp: “Nói như vậy, dường như mọi thứ đã qua rất lâu...”

Tôi gật gù: “Thật sự đã qua lâu lắm, lâu lắm rồi.”

“Có thời gian cùng đi đến mộ Quang Đầu nhìn một chút! Đã năm năm không trở lại! Khẳng định tên kia ở trên trời đang loạn mắt chúng ta!”

Anh ta nói: “Được!”

Hơn một tháng trôi qua.

Chúng tôi thật tự giác không xem TV, không xem tin tức, không lên mạng. Tất cả chỉ để ngăn chặn mọi thứ có liên quan tới Cố Mạc Tu.

Sống cùng Con Vịt, cảm giác thật an tâm.

Anh ta giống như trước kia, yêu im lặng, yêu cười.

Chẳng qua có một chút thay đổi nhỏ trong thói quen sinh hoạt.

Ví dụ, anh ta sẽ phân chia thức ăn thành hai phần riêng, rõ ràng, chết cũng không tính sai.

Tôi cười anh ta: “Từ khi nào ông có tính sạch sẽ vậy? Chẳng lẽ chê tôi dơ hay sao?”

Anh ta ôn hòa trả lời: “Sao có thể? Tôi chỉ sợ bà chê tôi dơ!”

“Tật xấu!” Tôi xoa bóp mặt của anh ta.

Bỗng nhiên anh ta hoảng lên, con dao rơi xuống cánh tay tạo thành vết thương nhỏ.

Tôi vội vàng bắt lấy tay anh ta, định kiểm tra vết thương.

Ai ngờ anh ta mãnh liệt đẩy tôi ra: “Không cần đụng vào tôi!”

Tôi sửng sốt.

Anh ta mất tự nhiên cười gượng: “Không có việc gì... Không có việc gì... Không phải bà từng bảo mình sợ máu sao? Tôi sợ bà sẽ sợ hãi!”

“Tôi đã nói vậy sao?” Tôi nghi hoặc nhìn anh ta.

Anh ta càng thêm mất tự nhiên, sau khi quay đi, nhanh chóng băng lại vết thương trên cánh tay: “Không có việc gì, không có việc gì!”

Tuy tôi nghi hoặc, nhưng không nghĩ ngợi nhiều.

Rất nhiều năm sau, tôi luôn suy nghĩ, nếu khi đó, tôi ôm chặt anh ta, dịu dàng hỏi anh ta: “Con vịt, ông có đau không?” Vậy là tốt rồi.

Chỉ cần nghĩ đến đây, nước mắt tôi liền không ngăn được rơi xuống hai gò má.

Buổi tối cùng nhau đi tới Casablanca uống rượu.

Tôi vẫn gọi một ly Huyết Tinh Mã Lệ như cũ.

Anh ta cười: “Bà vẫn không thay đổi khẩu vị?”

Tôi nói: “Tôi là người cố chấp, một khi đã xác định thích thứ gì, sẽ thích cả đời!”

“Thật không?” Từ anh ta toát ra sự bi thương.

Tôi mỉm cười.

“Cụng ly! Chúng ta không say không về!” Anh ta đột nhiên hướng về phía tôi nâng chén.

“Không say không về!”

Năm đó, bốn người nâng chén: Không say không về!

Năm đó, bốn người hăng hái: Quang Đầu nói, chúng ta phải trở thành ban nhạc mạnh nhất thế giới.

Năm đó, tuy rằng có bi thương, nhưng chỉ là nhàn nhạt, nhàn nhạt.

Năm đó, là một quãng thời gian tốt đẹp, bốn người bạn tốt, thề cả đời sống cùng nhau. Cùng nhau ăn đến già, chơi đến già!

Đêm khuya, cùng nhau say rượu!

Dắt nhau đi trên đường, cong vẹo về nhà.

Về đến nhà, nằm đổ lên giường mà ngủ.

Có người nói nhỏ bên tai tôi: “Tôi đi lấy cho bà cốc nước ấm!”

Tôi một phen giữ chặt anh ta lại: “Anh trai...”

Thân thể anh ta chấn động.

Cơ thể tôi nặng nề, đè anh ta dưới thân: “Anh trai... Em nhớ...nghĩ về anh... Anh trở về được không? Anh trở về... Được không?”

Nước mắt tôi chảy xuống.

Người dưới thân, trong bóng đêm, hai tròng mắt chảy ra sự đau thương rõ nét.

Thế nhưng ý thức tôi rã rời, nhìn không thấy. Nhìn không thấy.

Nếu tôi có thể thấy, thì tốt rồi.

Tôi cúi đầu hôn anh ta.

Anh ta lập tức kinh hoàng đẩy tôi ra: “Hoa sen nhỏ, bà tỉnh táo lại đi! Tôi là Con Vịt!”

Tôi cười khờ khạo: “Con Vịt... Ồ... Là ông à!” Ợ lên mùi rượu, lại lật người qua: “Ông ôm tôi một cái!”

Anh ta ngẩn người, cuối cùng nhẹ nhàng đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi nhẹ nhàng cắn vành tai anh ta: “Muốn tôi không?”

Rõ ràng tôi cảm nhận được vòng tay ôm lấy tôi có chút cứng ngắc.

Tôi cười biến hoá kỳ lạ: “Thích tôi, thích nhiều năm như vậy, để tôi báo đáp một chút được không?”

Anh ta buồn rầu không nói nên lời.

Tôi nghĩ rằng anh ta đã đáp ứng, lưu loát cởi quần áo, lộ ra nội y màu đen.

Tôi nhìn anh ta, mỉm cười.

Hô hấp của anh ta dồn dập.

Thân thể dần dần nghiêng về phía tôi.

Tôi nhắm hai mắt lại.

Cố Mặc Tu, em muốn phản bội cho anh xem!

Bờ môi anh ta cách tôi nửa cm, đột nhiên dừng lại.

Anh ta thay tôi mặc quần áo vào, vỗ vỗ mặt của tôi: “Đứa ngốc, mau ngủ đi! Tôi muốn, không phải thân thể của bà, hướng chi... Ha ha a không có gì! Bà nhớ kỹ tôi yêu bà là tốt rồi, những thứ khác, tôi không muốn quá nhiều.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta.

Anh ta nói: “Tôi đi thay nước ấm cho bà tắm rửa. Bà phải ngoan! Không cần lộn xộn!”

Nói xong rời khỏi người tôi.

Nỗi buồn vô cớ ập đến bao trùm không gian, đang định gọi anh ta lại, dạ dày đột nhiên co giật mạnh, nôn ra.

Ngày thứ hai tỉnh lại, anh ta đã rời giường.

Tôi xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, xuống giường đi đến phòng khách.

Anh ta ngồi trên ghế salon, đôi mày nhíu lại, nhìn chằm chằm vào tờ giấy báo cáo gì đó trong tay đến mức ngây người.

Tôi đi qua, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Nhìn cái gì đấy?”

Anh ta kinh hãi, cuống quýt đem vật cầm trong tay cuộn lại rồi cất đi, mắt tự nhiên nhìn tôi cười: “Thư tình, là thư tình! Một cô gái thời trung học viết cho tôi!”

Tôi hoài nghi: “Thật không? Tôi nhớ ông chưa bao giờ nhận thư tình của ai đó! Cô gái nào, người nào chẳng bị dọa chạy mất khi nhìn thấy mỹ mạo của ông. Ai còn có can đảm yêu ông? Không sợ tự rước lấy nhục à.”

“Có... Có... Có sao? Ai da, sao bà không đi giày đã chạy ra đây, mau vào trong đi giày!” Anh ta thúc giục tôi vào trong phòng.

Tuy tôi nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

Xa cách nhiều năm, tôi vẫn suy nghĩ, sáng sớm ngày ấy, nếu mình có thể cẩn thận hơn một chút, có thể phát hiện trên vầng trán anh toàn bộ đều mang vẻ sầu bi. Sau đó, tôi sẽ ôm lấy anh ta, vỗ phía sau lưng anh ta trấn an: “Không sợ, không sợ!”

Thế nhưng, tôi chưa làm được cái gì.

Đóng cửa phòng thay áo ngủ, nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của anh ta ngoài phòng khách.

Lại qua mấy tháng, mùa thu đi qua, mùa đông tiến đến.

Con Vịt càng ngày càng gầy yếu. Cầm gậy hơn nhiều.

Tôi thường xuyên cười anh ta: “Bây giờ nhìn ông gầy, thật sự giống tiểu mỹ nhân ốm yếu!”

Sau khi cười xong, lại ngấm ngấm lo lắng.

Anh ta luôn nói: “Còn không phải do bà hại. Mỗi buổi tối lôi kéo tôi xem phim ma, xong lại thức trắng đêm. Ai mà chịu nổi!”

“Tôi đây còn không sợ nữa là.” Tôi bĩu môi bất mãn.

“Chỉ sợ bà xem nhiều quá, trong óc sẽ chứa đầy phân.” Anh ta gõ gõ đầu tôi.

Tôi cười hì hì chọc chọc cánh tay anh ta: “Ông ăn hay không ăn?”

“Ăn cái gì?”

“Cái gì đó trong đầu tôi ấy.”

“Ra ngoài!”

Ngày nào đó trong tháng mười một. Ngày giỗ của Quang Đầu.

Sáng sớm, Con Vịt đã đánh thức tôi dậy, đứng ở bên giường nhìn tôi mỉm cười. Mặc lên chiếc áo khoác làm thân thể càng thêm gầy yếu.

“Chúng ta đến thăm Quang Đầu!” Anh ta nói.

Tôi lắc lắc đầu, vì sao có cảm giác anh ta sắp biến mất không tung tích?

Bầy hoa trước mộ Quang Đầu.

Xem ra vừa có người đi thăm mộ.

Chúng tôi ngồi trên bãi cỏ trước mộ, dựa lưng vào nhau.

“Quang Đầu, chúng tôi đến thăm ông đây. Đừng trách anh em không có lương tâm. Năm năm nay ai nấy đều bận rồi tình rồi mù.”

Con Vịt mở một bình rượu, rắc xuống mặt đất: “Muốn uống sao? Hahaha... Ba mẹ ông nếu đến đây, khẳng định không mang cái này đến cho ông, vẫn chỉ có anh em ta là tri kỷ của nhau thôi.”

“Nhưng, ông sẽ không tịch mịch lâu đâu. Tin tưởng tôi!”

Tôi mỉm cười nhìn những đám mây trên trời.

“Quang Đầu, tôi đã trở lại! Ông, cái người này, đi đã lâu cũng không một lần báo mộng cho chúng tôi, nghe Biện Nghê nói, ông đã từng vào trong giấc mơ của cô ấy. Thật bất công!”

Con Vịt lắc lắc mặt tôi: “Hơn nữa, Quang Đầu à, tôi cho phép ông nhảy ra khỏi mộ.”

Tôi nói: “Lại chế giễu rồi, chúng ta cùng anh ta chơi trò bắt ma đi. Ha ha ha!”

Thoải mái cười to.

Con Vịt nói: “Quang Đầu, tôi hát cho ông nghe!”

Gió nhẹ nhàng

Giống âm thanh trong giấc mơ xưa
Không phải ta không đủ kiên cường
Là do sự thật luôn cứng rắn
Cả nghịch lưu
Là vận mệnh trời sinh
Không phải ta không thể cúi đầu
Là nước mắt làm người đau đớn
Quên đi nếu có thể
Coi như là một loại may mắn
Nếu tâm của một người
Chỉ có thể đốt được một cái danh
Hai người muốn đi đến đâu
Nắm hai tay là cả thiên địa
Cả đời, có cái gì quý trọng
Người lưu lạc không phung phí tình yêu
Có kiếp này kiếp này có huynh đệ
Có kiếp này có huynh đệ
Không có kiếp sau còn muốn người
Trôi nổi trên sông
Mỗi một đêm mỗi một đêm mưa rơi xuống
Nhớ tới người
Có kiếp này kiếp này có huynh đệ
Không có kiếp sau còn muốn người
Bài hát trên biển
Thả trôi thả trôi
Vang vọng trong bóng tối

- Huynh đệ -

Gió thổi qua, những cánh hoa trên thiên đường rơi nhẹ xuống ngôi mộ.

Mái tóc dài của anh ta theo gió bay múa.

Anh ta vẫn lặp lại giai điệu ‘Huynh đệ’, càng về đoạn cuối càng khóc lớn hơn, ôm lấy bia mộ: “Quang Đầu, tôi cất cổ cho ông, mẹ kiếp, lúc băng qua đường cái cũng nên cẩn thận một chút chứ? Vô dụng! Chết sớm như vậy! Con mẹ nó, tôi thật muốn giết chết ông!...”

Tôi không biết nói cái gì mới tốt.

Sau một lúc, cảm xúc anh ta vững vàng hơn, lau nước mắt, nói: “Lại đứng trước mặt cậu khóc. Thật là kỳ quái, cả đời này tôi khóc không nhiều, nhưng lần nào cũng bị cậu nhìn thấy. Thật dọa người!”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Có bộ dạng gì của ông mà tôi chưa thấy, còn sợ dọa người nữa?”

Anh ta xì một tiếng bật cười: “Đúng là!”

“Hoa sen nhỏ, tôi, bà, Quang Đầu, Copy cả đời này là anh em tốt của nhau. Nếu tôi chết, bà sẽ không quên tôi chứ?”

Hai câu hỏi không hề liên quan nhau. Thật không biết anh ta nghĩ ra thứ gì ăn khớp nữa.

Tôi nói: “Tôi sẽ quên ông!”

Anh ta giật mình.

Tôi nói: “Nếu ông chết, tôi sẽ nghĩ ngợi đến ông, khẳng định ngày nào cũng khóc. Nhất định sẽ rất đau khổ, cho nên, tôi sẽ nghĩ ra biện pháp để bản thân quên ông đi.”

“Hoa sen nhỏ...”

Tôi khoát tay về phía anh ta: “Buồn nôn, đừng xúc động quá. Tôi ghê tởm bộ dạng của ông lắm, biểu tình như thiếu phụ còn trẻ. Không có lấy một chút tiền đồ!”

Anh ta nín khóc mỉm cười: “Rồi rồi! Lại để bà chê cười!”

Hai người chuẩn bị xuống núi.

Dường như anh ta đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng:

“Đúng rồi, mẹ ba mẹ bà cũng ở chỗ này, có muốn qua đó nhìn một chút không?”

Tôi có chút giật mình.

Nghĩ một lúc, gật gật đầu: “Đi xem đi!”

Xuyên qua những phần mộ lớn nhỏ, trong lòng có một ít cảm xúc lộn xộn.

Cuối cùng sẽ có một ngày trở về hoàng thổ, vì sao còn muốn giầy giụa trên thế gian này?

Nhân loại quả là một loài sinh vật ngu xuẩn nhất.

“Chính là hai ngôi mộ kia!” Con Vịt chỉ về phía hai ngôi mộ phía trước.

Đang chuẩn bị đi qua, một người đàn ông đã tới trước.

Tôi vừa thấy, máu trong người tựa hồ ngừng chảy.

Gương mặt của người đàn ông kia, cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên.

Đêm đó, cả người hấn ta đầy máu, biểu tình hoảng sợ, từ trong phòng Liên Thực chạy ra.

Tôi nhanh chóng đi tới, một phen bắt lấy cổ áo hấn ta: “Tôi nhận ra ông rồi! Thời điểm mẹ tôi chết, ông cũng ở đây!”

Người đàn ông kinh hãi, đẩy mạnh tôi ra, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía ngôi chùa trên núi.

Tôi lập tức đuổi theo sau.

Con Vịt từ phía sau chạy theo: “Hoa sen nhỏ, chờ tôi!”

Tôi không đủ nỗ lực để chờ đợi anh ta, xuống chân núi, leo lên xe đạp cố gắng đuổi theo.

36. Chương 36: Nghiệt

Người đàn ông bị tôi bỏ nhào vào.

Nặng nề thở dốc. Tôi ấn chặt thân thể hấn xuống, gầm nhẹ: “Không được chạy!”

Con Vịt chạy tới, kéo tôi đứng lên: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Hấn là ai vậy?”

“Thời điểm mẹ tôi chết, hấn ở đây!”

Chúng tôi đưa hấn đến một KTV nhỏ.

Mờ ảo dưới ánh đèn, âm nhạc diếc tai nhức óc.

Tôi châm một điếu thuốc, dựa vào ghế sa lon, sắc bén nhìn hấn: “Nói đi, nếu không chỉ một giây sau tôi sẽ đưa ông đến cục cảnh sát làm việc!”

Người đàn ông cắn môi, cúi thấp đầu, thân thể đang run lên.

Con Vịt vỗ nhẹ vào vai tôi, đi ngang qua, nhẹ nhàng nói với hấn ta: “Không phải sợ, chúng tôi sẽ không làm ông bị thương, cô gái này là con gái của người bị chết, cho nên, ông cũng nên thông cảm cho tâm tình của cô ấy?”

Sau một lúc, người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu, con người có chút khúếch tán.

Hấn ta mở miệng: “Muốn hỏi cái gì?”

Tôi ấn đầu thuốc lá: “Ông cùng Liên Thực có quan hệ gì?”

“Tình nhân!”

Tôi cười lạnh, đi qua nắm lấy cổ áo hấn ta: “Ông là P, mẹ tôi và ông là tình nhân? Chê cười! Liên Thực, người phụ nữ kia cho dù thân thể phản bội Cố Kỳ Ngôn, nhưng tâm sẽ không bao giờ phản bội ông ta!”

Người đàn ông cay đắng lắc đầu: “Chúng tôi thật sự là tình nhân, cô đừng đề cập đến cái tên Cố Kỳ Ngôn biến thái kia, hấn ta chính là tên biến thái đến phát cuồng!”

Tôi buông hấn ra, ngã ngối: “Ông nói bậy, ông nói bậy!”

Liên Thực yêu Cố Kỳ Ngôn như vậy, không có khả năng sẽ yêu người khác.

“Đứa bé trong bụng Liên Thực là con tôi.” Người đàn ông mở miệng.

Biến động lớn.

Con Vịt ôm lấy tôi: “Không có việc gì?”

Tôi can thiệp nhìn anh ta cười: “Đuổi ông ta đi đi, người này đang nói hư nói vượn!”

“Tôi không nói bậy! Đứa bé trong bụng bà ấy là con tôi! Là của tôi! Thế nhưng, đứa con kia... Không nghĩ tới lại ...” Hấn ta nhìn tôi rống giận, nói xong lời cuối cùng, âm thanh bắt đầu run run.

“Ông TMD đừng tiếp tục nói hư nói vượn, tôi sẽ lột da ông!” Tôi lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn ném về phía hấn ta.

Con Vịt chạy tới, dùng thân thể chặn lại thay hấn ta.

“Ông tới làm gì, Con Vịt?” Tôi tức giận.

Anh ta cười cười, xoa xoa cánh tay: “Tính tình của bà như chó, ném mạnh như vậy, khẳng định sẽ có người chết!” Sau đó đi tới an ủi tôi: “Bình tĩnh lại, nghe ông ta nói xem như thế nào! Được không?”

Người đàn ông kia đang nức nở.

Tôi gạt đầu: “Được!” sau đó nhìn về phía hấn ta: “Ông hãy nói hết, toàn bộ, một chữ cũng không được bỏ sót!”

“Tôi quen Liên Thực mười năm về trước. Khi đó bà ấy vừa đến thành phố S, mọi thứ đều không quen thuộc, lại mang theo một cái đứa trẻ, thật sự không dễ dàng. Khi đó tôi ở cạnh nhà bà ấy, thường xuyên có thể thấy bà ấy ngồi trên ban công vọng trộm khóc. Một thời gian dài, liền nổi lên một thứ tình cảm đau thương.

Có một ngày, tôi đứng trên ban công thay học trò sửa bài tập, đột nhiên nghe thấy âm thanh ồn ào của một người nào đó, ngẩng đầu...” Hấn ta dừng lại một chút, khóe miệng trôi lên ý cười: “Liên Thực đứng dưới ánh mặt trời, mỉm cười nhìn bầu trời. Lúc ấy biểu tình của bà ấy, mờ ảo lại thánh khiết, ý cười trên khóe miệng mỹ lệ tựa như thiên sứ. Nháy mắt, tôi nghe thấy nhịp tim mình ngừng lại. Đó là cái nhìn thoáng qua...”

“Ngày hôm sau, tôi nghĩ hết mọi biện pháp để làm quen được bà ấy, tìm cơ hội cùng bà ấy nói chuyện. Thế nhưng, Liên Thực là một người phụ nữ lạnh lùng, bà ấy không thèm nhìn tôi. Nhưng cũng không hề ngăn cản sự ái mộ mà tôi dành cho bà ấy, sự lạnh lùng của bà ấy, chính là sự cao quý. Bà ấy có mái tóc dài xinh đẹp, thân hình duyên dáng, tất cả, tất cả đều làm cho tôi mê muội.

Ba tháng theo đuổi bà ấy không có kết quả, tôi chỉ biết thở dài thương xót cho chính bản thân, thế nhưng Thượng đế lại ban cho tôi một món quà.

Đó là một buổi đêm mỹ lệ, tôi đang đứng trên ban công nhìn các vì sao, Liên Thực đột nhiên xuất hiện ở ban công, hướng về phía tôi cười.

Bà ấy nói: “Thích tôi sao?”

Tôi vội vàng gật đầu nói thích bà ấy, rất, rất thích bà ấy.

Sau đó, bà ấy ra hiệu cho tôi: “Lại đây, tôi sẽ cho anh thứ anh đang muốn!”

Đêm đó, hai chúng tôi liêu chiểu triền miên.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi mở to mắt, còn chưa tỉnh lại khỏi mộng đẹp, chợt nghe thấy câu nói kia của bà ấy làm tôi từ thiên đường nhốt đánh xuống địa ngục.

Bà ấy nói: “Ra ngoài!”

Tôi cười cười, chỉ tưởng rằng bà ấy đang nói đùa, đi qua ôm lấy bà ấy: “Em yêu, chúng ta kết hôn được không?”

Bà ấy đang ngồi trước bàn trang điểm chải mái tóc dài, tôi nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của bà ấy, cảm thấy thật hạnh phúc.

Thế nhưng, đột nhiên bà ấy bẻ gãy cây lược gỗ, đem phần gãy đó cắm vào cánh tay tôi: “Ra ngoài! Tôi sẽ không lặp lại lần thứ ba!”

Tôi chợt tỉnh khỏi giấc mộng, ngã ngồi xuống: “Vì cái gì... Vì cái gì...” Không thể tin được bà ấy lại thay đổi lớn đến vậy.

Thế nhưng, bà ấy cười lạnh đứng lên, dùng giày cao gót giẫm lên miệng vết thương trên cánh tay: “Đau không? Muốn biết tại sao không?” Bà ấy rút ra nửa cây lược gỗ còn dính máu tươi, chải lên mái tóc dài: “Bởi vì tôi thích nhìn thấy cảm giác của một con người từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Không hơn!”

Ngày thứ hai, tôi từ chức ở trường học, rời khỏi thành phố S. Không gặp lại bà ấy. Cái gì cũng không lưu lại, ngoại trừ vết sẹo trên cánh tay.” Hắn lấy tay che phủ lên vết sẹo xấu xí dị thường trên cánh tay, có chút thống khổ.”

“Theo lý thuyết, chúng tôi hẳn đã kết thúc rồi. Thế nhưng năm năm sau, bởi vì công việc của mình, lại trở về thành phố S. Sau đó vào một ngày ở trên đường cái, tôi gặp lại Liên Thực.”

“Điều làm tôi kinh ngạc hơn, quần áo trên người phân tán, bà ấy ngồi trong ngõ nhỏ vụng trộm khóc, bộ dáng kia, tựa như một con mèo nhỏ bị người ta bắt nạt. Trong lòng tôi run rẩy, không nhìn được đi tới. Gọi tên của bà ấy, có vẻ bà ấy có chút giật mình, rồi sau đó, nhìn tôi cười ngọt ngào, cái cười ấy, làm tôi nhanh chóng quên đi nỗi đau năm năm về trước.”

“Tôi đưa bà ấy về căn phòng đang trọ, thay bà ấy tẩy rửa miệng vết thương. Nhưng tôi kinh ngạc hơn, làn da trên thân bà ấy không một chỗ nào hoàn hảo, nơi nơi đều thâm tím, vết rách, tựa hồ hàng ngày bị người ta ngược đãi thâm. Tinh thần bà ấy cũng không ổn định lắm, giống như bị một đả kích lớn. Tôi an ủi bà ấy, dốc lòng chăm sóc bà ấy. Lúc đầu bà ấy còn có chút mâu thuẫn, nhưng dần dần, bởi sự nỗ lực không ngừng của tôi, bà ấy đỡ xuống sự phòng bị, bắt đầu ỷ lại vào tôi. Vào một sáng sớm, tôi đang thay bà ấy giặt quần áo, bà ấy đứng ở cửa nhìn tôi, đột nhiên hướng tôi cười.”

“Bà ấy nói: Lưu Chí, em yêu anh mất rồi!”

“Lúc ấy tôi đã vui sướng cỡ nào, đơn giản như muốn phá mây bay đến trời. Không thể tưởng tượng được tôi quay đầu lại, nhìn bà ấy.”

“Bà ấy đi tới hôn tôi, bà ấy lặp lại câu nói kia: Lưu Chí, em yêu anh!”

“A! Lúc đó Liên Thực đẹp tựa như một đóa Hồng Liên nở rộ. Tôi yêu bà ấy! Tôi nguyện ý vì bà ấy trả giá tất cả.”

“Chúng tôi ở chung hơn một tháng, đoạn thời gian đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của chúng tôi! Chiều nào đi làm về, luôn thấy bà ấy dịu dàng nằm trên ghế sofa chờ tôi, tôi cảm thấy thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.”

“Thế nhưng, hạnh phúc đâu thể được bảo đảm mãi mãi! Vào một đêm, tôi trở về, thấy bà ấy ở trên ghế sofa vụng trộm khóc. Tôi hỏi bà ấy sao lại thế này, ngoại trừ khóc, một câu bà ấy cũng không chịu nói. Nửa đêm, đột nhiên bà ấy lay tỉnh tôi dậy, nói cho tôi một bí mật kinh người!” Nói tới đây, hắn ta ngừng lại, nhìn về phía Con Vịt: “Có thuốc lá không?”

Con Vịt ném bao thuốc qua, hắn ta rút ra một cây, châm, hút một hơi thật sâu, sau đó kịch liệt ho khan, ngay cả nước mắt đều chảy ra, tự giễu cười cười: “Ai da... Nhiều năm như vậy, vẫn không học được cách hút thuốc!”

Sự kinh ngạc của tôi không cách nào hình dung nổi, thì ra đoạn thời gian Liên Thực biến mất là những ngày bà ta ở chung với người đàn ông này, chẳng lẽ Liên Thực thật sự di tình biệt luyện sao?

(di tình biệt luyện – thay đổi tình yêu từ người này sang một người khác)

Tôi không muốn thừa nhận sự thật này, nó phá hủy những tàn tích còn sót lại trong đáy lòng tôi, loại bỏ sự thật Cổ Kỳ Ngôn giết chết bà ta, tối thiểu, trong lòng tôi bọn họ vẫn còn yêu nhau, chỉ có điều ...

“Liên Thực và Cổ Kỳ Ngôn là cha con!”

“Rầm” một tiếng, chén trà trong tay rơi vỡ nát.

Con Vịt cũng không tin nhìn hắn ta.

Người đàn ông kia cười nhạo tới cực điểm: “Xem ra ngay cả mấy người cũng không hề biết? Ha ha a... Lúc ấy khi tôi biết tin này, so với các người cũng kinh ngạc không kém! Cổ Kỳ Ngôn đúng là biến thái, cả ngày cầm tù bà ấy trong phòng, quát roi, ngược đãi, quả thật đối đãi bà ấy như một con chó!”

“Cũng trách tôi, lúc ấy nhất thời không nhận ra, bà ấy đau khổ xa cách tôi. Mà tôi, không hề tìm hiểu mọi việc. Nhiều năm như vậy, tôi luôn nghĩ rằng, nếu lúc trước tôi đuổi theo bà ấy, mọi oan nghiệt sẽ không thể phát sinh thêm. Liên Thực và đứa con của tôi cũng không chết, bà ấy sẽ không... Chết thảm dưới dao của Cổ Kỳ Ngôn!”

“Mấy tháng, rốt cuộc tôi đã nghĩ thông suốt. Tôi yêu Liên Thực, quá khứ của bà ấy căn bản không quan trọng. Tôi yêu bà ấy, tôi muốn cùng bà ấy chấp nhận mọi thứ, sự đau xót của bà ấy, tôi muốn thay bà ấy gánh lấy. Tôi tìm bà ấy rất lâu, lại phát hiện ra bà ấy đã mang thai, cùng Cổ Kỳ Ngôn từ bệnh viện đi ra. Bà ấy cười vô cùng ngọt ngào, Cổ Kỳ Ngôn nâng đỡ bà ấy!”

“Lúc ấy tôi cảm giác mọi thứ như bị tiêu diệt. Tôi phải tìm bà ấy hỏi cho rõ, vì sao muốn ở cùng một chỗ với Cổ Kỳ Ngôn, vì sao còn mang thai, đứa bé ấy rốt cuộc là con ai. Vì thế tôi theo dõi bà ấy. Buổi tối, Cổ Kỳ Ngôn đang ngủ, bà ấy xuống lầu uống nước, tôi vỗ nhẹ vào cửa sổ. Lúc ấy bà ấy giật mình thiếu chút nữa làm đổ cả cốc nước. Ha ha a... Về mặt của bà ấy vĩnh viễn đáng yêu như vậy... A... Liên Thực của tôi...” Trên mặt người đàn ông lộ ra sự tiếc nuối, biểu tình thực mở ảo.

“Bà ấy nói cho tôi biết, đứa bé là con tôi, ngày ấy từ trong phòng chạy ra ngoài, bị Cổ Kỳ Ngôn tìm thấy, mang về nhà đánh một trận. Qua mấy ngày, bà ấy phát hiện mình đã mang thai, trong lòng biết đứa bé ấy là con tôi, cho nên, vì cục cựa, bà ấy không tiếp tục chống cự Cổ Kỳ Ngôn, mọi thứ đều nghe theo sự định đoạt của Cổ Kỳ Ngôn. Hơn nữa vì không muốn tiếp tục sinh hoạt cùng hắn ta, bà ấy nói dối đó là con hắn ta.

Cổ Kỳ Ngôn tựa hồ rất vừa lòng biểu hiện của bà ấy, dần dần buông xuống sự đề phòng trong lòng. Toàn tâm toàn ý chăm sóc con của chúng ta. Ha ha ha ha, đó là con của chúng ta, thế nhưng hắn ta lại chăm sóc con của chúng ta, một con người đáng thương...”

“Thế nhưng, không được bao lâu, tôi lại đến tìm bà ấy thì thấy bụng bà ấy nhỏ lại, vẻ mặt ngơ ngác ngây ngốc ngồi trong căn phòng trống trải, cười ngây ngô.”

“Tôi nhất thời kích động, đánh vỡ nát thủy tinh, xông vào trong. Cố Kỳ Ngôn từ góc tối đi ra.”

“Hắn ta nói: Tao đã chờ mày rất lâu!”

“Tuy rằng tôi giật mình, lại bất chấp mọi thứ, tiến lên, ôm lấy Liên Thực. Tôi nói chuyện với bà ấy, hỏi bà ấy sao lại thế này, nhưng bà ấy đã không nhận thức tôi là ai, trong miệng vẫn hô lên: Con của tôi... Con của tôi...”

“Cố Kỳ Ngôn thấy tôi huých Liên Thực, phát điên, hắn ta đẩy tôi ra, đánh nhau với tôi. Liên Thực yên ổn ngồi trên ghế, nhìn chúng tôi, ánh mắt trống rỗng!”

“Kỳ thật bây giờ tôi hồi tưởng lại, có vẻ Liên Thực không hề điên, ánh mắt bà ấy khi đó rất lạnh, rất tĩnh lặng, tràn ngập trào phúng.”

“Tôi rống to về phía Cố Kỳ Ngôn: Mày là đồ biến thái, yêu con gái của mình. Biến thái biến thái! Ông đây nói ày biết, Liên Thực yêu tao, yêu tao! Đứa bé trong bụng cô ấy là con của tao!”

“Cố Kỳ Ngôn lúc ấy chấn động, lúc lâu sau, hắn ta đột nhiên nở nụ cười. Hắn ta buông ra, đi đến trước mặt Liên Thực, nhẹ nhàng hỏi bà ấy: Liên nhi, hắn ta nói thật sao?”

“Liên Thực gật gật đầu.”

“Tôi còn chưa kịp cảm động, Cố Kỳ Ngôn liền rút ra con dao trong ngực...” Người đàn ông đó nói tới đây, nở nụ cười, vẻ mặt dữ tợn!

Đôi mắt của tôi rất nóng rất nóng, không phải dấu hiệu rơi lệ, là một loại cảm giác nóng rực thuần túy.

“Cố Kỳ Ngôn nói: Cô phải chết, một đoạn xương cốt cũng đừng mong thuộc về kẻ khác!”

“Nói xong, rút dao đâm xuống. Liên Thực của tôi còn chưa kịp nói với tôi câu từ biệt, đầu đã bị chặt đứt.”

Người đàn ông quỳ trên mặt đất, âm thanh thở hổn hển: “Nhiều năm như vậy, vô số lần tôi mơ thấy cảnh này... Liên Thực... Liên Thực của tôi... Ngay lúc điên cuồng bà ấy còn nói yêu tôi... Liên Thực của tôi.”

Con Vịt hỏi: “Vậy lúc trước tại sao hai người không chạy trốn?”

Âm thanh của Con Vịt rõ ràng không thích hợp, hơi thở có vẻ nặng nề hơn.

Bất kỳ người nào nghe xong câu chuyện này, đều không kìm hãm được nỗi sợ, sờn cả tóc gáy.

“Chạy trốn? Ha ha a... Nếu có thể chạy, chúng tôi đã sớm chạy!” Người đàn ông kia châm biếm, lại châm một điếu thuốc.

Con Vịt nghi hoặc.

“Cố Kỳ Ngôn, tên biến thái kia vì không muốn Liên Thực chạy trốn, mỗi buổi tối đều tiêm vào người bà ấy thuốc thực vật! Có thể chạy sao? Anh cho rằng có thể?”

“Nếu ông ta tin tưởng đây là đứa con của mình, làm sao còn dám nhấn tâm xuống tay?” Con Vịt hỏi.

“Không, các người sai lầm rồi! Cố Kỳ Ngôn, con người này, trong mắt ngoại trừ Liên Thực, ai cũng không quan trọng, ai cũng đều là kẻ dư thừa! Cho dù là cốt nhục do chính mình sinh ra! Tôi cùng anh trai chính là minh chứng tốt nhất!” Tôi nhàn nhạt mở miệng.

Con Vịt vỗ vỗ vai tôi, kéo tôi vào trong lòng!

Tôi tối nghĩa nhìn anh ta cười: “Đi thôi, không khí nơi này rất oi bức! Tôi muốn về nhà!”

Anh ta gật gật đầu: “Được! Về nhà!”

Sau lưng, người đàn ông kia khóc thật bi thảm!

Tôi nói với Con Vịt: “Có một ngày, có lẽ Cố Mặc Tu sẽ giết chết tôi cũng không biết chừng!”

Con Vịt nhú mào, ôm chặt tôi: “Sẽ không, tôi sẽ bảo vệ bà!”

Tôi nói tiếp: “Tôi muốn về nhà. Nhà Liên Thực!”

Anh ta gật đầu: “Tốt!”

Căn nhà lớn đã lâu không ai sống, trống rỗng đứng dưới ánh trăng loang lổ.

Có mấy con dơi bay qua. Sồn cả tóc gáy.

Con Vịt nắm chặt tay của tôi.

Đi đến cổng lớn, tôi nói: “5 năm trước, tôi ở chỗ này, nhìn thấy Cố Kỳ Ngôn ôm đầu Liên Thực đang mỉm cười.”

Nắm tay của Con Vịt càng chặt hơn.

“Lúc ấy cũng là một buổi đêm rét lạnh, ánh trăng màu đỏ, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi dày đặc. Cho nên bây giờ nghĩ đến, còn cảm thấy buồn nôn!”

“Tiểu hoa sen...” Anh ta ôm lấy tôi: “Không cần nói nữa, mọi thứ đều đã trôi qua, được không?”

Tôi mỉm cười: “Ừ, tôi biết mọi thứ đã trôi qua rồi!”

Tất cả mọi thứ đã trôi qua? (đừng nói đùa)

Tôi hận không thể cầm dao chém Cố Kỳ Ngôn ra làm vạn mảnh, đào xác ông ta từ trong quan tài ra trừng phạt! Con người biến thái này! Con người biến thái này! Con người biến thái này!

Tôi mĩa mai: “Thật khô hài đúng không? Ba của tôi lại là ba của mẹ tôi, tôi đây nên gọi ba là ông ngoại? Hay vẫn gọi ông ta là ba?”

Con Vịt nói: “Tiểu hoa sen, bà đừng như vậy... Tôi khó chịu!”

Tôi nói: “Vào xem đi!”

“Căn phòng không phải đã bị chính phủ nghiêm phong sao?”

“Phía sau phòng có một cửa nhỏ, không có người biết!”

Đi vào căn phòng tối như mực, ánh trăng xuyên thấu cửa sổ chạm xuống sàn, phản xạ chiếu sáng.

Mặt sàn phòng khách, có vết máu đỏ tươi như cũ!

Bóng dáng Liên Thực tựa hồ khóc ở nơi này.

Giẫm nát sàn gỗ, phát ra tiếng vang kéo kệt kệt kệt.

Trên bậc thang, cũng che kín máu tươi.

Hoài niệm đẹp! Lúc trước cùng Cố Mặc Tu tạo ra một vở kịch mưu sát.

Đi vào phòng của Cố Kỳ Ngôn.

Bày trí như xưa, không có gì thay đổi, chỉ có điều mọi thứ đều được phủ kín một tầng dày bụi bặm.

Tôi nói: “Trước kia Cố Kỳ Ngôn thường xuyên ở đây tra tấn Liên Thực!”

Con Vịt không nói lời nào.

Mở ngăn kéo ra, một quyển nhật ký thật dày nằm ở nơi này.

Tôi hơi hơi kinh ngạc.

Con Vịt nói: “Có vài thứ tốt nhất không nên nhìn.”

Tôi lại kiên quyết giữ vững ý mình mở nó ra.

Là nhật ký của Cố Kỳ Ngôn.

XX83: Trời nắng.

Nhìn con gái nhỏ Liên Nhi ngày càng lớn, trở mã càng ngày càng mỹ lệ, tội ác trong lòng tôi bắt đầu âm ỉ quấy phá.

Tôi nghĩ, nó rất nhanh sẽ chui từ dưới đất lên.

XX89: Trời u ám.

Liên nhi luôn dính lấy tôi. Mỗi lần thân thể mỹ lệ phì nhiêu của cô ấy chạm vào thân thể tôi, thì tôi đã nghĩ muốn đem cô ấy ẩn dưới người, nhấm nháp một chút hương vị ngon lành.

Nhưng... Cô ấy lại là con gái tôi.

Vì sao cô ấy lại là con gái tôi?

Tôi hận sự thật không thể thay đổi này.

XX91: Trời nắng.

Hôm nay tôi cùng Liên nhi ở nhà. Mẹ của cô ấy ra ngoài.

Buổi tối, tôi đứng ngoài cửa phòng nhìn Liên nhi tắm.

Trẻ tuổi mà thân thể mỹ lệ... A... Tôi thật yêu cô ấy! Thật muốn cô ấy!

Thế nhưng, con gái đáng yêu của tôi tựa như không hay biết ba của mình lại làm ra chuyện tình cỡ nào xấu xa! Ha ha a...

XX93: Trời u ám.

Hôm nay tôi đi đón Liên nhi tan học, thấy một nam sinh đi cùng cô ấy.

Tôi đột nhiên ý thức được, Liên nhi đã trưởng thành, như vậy vài năm nữa, cô ấy sẽ yêu người đàn ông khác, sẽ kết hôn cùng người đó?

Tôi không muốn!

Tôi không muốn con gái mình thuộc về bất kì kẻ nào!

Cô ấy là của tôi, cho dù cô ấy là con gái của tôi.

XX00: Trời nắng.

Thời tiết tốt lắm, ánh mặt trời sáng lạn.

Tôi làm chuyện đó với Liên nhi.

Cô ấy ở dưới thân tôi khóc nức nở.

Nhìn cô ấy khóc, tuy rằng tôi cảm thấy khổ sở, nhưng tôi cũng thực thỏa mãn, tôi yêu cô ấy, cho nên tôi muốn chiếm lấy cô ấy.

XX08: Trời u ám.

Tính cách Liên nhi thay đổi, từ sau lần đó.

Có vẻ cô ấy không nói chuyện đó với mẹ, chẳng qua bắt đầu có ý thức tránh né tôi.

Tôi thật đau khổ...

Liên nhi của tôi, em có thể đừng trốn tránh tôi được không?

Tôi yêu em!

XX98: Trời nắng.

Hôm nay, tôi đang cùng Liên nhi làm chuyện ấy thì bị mẹ cô ấy phát hiện.

Cô ta nói: Các người sẽ gặp báo ứng.

Tôi cười lạnh: Cho dù có bị báo ứng, thì tính sao?

Tôi yêu cô ấy, tôi chỉ yêu cô ấy. Ngoại trừ cô ấy, dù là ai tôi cũng không muốn!

Ai ngăn cản tôi, tôi sẽ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

XX01: Trời u ám.

Tôi giết chết vợ mình, mẹ Liên nhi.

Cô ta nằm trong vũng máu, hung hăng nguyên rửa tôi và Liên nhi: Các người sẽ không chết được tử tể, Cố Kỳ Ngôn, sẽ có một ngày anh sẽ tự tay giết chết người mà anh thương yêu nhất.

Tôi và Liên nhi đều cười.

Bởi vì Liên nhi nói, cô ấy yêu tôi.

Trong nhật ký có một khoảng trống lớn.

Giở lại những trang cuối, ba chữ: 7 năm sau.

XX20: Trời nắng.

Liên nhi sinh cho tôi hai đứa con.

Một đứa tên là Cố Mạc Tu, một đứa tên là Liên Lạc.

Tuy rằng tôi cũng yêu chúng, thế nhưng so với Liên nhi của tôi, căn bản chúng quá dư thừa.

Liên nhi rất thông khổ, cô ấy nói, hận không thể tự tay giết chết bọn họ.

XX81: Trời u ám.

Thì ra căn bản Liên nhi không yêu tôi.

Cô ấy chỉ sợ tôi.

Căn bản cô ấy không muốn sinh con cho tôi, không muốn sống cùng tôi.

Cô ấy nói, cô ấy và ba mình ở chung một chỗ, nghĩ lại liền cảm thấy ghê tởm.

Tôi thật sự tức giận.

Sống cùng với ba mình, thì làm sao?

Yêu có gì sai sao?

Liên nhi, em đừng mong rời xa tôi.

Nếu em rời khỏi tôi, tôi sẽ giết chết em!

XX32: Trời nắng.

Ha ha, Liên nhi lại thua trận trong trò chơi chạy trốn.

Để cho tôi ngẫm lại, đây là lần thứ mấy?

Ồ... Hình như là lần 109?

Liên nhi, em vĩnh viễn chỉ thuộc về tôi, em không bao giờ có thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi.

XX56: Trời u ám.

Liên nhi tự sát.

Tôi không ngờ cô ấy làm làm ra hành động cực đoan như vậy.

Chẳng lẽ tôi thật sự sai lầm rồi sao?

Không, tôi chỉ muốn yêu cô ấy!

Tôi yêu cô ấy!

Thật sự tôi đã sai lầm rồi sao?

XX67: Trời nắng.

Liên nhi xuất viện.

Cô ấy khẩn cầu tôi, để cho cô ấy ra đi.

Tôi yêu cô ấy!

Thật sự muốn thả cô ấy đi sao?

Tôi có thể buông tha cô ấy sao?

Thượng đế?

Tôi yêu cô ấy!

XX74: Trời u ám.

Hôm nay, tôi và Liên nhi ly hôn.

Nói ly hôn, kỳ thật cũng không hoàn toàn. Bởi vì căn bản chúng tôi chưa hề có giấy chứng minh.

Ha ha...

Liên nhi của tôi, tôi thả em đi, là vì tôi quá yêu em. Tôi muốn cho em hạnh phúc!

XX04: Trời nắng.

Hôm nay là ngày thứ 37 Liên nhi đi.

Tôi tựa hồ lại uống quá nhiều.

Mạc Tu đi tới, thay tôi chuẩn bị nước tắm.

Nó là một đứa trẻ dịu dàng, lúc lớn lên thật giống Liên nhi.

Lúc trước tôi giữ nó lại, là vì tướng mạo của nó.

A...

XX85: Trời u ám.

Uống nhiều quá.

Tôi đã làm chuyện ấy với con của mình.

Trong mộng lung, tựa hồ nghe thấy tiếng khóc của đứa con trai.

Thế nhưng, khuôn mặt kia, rõ ràng chính là Liên nhi của tôi...

XX99: Trời u ám.

Thời tiết đã lâu không còn trong. Vẫn nặng nề âm khí, cũng không mưa.

Đứa trẻ Mạc Tu này...

Tuy rằng tôi hiểu được, mình thật sự xin lỗi nó, thế nhưng tôi không thể khắc chế được tâm niệm chiếm giữ Liên nhi.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ tới cô ấy, tôi sẽ nhịn không được lấy con trai ra trút giận.

Bắt đầu, đứa trẻ này còn có thể phản kháng.

Sau đó, nó dần dần im lặng.

Tôi biết chính mình lại đi lên con đường Tu La.

Sau khi tôi chết, nhất định sẽ xuống địa ngục.

XX63: Thời tiết u ám.

Tôi mở một công ty nhỏ. Việc kinh doanh dần dần có khởi sắc.

Mạc Tu nói: Ba, người phải cố lên.

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nhất thời cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Mạc Tu, con trai của tôi, về sau nhất định ba sẽ không bao giờ làm thế với con nữa.

Ba sai lầm rồi, thật sự xin lỗi.

XX93: Trời u ám.

Ngày lại tiếp tục.

Hôm nay, lại muốn Liên nhi.

A, Liên nhi của tôi, con có nhớ ba sao?

Ba rất nhớ con.

XX55: Trời u ám.

Hôm nay chiêu đãi khách hàng.

Ở trên bãi cỏ, một lũ rùa, làm ông đây say đến mức rối tung rối mù.

Xiêu xiêu vẹo vẹo về nhà.

Tôi tựa như thấy mặt Liên nhi.

Tôi ôm lấy cô ấy, cuồng bạo hôn cô ấy, dùng sức giữ lấy cô ấy, một lần lại một lần. Một lần lại một lần...
Dục vọng không chừng mực!

Tỉnh lại thì thấy Mạc Tu trần truồng.

Nó đang phát sốt. Trong cơ thể chảy ra tinh dịch của tôi.

Tôi... Lại làm?

Tôi muốn hủy diệt chính mình!

XX93: Trời u ám.

Đứa trẻ kia tựa hồ càng ngày càng im lặng.

Có nhiều lần nửa đêm tỉnh lại, tôi đều thấy nó ngồi bên cửa sổ, ngây ngô cười.

Không sai, đứa trẻ này rất giống tôi.

Tôi quyết định chăm sóc nó thật tốt.

Tuy rằng nó là con tôi, nhưng nó rất giống Liên Thực.

Mọi chuyện cho tới bây giờ, còn có quan hệ gì đâu?

Ngay cả con gái mình tôi còn thương, con trai cũng không thể thương sao?

Nhớ đến liền cảm thấy có chút khôi hài?

Con tôi Mạc Tu, lại là cháu tôi Mạc Tu?

Ai... Gần đây do làm việc vất vả đến mức mơ hồ, thế nhưng lại khởi xướng ra mấy vấn đề rối rắm này.

Quên đi, tìm Mạc Tu đi.

Hương vị của đứa trẻ này càng ngày càng mĩ.

19XX: Trời nắng.

Tôi lại nhìn thấy Liên nhi.

Xa cách 12 năm cuối cùng đã gặp lại.

A! Liên nhi của tôi, vẫn xinh đẹp như thế.

Thân thể xinh đẹp kia, trong giấc mơ tôi khát vọng hàng nghìn hàng vạn lần.

Cô ấy dường như có chút kinh hãi sợ sệt.

Sau đó, bởi vì sự đối xử tốt đẹp của tôi, rốt cuộc cô ấy mềm yếu rồi.

Liên nhi của tôi quả nhiên đáng yêu nhất.

Tôi muốn lấy cô ấy.

Thành phố này không ai nhận ra chúng tôi.

Không ai.

19XX: Trời u ám.

Hôm nay, tôi hỏi Liên nhi, em có yêu tôi không.

Liên nhi ngượng ngùng gật đầu.

Tôi thật hạnh phúc ...

Liên nhi, tôi sẽ cho em hạnh phúc! Em phải tin tưởng tôi.

19XX: Trời u ám.

Thì ra trong nhiều năm nay, Liên nhi bị vô số đàn ông giữ lấy thân thể.

Tôi hận cô ấy.

Thân thể của cô ấy chỉ có thể thuộc về tôi. Sao có thể để những người khác giữ lấy?

Tôi thật muốn giết chết cô ấy!

Làm tôi chưa hề chạm vào bất kì người phụ nữ nào!

19XX: Trời u ám.

Liên nhi biến mất.

Tôi thật tức giận.

Mạc Tu cùng Liên Lạc hai đứa muốn sống với nhau.

Đột nhiên tôi rất muốn cười to.

Cả gia đình loạn luân.

Đây có phải là người một nhà, là một gia đình.

Quả nhiên tất cả đều là một đồng rác rưởi!

19XX: Trời u ám.

Đã tìm ra Liên nhi.

Tôi nhin không được đánh đập cô ấy.

Đánh xong, tôi thật sự hối hận.

Thế nhưng, Liên nhi, vì sao em phải chạy?

Tôi đã nói sẽ cho em hạnh phúc, vì sao em còn muốn chạy?

19XX: Trời u ám.

Liên nhi lại mang thai con của tôi.

Tuy rằng tôi cảm thấy có hay không có đứa trẻ cũng chẳng sao, nhưng mà...

Lần này biểu hiện của Liên nhi dị thường hạnh phúc. Nhìn tôi rất hạnh phúc.

Làm sao bây giờ? Cho dù nguyệt trang cũng muốn đỡ bỏ.

Thế nhưng, nhớ lúc trước khi cô ấy mang thai hai đứa trẻ, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt!

Tuy rằng cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng vẫn không nên suy nghĩ nhiều.

19XX: Trời u ám.

Vài ngày gần đây, Liên nhi luôn rời giường vào nửa đêm.

Đêm nay tôi muốn nhìn xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

19XX: Trời có tuyết.

Tôi muốn giết hẳn ta!

Tôi muốn giết cô ấy!

37. Chương 37: Công Nguyên 20xx: Che Chở

Cố Mạc Tu...

Có một dòng chảy mỏng manh trong cơ thể.

Nó đã được kéo ra. Hơn nữa sắp được kích nổ. Một que diêm dài. Lập tức có thể phá vỡ trái tim thành những mảnh vỡ nát.

Tôi phải trở về.

Tả Thừa Tịch giữ chặt tôi: “Bây giờ bà trở về, chỉ còn đường chết.”

“Tôi không sợ hãi!”

“Tôi lại sợ hãi.”

Tôi trầm mặc.

Im lặng một hồi lâu, anh ta buông tay tôi ra: “Đã trễ thế này rồi, ngày mai hãy đi. Tôi đưa bà về.”

“Bây giờ chúng ta về luôn thôi.”

“Được rồi! Ngày mai sẽ đi, không cần thương lượng.” Giọng nói anh ta mạnh mẽ.

Tôi không có biện pháp, đáp ứng anh ta rồi.

Buổi tối, anh ta ôm tôi ngủ.

Anh ta nhẹ nhàng khe khẽ hát, dỗ tôi đi vào giấc ngủ.

Đó là một bài hát rất nhẹ nhàng, mơ hồ nghe được vài câu ca từ: “Vì muốn em có một giấc mơ đẹp... Hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối...”

Tôi nói: “Con Vịt, tôi rất khó chịu...”

Anh ta cuống quýt hỏi: “Làm sao khó chịu?”

“Không biết...” Tôi rúc vào lòng anh ta.

“Ai...” Anh ta thở ra một hơi dài: “Tôi cũng không ngờ anh ta lại phải chịu sự ngược đãi như vậy.”

Vừa nói đến đây, nước mắt tôi lại rơi xuống dưới.

Anh ta hoảng, lau đi nước mắt cho tôi: “Đừng khóc, ngày mai tôi sẽ đưa bà trở về. Đừng khóc, bà phải ngoan.”

Tôi nói: “Con Vịt, tôi thực hận chính mình, lúc trước lại còn oán hận anh ấy, nguyên rửa anh ấy không tới tìm tôi!”

Con Vịt nói: “Anh của bà kỳ thật là một người ôn hòa, chẳng qua, từ nhỏ đã bị đối đãi như vậy...”

Tôi đánh gãy lời của anh ta: “Không nói, không nói, chúng ta ngủ thôi.”

Anh ta gật đầu: “Tôi sẽ ôm bà, yên tâm, đêm nay sẽ không có yêu ma quỷ quái, sẽ không có nước mắt. Bà sẽ có một giấc mơ thật đẹp.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Mơ hồ ngủ.

Mơ Cố Mặc Tu.

Đến bây giờ tôi mới hiểu được nước mắt của anh có hàm nghĩa gì.

Sáng sớm tỉnh lại, Con Vịt đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Sương khói tỏa ra lúc anh ta nói chuyện, khuôn mặt mơ hồ.

Tôi đột nhiên phát hiện, tại sao anh ta lại gầy như vậy?

“Cơm nước xong, chúng ta sẽ xuất phát!” Anh ta nói.

Tôi nhìn vào bữa sáng phong phú, lắc đầu: “Tôi ăn không vô!”

“Coi như bà giúp tôi ăn, được không?” Anh ta cười hì hì ngồi xuống, nói: “Tôi thích nhất là được cùng Tiểu hoa sen ăn bữa sáng, cái loại cảm giác này...” Nói còn chưa dứt lời, cắn chặt miệng ho khan mạnh mẽ.

Tôi đang định hỏi, anh ta lại bất ngờ chạy vào buồng vệ sinh đóng cửa lại, kịch liệt nôn mửa.

Tôi lo lắng chạy tới, gõ cửa: “Ông không sao chứ?”

Không trả lời, ngoại trừ những tiếng nôn mửa ngày một tăng.

Qua hồi lâu, anh ta mới mở cửa, sắc mặt trắng bệch, mặt đầy mồ hôi.

“Không có việc gì, có thể do tối qua bị lạnh bụng.” Anh ta suy yếu hướng về phía tôi cố nặn ra nụ cười.

Tôi gật gật đầu, không hề suy nghĩ nhiều.

Cõi lòng sớm tràn ngập hình bóng Cố Mặc Tu, làm sao có thể thấy được người khác?

Chúng tôi vui vẻ dùng bữa sáng.

Xuất phát.

Xe trên đường cao tốc nhanh chóng chạy.

Tôi hỏi anh ta: “Về sau ông định làm cái gì?”

“Trước đó vài ngày tôi đã liên hệ với Copy, anh ta nói công ty muốn chúng tôi chuẩn bị để trở lại!”

“Chúc mừng!”

“Nhưng...” Anh ta chần chừ.

“Nhưng cái gì?”

Anh ta lắc đầu: “Không có gì!” Sau đó mở nhạc trong xe, truyền đến giai điệu quen thuộc.

“A... Đây chẳng phải ca khúc ông hay ngâm nga sao?”

Anh ta cười gật đầu: “Rất êm tai đúng không?” Nói xong theo giai điệu nhẹ nhàng hừ lên:

Vì muốn em có một giấc mơ đẹp

Hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối

Một ngày nào đó

Tôi muốn trở thành

Người em yêu nhất

Tin tưởng những lời nói của em

Hãy giữ vững trái tim tiếp tục sinh tồn

Vào một ngày cảm thấy mê hoặc

Mở ra bản đồ bầu trời đêm

Hướng về phía bãi biển khô cạn

Vì muốn em có một giấc mơ đẹp

Hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối

Sự bi thương của em

Ở trên thế giới này

Có thể ướm nhẹp vào ngực tôi

Chưa từng ý thức được

Có thể giống như em

Nếu bắt đầu dịu dàng

Thì tốt rồi

Cái gì cũng không cần nói

Bởi vì tôi luôn biết

Tựa như nữ thần mệt mỏi

Tại vào bờ vai tôi, ngủ yên đi

Vì muốn em có một giấc mơ đẹp

Hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối

Một ngày nào đó

Tôi muốn trở thành

Người em yêu nhất

Muốn trở nên kiên cường

Chỉ vì một người

Mặc kệ nhìn không thấy đường chân trời

Cõi nào xa xôi

Vì muốn em có một giấc mơ đẹp

Hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối

Một ngày nào đó
Tôi muốn trở thành
Người em yêu nhất
“Vì muốn em có một giấc mơ đẹp”
Xe tiến đến thành phố W.
Dừng lại trước cửa biệt thự của Cố Mặc Tu.
Tôi nhảy xuống xe, cười nói: “Cảm ơn! Ông không cần đưa tôi vào đâu.”
“Đừng lo lắng, tôi sẽ đưa bà vào.” Anh ta nhú mào.
Tôi cự tuyệt: “Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, ông cũng không nên làm gì hết.”
Con Vịt nghĩ một chút, đột nhiên nở nụ cười.
Anh ta hướng về phía tôi vẫy tay: “Lại đây, để cho tôi ôm bà một cái!”
“Ôm cái gì mà ôm? Cũng không phải sẽ không bao giờ thấy nhau nữa! Ông vội vã trở về đi! Nhớ giúp tôi hỏi thăm bọn Copy. Chờ khi nào mọi người trở lại sân khấu, nhất định tôi sẽ đến xem biểu diễn!”
Anh ta cười nhạt không nói.
Tôi khoát tay về phía anh ta: “Tôi đi đây, chào!”
“Tiểu hoa sen.” Anh ta gọi tôi lại.
“Sao vậy?” Xoay người.
Một trận gió thổi tới. Đóa hoa từ thiên đường bay xuống.
Tả Thừa Tịch đứng trong biển hoa, tóc đen bay múa.
Anh ta hỏi tôi: “Nếu mọi chuyện đều tốt, bà có yêu tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên không?”
Tôi không phản ứng.
Anh ta cười cười, phất phất tay về phía tôi: “Không có gì, mau đi đi!”
Tôi gật gật đầu, không giải thích được, rời đi.
Phía sau, bài hát vẫn đang tiếp tục chơi.
Vì muốn em có một giấc mơ đẹp, hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối.
Đó là lần cuối cùng tôi gặp Con Vịt.

Cửa không đóng.
Tôi đẩy cửa đi vào, phòng trong thực sạch sẽ, trong không khí nổi lơ lửng mùi hoa nhàn nhạt.
Trên lầu truyền đến âm thanh của người khẽ ngâm nga giai điệu.
Tôi đi lên lầu.
Cửa phòng mở ra.
Cố Mặc Tu mặc áo sơ mi trắng, đeo kính, tóc buộc lại phía sau kiểu đuôi ngựa.
Anh đang ngồi trước bàn, một tay chống cằm, chỉ chuyên chú nhìn vào nhạc phổ, một tay đánh tiết tấu trên bàn, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga giai điệu.
Tôi nhẹ nhàng gọi anh: “Anh trai...”
Ngón tay của anh dừng lại, một lát sau lại tiếp tục gõ xuống.

“Anh trai...”

Anh không quay đầu lại, trong miệng vẫn tiếp tục ngâm nga.

“Anh trai...” Tôi đi từ phía sau lưng ôm lấy anh.

Thân thể anh cứng ngắc, hô hấp tăng lên.

Nhưng anh không quay đầu lại.

“Anh mau quay đầu.”

“Không, anh sẽ không quay đầu.” Rốt cuộc anh đã mở miệng: “Mỗi lần anh vừa quay đầu muốn nhìn thấy em, em sẽ lập tức biến mất! Lần này anh cam đoan sẽ không quay đầu nhìn em nữa. Cho nên lần này, em đừng bỏ đi.” Giọng nói của anh đang run rẩy.

Tôi cười cười, đi đến trước mặt anh, nói: “Anh không quay đầu lại, vậy để em bước về phía trước.”

Anh ngây ngốc.

Một cái ôm lâu.

Một tháng sau.

Bởi vì ban nhạc giải tán, Cố Mạc Tu đứng ra solo.

Bọn Copy từ chối lời mời của công ty, rời khỏi làng âm nhạc.

Cố Mạc Tu nói: “Chờ anh thu âm xong album này, cũng sẽ rút lui. Sau đó đưa em ra nước ngoài định cư. Hiện tại cần kiếm nhiều tiền một chút.”

Anh nói cho tôi biết: “Album này, anh tặng riêng cho em!”

Chiều mùa đông, ánh mặt trời vàng óng ánh, vàng óng ánh.

Trong vườn, tràn ngập chim chóc từ thiên đường bay xuống.

Tôi ngồi ở hành lang phơi nắng.

Đột nhiên nhớ tới, tựa hồ đã lâu không liên lạc với Con Vịt.

Nghe Lee nói, sau khi anh ta rút lui, biến mất không tung tích. Không ai liên hệ được cho anh ta.

Tôi cầm lấy di động chuẩn bị gọi điện thoại cho anh ta, ngón tay vừa đụng tới phím số, lại đột nhiên phát hiện, tôi không nhớ rõ số của anh ta.

Thở dài một tiếng, rốt cuộc vẫn buông điện thoại xuống.

Tôi nuôi một con mèo cái.

Bộ lông trắng muốt, đôi mắt xanh biếc. Nho nhỏ, sạch sẽ.

Mặc cho ai nhìn vào nó, cũng không nghĩ rằng nó được tôi nhặt về từ đồng rác.

Thì ra, nó cần, chẳng qua là một hồi vệ sinh tẩy rửa mà thôi.

Cố Mạc Tu cũng như thế.

Anh giống như trước kia, ôn hòa đối đãi tôi, sáng sớm đi làm sẽ chuẩn bị sẵn bữa sáng cho tôi. Tuy rằng tôi cường điệu: “Anh bận rộn như vậy, không cần cố ý làm bữa sáng cho em.” Nhưng anh lại kiên trì.

Anh cố ý lơ đi tất cả mọi chuyện đã phát sinh trước kia. Không bao giờ đề cập tới.

Nếu như là trước đây, anh sẽ không tha thứ cho tôi.

Thế nhưng hiện tại, anh thận trọng trong mọi cái. Lại làm tôi càng thêm khó chịu.

Mỗi ngày, anh đi làm đến tận khuya mới trở về.

Ngủ cũng chỉ ôm tôi, cái gì cũng không làm.

Trong lúc này, ngay cả hôn chúng tôi cũng chưa từng làm.

Nói như thế nào đây? Tâm tình thật phức tạp.

Đây chẳng phải là điều tôi muốn sao?

Cố Mạc Tu ôn hòa lại thuần khiết, thế nhưng tại sao trong lòng lại thấy thiếu thiếu thứ gì đó?

Lắc lắc đầu, không nghĩ không nghĩ, càng nghĩ càng buồn bực.

A di đi tới nói: “Tiểu thư, có người đến tìm tiên sinh!”

“Ai vậy?”

“Một phụ nữ, nói là...” Giọng nói của bà ta có chút do dự.

“Nói cái gì?”

“Cô ta nói cô ta là bạn gái của tiên sinh!”

Tôi có chút hứng thú: “Để cô ta tiến vào!”

Cửa mở ra, một bóng hình thon dài xuất hiện.

Tôi hướng về phía cô ta huyết sáo: “Ồ, tôi tưởng là ai, thì ra là Lâm mỹ nữ! Đã lâu không gặp!”

Cô ta tháo kính râm xuống, cười nói: “Đây chẳng phải là chị sao? Ai nha... Không nghĩ tới lại gặp được chị ở đây... Thật sự là ngạc nhiên!” Nói xong đi đến bên cạnh tôi, ngồi xuống: “Làm sao chị lại trở nên gầy như vậy? Mạc Tu, anh ấy không chăm sóc chị tốt sao?”

Tôi đẩy tay cô ta ra, sau khi quay mặt đi không muốn nhìn lại lần nữa.

Khuôn mặt kia, tôi vừa thấy đã muốn nôn!

“Không thể so với cô được, dáng người nở nang như vậy, nhìn vào là biết bình thường luôn được đàn ông cung phụng!” Tôi trào phúng.

Mặt cô ta nhắt thời lúc đỏ lúc trắng, biểu tình biến ảo cực kỳ phần khích.

“Cô cũng không khá hơn chút nào! Tôi nói cô đó Liên Lạc, cô luôn thiếu đàn ông sao? Ngay cả anh trai ruột mà còn muốn nuốt vào bụng?”

Tôi gật đầu: “Đúng, ngay cả anh trai tôi cũng muốn nuốt vào. Không giống như nhiều người, muốn nuốt cũng không thể nuốt được! Ha ha ha.”

“Bốp!” Một bạt tai.

Mặt đau đốn.

Tôi không hề nghĩ ngợi, lấy tay đáp trả lại cô ta.

Cô ta ôm mặt, mắt oán hận.

Tôi nói: “Ai cũng có thể đánh tôi, nhưng loại tiện nhân như cô thì chưa đủ tư cách!”

“Cô nói tôi tiện nhân? Cô cũng vậy? Loạn luân với anh trai?” Cô ta dùng móng tay sơn đỏ vuốt ve lên cổ tôi: “Mine forever? Thật sự là con chó!”

“Cô cũng chẳng khác chi con gà!”

“Cô...” Cô ta trừng đỏ mắt.

“Hôm nay cô tới muốn sắm vai gì? Bảo tôi rời khỏi Cố Mạc Tu, đem anh ấy tặng cho cô? Sau đó giáo dục tôi thông suốt, cái gì loạn luân, cái gì vì tiền đồ của Cố Mạc Tu ... vân vân!”

Mấy thứ đó đối với tôi đã sớm vô dụng!

“Cô cũng khá thông minh, đích xác những điều tôi đến đây để nói cho cô bao gồm những thứ đó, nhưng...”
Cô ta cười quỷ dị: “Tôi trả lại cho cô một tin tức tốt. Cô đoán xem nó là cái gì?”

Mặt tôi âm trầm, cười lạnh: “Loại người như cô, sẽ mang đến cho tôi tin tức gì tốt chứ? Tới để nói cho tôi biết, cô đã được thăng chức vì leo lên giường của đạo diễn, đạt được thành tựu gì ưu việt?”

Cô ta cũng không tức giận, vươn ngón trở thon dài đặt lên môi, hướng về phía tôi nháy nháy mắt, gần từng chữ: “Tả Thừa Tịch đã chết!”

Tôi nói: “Cô thật buồn cười, thế nhưng tôi không có cái tính hài hước ấy!”

Xoay người kêu a di: “A di, tiền khách!”

Cô ta nói: “Tin hay không, cô đi hỏi bạn thân Biện Nghê của cô, cô ta biết rõ nhất!” Tao nhã thông thả bước tới cửa, lại quay đầu nhìn tôi nói: “Cô nói, tin tức này, nếu tôi đưa cho phóng viên, liệu dư luận sẽ có phản ứng gì? Ha ha ha ha... Chị gái à, em sẽ rất nhớ chị! Xin chào.” Nói xong rời đi.

Tôi ngồi trên ghế sa lon, suy nghĩ thật lâu thật lâu.

Càng muốn, thân thể càng lạnh đi.

Khoác áo lên người, chạy vội ra ngoài.

Gọi điện thoại cho Lee, hỏi số di động của Con Vịt.

Lee nói: “Con Vịt đã thay số. Bà đi hỏi Biện Nghê, có lẽ cô ấy sẽ biết.”

Tôi lại gọi điện thoại cho Biện Nghê.

Điện thoại bíp một hồi lâu, cô ấy mới tiếp.

Tôi nói: “Cho tôi số Con Vịt!”

Cô ấy im lặng.

Tôi thúc giục nói: “Biện Nghê, bà có nghe thấy không? Nói cho tôi biết số của Con Vịt!”

Cô ấy khóc.

Thân thể rét lạnh cực độ.

Trên đường cái người đến người đi. Ánh mặt trời trở nên mờ nhạt.

Biện Nghê nói: “Ông ấy đã chết. HIV!”

Tôi cười lạnh: “Đừng tưởng rằng bà là bạn thân của tôi, là có thể đùa kiểu này!”

Cô ấy nói: “Hãy nhớ lại năm năm trước, bà mang đến cho Con Vịt tai nạn gì! Người không có tư cách đề cập đến chuyện này, chính là bà!”

Bỏ điện thoại ra, tôi lập tức trở nên vô lực.

“Liên Lạc, bà là một con quỷ ích kỷ!”

“Tôi – cả đời này, không bao giờ muốn nhìn thấy bà nữa! Hiểu chưa? Mau đến đây đi! Chào! Hãy cùng anh trai bà ở trong địa ngục tận thưởng tình yêu tội lỗi đi!”

Vài giây sau, trong điện thoại truyền một tiếng bíp dài.

Tôi đứng trên đường cái, đột nhiên không biết nên đi đâu về đâu.

Xe như nước chảy, náo nhiệt đông đúc.

Không biết nhà ai bật lên ca khúc ấy: “Vì muốn em có một giấc mơ đẹp, hãy để cho tôi tới thủ hộ đêm tối. Một ngày nào đó, tôi muốn trở thành người em yêu nhất...”

Tôi ngồi xổm giữa ngã tư đường đông đúc, cuối cùng bật khóc.

38. Chương 38: Công Nguyên 20xx: Sự Tha Thứ

Âm thanh oanh oanh liệt liệt của đàn ghi-ta, vang vọng toàn bộ căn phòng.

Tôi phẫn nộ với chính mình, bao gồm tất cả những thống khổ, bi ai, hối hận...

Khi những cảm xúc tiêu cực theo tiếng đàn ghi-ta chảy ra từ mười đầu ngón tay, khoảng khắc đó

Từ chỗ sâu nhất trong cơ thể tôi dâng lên một niềm vui mừng cùng kích động.

Tôi cảm giác được “bản thân thật sự phong phú.”

“Mình là người giỏi nhất!”

Cảm nhận được “Không có sợ hãi, nơi này chính là — Thiên đường!”

Khi ngón tay bị đứt, máu tươi tuôn trào

Tôi có thể cảm nhận “Mình đã được tha thứ ...”

Đối với những chuyện gì được tha thứ, vì sao tôi lại xem trọng cái gọi là “được tha thứ” đến thế?

Mà ngay cả chính tôi cũng không biết ...

Đi về nơi không thể đến ... Đi!

Tôi đi tìm Lâm Tiểu Nhã.

Cô ta cười nói toạc ra: “Sớm biết cô sẽ đến!” Thong thả bước đến trước mặt tôi, dừng lại, ngón tay thon dài nâng lên cằm tôi: “Khuôn mặt nhỏ nhắn này càng ngày càng động lòng người! Cảm giác loạn luân thật sự rất kích thích!”

Tôi im lặng.

Cô ta cười ha ha, lập tức cho tôi một bạt tai.

Tôi nghiêng mặt, không lên tiếng.

“Sao thế? Bình thường chẳng phải thích gương nanh múa vuốt sao? Hôm nay sao lại giống như chú cừu con vậy?”

Tôi nói: “Mong cô đừng để lộ ra tin tức này!”

“Tin tức gì?” Cô ta nhú mày, ra vẻ không biết.

“Cô biết.”

“Cô đang ám chỉ về cái chết của Tả Thừa Tịch? Hay là việc anh ta bị HIV? Hay là, tin tức 6 năm trước anh ta bị đàn ông cưỡng dâm?”

Tôi cắn răng, quỳ xuống: “Tôi xin cô! Đừng nói những tin tức đó cho truyền thông biết!”

“Ồ, cô cũng có ngày hôm nay.”

Cô ta cười lạnh: “Có một điều, cô đáp ứng xong, một chữ tôi cũng không nói ra!”

“Nói!”

“Cô đi chết đi!”

Cô ta quăng một con dao xuống dưới chân tôi.

Tôi nhanh chóng ngẩng đầu.

Không chút do dự cầm nó lên, định đâm vào yết hầu.

Đột nhiên, dao bị người ta cướp đi.

Ngạc nhiên ngẩng đầu.

Cố Mạc Tu một tay kéo tôi vào trong lòng: “Lâm Tiểu Nhã, cô có can đảm thả tin tức này ra không! Cô hãy xem đây là cái gì?” Anh dương dương tự đắc cầm băng ghi hình trong tay: “Cô cùng đạo diễn làm ra chuyện này, quả thật rất phấn khích!”

Mặt Lâm Tiểu Nhã nhất thời xanh đen.

Cố Mạc Tu cười lạnh: “Khi nào nắm chắc hãy làm, đạo lý này cô không biết sao? Chuyện lần này tôi sẽ không so đo. Con đàn bà kia, cô còn phải học nhiều!”

Nói rồi, tôi rời đi.

Một loạt hành động nhanh chóng diễn ra. Chưa đầy 3 phút.

Tôi hỏi anh: “Tại sao anh lại tới đây?”

Anh nói: “Anh về nhà, nhìn thấy danh thiếp Lâm Tiểu Nhã để lại cho em.”

“Anh trai, Con Vịt đã chết!”

“Anh biết!” Sắc mặt của anh rất khó coi.

“Nếu anh không đến, có lẽ em đã chết.”

“Lần này anh không trách em.”

Tôi không nói chuyện.

Thừa Tịch, tôi ...

Trong lúc đó, chúng tôi đã có khoảng cách.

Mỗi ngày tôi không có việc gì, mặc chiếc áo sơ mi thật rộng lúc ẩn lúc hiện trong phòng.

Anh trở về vô cùng ít, có đôi khi suốt đêm không về.

Nếu tôi hỏi anh tại sao không trở về, anh sẽ nói: Thu âm.

Bên ngoài vẫn giống như bình thường, sau lưng, rốt cuộc cất giấu cái gì đây?

Ai cũng không biết!

Buổi tối, một người nằm trên giường, xem Cậu bé bút chì, cười chảy ra nước mắt.

Đồng hồ báo thức chỉ hai giờ sáng.

Cố Mạc Tu trở về.

Nhìn thấy tôi còn chưa ngủ, nhẹ nhàng quở trách: “Sao còn chưa ngủ? Tiểu quỷ?”

Tôi chỉ vào màn hình, cười ho sặc sụa: “Cười đã quá ... Anh trai ...”

Anh sờ sờ đầu tôi: “Em có thể cười là tốt rồi.”

Tôi gật đầu: “Anh đi tắm rửa trước, tắm rửa xong chúng ta cùng ngủ!”

Anh nhú mày, sau đó gật gật đầu: “Được rồi!”

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Đột nhiên rất muốn ăn kem ly.

Đứng lên đến phòng bếp lấy một bát lớn, ăn từng thìa từng thìa một.

Vừa ăn vừa cười, nhiều lần bị sặc.

Anh bước ra từ phòng tắm, thấy bộ dáng của tôi, sững sốt một lát, lập tức cười to.

“Ồ, ngốc ngốc, em đang làm gì vậy?”

“Ăn kem ly!” Tôi lườm anh một cái.

“Thích ăn đến vậy sao?” Anh đi tới, vuốt ve mái tóc tôi vẫn còn vương vài miếng kem: “Ăn nhiều quá đến mức thành ra thế này?”

“Tóc cũng như dạ dày cần bổ sung nhiều chất dinh dưỡng.”

“Nguy hiểm!” anh cướp kem của tôi, mệnh lệnh: “Đi tắm rửa!”

“Không rửa!” Tôi cự tuyệt.

“Em dám.”

Tôi đơn giản nằm xuống sàn nhà: “Hôm nay em sẽ không đi tắm đâu, anh có thể làm gì?”

Anh ôm hai tay, cười lạnh: “Da sẽ xấu? Không rửa anh sẽ ném em xuống.”

“Anh thử xem?”

Cơ thể đột nhiên bị anh nhấc bổng lên, đi về phía cửa sổ.

Tôi kinh hãi: “Ồi, họ Cố kia, không phải anh định làm thật chứ?”

“Em nghĩ đi!”

“Anh sẽ phải trả giá, con người cần rửa...” Tôi ôm cổ anh, dùng sức cắn một cái.

“A!” Anh cúi đầu kêu lên một tiếng.

Tôi nhân cơ hội đẩy anh ra, còn chưa kịp chạy, đã bị vấp ngã, nặng nề nằm xuống sàn.

Ai da, sàn nhà này thật không sai, mềm như vậy!

“Tê...” Dưới thân có người hút không khí.

Tôi cúi đầu, Oái, Cố Mặc Tu đúng là anh hùng!

“Thế nào? Còn dám uy hiếp em?” Tôi tự hào, ghé lên người anh nằm bất động.

Cố Mặc Tu không trả lời tôi.

Đột nhiên, không có tiếng động.

Trên người anh vừa tắm xong có hương bạc hà thơm mát.

Liếm liếm bờ môi khô ráo, hai tròng mắt bắt đầu mịt mờ.

Tôi cả kinh, cuống quýt từ trên người anh đứng lên: “Em đi tắm rửa...”

Mắt của anh chảy ra sự ai oán.

Tôi làm như không thấy.

Bao nhiêu lần? Anh dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, cho dù đang ngủ cũng có thể cảm nhận được.

Tuy rằng cánh tay anh vừa dài vừa có lực, trong ngực lại ấm áp như vậy.

Chỉ là...

Tôi không muốn làm tình với anh.

Dục vọng của con người không có chừng mực.

Anh cẩn thận như vậy, tuyệt đối không dám trêu tôi tức giận.

Nhớ có một lần, bởi vì một chuyện nhỏ, tôi cố tình gây sự, phát hỏa vào anh. Ngôn ngữ chua ngoa. Anh cũng không giải thích với tôi.

Chỉ có điều đấy là lỗi của tôi.

Anh ủy khuất cầu toàn, làm gì? Làm gì!

Chạng vạng, anh cùng tôi ra ngoài tản bộ.

Đến nửa đường, tôi cảm thấy khát nước, kêu anh đi mua đồ ăn.

Dựa vào gốc đại thụ bên cạnh, chờ anh trở về.

“Mạc Mạc tiểu thư...” Âm thanh ngạc nhiên.

Tôi quay đầu.

“Bạch tiên sinh?” Tôi kinh ngạc: “Đã lâu không gặp...”

Trên mặt của anh ta giấu không được vui sướng, vội vàng gật đầu: “Không nghĩ tới lại gặp được em ở chỗ này... Thật tốt quá!”

Tâm tình tôi rất tốt, bắt lấy tay anh ta hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

Vừa mới dứt lời, liền thấy Cố Mạc Tu đang đi tới.

Một tay anh đang mang túi đồ uống, một tay đang cầm một bó hoa vàng hạnh phúc.

Ngẩng đầu, nụ cười vương trên khóe miệng.

Tôi thấy không ổn, vội vàng buông tay Bạch Tuân ra, có chút bất an.

Bạch Tuân ngược lại rất lễ phép chào hỏi Cố Mạc Tu: “Chào, lại gặp mặt.”

Cố Mạc Tu cười cười: “Là, lại gặp mặt. Chuyện lần trước thật có lỗi, cũng do uống rượu, hy vọng anh đừng để ý.”

“Sớm quên.” Bạch Tuân không ngại cười cười: “Anh đối xử tốt với Mạc Mạc chứ.”

“Cô ấy gọi là Liên Lạc, đã là vợ của tôi.” Cố Mạc Tu lặng lẽ kéo tôi vào lòng.

Bạch Tuân kinh ngạc, nhìn về phía tôi, không tin hỏi: “Hai người đã kết hôn?”

Tôi cúi đầu, không nói lời nào.

Cố Mạc Tu nói: “Là, đã kết hôn lâu rồi. Chỉ làm đơn giản nên không có mở đại tiệc chiêu đãi mọi người.”

Mặt Bạch Tuân đen lại, khó hiểu nhìn chúng tôi: “Hai người chẳng phải là anh em.”

“Anh đã xem qua tin tức trên TV chưa?” Tôi vẫn thói quen nói như vậy.

“...”

Cố Mạc Tu cười nhẹ nhìn anh ta: “Ở nhà vợ tôi gần đây có học làm vài món ăn, rất ngon miệng, Bạch tiên sinh có thời gian tới nhà tôi làm khách.”

“Có thời gian tôi sẽ đến. Công ty có việc, tôi đi trước.”

“Hẹn gặp lại!”

“Gặp lại sau!”

Bạch Tuân chưa quay đầu lại.

Sau đó, Cố Mạc Tu đi đến trước mặt tôi, đem đóa hoa bỏ vào trong lòng: “Tặng cho em!”

“Cảm ơn...”

Trong lòng thật sự rối loạn.

Cái loại cảm giác này, tựa như hủ bại, ảm ướt mà âm trầm.

Anh nói: “Về nhà thôi!”

Tôi gật đầu, cùng anh bước trước bước sau ung dung đi về.

Nhìn bóng lưng to lớn của anh, tôi...

Vừa rồi nhìn thấy Bạch Tuân trong nháy mắt, tôi tạm thời quên mất Cố Mạc Tu.

Chỉ là...

Nháy mắt kia, tôi lại cảm thấy thật thoải mái, không có cảm giác nặng nề.

Tôi như vậy... Không phải là... Quá tàn khốc?

Giáng Sinh đã đến.

Phố lớn ngõ nhỏ, tràn ngập ca khúc giáng sinh.

Tôi không thích lễ Giáng Sinh.

Cái ngày hội trắng đỏ này, luôn tràn ngập hương vị máu tươi.

Hôm nay, Cố Mặc Tu rời khỏi phòng thu sớm, trở về nhà.

Anh hạnh phúc nói: “Ngốc ngốc, hôm nay anh trai sẽ cùng em đón một cái lễ giáng sinh thật vui.”

Tôi nhìn anh cười vui vẻ, không muốn làm anh mất hứng, chỉ giả bộ hạnh phúc, nhìn anh cười cười.

Anh ở trong phòng bếp nấu cơm, tôi ở phòng khách xem tv.

Bên ngoài tuyết rơi.

Từng bông tuyết trắng như lông chim rơi lả tả.

Tôi sờ lên chiếc nhẫn trên ngón tay, mỉm cười.

Như thế này, có vẻ rất tốt.

Không cần phải gấp, Cố Mặc Tu dần dần sẽ tốt hơn, chỉ cần tôi không rời xa anh. Cảm giác bất an trong anh dần biến mất, chỉ cần đối tốt với anh, anh sẽ ngượng ngùng, sau đó cảm động, cuối cùng miệng vết thương tự khắc được lấp đầy.

Điện thoại vang lên.

Là Lee.

“Anh của em đâu?”

“Trong phòng bếp!”

“Phiền em gọi anh ấy được không?”

Tôi đưa điện thoại vào phòng bếp: “Anh trai, Lee tìm!”

Cố Mặc Tu tiếp nhận: “Lee, có việc gì thế?”

“Ừm, giáng sinh vui vẻ!”

“Bây giờ phải đến sao?”

“Chỉ là...”

“Vậy được rồi, tôi lập tức đến. Anh chờ một chút!”

Cụp điện thoại, thật có lỗi nhìn tôi: “Ngốc ngốc, trong công ty có chút việc, bây giờ anh phải đến đây, có thể tối nay mới trở về!”

Tôi cười lắc đầu: “Không có việc gì! Mặc kệ bao lâu em cũng chờ anh!”

“Ngốc ngốc...” Anh đi tới ôm lấy tôi: “Yêu em!”

“Em cũng vậy!”

Thay anh quàng khăn vào cổ, hôn lên má anh: “Trên đường cẩn thận! Em chờ anh về đón giáng sinh! Nhớ mua quà cho em!”

Anh hạnh phúc cười, mặt mày cong cong: “Không thành vấn đề, em ở nhà ngoan. Anh sẽ cố gắng về sớm!”

Bóng người anh biến mất trong trời tuyết rộng lớn.

Con mèo từ từ tiến đến chân tôi, dịu ngoan nằm xuống.

Tôi đem nó ôm vào trong lòng, dùng mặt dán vào thân thể nó: “Con yêu, ẹ sờ má nào.”

“Meo meo...” Nó phát ra tiếng kêu tinh tế, con người màu xanh sâu thẳm như nước biển.

Tôi mơ mơ màng màng ngủ.

Tôi mơ thấy rất nhiều rất nhiều chuyện trước kia, những con người xưa cũ.

Con Vịt ở bên tai không ngừng cười hì hì hát bài ca cây táo biến thành cây quýt.

Quang Đầu ánh mắt đại ra, lăm nhăm muốn kết hôn, có vợ, sau đó sinh ra Tiểu Quang Đầu.

Copy cầm cuốn “Hướng dẫn báo danh” ba hoa nghĩ rằng vào Đại học dầu mỏ cũng không tồi, về sau có thể tích cực làm giàu.

Biện Nghê ở một bên trốn tránh ánh mắt chủ nhiệm, một bên tìm công thức toán học che đi trong khi ngủ.

Sân thể dục của trường là vùng đất ẩm của chúng tôi.

Thậm chí cả lũ còn nằm lên trên ngắm nhìn bầu trời.

Khi gió lớn thì chơi tú lơ khơ. Một bên thảo luận con K cũ, xem ai bắt được bài đỏ.

Biện Nghê trong khi mệt mỏi luôn tìm tư thế xấu nhất nằm dài trên bãi cỏ. Phong thái thực nữ hoàn toàn không có.

Còn lại tôi và Con Vịt ngồi một chỗ tán gẫu, sau đó Quang Đầu nhảy ra phá đám: Tốt lắm, thật náo loạn...

Casablanca là nơi chúng tôi thường lui tới khi trốn học. Nơi đó gửi gắm bao tương lai khát khao e rằng chẳng ai hiểu rõ. Hương vị rượu ngon bốc lên.

“Ông sai rồi! Không phải hát như vậy!”

“Bà dám khinh tôi!”

“Không nói chuyện với người bệnh tật như ông!”

“Không được lấy Tiểu hoa sen của tôi, lui ra.”

Đoạn thời gian như được thoát ra từ mảnh vỡ thủy tinh. Thỉnh thoảng phát ra ánh sáng rực rỡ đến loá mắt.

Chúng tôi đã tiêu sài xa xỉ bằng ấy thì giờ.

Con Vịt tôi muốn nói với ông. Tôi thật sự rất khó khăn. Tôi vĩnh viễn không quên được cái năm mười bốn tuổi ấy, đêm tuyết lớn kia.

Ông chạy đến khách sạn dùng đôi tay nóng ấm phủ lên khuôn mặt lạnh cứng của tôi.

Lúc ấy nhìn về mặt ông thật hốt hoảng. Tựa như sắp khóc. Tôi biết, cái thành phố kia tuyết rất lạnh. Tha thứ tôi trong lúc đó chết lặng cùng thờ ơ.

Bây giờ tôi có thể nói lời xin lỗi không?

A. Bây giờ tôi lại nhớ đến cái lần chúng ta đến Casablanca tán gẫu cùng solo. Cảm giác thực ấm áp.

Ông là người cuối cùng trong cái thành phố S này quan tâm tôi. Yêu cầu của tôi ông chưa bao giờ nói không. Dù tôi phạm sai lầm ông cũng chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt giận dữ.

Ông nói tôi bị làm hư, vậy vì sao ông luôn dung túng tôi như vậy?

Mặc dù nắm tay tôi không chặt chẽ, nhưng tôi biết cảm động, biết báo đáp.

Tôi biết, tuy rằng ông có tuyệt vọng, có bất đắc dĩ nhưng sẽ không bao giờ buông tay tôi ra, vì thế luôn luôn lợi dụng sự dung túng để cố tình gây sự.

Nhưng càng như vậy tôi càng không dám kiêu ngạo. Tôi sợ có một ngày ông đứng trước mặt tôi, chỉ tay vào mũi tôi bảo, bà, là cái đứa xấu tính.

Quang Đầu tôi luôn muốn nói với ông, sự ầm áp ông cho tôi đến bây giờ tôi cũng chưa từng quên đi.

Ông là người nhiều tuổi nhất trong chúng ta, cho nên ông luôn tỉnh táo nhất, tuyệt vời nhất.

Người làm món cà ri gà ngon nhất. Giọng nói êm tai nhất.

Vẫn nhớ rõ lời ông từng nói, đời này chuyện tốt nhất ông từng làm chính là quen được với tôi.

Đồng hồ báo thức điểm 17 giờ.

Tôi tỉnh lại, phát hiện nước mắt sớm đã rơi đầy mặt.

Không phải khách qua đường. Cũng không ở lại. Hiện tại chỉ có thể nhớ về.

Lòng phải dựa vào những chuyện cũ cùng mọi người để duy trì sắc hồng trên gương mặt.

Nhớ tới chưa mua quà cho Cố Mặc Tu, không khỏi mắng thầm bản thân sơ ý, ngay cả chuyện này cũng có thể quên.

Sau đó đứng dậy, mặc quần áo, đi ra cửa.

Bước vào một cửa hàng, lựa chọn cẩn thận, cuối cùng chọn được một đôi bông tai mỹ kim màu đỏ tươi.

Da Cố Mặc Tu trắng sứ, đôi bông tai màu đỏ này vô cùng thích hợp với anh!

Vừa lòng cảm ơn ông chủ cửa hàng, trở về nhà.

Tuyết đã ngừng rơi.

Toàn bộ thế giới sớm đã trở thành một mảnh trắng xoá, bởi vì có những cây thông Noel lớn nhỏ cùng pháo hoa điểm trang, cũng không lộ vẻ tiêu điều yên lặng.

Ở ngã tư đường, những đôi tình nhân nắm tay nhau hạnh phúc đi qua.

Xa xa, trong giáo đường truyền ra tiếng xướng ca thánh khiết.

Hôm nay là ngày chúa Giê su sinh ra đời.

Nói như thế nào đây? Cuộc sống sẽ yên ổn và ầm áp.

Cố Mặc Tu trở thành người duy nhất tôi có thể dựa vào.

Bây giờ anh không chỉ dịu dàng còn hết sức quan tâm tôi.

Thế này có phải chính là hạnh phúc không? Mọi người không cảm thấy hài lòng sao?

Chỉ là...

Vì điều gì mà tôi vẫn cảm thấy bất an lo lắng?

Là do quá mức hạnh phúc, lương tâm cảm thấy trách phạt sao?

Ngoài ra, đạp trên con đường đầy máu tươi, hạnh phúc cũng sẽ biến chất.

Sao có thể yên tâm thoải mái hẳn?

Chỉ là...

Thật sự mong muốn có một hạnh phúc đúng nghĩa.

Lễ Giáng Sinh, mỗi người đều cười vui hạnh phúc.

Liệu có thể có người ở phía sau vụng trộm khóc không?

Bọn họ cười vui vẻ như vậy, bọn họ thật sự hạnh phúc sao?
Đi ngang qua một con đường dân cư thưa thớt.
Sau lưng có ánh đèn chói mắt chiếu đến.
Tôi đang định quay đầu, thân thể bỗng nhiên đau đớn dữ dội, cả người bay ra ngoài.
Lồng ngực giống như muốn vỡ tan.
Mông lưng nghe được âm thanh chiếc xe nhanh chóng bỏ trốn.
Không thể hiểu nổi thở ra, trong tay gắt gao nắm chặt đôi bông tai màu đỏ.
Cố Mạc Tu... Thật sự xin lỗi...

39. Chương 39: Công Nguyên 20xx: Tiêu Tan

Tôi thích sắc vàng hoàng kim của hoa hạnh phúc.
Có người nói, nếu cầm trong tay hoa hạnh phúc, có thể vĩnh viễn hạnh phúc.
Có người nói, hoa hạnh phúc khác hoa hướng dương, hoa hướng dương vĩnh viễn đuổi theo thứ hạnh phúc không thể chạm tới, thế nhưng hoa hạnh phúc lại có thể len lỏi vào nơi sâu nhất trong tim một con người.
Vì thế tôi thường xuyên mua những bó hoa hạnh phúc thật lớn, ôm vào trong ngực, đi bộ qua ngõ nhỏ.
Tôi tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì mỗi lần hạnh phúc của tôi bắt đầu, nó đều ở bên cạnh tôi chứng kiến.
Thế nhưng, đến giờ phút này tôi mới phát hiện, thì ra tất cả cũng chỉ là truyền thuyết.
Lời họ nói chỉ là lời đồn đại.
Đầu rất đau. Trong miệng ngọt ngào.
Giấy dựa từ mặt đất đứng lên, nhìn quanh bốn phía một chút, một mảnh tối đen.
Chẳng lẽ tôi ngủ đã lâu?
Sao lại đen tối như vậy?
Sờ sờ cái ót, dính dính, mùi nhàn nhạt.
Mê man nhớ tới cảnh tượng trước khi ngã đi, tôi bị xe đâm.
Hoàn hảo, chưa chết!
Trong lòng âm thầm thấy may mắn, nắm chặt bông tai trong tay, lần mò đi về phía trước.
Thật là kỳ quái, bình thường cho dù đã muộn, ít nhiều cũng phải có ánh đèn đường, hôm nay sao lại tối đen? Một ánh đèn cũng không có?
Không cẩn thận đụng vào một người.
“Cô có bệnh à! Đi đường cũng không có mắt!” Người nọ thô bạo quát tôi.
Tôi vội vàng giải thích: “Ngại quá! Anh không sao chứ?”
Nghe thấy giọng tôi run run tay nắm chặt quần áo, người kia nói: “Thật là, lần sau đi đường phải cẩn thận mắt nhìn xung quanh biết không?”
“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Nơi này quá tối, cho nên tôi mới...”
Không có âm thanh.
“Tiên sinh? Tiên sinh?” Tôi đề cao cảnh giác, thăm dò gọi.
“Cô là người mù?” Anh ta đột nhiên mở miệng.

Tôi ngẩn người, lập tức buồn cười: “Làm sao có thể...”

Ý cười cứng lại trong miệng.

“Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Tám giờ rồi!”

“Ở đây có đèn đường sao?” Giọng nói bắt đầu run run.

“Trên dưới một trăm cái đèn.”

Tôi ngầy người.

Tuyết rơi. Tuyết luôn theo thời gian, im lặng. Từng đoá hoa lớn phiêu lãng, thật đẹp.

Tôi thích cảm giác của tuyết, nhẹ nhàng giống hoa rơi. Thế nhưng so với hoa còn có phần đẹp hơn.

Tôi không thể nhìn thấy chúng.

Tôi ngồi xồm xuống, dựa vào vách tường.

Tuyệt vọng.

Tôi nghe thấy giai điệu “Bài hát ca ngợi chúa”.

Có rất nhiều tiếng bước chân vang lên bên tai tôi, liên tục đi qua.

Có người hô to: “Mau nhìn kìa, pháo hoa đẹp quá!”

Tôi ngẩng đầu.

Thế nhưng tôi không thể thấy được bất cứ thứ gì.

Tôi không thể thấy được bất cứ thứ gì. Ngoại trừ bóng tối, luôn là bóng tối.

Tôi không thể thấy được bất cứ thứ gì.

Đột nhiên tôi cất tiếng cười dài, cười đến mức không thở nổi.

Thượng đế, bà đây đập chết mẹ mày!

Gặp những người đi chơi qua lại, chưa thấy người nào chơi đến mức điên cuồng như vậy! Trực giác tàn nhẫn!

Điện thoại di động trong túi vang lên.

Run run lấy ra, theo trí nhớ thông thường, đụng vào phím mở khoá, ấn xuống.

Âm thanh Cố Mặc Tu lo lắng truyền đến: “Tiểu Lạc, em ở chỗ nào?”

“Ở bên ngoài!”

“Sao em lại chạy ra ngoài? Không phải đã dặn em ở nhà chờ anh về rồi?”

“Phải, em biết sai rồi! Em trở về luôn đây!”

“Em ở nơi nào? Anh qua đón em!”

“Không cần, anh đứng ở cửa chờ em là được. Em sẽ lập tức về. Anh trai, anh phải chờ em!” Tôi nói.

“Được rồi, em nhanh lên! Anh mua quà cho em rồi, nhanh lên trở về đi!”

“Vâng!”

Điện thoại rơi xuống. Ôm chặt hai đầu gối, đầu chôn sâu vào trong.

Thì ra, tất cả mọi thứ trước mắt chỉ là lừa dối.

Mặc kệ tôi có giấy dựa cỡ nào, hò hét cỡ nào, đều không chiếm được sự khoan thứ cùng cứu vớt.

Vì sao lúc trước bạn còn muốn ôm lấy sự chờ mong ngu xuẩn? (kỳ thật cô sớm đã có nghiệp chướng nặng nề!)

Vì sao bạn còn sống trên cõi đời này? (yên tâm đi, thượng đế chưa chơi đủ với cô đâu!)

Vì sao mỗi lần bạn ôm ấp hy vọng, sau đó đột nhiên bị người ta hủy diệt tất cả? (màu xám hài hước?)

Bạn còn muốn sống sao? (đi tìm chết đi)

Tôi nhờ người qua đường giúp tôi gọi một chiếc taxi.

Dọc theo đường đi, tôi cố gắng hồi tưởng đường về nhà: trong chốc lát xuống xe, nên đi về bên phải, sau đó sẽ có một cái cổng lớn, tiếp tục đi thẳng về phía trước, Cổ Mặc Tu sẽ ở đằng kia chờ tôi. Sau khi về nhà, lần lượt mở từng cánh cửa, cởi giày...

Đến.

Xuống xe, đi theo lộ tuyến trong trí nhớ.

Có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỉ một giây sau, thân thể bị một đôi tay dài kéo vào trong lòng.

“Ngốc ngốc... Em lại không nghe lời” Anh nhẹ nhàng quở trách.

“Em định đi mua quà cho anh...” Tôi vỗ vỗ lưng anh, giải thích.

“Ách... Cái này... Tuy rằng quà quan trọng, nhưng mà em quan trọng hơn, về sau không cần làm vậy nữa, biết chưa?” Giọng anh rõ ràng dịu đi không ít, xoa bóp khuôn mặt của tôi.

Tôi cưỡng chế cười đùa: “Biết rồi!”

“Về nhà đi, bên ngoài lạnh lẽo! Trời? Người em sao lại dơ vậy?”

Tôi khẩn trương: “Cái đó... Cái đó... Bởi vì em bị vấp ngã xuống đường, cho nên...”

“Có bị thương chỗ nào không?”

“Không có!”

“Nói thật?”

“Nếu em gạt anh thì quần sẽ cháy xém.”

“Em đó! Ai...” Thân thể bị anh bế lên, tôi kêu lên: “Oái... Anh làm gì đó?”

“Về nhà kiểm tra.”

“Thôi anh, để em xuống dưới!”

“Nói nữa, cho em hai bàn tay.”

Mông bị chụp, Cổ Mặc Tu anh biến đi.

Vào cửa, anh giống như mọi ngày thay tôi cởi giày, thay áo khoác ngoài ầm ỨT, sau đó nắm tay tôi dẫn vào bàn ăn trong phòng bếp rồi ngồi xuống.

Anh cũng không phát hiện ra bất kỳ sự bất thường gì của tôi.

Tôi lại âm thầm lo lắng, như vậy có thể tiếp tục được bao lâu?

Dù sao chẳng nữa, tôi không bao giờ mong muốn anh sẽ nhìn thấy sự chật vật của mình.

“Bên ngoài tuyết lớn thật!” Anh nói, sau đó tôi nghe thấy anh rời khỏi ghế ngồi, đi đến bên cạnh tôi.

Một chiếc khăn quàng ấm áp được quấn vào cổ tôi.

“Tiểu Lạc, tặng em. Nếu em dùng chiếc khăn này, về sau mỗi khi đông đến sẽ không còn lạnh nữa, nó giống như sự tồn tại của anh, hy vọng vĩnh viễn làm em thấy ấm áp!” Anh nói, sau đó lưu luyến hôn lên trán tôi.

Hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, ôm chặt anh: “Anh trai...”

“Đứa ngốc...” Anh sờ sờ đầu tôi: “Mọi chuyện đều đã tốt đẹp. Anh thật sự xin lỗi em về những chuyện trước kia. Từ nay về sau, chúng ta phải sống thật hạnh phúc!”

“Đây là điều đương nhiên.”

“Quà của anh đâu?” Anh hỏi.

Tôi cười cười, từ trong túi lấy ra đôi bông tai màu đỏ, vươn tay: “Thích không?”

“Ừ, thích!” Tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Màu sắc của nó rất đẹp, đúng không?”

“Em giúp anh đeo, được không?” Anh đột nhiên mở miệng.

Tôi có chút hoảng.

“Cái này... Được... Được rồi!”

Cảm giác được hơi thở của anh đến gần hơn. Run run sờ lên vành tai anh, tinh tế che phủ, ý đồ tìm ra chỗ xỏ bông tai.

A! Đã tìm ra. Cầm lấy bông tai, đeo vào lỗ tai anh.

“Ừm...!” Anh nuốt một ngụm khí lạnh.

“Sao... Làm sao vậy? Có phải em vừa làm anh đau không?” Tôi lập tức khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, tiếp tục! Đau đớn sẽ làm thành một hồi ức đẹp!” Anh nói.

Tôi cười cười, tiếp tục lần mò.

Gặp khó khăn không nhỏ, rốt cuộc đã xong.

Tôi nở một nụ cười thật tươi với anh.

(thật sự muốn nhìn thấy bộ dáng anh khi đeo nó)

Nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi, tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Ăn cơm đi!” Anh nói.

“Vâng!” Tôi đáp lời, lại đột nhiên phát hiện mình không thể nhìn thấy chiếc đĩa ở đâu!

Ngồi bất động.

“Sao lại bất động? Đồ ăn không hợp khẩu vị của em à?”

“Không... Không phải ... Em ăn ngay đây!” Tôi cuống quýt giơ tay lên, không cẩn thận đụng vào vật thể, “Rầm” một tiếng, mặt đất truyền ra âm thanh vỡ vụn.

“Em... Thật xin lỗi...” Lòng càng hoảng, định ngồi xổm xuống nhặt những mảnh vỡ dưới đất.

“Ngốc ngốc... Em không sao chứ!” Tiếng bước chân truyền đến. Tay bị nắm chặt: “Không cần lộn xộn, sẽ bị thương! Chỗ này để mình anh dọn là được.”

“Vâng.”

Tôi đứng lên, ngồi trở lại ghế.

Anh nói: “Em ăn trước, anh vào phòng bếp lấy chảo.”

“Vâng!”

Thừa dịp anh không ở đây, tôi nhanh chóng tìm được dao nĩa, cầm vào tay, nghe thấy âm thanh quét dọn bên trong phòng bếp.

“Tiểu Lạc, cái chảo đặt ở chỗ nào?” Rất xa, âm thanh của anh từ phòng bếp truyền ra.

“Hình như ở chỗ nhà kho cạnh phòng bếp!”

“Em giúp anh lấy được không?”

“... Vâng...” Đứng dậy, lần mò tới.

Lúc trước nhìn được tại sao không cảm thấy con đường này khó đi như vậy?

Nghiêng ngả lão đảo, thật vất vả lần mò đến nhà kho, lấy được cái chổi: “Anh trai ... Tìm được chổi rồi!”

Không có tiếng động.

“Anh trai...?” Tôi nhẹ giọng gọi anh.

“Ngốc ngốc!” Giọng nói của anh lập tức trở nên rất gần: “Tóc anh trai bị bung ra, giúp anh buộc lại một chút được không? Tay anh ở trong phòng bếp nên dơ!”

“Được rồi, anh ngồi xổm xuống đi!”

Tay chạm lên tóc anh, trời, không phải đã được buộc lên rồi sao?

“Anh trai... Tóc anh đâu có bung ... Sao vậy?” Lạnh sống lưng.

“Ngốc ngốc, khăn quàng cổ anh trai đưa cho, em thấy đẹp không? Em thích màu này à?”

“Ách... Vâng... Rất thích!”

“Phải không? Vậy em có thể nói cho anh nghe một chút, em thích cái khăn đó ở điểm nào? Là hoa tiết? Hay là màu sắc?”

“Xem ra... Có thể là do màu sắc!”

“Ha ha, anh biết rồi, thì ra em thích màu đen!”

Tôi cười gượng: “Đúng vậy, anh trai luôn hiểu em nhất! Em thật sự thích màu đen! A ha ha ha... Ha ha.”

Im lặng.

Ngón tay lạnh lẽo xoa xoa đôi mắt tôi.

Trong lòng lộp bộp một chút.

“Chỉ có điều ... Anh trai tặng cho em, là một chiếc khăn trắng!”

Cái chổi trong tay rơi xuống.

“Mắt của em... Không nhìn thấy sao?” Giọng nói của anh đang phát run.

Tôi cố gắng nặn ra nụ cười: “Biết chắc sẽ bị anh phát hiện, ban đầu nghĩ muốn che giấu trong một thời gian ngắn, ít nhất qua Giáng sinh.”

“Liên tiểu thư, cho anh một lời giải thích.”

“Em ... Lúc ra ngoài, bị tai nạn. Khi tỉnh lại đã như thế này!”

Im lặng.

“Anh trai, tại sao anh không nói lời nào?” Tôi rụt rè hỏi.

Chỉ nghe thấy bên tai có tiếng bước chân, sau đó tôi được anh khoác áo ngoài, đeo khăn quàng cổ, bị anh ôm lên.

“Anh muốn mang em đi bệnh viện?”

“Em ngậm miệng lại.” Anh thấp giọng nói.

Tôi lập tức không dám lên tiếng.

Qua một lát, tôi nói tiếp: “Kỳ thật, có thể chỉ là mù tạm thời, trước kia xem phim Hàn, cũng có...” Tôi không nói nổi nữa.

Bên ngoài lạnh lắm, bông tuyết đánh vào mặt tôi, lập tức chảy ra hoà tan.

Bộ dáng nó tan chảy, có thể giống nước mắt hay không?

“Em sẽ không thành người mù, phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh sẽ không để em trở thành người mù. Em không phải sợ!”

“Xe chạy chậm một chút! Tuyết trên đường cái nhiều như vậy, gặp chuyện không may làm sao bây giờ?” Tôi trấn an anh.

“Em thật là, Tiểu Lạc. Sẽ tới bệnh viện nhanh thôi. Em lập tức có thể hồi phục thị lực! Đúng không, đúng không? Đúng không!” Cuối cùng anh rống lên một tiếng!

“Ách... Vâng!” Tôi gật đầu.

Cố Mặc Tu...

Tôi vẫn cố chấp cho rằng trong cơ thể của tôi ẩn chứa một con sông màu đen đầy dục vọng, nó làm tôi nhảy nhót, thậm chí điên cuồng.

Ở trong đêm tối, con sông này sẽ nhanh chóng bắt đầu khởi động không có chừng mực, là một sức mạnh làm người ta tan nát cõi lòng, ẩm ướt mà ẩm áp.

Phần lớn thời gian tôi tỉnh lại, phát hiện ra, thân thể đang rơi lệ.

Mặc cho ánh mắt bị cắn nuốt. Cơ thể mỏng manh, da thịt ẩm ướt.

Hiện tại tôi sẽ tận lực để bản thân im lặng.

Tôi là xương sườn của anh, anh là người con trai hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức có thể hoà tan mọi thứ.

“Tiểu Lạc... Trời trở lạnh! Nên mặc thêm ít quần áo!” Âm thanh của anh vang lên bên tai, mang chiếc áo khoác ẩm áp phủ lên bờ vai tôi.

Tôi trấn an vỗ vỗ mu bàn tay của anh.

“Tiểu Lạc... Tiểu Lạc...” Sợi tóc được anh tinh tế nâng lên, phát ra âm thanh va chạm nhỏ vun.

Đột nhiên suy nghĩ, đột nhiên rơi lệ. Tôi thử sống một cuộc sống ẩn nhẫn, không muốn người khác nhìn thấy một chút chật vật của mình.

Nhắm mắt lại, ảo tưởng bóng dáng của anh, tự tạo ra một lời nói dối hoàn mỹ để chống đỡ nỗi sợ hãi bóng tối.

Ngày đó đi bệnh viện, bác sĩ thông báo: Đầu đã bị va chạm, dẫn tới ứ huyết não, do đó phá hoại thị giác. Giác mạc đã bị tổn thương, không thể khỏi hẳn.

Tôi bảo trì nụ cười trên suốt quãng đường.

Cố Mặc Tu đập bể tất cả mọi đồ đạc trong nhà.

Phát tiết xong, anh nói: “Anh đưa em ra nước ngoài trị liệu. Nhất định có thể chữa khỏi!”

Tôi gật gật đầu: “Cũng tốt. Nhưng mà chờ mùa đông này qua đi đã!”

Anh không đáp ứng.

Tôi nói: “Mùa đông là mùa yêu đổ máu. Cho nên, mùa đông này anh ở lại bên em được không, dù thế nào cũng không đi. Chờ mùa xuân đến đây hãy quyết định!”

Ngày một ngày một ngày trôi qua. Mùa đông năm nay dường như quá dài, giống như không có điểm dừng.

Cả ngày tôi ngồi trên xích đu phơi nắng.

Anh có thể cảm giác được sự lo lắng của em sao?

Hy vọng ánh mặt trời hãy mãnh liệt, mãnh liệt lên. Xuyên thấu đôi mắt của tôi. Để cho tôi có thể thấy anh!

Khi tôi mở cánh tay ra, ngẩng đầu nhìn lên không thấy ánh mặt trời, Cố Mặc Tu nói: “Tiểu Lạc, em giống như cây hoa hướng dương!”

Sự ấm áp quen thuộc truyền đến từ phía sau lưng.

Anh đem tôi kéo vào trong lòng.

Tôi mỉm cười: “Hôm nay không cần đến phòng thu sao?”

“Phần thu âm làm tốt lắm. Thời gian còn lại anh sẽ ở cùng em!” Anh ôn hoà nói.

Cố Mặc Tu vẫn tốt lắm.

Anh hát cho tôi nghe, buổi tối dỗ tôi đi vào giấc ngủ.

Chỉ có điều ...

Có nhiều lần ban đêm tôi tỉnh lại, đều nghe thấy anh hôn lên đôi mắt của tôi, vụng trộm khóc.

Tôi biết anh luôn sợ tôi khổ sở.

Anh cẩn thận quá mức, di dời tất cả đồ dùng trong nhà. Chỉ còn lại một cái giường, còn có chiếc xích đu mà tôi yêu thích nhất.

Chỉ có điều ...

Vào đông, chúng tôi ôm nhau.

Nhắm mắt lại, ảo tưởng bóng dáng anh, tự tạo ra một lời nói dối hoàn mỹ để chống đỡ nỗi sợ hãi bóng tối.

Anh thân yêu, em muốn đến gần anh. Em muốn nhìn thấy anh.

Đó là một khu nhà có căn phòng lớn, có rất nhiều cửa sổ lớn chạm sàn nhà. Tôi nằm trong lòng anh ngủ say. Anh nhìn tôi, nhìn ánh mặt trời.

Thế giới đang tiếp tục, tiếp tục già đi, tiếp tục ăn mòn, thế nhưng không quan hệ tới chúng tôi. Anh hôn lên trán tôi, rất nhẹ, tràn ngập ánh sáng của tình yêu.

Thế nhưng tôi đang cười, khoe miệng nhếch lên. Tôi đang cười trong giấc mộng.

40. Chương 40: Công Nguyên 20xx: Oán Hận

Tôi ngày càng cảm thấy hài lòng với số phận, bên ngoài hạnh phúc, còn bên trong thì u ám đau buồn.

Có lẽ tôi không đủ tư cách làm một chuyên gia hoá trang, mặt nạ tôi tự tạo ra không đủ hoàn mỹ, bạn luôn có thể tìm thấy bất kỳ sự thống khổ trên khuôn mặt.

Có lẽ tôi không phải là một diễn viên nghiệp dư, không thể che giấu được nội tâm, bạn có thể dễ dàng nhìn thấu cảm xúc trong tôi.

Có lẽ tôi không phải là một đạo diễn tốt, cuộc sống của tôi có lẽ chính là nét bút hồng lớn nhất.

Rất lạnh, khí hậu ở đây, thật sự rất lạnh. Rất lạnh, cảm giác toàn bộ thế giới có thể bị đông cứng chỉ trong giây lát.

Về tai nạn.

Tôi nhàn nhạt trốn tránh một chút. Nước mắt của tôi, thống khổ của người. Sau đó, sự trầm mặc của tôi, làm người tê tâm liệt phế. Tóm lại, phải thực sự cố gắng.

Hy vọng loại cố gắng này sẽ có lúc được hồi đáp. Hai con người thật lòng yêu thương nhau sẽ phải hứng chịu nhiều thống khổ, nên mọi chuyện phải quyết định một cách đúng đắn.

Điều này có đúng không?

Tai nạn, sinh sôi không ngừng.

Mấy ngày nay, Cố Mạc Tu bề bộn nhiều việc.

Các album mới được phát hành, phải chạy quanh các thành phố lớn. Và dường như đang cố gắng che giấu một bí mật lớn.

Tôi cũng không hỏi anh. Tôi đã đánh mất cái mong muốn khám phá tất cả mọi thứ.

Một ngày nắng, tôi liền mang quần áo và chần ra vườn phơi. Buổi tối ngủ có thể ngửi được chút hương vị mặt trời. Thật tốt.

Lee tới tìm tôi.

Anh ta nói: “Tài xế đã bị bắt!”

Tôi cười cười gật đầu: “Tôi có nghe nói!”

“Tai nạn xe đó là do Lâm Tiểu Nhã thuê người làm.”

“Tôi cũng đoán được!” Tôi bắt lấy tay anh ta: “Cố Mạc Tu biết sao?”

“Đã biết.”

“Anh ấy... Sẽ giết chết cô ta mất!”

“Cô ta đã bỏ trốn.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Mong rằng lúc cô ta chưa bị cảnh sát bắt về, đừng gặp Cố Mạc Tu, A men!”

Lee hỏi tôi: “Sợ hãi sao? A tu nói từ khi em gặp chuyện không may tới nay chưa từng khóc!”

Tôi gật đầu: “Mới đầu thấy sợ, bây giờ dần dần thành thói quen, tôi không còn tin vào nước mắt.”

“Em là một người con gái kiên cường!” Anh ta nói.

“Mạnh mẽ quá sẽ phải trả giá.” Tôi thở dài: “Ví dụ, khi anh ấy đứng trước mặt tôi không phát ra bất kỳ âm thanh gì, tôi sẽ không biết anh ấy đang ở đây. Tôi, đã nhanh chóng quên đi khuôn mặt Cố Mạc Tu. Nỗi sợ hãi trong tôi mỗi ngày lại gia tăng. Tôi sợ hãi có một ngày sẽ quên đi bóng dáng anh ấy, người con trai ở bên cạnh tôi là ai? Sợ quên mất cảm giác yêu anh, sợ hãi trí nhớ về anh sẽ bị bóng tối cắn nuốt mờ dần ...”

Tôi tạm dừng, hỏi Lee: “Theo anh, có phải rất mong manh không?”

“Em đã làm được nhiều chuyện vô cùng lớn, không cần quá hà khắc với bản thân.”

“À!” Tôi cười khẽ.

Lee nắm chặt tay.

“A tu, cậu ta ... Có khóc sao?” Anh ta nhẹ giọng hỏi.

“Có khóc, rất nhiều lần vào đêm, tôi đều nghe thấy tiếng anh ấy vụng trộm khóc trong chăn.”

“Cậu ta sợ em lo lắng! Cậu ta đã từng nói với anh, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em, cậu ta sẽ muốn khóc!”

Tôi ngẩng đầu, tuy rằng không nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh hào quang ấm áp chiếu lên khuôn mặt.

“Lee, anh thương anh ấy nhiều năm như vậy, không muốn gì sao?”

“Có muốn!”

“Ừ? Nói nghe thử một chút.”

“Muốn cậu ta hạnh phúc!”

“Tình yêu của anh rất cao thượng.” Tôi nhắm mắt lại: “Cũng thật động lòng người.”

Lee có khí chất cao quý, phong độ, thanh lịch, có nội tâm trong sáng.

Anh ta là một người cao quý chân chính.

Anh ta nói: “A tu thường nói mỗi khi nhìn thấy nụ cười của em, cậu ta sẽ cảm thấy, có lẽ chúng ta còn có thể được cứu vớt. Hai người phải hạnh phúc.”

Anh ta đem mặt dán vào đầu tôi, nhẹ giọng nói: “Ở trên người em, anh có thể cảm nhận được hương vị của cậu ấy.”

“Thật hạnh phúc...” Anh ta nói.

Thời gian đang cười nhạo. Tôi ở trong bóng đêm, càng ngày càng nhìn không tới tương lai.

Sự ôn nhu của Cố Mặc Tu trở thành một lưỡi dao sắc bén, tôi càng cảm thấy bản thân chính là một thứ gánh nặng.

Vào một ngày, đột nhiên tôi ngửi được mùi cỏ mới thơm mát.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “A di, cỏ trong vườn có phải đã sinh trưởng?”

“Đúng vậy, mùa xuân đến rồi!”

Ồ, đã tới mùa xuân.

Tâm tình tôi tốt lắm, một mình ngồi trên xe taxi đến công ty của Cố Mặc Tu.

Đến tổ công tác của anh, đột nhiên không biết làm sao.

Trong đám người hỗn tạp ồn ào, nghe thấy bên người từng đợt từng đợt âm thanh xa lạ giống như thủy triều phập phồng, giống như đến từ một nơi được cách ly trong nội tâm.

Tôi còn nghe thấy tiếng hát của Cố Mặc Tu, anh đang dùng một loại ngôn ngữ mà tôi chưa bao giờ nghe qua để ca hát.

Tôi đột nhiên ý thức được, rốt cuộc tôi nhìn không thấy Cố Mặc Tu.

Cảm xúc bị ngăn cách trong hai tháng, giống như cơn lũ bất ngờ, mãnh liệt thoát phá khỏi lồng ngực, máu tươi va chạm đầm đìa.

Im lặng rời đi.

Tôi là một người mù. Không ai có thể thay đổi được sự thật này.

Nghiêng ngã lão đảo.

Ủy khuất, sợ hãi, hoang mang, giận dữ. Đánh mất sự tin tưởng sống sót vào tương lai.

Bạn từng có cảm giác hai bàn tay trắng chưa?

Bị tước đi sạch sẽ, giống như hoàn toàn cô lập trước thế gian.

Thế giới của bạn vĩnh viễn là một mảnh đen tối.

Bạn nhớ thương người mình yêu, chỉ có điều người yêu đứng trước mặt bạn, bạn có thể nghe thấy tiếng thở vụn vặt của người đó, cảm giác được sự ấm áp trong ngực người đó, nhưng mà, bạn không thể nhìn thấy người đó.

Tôi có một thói quen xấu.

Nếu tôi cảm thấy ghê tởm bất cứ thứ gì trong lời nói, cơ thể của tôi sẽ rất trung thực ngay tức khắc có phản ứng sinh lý.

Nó luôn mãnh liệt, quay cuồng, nôn mửa.

Tôi dựa vào góc tường, điên cuồng nôn mửa.

Sắp sửa hít thở không thông.

Tôi muốn sống tốt hơn, tốt hơn, tốt hơn nữa!

Tôi hy vọng có thể thấy anh, muốn con người chiếu rọi hình ảnh của anh.

Tôi muốn rất nhiều rất nhiều.

Tôi muốn toàn bộ những ai chết đi đều sống lại.

Tôi muốn được thật nhiều người yêu thương, nụ cười dịu dàng, vòng ngực ấm áp.

Nay, tôi buồn cùng, không chỉ không có ngày mai, ngay cả ngày hôm qua cũng đã mất.

Bạn —————

Có tuyệt vọng không?

Mùa xuân đã tới.

BLOOD chính thức ra đi.

Những album phát hành của anh được bán ra.

Tôi không hề nghe một bài.

Tiếng hát của anh, làm tôi không nhìn thấy ngày mai.

Có lẽ tôi nên hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Cơ thể của tôi, tựa như một cái hộp ma quái, chứa nguồn gốc tội ác, mọi thứ tai nạn đều do tôi sinh ra.

21XX: Mùa xuân

Tôi cùng Cố Mặc Tu, Lee ngồi trên trên máy bay đến Mỹ.

Tới cái quốc gia vàng son chói ngợp, chuyển đến khách sạn.

Nhờ Lee an bài, chúng tôi gặp được giáo sư nhân khoa nổi tiếng Sử Đế Phán.

Theo kết quả quan sát: Giác mạc hoàn toàn hoại tử. Cả đời không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Giới y học trước mắt không cho phép hiến mắt người sống. Nhưng mà người chết hiến mắt tỉ lệ cũng rất ít.

Không có kết quả. Về nước.

Cố Mặc Tu thật im lặng, tôi cũng thật im lặng.

Không khí trong lúc đó, càng ngày càng loãng.

Anh càng ngày trở về nhà càng ít, thậm chí có đôi khi trắng đêm không về.

Thỉnh thoảng trở về, trên người luôn tỏa ra mùi rượu đặc trưng cùng mùi nước hoa đàn bà.

Mùi rượu tôi có thể chịu được, thế nhưng, mùi nước hoa đàn bà, làm tôi thấy buồn nôn.

Tôi ngày càng kích động, thần kinh tựa như quả bom dữ dội, tức giận hét lên.

Thế nhưng, tôi không thể nói ra tiếng lòng mình cho anh hay, nói ra những cái không hài lòng.

Tôi hy vọng có thể nói cho anh biết: Anh không cần ra ngoài tìm đàn bà. Vâng xin anh. Đừng vứt bỏ em.

Nay, tôi giữ Cố Mặc Tu thật chặt, tựa như một người bị rơi xuống nước vớ được phao cứu mạng.

Ở bên ngoài, tôi im lặng không nói gì, mỉm cười đối mặt.

Chỉ cần anh quay người rời đi, tôi liền hận không thể đi tới bề ghế cánh của anh, đeo xiềng xích lên người anh. Để anh không sao đi được.

Tôi nguyện rửa, bất an, giận dữ.

Anh là người đàn ông chói mắt, bên người cũng không thiếu những cô gái tốt. Nhưng tôi đây, thân thể tàn phế hư hỏng nặng, chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng không thể chịu đựng nổi.

Hơn nữa...

Đã nửa năm nay anh chưa chạm vào người tôi.

Lúc trước tôi sợ sự dịu dàng của anh.

Thế nhưng hiện tại, tôi không muốn từ chối.

Tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, chỉ còn lại, cơ thể này thôi.

Tôi khát vọng dùng thân thể để ám ảnh anh, buộc chặt đôi cánh anh lại. Tôi khát vọng anh, không muốn anh rời bỏ tôi.

Tôi là của anh.

3 giờ sáng. Cố Mạc Tu đã bảy ngày chưa về.

Tôi nằm trên ghế salon, lắng nghe tiếng đồng hồ báo thức.

Tôi sẽ chờ anh trở về. Anh không thể trốn tránh tôi được đâu.

Vì sao anh vẫn chưa trở lại? Anh ở nơi nào? Anh không cần em sao?

Nếu anh dám phản bội em, em sẽ giết chết anh. Em nhất định sẽ giết chết anh!

Cửa bị đẩy ra, hỗn hợp mùi rượu cùng mùi cơ thể đàn bà sộc vào cánh mũi.

Sắc mặt tôi âm trầm.

Tiếng vui cười của đàn bà đập vào màng tai tôi.

Tiếng bước chân của Cố Mạc Tu truyền đến.

Sau đó bọn họ đứng ở cửa, ám muội thở dốc.

Là như vậy sao?

Người đàn bà kia dùng tiếng nói khàn khàn như mèo kêu nỉ non bên tai anh?

Có phải cô ta cũng liếm lên vành tai của anh?

Chỉ cần đôi ta cùng một chỗ,

Chỉ có em mới có khả năng thỏa mãn anh thôi.

Cho nên, bảo bối thân yêu, nếu cô ta còn dám quán quít lấy anh, giường nanh múa vuốt muốn tới cướp anh đi, em sẽ tới thắt chặt cổ họng của cô ta.

Tôi sớm bò dậy khỏi ghế sofa lục tìm dây thừng đã chuẩn bị sẵn, chậm rãi đi tới cửa trước.

Tôi không hề bật đèn.

Con đường kia tôi đã tập đi hàng nghìn lần mỗi ngày, sớm đã nằm trọn trong bộ nhớ.

Trong không khí nổi lên lơ lửng mùi nội tiết tố.

Bộ dáng bọn họ có lẽ thực vong tình, thế nên mới không phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Là do không bật đèn sao?

Tôi không biết, dù sao tôi cũng không thể nhìn thấy.

Hơi thở phụ nữ gần hơn.

Cảm tạ thượng đế tên vô dụng, tuy cướp đi hai mắt của tôi, lại ban cho tôi một đôi tai nhạy bén. Để tôi có thể nghe thấy mọi âm thanh nhỏ bé nhất.

Khóe miệng trời lên ý cười.

Tung dây thừng, thắt chặt cổ họng của cô ta.

Trong phút chốc lỗ tai tôi nổ vang rung động.

Tôi nghe thấy tiếng người đàn bà kia liều mạng giãy dụa, nghe thấy âm thanh cô ta nức nở cầu cứu.

Tôi còn nghe thấy tiếng Cổ Mặc Tu hét to: “Liên Lạc, cô điên rồi!”

Tôi cười to, ánh mắt trống trơn, khô cạn không có một giọt chất lỏng.

Thân thể đột ngột bị người đẩy ra, hai cái tát trực tiếp rơi xuống má phải.

Nóng rực lại đau đớn.

Sau đó, bên tai vang lên tiếng đàn bà khóc, âm thanh chạy ra ngoài cửa.

Tôi nằm trên sàn nhà, điên cuồng cười lớn.

Vươn tay trong không khí, mở hai tay ra: “Bảo bối, vào trong lòng em nào.”

Cổ áo bị người nắm lấy.

“Liên Lạc, có phải cô điên không?”

Tôi ôm lấy anh, hôn lên vành tai anh, hôn lên đôi môi, đem đầu lưỡi thăm dò vào khoang miệng anh, nhẹ nhàng mở răng anh ra, khiêu khích đầu lưỡi anh.

Thật sự vừa lòng, hô hấp của anh đang dồn dập.

Tôi ghé vào lỗ tai anh nỉ non: “Quên người đàn bà kia đi! Chỉ có em mới đủ khả năng thỏa mãn anh!”

Tiếng hít thở của anh dần dần kịch liệt.

Tôi đi đến người anh, lần mò cởi bỏ áo sơ mi của anh: “Anh trai từng nói, chỉ có em mới đủ khả năng thỏa mãn anh, đúng không? Cho nên lời Tiểu Lạc nói không phải lời nói dối, đúng hay không? Anh trai từng nói thích nhất thân thể Tiểu Lạc!”

Cúi đầu hôn vào ngực anh, cực lực khiêu khích.

Anh đột ngột đẩy tôi ra: “Cô tỉnh táo lại cho tôi!”

Tôi cười lạnh: “Lúc này, em còn cần tỉnh táo gì nữa? Tận thể sẽ đến đây, anh trai của em ...” Nói xong, xé nát áo sơ mi của anh: “Tại sao nhiều ngày như vậy không chạm vào em? Chẳng lẽ do em bị mù sao? Anh không còn cần em nữa? Có phải anh định vứt bỏ em không? Nói cho anh biết, anh đừng nghĩ đến chuyện rời bỏ em! Nếu anh dám vứt bỏ em, em sẽ giết anh! Bấm nhỏ đôi cánh của anh, giống như trước kia anh đã từng đối đãi với em!” Hôn đôi môi anh: “Ngoan, quên người đàn bà kia đi!”

Nói xong, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Tôi có một chút sợ hãi. Vì sao tôi lại rơi nước mắt?

Người anh bắt động.

Tôi vươn tay vuốt ve má anh: “Nói chuyện với anh đó, anh mau nói chuyện với em! Anh lại bắt nạt em bởi em mù không nhìn thấy gì hết phải không? Anh bắt nạt em là người mù phải không?”

Thân thể đột nhiên bị người ôm ngang, ném lên trên ghế sa lon.

Cầm bị ngón tay thon dài khiêu khích: “Nghĩ như vậy là muốn tôi yêu thương cô sao? Nửa năm không chạm vào cô, thấy cô đơn tình mạch phải không? Thân thể không chịu nổi phải không?”

Giọng nói của anh chói tai trào phúng.

Tôi mỉm cười, tay vòng lên cổ anh: “Như lời anh nói!”

Anh khinh thường cười ra tiếng, khẽ nói nhỏ bên tai tôi: “VẬY... Sẽ như cô mong muốn!”

41. Chương 41: Công Nguyên 20xx: Sống Lại

Tháng tư.

Thời tiết chợt ấm lên, hoa anh đào nở rộ khắp nơi. Một lớp thảm nhung màu hồng nhạt trên mặt đất, đóa hoa rơi xuống, xoay tròn, bồi hồi giữa bầu trời, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi số mệnh, như hạt bụi rơi xuống phiêu tán ...

Tôi mặc một chiếc áo len trắng đi trong màn hoa bay.

Điện thoại vang lên.

“Alô ...”

“Liên Lạc, bà ở đâu vậy?”

“Ồ, Biện Nghê à! Tôi vừa hoàn thành xong bài giảng, sao vậy?”

“Không có việc gì thì không thể tìm bà à! Bà đúng là người không lương tâm! Nhanh đến chỗ cũ đi. Mười phút sau phải có mặt đây!”

Tôi cười cười, cắt điện thoại, ngăn một chiếc taxi chạy đến.

“Không gặp không về” trà quán.

“Gần đây thân thể thế nào? Có cảm thấy thoải mái không?” Biện Nghê ôm một bó hoa thiên đường điều, hỏi thăm.

“Tốt lắm.”

“Bà phải chăm sóc thân thể, nhìn gầy quá. Nếu có gió lớn, bà có thể bị nó thổi bay mất!”

“Bà rất khoa trương!” Tôi cười nói, thấy bó hoa trong lòng cô ấy, hỏi: “Đi thăm Thừa Tịch sao?”

Về mặt của cô ấy có chút cứng ngắc, hồi lâu, nhẹ giọng đáp: “Đúng vậy...”

Tôi cầm tay cô ấy: “Biện Nghê, bà có tha thứ cho tôi không?”

“Sao vậy? Lại nghĩ nhiều!”

“Bà vẫn không muốn tôi đi thăm anh ta như cũ!”

Biện Nghê rút tay ra, nhìn bó hoa trong lòng, thở dài: “Bà không cần ép tôi, được chứ?”

Có chút khổ sở, chỉ biết gật đầu: “Được rồi, từ nay về sau tôi không nhắc lại chuyện này!”

“Cám ơn!”

“Khi anh ta đi, bà biết vì sao không?”

“Con Vịt chết do tự sát!”

“Cái gì?” Tay của tôi run lên, cái chén thiếu chút nữa rơi xuống.

“Anh ta là một người cao ngạo, sao có khả năng chịu đựng được đến phút cuối cùng? Bị HIV, lúc chết sẽ rất khó coi!” Đôi mắt cô ấy bịt kín một tầng hơi nước mỏng manh: “Lúc tôi tìm thấy anh ta thì anh ta đã rời đi. Dựa vào gốc đại thụ, trong tay cầm lấy ảnh chụp của bà, mặt sau ảnh chụp còn một dòng chữ.”

“Viết cái gì?”

“Tiểu hoa sen, đã quên tôi.”

Tôi khóc.

“Thật xin lỗi, Biện Nghê! Tôi quá ích kỷ!”

“Không có gì, mọi chuyện đã qua đi. Con Vịt rất sạch sẽ, anh ấy không thích hợp với thế giới này, cho tới giờ cũng chưa hề thích hợp.”

“Vì thế tôi cũng oán hận chính cuộc sống của mình.”

Cô ấy thở dài, lấy tay vuốt ve đôi mắt của tôi: “Gần đây bà có thấy mắt khó chịu không?”

Tôi lắc đầu: “Không có, thích ứng vô cùng tốt!”

Cô ta mỉm cười: “Lúc trước khi bà mới thay cũng không nói như vậy! Ngày nào cũng khóc! Thật đáng sợ!”

“Tôi cũng không biết sao lại thế này, khi đó chỉ cần nhìn thấy đôi mắt này trong gương, bỗng không thể nhìn được! Không thể khống chế!”

“Bà đó!” Cô ấy xoa bóp khuôn mặt tôi: “May mắn thay, bà có thể nhìn được! Bằng không tôi sẽ khổ sở đến chết!”

Tôi cười khúc khích.

“Cũng phải nói, bà đã tìm ra cái người đã hiến mắt ỉnh chưa?”

“Hình như là một bệnh nhân đã chết! Tôi có hỏi bệnh viện, thế nhưng bệnh viện họ nói người chết là một người độc thân, không cha không mẹ, sau khi ra đi được hỏa táng trực tiếp, không thể tra chi tiết được!”

“Như vậy ... Tóm lại, mặc kệ thế nào, bà cũng nên cảm ơn người đó, có thời gian đi chùa đốt nén hương, phù hộ người đó kiếp sau được bình an!”

“Ừ! Tôi biết rồi!”

Trong quán trà, tiếng đàn tranh sâu kín, hương trà mờ nhạt.

“Tôi nghe nói bà muốn kết hôn.” Cô ấy đột nhiên hỏi tôi, giọng điệu thật nhẹ.

“Phải, tháng sau!” Tôi thành thực trả lời.

Cô ấy không nói gì.

Tôi nâng chén trà lên, lớn giọng gọi nhân viên đi tiếp trà.

“Bà ... Thật sự đã quên anh ta sao?”

Tôi sững sờ.

“Quả nhiên vẫn chưa quên nỗi nhớ anh ta!” Cô ấy giận dữ nhìn chăm chăm vào mặt tôi: “Cái tên súc sinh kia ... Lúc trước làm nhiều chuyện như vậy với bà ... Vậy mà bà vẫn còn nghĩ đến anh ta?”

“Không, tôi sẽ không tiếp tục nhớ anh ấy nữa.” Tôi phủ nhận.

“Hừ, làm vậy là tốt nhất! Hồi đó nếu tôi không đánh xe ngang qua, bà đã chết sớm.”

“Ừ... Tôi biết!”

“Nếu bà còn nhớ nhung anh ta, thì hãy xin lỗi Con Vịt – người luôn bảo vệ bà, xin lỗi tôi, cũng nên xin lỗi chính mình!” Cô ấy nghiêm khắc cảnh cáo.

“Phải, ta biết!”

Thân thể hơi ớn lạnh. Mùa xuân vào tháng tư, thời tiết chợt ấm lên, mặc một chiếc áo sơ mi mỏng quả nhiên vẫn còn ít.

Sau đó đứng dậy, nhìn cô ấy tạm biệt: “Tôi về đây, người có chút lạnh!”

Cô ấy gật đầu: “Hôn lễ của bà tôi sẽ không đến!”

“Được.”

“Đừng làm ra những chuyện điên rồ nữa. Đừng vì một người không đáng giá mà thương tổn chính mình, không cần làm thế.”

“Phải. Tôi biết!”

“Bai! Trên đường nhớ cẩn thận một chút!”

“Chào!”

Đi ra quán trà, không có mục đích vật vờ trên đường cái.

Nhảy lên những ô gạch vuông vắn, tâm thanh thơi như cánh diều.

Tôi đã sớm buông tha cho toàn thế giới.

Nay, còn có cái gì là quan trọng nhất?

Bốn tháng trước.

Đêm rét lạnh.

Người kia... Tàn nhẫn vứt bỏ tôi.

Tôi không hay biết Cố Mặc Tu là một người bảo thủ.

Mình đầy thương tích, thoát phá thành mảnh nhỏ.

Anh ta nói: “Cô cho rằng cô là ai? Tôi cho cô biết, tôi đã sớm chán ngán cái trò chơi loạn luân này!”

Anh ta nói: “Tôi phi thường chán ghét cái tính tự cho là đúng của cô, cái giả vờ của cô, cái thờ ơ của cô. Cô chỉ là một con đàn bà giả dối!”

Anh ta nói: “Cô thật bẩn! Bị nhiều đàn ông chơi đùa như vậy chẳng khác gì đứa hạ lưu! Lâm Tiểu Nhã nói cô từng bị hai gã đàn ông chơi cùng lúc, chuyện này, chắc là thật?”

Anh ta nói: “Đau khổ sao? Căm hận sao? Bi thương sao? Tôi chỉ muốn dùng mọi cách tàn nhẫn nhất để lột đi ánh mắt kiên cường đầy nguy trang của cô ra. Tôi thích huỷ diệt những điều tốt nhất của cô!”

Anh ta nói: “Khóc đi! Hãy nhớ kỹ đêm nay! Tôi – Cố Mặc Tu, từ nay về sau không còn cần cô nữa! Cô đã không có giá trị! Tôi chỉ muốn vứt bỏ cô!”

Ý thức dần biến mất, anh dùng mẩu thủy tinh rạch một hình chữ thập lên lưng tôi: “Đây là sự sỉ nhục nhất tôi dành cho cô, hãy nhớ cho kỹ! Tôi chưa từng yêu cô!”

Sau đó...

Người kia, anh ta biến mất.

Tôi dần dần ngủ suốt ba ngày.

Lúc tỉnh lại đã thấy Biện Nghê xuất hiện bên cạnh.

Cô ấy nói cho tôi biết: “Liên Lạc, bà vừa làm phẫu thuật. Nửa tháng sau, bà có thể thấy được ánh mặt trời.”

Cô ấy còn nói: “Cố Mặc Tu tên súc sinh kia, vừa biến thái vừa tàn nhẫn! Liên Lạc, tôi cảnh cáo bà, nếu bà còn ở cùng anh ta nữa, chúng ta sẽ tuyệt giao.”

Đầu tôi nặng trĩu đặc quánh như hồ dán.

Rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì? Tình tiết cụ thể, tôi không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ câu nói kia của anh ta: “Tôi không cần cô, tôi muốn vứt bỏ cô! Tôi chưa từng yêu cô!”

Tựa như một buổi sáng vinh quang, nó đã leo lên bức tường bỗng chốc sụp đổ, như vậy, nó chỉ có thể nằm trên mặt đất tĩnh lặng chờ tử vong.

Tôi không thể chịu đựng được việc không có Cố Mặc Tu trên thế giới này. Không thể chịu đựng được sự thật anh vứt bỏ tôi.

Vì thế —

Vào lúc ban đêm, cắt mạch tự sát.

Người muốn sống, sống cũng không được, người muốn chết, chết cũng không xong.

Không rõ vì sao Thượng đế luôn thích dồn người ta vào những chuyện khó xử, một lần lại một lần kéo tôi lên khỏi bờ vực tử vong.

Nếu chưa chết, vậy hãy sống đi.

Sống tạm bợ cũng là một điều vĩ đại.

Tôi vẫn yêu anh, vẫn ôm trọn chờ mong.

Thế nhưng, kết quả lại hết sức nặng nề.

Tôi không thể tự mình tìm một lời giải thích.

Nhiều năm như vậy,

Biên Nghê nói: Thượng đế muốn khảo nghiệm sức chịu đựng cực hạn của con người trong cuộc sống này.

Tôi quên anh.

Quên thế giới này.

Quan hệ với Bạch Tuân.

Anh ta dắt tay tôi, thật lòng chân thành.

“Hôm nay, chúng ta đi chụp ảnh cưới đi!”

“Vâng!” Mím cười gật đầu.

Cửa hàng áo cưới tinh xảo, trước gương, một nam một nữ.

Bạch Tuân nói: “Mặc Mặc, em thật đẹp!”

Tôi cười nói: “Khi nào thì học được miệng lưỡi trơn tru vậy!”

“Bà xã, em thật đẹp!” Anh lại nói.

Nơi mềm mại nhất trong trái tim đã bị xé rách.

Năm đó, người kia từ sau lưng ôm lấy tôi, nói: “Bà xã, em thật đẹp mắt.”

Người con gái ở trong gương, gầy mà lạnh nhạt.

Cô có một mái tóc đen dài quá thắt lưng, bả vai gầy yếu.

Bởi vì sự gầy yếu, hai con mắt có vẻ đặc biệt to ra.

Trên cổ luôn luôn quấn một chiếc khăn lụa.

Phía dưới khăn lụa, ẩn chứa bí mật gì đây?

Lúc đầu định mặc một chiếc váy hở lưng, thế nhưng lo lắng dấu ấn chữ thập nên nhanh chóng xua đi ý định.

Kỳ thật, ăn mặc như thế nào cũng không còn quan trọng.

Tôi không hề yêu người con trai này. Cho nên, tôi không cần lấy lòng anh ta.

Gả cho anh ta, xuất phát từ tâm lý gì đây?

Trả thù? Quật cường? Tự tôn?

Hoặc là...

Đáp án, sẽ được miêu tả hết sức sinh động.

Chụp xong ảnh cưới, chúng tôi định đi dạo phố.

Nửa đường, bởi vì anh ta có việc đột xuất, tạm thời phải rời đi.

Tôi mừng rỡ, thoải mái tự tại.
Không thích để người khác nắm tay, hôn môi, thì ra chính vì cảm giác này.
Bạch Tuân không phải loại đàn ông mà tôi chán ghét.
Thế nhưng, một khi đề cập đến tình yêu, vẫn không nhận được có chút ít bài xích.
Trái tim tôi sâu kín đến mức đen tối!
Đi ngang qua cửa hàng bán hoa.
Trước cửa bày rất nhiều hoa hạnh phúc.
Chúng được bó lại tùm quanh một chỗ, nồng nhiệt bày ra vẻ đẹp.
Tôi bấu môi, khinh thường đi qua.
Đã không còn tin tưởng vào thứ gì, thứ đó cũng không còn quan trọng nữa.
Người kia...
Anh ta đang ở nơi nào?
Vì sao không nghe thấy bất cứ gì tin tức của anh ta?
Cuộc sống là một chiếc bồn tắm lớn.
Khi tôi đứng trước gương, nhìn vào hai mắt của chính mình, tôi luôn suy nghĩ: vì sao mình lại phải tồn tại?
Cặp mắt này, bởi vì được đổi giác mạc mà trở nên càng thêm sáng ngời.
Thế nhưng, có đôi khi nhìn, nhìn vào, luôn nhớ tới người kia.
Chúng khiến tôi cảm thấy đau khổ.
Không có chờ mong, đó là chuyện cũ đã bị người ta quên lãng.
Đi qua góc đường, có người giữ chặt lấy cánh tay tôi.
Tôi quay đầu.
Lee đau thương nhìn tôi.
“Cô đi theo tôi.” Giọng nói của anh ta mạnh mẽ, không cho tôi cơ hội phản đối.
Ma xui quỷ khiến tôi cùng anh ta đi vào căn phòng nhỏ phía trước.
Quá bất an. Cảm giác có chuyện gì đó rất tàn nhẫn sắp xảy ra.
Tôi xoay người nói với anh ta: “Tôi phải quay về. Vài ngày nữa tôi sẽ kết hôn, anh dẫn tôi đến nhìn cái gì, thật khó hiểu?”
Lên tiếng bừa bãi. Tổ rõ nội tâm bất an của chính mình.
Anh ta cau mày, chỉ chỉ vào cánh cửa, nói: “Vào nhìn đi rồi hãy quyết định có nên kết hôn hay không!”
Tôi lắc đầu: “Tôi không vào!”
“Nếu bên trong có anh trai cô, cô có vào hay không?”
Tôi cười lạnh: “Nếu là anh ta, bây giờ tôi sẽ vào đó giết chết anh ta!”
“Vậy sao cô không vào trong đi?” Anh ta cười trào phúng.
Thân thể tôi cứng đờ: “Anh ta ở bên trong?”
“Tôi mong cô hãy giết cậu ta.” Lee đã có chút không kiểm soát nổi.
“Tôi không cần vì anh ta để rồi phí hoài cuộc sống của riêng mình, cũng không muốn thoả mãn hy vọng của người khác.” Tôi xoay người bước đi.

“Cô đứng lại!” Anh ta giữ chặt lấy tôi, một tay khiêng tôi lên vai, không để ý sự giãy dụa của tôi, đi vào phòng.

Tôi không thể thoát khỏi, không có một chút sức lực, sững sờ nhìn trời xanh.

Những đám mây trên trời, từng đám trôi bồng bềnh.

Giống như những cây nấm.

Trong phòng rất tối, bức màn bằng nhung màu xanh che đi ánh mặt trời phía ngoài.

Có một người con trai mảnh mai mà gầy yếu nằm trên giường. Tóc dài hỗn độn rối tung.

Anh ta là một người con trai hoàn mỹ, chỉ có điều hơi gầy.

Đôi mắt được che bởi một tầng vải đen.

Tai đeo đôi bông tai màu đỏ, đỏ sẫm như máu.

Anh ta đang ôm chiếc áo len của một người con gái, khoe miệng mang theo ý cười ôn hoà.

“Tiểu Lạc của tôi ...”

Lee đến bên cửa sổ cạnh đó, kéo bức màn ra, ánh mặt trời lập tức tràn vào.

Khuôn mặt anh ta được phủ một lớp ánh sáng chói lóa.

Thánh khiết mà từ bi.

Anh ta ngửi thấy tiếng vang, nhẩn mào, lập tức giãn ra, mỉm cười: “Là Lee sao?”

Lee gật đầu: “Ừ. Là tôi!”

Anh ta ngồi xuống, nói: “Lee, tôi vừa nằm mơ!” Khoe miệng tươi cười vô tội.

“Mơ thấy cái gì?”

Anh ta xuống giường, nghiêng ngả lão đảo đi về phía Lee.

“Tôi mơ thấy Tiểu Lạc, lúc cô ấy còn nhỏ! Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, đáng yêu đã chết. Mỗi ngày đều quần quít lấy tôi, muốn tôi kể chuyện xưa cho cô ấy nghe! Lee, Tiểu Lạc nhà tôi luôn đáng yêu nhất, đúng không?”

“Ừ, rất đáng yêu!” Lee đáp lời.

Anh ta vẫn tiếp tục đi, đột nhiên, chân đụng vào cạnh bàn, đau đến mức khoe miệng anh ta giật lên.

Tôi không thể động đậy.

Anh ta nhíu mày, một lát sau lại giãn ra: “Sau khi tôi không nhìn thấy gì, mới cảm nhận được nỗi sợ hãi lúc trước của Tiểu Lạc. Quả là một mảnh hắc ám.” Nói tới đây, anh ta ôm chiếc áo len trong lòng chặt hơn, dùng mặt dấn vào áo len, nhẹ giọng nỉ non: “Tiểu Lạc, Tiểu Lạc...”

“Cậu!” Lee thở dài, nhìn tôi, tựa hồ muốn nói cho tôi nghe gì đó: “Vì để cô ấy hồi phục thị lực, vì để cô ấy tỉnh lại, cậu nhẫn tâm để cô ấy hận mình sao?”

Anh ta mỉm cười: “Nếu không làm như vậy, Tiểu Lạc sẽ rất đau khổ!” Dừng một chút, nói tiếp: “Dù cô ấy có hận tôi cũng không sao cả. Ghê tởm, so với đau khổ vẫn tốt hơn. Đúng không?”

Anh ta tập tễnh đi đến trước mặt tôi, cách tôi mấy chục cm rồi dừng lại.

Hô hấp của anh ta bỗng nhẹ đi.

Nhíu mày: “Lee, là anh sao?”

Im lặng.

“Lee?”

Im lặng.

“Lee? ...”

Anh ta bắt động.

Đứng nguyên tại chỗ, ngừng lại hô hấp.

Bởi vì tôi khóc.

Con người xảo quyệt mất đi hai mắt, thiên sứ sa đoạ ném trái cấm đến mức say mê chìm đắm.

Phượng hoàng niết bàn.

(Phượng Hoàng là một loại chim thần thời thượng cổ, sau khi chết toàn thân bốc cháy, sau đó từ đám tro lại tiếp tục tái sinh, đồng thời độ kiếp càng trở lên mạnh hơn được gọi là: ” Phượng Hoàng Niết Bàn “)

Trong truyền thuyết, phượng hoàng là sứ giả hạnh phúc trên trần gian, cứ năm trăm năm, nó sẽ đeo trên lưng tất cả những đau khổ thù hận được tích lũy của con người, dẫn thân vào ngọn lửa tự thiêu đốt cơ thể, lấy sinh mệnh cùng vẻ đẹp của bản thân để đổi lấy sự hạnh phúc thuận hoà của nhân thế. Đồng dạng, thân thể trải qua nỗi thống khổ cùng luân hồi để rồi có được một thân thể tốt, tiếp tục hồi sinh.

Cổ Mạc Tu giống như nó, lao mình vào ngọn lửa, để tôi được tái sinh trong sự đau đớn, luôn tự nhủ là đúng, lơ đãng được sống lại.

42. Chương 42: Công Nguyên 20xx: Sống Động

Sự tình đã tiến triển đến bước này, theo lý thuyết, câu chuyện cổ tích nên được kết thúc: Hoàng tử và công chúa từ nay về sau hạnh phúc mãi mãi ở bên nhau.

Nếu chỉ dựa theo sự phỏng đoán như lẽ thường.

Lee đi rồi.

Lần này, anh ta thực sự đã rời đi.

Anh ta nói: “Thấy hai người rốt cuộc đã được hạnh phúc, tôi cũng an tâm. Tôi không thể tiếp tục suy sút thêm nữa. Ba tôi còn đang mong tôi trở về chăm sóc cho ông ấy.”

Tôi ôm anh ta: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Bình an.”

Chúng tôi đều hiểu được, đã không còn biện pháp quay đầu lại.

Tôi chuyển vào phòng Cổ Mạc Tu.

Chúng tôi lại sinh hoạt cùng nhau, tôn trọng nhau, hỗ trợ nhau trong lúc hoạn nạn.

Rốt cuộc tôi đã hiểu được, cho dù tình huống có như thế nào, cơ thể cùng tâm lý tôi, luôn khát vọng người con trai này.

Người con trai này và tôi chảy chung dòng máu, đã sáp nhập vào thân thể tôi, sinh mệnh của chúng tôi tựa như hai sợi tơ khức mắc vào nhau, phân không rõ ai hay cả hai.

Chúng tôi nguyện cả đời ở bên nhau, cho dù hư thối, cũng muốn cùng nhau đến nơi cực lạc.

Cổ Mạc Tu bị mù, đối với tôi mà nói là một sự đả kích không nhỏ. Nhưng anh lại không thèm để ý đến một chút diện mạo nào.

Anh thường xuyên cười, im lặng giống như loài thực vật trung thực.

Tôi nói với anh: “Em có thể làm mất của anh, anh tin em không?”

Cổ Mạc Tu mỉm cười cúi đầu, cầm đũa vào cổ tôi, không nói gì.

Nhưng tôi vẫn còn lo lắng anh chưa thể thích nghi được, Cố Mạc Tu rất sợ bóng tối.

Mỗi ngày sau khi tan học, tôi liền vội vàng về nhà, đồng nghiệp đều cười tôi kim ốc tàng kiều.

Tôi cười cười, đáp: “Đúng vậy, trong nhà tôi có một đại mỹ nhân, làm tôi nhớ thương, hạnh phúc quên cả trời đất.”

Nỗi sợ hãi trong bóng tối này, đã thấm sâu trong cơ thể nên tôi hiểu rất rõ.

Không muốn để anh ở một mình.

Cố Mạc Tu rất ngoan, rất ngoan.

Anh nói chuyện nhẹ nhàng, nụ cười mềm yếu. Ban ngày tôi đi dạy, anh ngồi trong vườn, nghe đài, phơi nắng cùng con mèo của tôi, chờ tôi về nhà.

Mỗi buổi chiều trở về sau khóa dạy, mặc kệ mệt mỏi cỡ nào, chỉ cần vừa nhìn thấy anh, cả người mỗi một đều lập tức tan thành mây khói.

Tôi nói: “Cố Mạc Tu, anh ngày càng giống thiên sứ!”

Anh mỉm cười.

Ngày gợn sóng qua đi không sợ hãi.

Biện Nghê đã biết chuyện của Cố Mạc Tu, khóc đến mức rối tinh rối mù.

Cô ấy là người con gái mềm lòng, biết sai liền sửa, tâm hồn thiện lương.

Cô ấy kiên trì nhờ tôi gửi lời xin lỗi.

Tôi nói: “Cố Mạc Tu cũng không biết bà đã nói những lời này.”

Biện Nghê nói: “Liên Lạc, bây giờ tôi đã tin, trên thế giới này, không có bất cứ người nào yêu bà hơn Cố Mạc Tu!”

Những người hàng xóm đều hâm mộ mối tình giữa tôi và Cố Mạc Tu.

Bọn họ nói: “Thanh niên bây giờ, còn có mấy ai ân ái được như hai người!”

Tôi mỉm cười.

Bọn họ không biết, tình yêu hoa mỹ được vạn người hâm mộ đó, sau lưng lại làm cho người ta đau xót cỡ nào.

Ban đêm, chúng tôi ngủ cùng nhau.

Cố Mạc Tu lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve dấu ấn chữ thập trên lưng tôi.

Anh lặng lẽ rơi lệ.

Rốt cuộc tôi đã hiểu được, vì sao lúc trước khi tôi làm xong phẫu thuật, ánh mắt vẫn không khống chế được mà rơi lệ.

Đó là nỗi chua xót cùng bi thương của Cố Mạc Tu!

Tôi bắt đầu làm việc nội trợ.

Mặc tạp dề, nấu những món ngon.

Tay nghề tuy không hoàn hảo bằng anh, nhưng vẫn có thể nuốt được.

Cố Mạc Tu nói: “Tốt lắm, em ngày càng giống bà nội trợ.”

“Chẳng phải em đã là vợ anh sao?” Tôi hỏi lại.

Mỉm cười.

Con mèo ở một bên kêu meo meo.

Những hoài nghi khi cấy ghép giác mạc, tôi hỏi Cố Mạc Tu: “Không thể dùng giác mạc người khác hiến tặng để phẫu thuật sao?”

Anh nói: “Là Lee tìm người tự phẫu thuật. Cha anh ta rất có thể lực. Việc nhỏ này không có vấn đề gì!”

Tôi không biết nên vui hay buồn. Cảm giác mọi chuyện diễn ra mang theo hương vị nhàn nhạt của danh lợi.

“Em nguyện ý trả lại hai mắt cho anh.”

Anh cười nói: “Em nghĩ rằng giác mạc là kẹo cao su à, tùy ý nuốt vào nhổ ra? Thật ngốc!”

Tôi không nhắc lại chuyện này nữa.

Nó là lễ vật Thượng đế ban cho tôi.

Mỗi khi đi làm về, đẩy cửa vào, thấy Cố Mạc Tu dựa vào xích đu phơi nắng.

Anh khe khẽ hát.

“Nếu anh có thể thấy được

Có thể dễ dàng phân biệt được ngày và đêm

Có thể chuẩn xác nắm lấy tay em đi trong đám đông

Nếu anh có thể thấy được

Có thể lái xe mang em ngao du mọi nơi

Có thể bất ngờ ôm em từ phía sau lưng

Nếu anh có thể thấy được

Cuộc sống có thể hoàn toàn khác biệt

Anh có thể yêu em

Không giống

Trước mắt đen cũng không phải màu đen

Em nói trắng nó sẽ là màu trắng

Mọi người nói bầu trời màu xanh

Anh nhớ rằng bầu trời màu xanh và đám mây màu trắng

Anh nhìn vào khuôn mặt em

Chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hư vô

Có phải Thượng đế đã dùng bức rèm che trước mắt anh

Đã quên mở ra

Em là đôi mắt của anh cho anh cảm nhận sự biến hoá của bốn mùa

Em là đôi mắt của anh đưa anh xuyên qua đám đông chen chúc

Em là đôi mắt của anh giúp anh đọc được cuốn sách về biển cả

Bởi vì em là đôi mắt của anh

Hãy cho anh thấy được thế giới ngay trước mắt anh.”

“Em là đôi mắt của anh”

Đôi mắt của tôi đã ươn ướt.

Nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, đem mặt dán vào đùi anh, hỏi: “Đây là bài gì? Rất cảm động!”

“Hôm qua nghe thấy đài phát bài này, “Em là đôi mắt của anh!”” Anh đáp, dùng tay vuốt ve mái tóc dài của tôi.

Từng chút từng chút, tình tế di động. Ngàn vạn âu yếm.

“Anh có thể hát cho em nghe mỗi ngày không?”

“Chỉ cần em thích!”

Vĩnh viễn mãi mãi, chúng tôi không muốn xa rời nhau.

Có một lần nói chuyện phiếm, chúng tôi nói về đêm đó.

Anh nói: “Tiểu Lạc, em có biết đêm đó khi em thất cổ người đàn bà kia có bao nhiêu hung hãn! Hoàn toàn không giống một người đã bị mù!”

Tôi ngưng ngưng quay mặt đi, cho dù anh nhìn không thấy: “Đó là... Đó là...”

Đột nhiên anh mờ nhạt nói: “Nếu anh là em, anh cũng sẽ làm như vậy!”

Tôi hơi hơi kinh ngạc.

Anh nhìn tôi mỉm cười.

Vì lo lắng Cố Mạc Tu ở nhà một mình, tôi xin lãnh đạo đưa anh đi làm cùng.

Sau khi được phê duyệt, Cố Mạc Tu cười như một đứa trẻ vô tội.

Anh hôn lên khoé môi tôi, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau.”

43. Chương 43: Công Nguyên 20xx: Hương Mèo

Bị chôn vùi trong cơn lũ hạnh phúc, tôi đã bỏ qua một điều quan trọng.

Tôi nhìn thấy sự ôn hoà hiền lành của Cố Mạc Tu, một mặt khác, lại xem nhẹ nội tâm của anh đang lặng lẽ nảy sinh hắc ám.

Trong lúc tôi bị mù, vì sao lại xuống tay với người đàn bà đó? (bởi vì nhìn không thấy, nội tâm tự ti và sợ hãi bị mất đi, sự thiện lương bị tiêu trừ hoàn toàn)

Chẳng lẽ chỉ có tôi mới có thể sinh ra loại cảm xúc tiêu cực như vậy sao? (Cố Mạc Tu càng nghiêm trọng hơn)

Nháy mắt đã tới tháng sáu.

Vì một lần nữa chung sống với Cố Mạc Tu, tôi cự tuyệt hôn lễ với Bạch Tuân.

Bạch Tuân rất đau đớn, tiếp tục đau khổ dây dưa.

Sự vướng mắc này đã làm toàn bộ hảo cảm mà tôi dành cho anh ta lập tức biến mất hầu như không còn gì.

Vào một ngày sau khi tan học, Cố Mạc Tu vào buồng vệ sinh.

Tôi nói với anh sẽ đứng ở cổng trường chờ.

Vừa bước ra cổng trường, liền thấy Bạch Tuân đứng đó chờ tôi.

Tôi lập tức xoay người rời đi.

Anh ta đã phát hiện ra tôi, nhanh chóng chạy tới bắt lấy cánh tay tôi.

Tôi quát lớn: “Buông ra!”

Anh ta bị thương nhìn tôi “Mạc Mạc, vì sao em lại làm thế với anh?”

Tôi nói: “Anh buông ra đi, thật sự tôi không hề yêu anh!”

“Vậy vì điều gì mà lúc trước em lại đồng ý lời cầu hôn của anh?”

“Tôi...” Tôi ngậm miệng.

“Em có biết anh đã thông báo đến tất cả khách mời, bọn họ đều biết tháng sau chúng ta sẽ kết hôn, bây giờ em lại bảo anh không muốn kết hôn nữa. Em có người mình yêu mến. Mạc Mạc, một người không thể làm như vậy!” Anh ta tức giận chỉ trích.

“Tôi thừa nhận, chuyện đó là lỗi của tôi. Thế nhưng, bây giờ tất cả mọi thứ đã rõ ràng, vì điều gì anh còn muốn tiếp tục dây dưa?”

“Em cho rằng đã rõ ràng hết sao? Trái tim của anh, em sẽ chịu trách nhiệm như thế nào? Hả?” Anh ta thống khổ gầm rú.

“Anh buông ra, nếu chúng ta còn ... Ừ...” Môi đột nhiên bị chặn, lấp, bịt. Tôi kinh ngạc mở to hai mắt.

Một lát, lấy lại tinh thần, ra sức đẩy anh ta ra: “Anh làm gì đó?”

“Anh yêu em, anh yêu em, vì sao em lại đối xử như vậy với anh?” Anh ta ôm đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Tôi không khỏi áy náy.

Ngồi xổm xuống, nhìn anh ta có lỗi: “Thật sự xin lỗi, tôi không nghĩ đã làm anh bị tổn thương sâu sắc đến vậy!”

“Nếu không yêu sâu sắc thì làm sao có thể nhận lấy đau khổ cùng cực như bây giờ! Mạc Mạc, cầu xin em đừng rời bỏ anh, được không? Xin em đó!” Anh ta quỳ xuống cầu xin.

Người đi qua ngã tư đường đưa mắt nhìn vào.

Tôi bối rối đứng lên, cuống quýt kéo anh ta, nhỏ giọng quát lớn: “Anh đang làm gì vậy? Một người đàn ông, sao có thể dễ dàng quỳ xuống như thế?”

“Không cần, anh không cần bất cứ thứ gì, không có em, giữ lại tôn nghiêm cũng có ích gì!”

Tôi thở dài: “Nếu anh không đi, tôi sẽ biến mất khỏi thành phố này!”

Anh ta sững sốt.

Sau một lúc, cắn môi tái nhợt, kiên quyết lỗ mãng bỏ lại một câu: “Anh sẽ không buông tay đâu!” Nói rồi, xoay người rời đi.

Tôi lau đi mồ hôi trên thái dương, vẻ mặt uể oải.

Quay đầu lại, Cố Mạc Tu đang đứng phía xa xa, xa xa nhìn tôi, nhợt nhạt mỉm cười.

Một cái nhìn nhẹ nhàng làm tôi đột nhiên lấy lại được tinh thần.

Tôi khát vọng, là người con trai này.

Ngoại trừ anh, tôi không muốn bất kì ai khác. Đến liếc mắt một cái cũng sẽ không.

Tôi tự nói vậy với chính bản thân mình.

Cố Mạc Tu càng ngày càng im lặng.

Phần lớn thời gian anh rất ít nói chuyện, có khi lại đột nhiên nói chuyện rất nhiều, hơn nữa làm người ta cứng họng không nói nên lời.

Bạn không thể yêu cầu một người bệnh nhân nói năng nhu hoà nhẹ nhàng để tìm lại niềm vui, điều đó không có khả năng.

Hầu như anh không có nỗ lực làm bất cứ điều gì, nội tâm bị áp lực bàng hoàng cùng sợ hãi, lặng im sợ hãi chính là cốt lõi căn bệnh trong con người anh.

Anh không tiếp tục đến trường cùng tôi.

Tôi hỏi anh lý do, anh chỉ nói do trời nóng, không muốn ra khỏi cửa.

Tôi chê anh lười, anh liền chạy đến gần tôi ngứa ngáy cả người.

Ánh nắng chói chang của mùa hè, con mèo nằm một bên ngủ gục, không biết từ khi nào mà trên thân nó thiếu mất một chùm lông nhỏ.

Tôi chuẩn bị mở miệng hỏi, môi liền bị anh chặn, lấp, bịt.

Rất nhanh, liền ngã vào con sông đục vọng. Vạn kiếp bất phục.

Đã nhiều ngày, luôn ngủ không yên ổn, nửa đêm dường như luôn nghe thấy tiếng mèo kêu khóc.

Ngày nào cũng mang một cặp mắt thâm quầng đến trường, bị lãnh đạo mắng vô số lần, cuối cùng đã đến ngày nghỉ cuối tuần.

Tôi ôm mèo nằm trên ghế sa-lon, đột nhiên phát hiện vật nhỏ có vẻ gầy đi không ít. Da lông cũng bắt đầu ảm đạm không ánh sáng.

Tôi vuốt ve đầu nó, thở dài: “Bé cưng, mỗi tối luôn làm mẹ không thể ngủ yên giấc! Bây giờ đã đến hè, bé phát cuồng cái gì?”

Bé cưng ưỡn khuất “meo meo” vài tiếng.

“Ngốc ngốc, em đang nói chuyện với ai đấy?” Cố Mạc Tu đi ra khỏi phòng.

“Vớ mèo! Đứa nhỏ này, gần đây tối nào cũng làm em ngủ không yên giấc, thiếu chút nữa bị lãnh đạo ... gây khó dễ.” Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên con mèo nhảy ra khỏi người tôi, móng vuốt sắc nhọn làm xước da tay tôi.

Tôi kêu đau, Cố Mạc Tu vội vàng nghiêng ngã lão đảo chạy tới, bắt được tay tôi, tinh tế vuốt ve: “Có bị thương không? Có đau lắm không?”

Tôi nhìn bộ dạng anh lo lắng, trong lòng thấy ấm áp vô cùng, nâng mặt anh lên, hôn nhẹ: “Không ... sao!”

Anh ngẩn người, lập tức mỉm cười: “Em đúng là bé con! Thật sự không có việc gì chứ?”

“Chỉ bị xước chút da! Không có chuyện gì!”

“Vẫn nên đi đến bệnh viện! Nếu bị nhiễm trùng thì không xong đâu!” Anh lo lắng tinh tế nhăn mày.

Tôi gạt đầu: “Buổi chiều sẽ đi!”

“Rất ngoan!” Anh cúi xuống hôn tôi.

Mèo con đứng trong góc tường phát ra tiếng kêu nhỏ.

Lại qua mấy ngày, giấc ngủ vẫn không tốt hơn. Tiếng mèo kêu khóc thất thanh vào nửa đêm càng lúc càng lớn.

Tôi nhìn Cố Mạc Tu oán giận: “Con mèo chết tiệt này làm em điên lên mất!”

Cố Mạc Tu mỉm cười.

Đêm cuối cùng của kỳ nghỉ trôi qua, rốt cuộc không thể chịu đựng được, đến bệnh viện mua một lọ thuốc an thần, uống một viên, chuẩn bị đi vào giấc mơ đẹp.

Cố Mạc Tu ôm tôi, dịu dàng khe khẽ hát, dỗ tôi đi vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy rất nhiều hoa đỏ tươi.

Chúng nó mọc trong bóng tối vô tận.

Hình dáng rất kỳ quái, cánh hoa đỏ tươi, dài và hẹp, quấn lại từng vòng từng vòng. Tựa như khúc ruột già trong cơ thể.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, bên tai lại truyền đến tiếng mèo kêu khóc.

Lần này, tiếng khóc có vẻ to hơn so với những lần trước, dù tôi đã uống thuốc vẫn có thể đột nhiên tỉnh táo. Mở hai mắt, bối rối nửa ngày.

Tiếng mèo kêu khóc đột nhiên sắc nhọn, sau đó bỗng biến mất.

Tôi kinh sợ nổi da gà.

Xoay người, chuẩn bị gọi Cố Mặc Tu dậy, lại đột nhiên phát hiện bên người là một khoảng hư không.

Nhẹ nhàng rời giường, đèn tường đầu giường phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt lạnh lẽo, đi về phía phòng khách.

Phòng khách không hề bật đèn, ánh trăng lạnh lạnh xuyên thấu cửa sổ tiến vào, có thể mơ hồ thấy một bóng người thon dài đứng ở góc tường.

Tôi nâng chân lên, đang chuẩn bị đi tới gọi anh, anh lại đột nhiên quay đầu.

Tôi giật mình bịt miệng lại.

Cả người Cố Mặc Tu đầy máu, trên mặt, trên cổ, trên áo ngủ trắng, trên tay, thứ chất lỏng đỏ tươi quỷ dị chảy xuống.

Điều đáng sợ là thứ anh đang cầm trên tay.

Đó là con mèo của tôi.

Bụng nó bị rách ra, nội tạng cùng đại tràng rơi rầm, một số bị lòi ra ngoài, lơ lửng trên không trung, nhẹ nhàng lắc lư.

Khoé miệng Cố Mặc Tu trồi lên nụ cười quỷ dị.

Tại đêm trăng yên tĩnh đặc biệt âm trầm khủng bố.

Tôi che miệng lại, ngừng thở, rón ra rón rén thông thả trở về phòng, nằm xuống giường, không dám thở lớn.

Đầu óc bé tắc. Tôi nên trực tiếp đánh bản thân bất tỉnh để quên đi hết mọi việc.

Cửa phòng bị đẩy ra, một lát sau, trong phòng tắm vọng lại tiếng nước chảy.

Tôi sợ tới mức toàn thân phát run.

Tôi nói với chính mình, không phải sợ, không phải sợ. Vội vã đi vào giấc ngủ, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Không phải sợ.

Thế nhưng thân thể luôn thành thực, nó không hiểu những ám chỉ của tâm lý.

Mũi ngửi thấy hương vị sữa tắm.

Thân thể bị người từ phía sau ôm lấy.

Tôi không di chuyển, thân thể hơi cứng ngắc.

Anh hôn lên vành tai tôi, nhẹ nhàng cắn cắn: “Ngốc ngốc, yêu em nhất! Ngủ ngon!”

Một đêm không ngủ. Mãi đến lúc hừng đông mới chậm chạp thiếp đi.

Trong mơ, vẫn quay về cái cảnh tượng nửa đêm vừa nhìn thấy.

Cố Mặc Tu cầm dao rách bụng con mèo nhỏ của tôi.

Nụ cười của anh biến hoá kỳ lạ, vượn đầu lưỡi liếm liếm vết máu trên lưỡi dao.

Tôi bừng tỉnh, đột ngột ngồi xuống, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

“Làm sao vậy?” Bên tai là âm thanh quen thuộc.

Tôi quay đầu.

Gương mặt sạch sẽ ôn hoà của Cố Mặc Tu hiện lên trong mắt tôi.

Yết hầu can thiệp, chỉ chỉ vào bình nước trên bàn: “Khát...”

Anh lần mò đi tới, rót nước đưa cho tôi.

Tôi uống từng ngụm, sau một lúc, cảm giác lo sợ giảm đi đôi chút.

Anh đem tôi ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Ngốc ngốc, làm sao vậy?”

Giọng nói của Cố Mặc Tu dễ nghe nhất thế giới.

Âm thanh mềm mại, ẩn chứa một cỗ ma lực thần kỳ. Chỉ cần tôi nghe thấy anh nói chuyện, tất cả những thứ không hài lòng cùng bóng ma đêm tối lập tức tan thành mây khói.

Nhìn khuôn mặt vân đạm phong khinh kia, tôi bắt đầu hoài nghi tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua hoá chẳng chỉ là mơ?

“Gặp ác mộng!” Tôi nói.

Anh cười nhẹ, ôm tôi chặt hơn: “Không sợ, có anh trai ở đây!”

Tôi phát ngốc trong chốc lát, sau đó trở lại bình thường.

Không khỏi cười thầm bản thân quá ngu ngốc, đấy tất nhiên là sự thật rồi ... Nhất định do nhiều ngày bị tiếng mèo quấy rối nên mới gặp phải ác mộng!

Nhất định là như vậy...

Nhìn lên bàn, “A!” Thét chói tai: “Đã ba giờ chiều?”

Anh cau mày: “Hình như vậy! Anh không biết! Chỉ biết rằng đã qua lâu rồi!”

Tôi nản lòng vùi đầu vào chăn, khóc rống to lên: “Xong đời! Xong đời! Ngày mai nhất định sẽ bị lãnh đạo lột da! Huhuhu...”

Vì thế, hôm nay coi như trở thành đồng phế thải, thậm chí gọi điện thoại xin phép lãnh đạo tôi cũng không có đủ dũng khí.

Dù sao cũng sẽ chịu chết, không bằng để ngày mai được chết trong hạnh phúc!

Nằm trong lòng Cố Mặc Tu, thỏa mãn nghe nhạc, khép hờ hai mắt, hưởng thụ khoảng thời gian giữa hạ.

Đột nhiên nhớ tới mèo con, vì thế hỏi Cố Mặc Tu: “Anh có thấy con mèo của em đâu không?”

Thân thể anh cứng đờ: “Không thấy! Làm sao vậy?”

Tôi nghi hoặc nhìn anh: “Hôm nay thật kỳ quái, đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy mặt mũi nó?” Nói xong, chuông điện thoại reo lên.

“Alo, xin hỏi tìm ai?”

“Mạc Mặc, là anh!” Giọng nam quen thuộc.

“Bạch Tuấn? Làm sao anh biết số điện thoại nhà tôi?” Tôi kinh ngạc.

Anh ta im lặng một lúc trong điện thoại.

“Có chuyện gì, anh mau nói đi, đừng có dồng dài!”

“Anh ... Quyết định từ bỏ!” Anh ta đột ngột mở miệng.

Tôi giật mình, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, thoải mái vô cùng.

“Phải không? Cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn. Nếu em cảm ơn anh, đêm nay có thể ra ngoài ăn bữa tối cuối cùng với anh không?”

“Cái này...” Tôi chần chừ.

“Anh chỉ có yêu cầu nhỏ bé này thôi, chẳng lẽ cũng không được sao?” Giọng nói của anh ta mang theo sự cầu xin.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Cố Mặc Tu.

Khóe miệng của anh đang trồi lên ý cười nhàn nhạt.

Tôi gật đầu: “Vây được rồi!”

“Bây giờ tối, trước quảng trường ca nhạc!”

“Được!”

Cúp điện thoại, tôi nói sự tình cho Cố Mặc Tu.

Anh ôn hoà nói: “Không sao, chỉ cần em quay về kịp làm điểm tâm sáng là được!”

Tôi nghi hoặc: “Anh không ghen tị chứ?”

Anh gật gật đầu: “Chắc chắn có, chỉ có điều ... Anh không muốn em phải khó xử thôi!”

Tôi cảm động ôm lấy anh: “Anh trai, anh tốt với em quá!”

“Anh không tốt với em thì còn tốt với ai? Đứa ngốc!”

Tôi nói: “Anh trai, anh yên tâm, xong bữa ăn em sẽ lập tức trở về! Tuyệt đối sẽ không để người ta bắt cóc!”

Anh xì một tiếng bật cười, gật gật đầu: “Tốt! Đã biết! Như lời em ba hoa!”

Vì cú điện thoại của Bạch Tuân, tôi quên hết chuyện về con mèo.

Đã tám giờ, Bạch Tuân sao còn chưa tới?

Buồn bực ngồi trên ghế ở quảng trường, nhìn lũ trẻ đang nô đùa ầm ĩ.

Tôi cười. Tâm trạng vô cùng dễ chịu.

Tôi cảm thấy mình đã hiểu thế nào là hạnh phúc.

Thật sự! Lần này tôi nhất định có thể có được hạnh phúc!

Đồng hồ trên quảng trường điểm 11 giờ.

Tôi đánh anh, Bạch Tuân, anh dám cho tôi leo cây!

Về sau anh đừng mong thấy tôi nữa!

Ngăn một chiếc taxi chạy về nhà.

Cố Mặc Tu nhất định rất sốt ruột.

Tôi quả là đứa ngu ngốc, thậm chí để anh ở nhà một mình.

Bây giờ có phải anh đang ở trong bóng đêm run rẩy một mình không?

Nghĩ đến đây, trái tim không khỏi co thắt mạnh hơn, hận không thể lập tức chấp cánh bay trở về bên cạnh anh.

Cửa không khóa.

Đèn vẫn đang mở.

Tôi đẩy cửa đi vào.

Túi xách trên tay rơi xuống đất.

Sàn nhà đã bị nhiễm một tầng máu tươi.

Thi thể Bạch Tuân bị vứt sang một bên.

Cố Mặc Tu lui vào một góc, run rẩy.

Tôi lặng lẽ đóng cửa lại, đi đến bên cạnh anh, ngồi xổm xuống.

“Anh trai... Anh... Đã làm gì vậy?”

Anh ngẩng đầu, mắt to trống rỗng chảy ra sự bất lực.

Nghe được âm thanh của tôi, anh lập tức ôm lấy tôi: “Tiểu Lạc... Tiểu Lạc... Anh giết người... Anh đã giết người...”

Tôi vội vàng che miệng anh lại: “Đừng kêu lớn tiếng như vậy, rốt cuộc sao lại thế này, anh nói rõ cho em biết!”

“Anh đã giết chết người đàn ông đó...” Trong sự xoa dịu của tôi, anh dần dần tỉnh táo lại.

Đôi mắt của tôi rất đau.

“Vì sao phải giết anh ta?” Thật vất vả để hỏi vấn đề này.

“Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì... Anh ta luôn quần quít lấy em! Anh sợ em sẽ bị anh ta cướp đi, cho nên... Cho nên liền...”

Trong giây lát, tôi bỗng nhớ tới câu nói ngày trước của anh: “Nếu là anh, anh cũng làm như vậy!”

Còn biểu tình sâu kín của anh nữa.

Trái tim tôi khẩn trương co rút.

“Con mèo của em, có phải do anh giết không?”

Anh ngạc nhiên, sau một lúc, gật đầu.

Tôi ngã xuống đất. Máu tươi tẩm ướt quần áo của tôi.

“Vì điều gì anh phải làm vậy?”

“Bởi vì nó cào em bị thương!”

“Đêm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh hãy nói rõ cho em!” Tôi gầm nhẹ.

“Là anh hẹn Bạch Tuân, anh nói với anh ta để anh ta đến đây. Anh và anh ta nói một chút chuyện về em. Đôi mắt anh không thuận tiện, chỉ đơn giản không thể đi ra ngoài. Thuận miệng nói dối anh ta, bảo em đã ra ngoài ... Sau đó bọn anh phát sinh tranh chấp, anh liền bắt anh ta ...”

Là lỗi của tôi.

Đôi mắt của tôi không nhìn thấy được hắc ám trong lòng anh ngày một sinh sôi.

Tôi luôn ích kỷ dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt tích cực của anh, không biết một phần bóng ma kia đã sống dậy, ở đáy lòng anh cắm rễ sâu xuống, sinh trưởng, cành lá sum xuê.

Tôi bình tĩnh lại, cầm tay anh: “Hãy nghe em nói, Cố Mặc Tu, bây giờ điều chúng ta phải làm, anh có biết là gì không?”

Anh mờ mịt lắc đầu...

“Hủy thi diệt tích!” Tôi gằn từng chữ.

(Hủy thi diệt tích: hủy thi thể, xoá sạch dấu vết)

Anh giật mình ngẩng đầu: “Không được, em không thể làm như vậy! Chuyện này không liên quan tới em! Em không thể nhúng tay vào!”

Tôi thê lương cười cười: “Anh làm hay em làm thì có gì khác nhau? Tâm trạng của anh em có thể lý giải. Dù sao lúc trước em đã xuống địa ngục rồi! Tâm tình này, không ai có thể hiểu rõ hơn em!”

Nói xong đứng dậy rời đi, xuống bếp lấy một con dao, đứng cạnh thi thể Bạch Tuân, quỳ xuống.

Dập đầu ba cái: “Bạch Tuân, thật sự xin lỗi. Cảm ơn sự chiếu cố của anh dành cho tôi trong nhiều năm qua. Thật sự rất xin lỗi! Mong anh ở trên thiên đường hãy tha thứ cho anh trai tôi. Không cần tha thứ tôi! Mọi tội lỗi của anh ấy hãy để mình tôi gánh vác!”

“Tiểu Lạc...” Cố Mạc Tu ở sau lưng hô to: “Không cần!”

Đã quá muộn.

Lưỡi dao đâm sâu vào thi thể Bạch Tuân, máu tươi phun tung toé.

Tôi điên mất rồi.

44. Chương 44: Tình Yêu Của Tôi

Hủy thi thể của người đó, cắt vào hòm gỗ, ném xuống biển rộng. Mặt biển xanh lam lập tức nổi lên một vùng đỏ tươi, quay cuồng theo cơn sóng, rất nhanh biến mất trong làn sóng hung dữ.

Phủ phục trên sàn nhà, nhẹ nhàng lau khô vết máu thấm thấu vào sàn gỗ.

Quay đầu nhìn anh tao nhả mím cười: “Chúng ta cùng nhau phạm tội!”

Cố Mạc Tu cười.

Anh đi đến bên người tôi, nằm xuống, duỗi tứ chi trong bóng đêm: “Vào lòng anh! Anh muốn yêu em!”

Mím cười. Thở dốc. Rên rỉ. Đan vào. Nóng rực. Tử vong.

Nhớ tới đoạn đối thoại nhỏ trong một cuốn sách.

Nữ: “Nếu em đã giết người, anh sẽ làm gì?”

Nam: “Anh sẽ khuyên em ra tự thú.”

Nữ: “Chúng ta chia tay đi!”

Nam: “Vì sao?”

Nữ: “Em cần, là một người khi em đã giết người, đồng ý thay em chôn thi thể của người đàn ông kia!”

Khoảnh khắc tình yêu đạt đến cực hạn, nó đã lưu lạc đến vùng đất ma quỷ!

Cố Kỳ Ngôn như thế, Cố Mạc Tu như thế, tôi, cũng như thế.

Thứ cảm giác tuyệt vọng này, thấm thấu vào từng tế bào trong cơ thể. Mỗi một cái lỗ chân lông đều ám chỉ ý nghĩa của tiếng kêu tuyệt vọng.

Hàng đêm gặp ác mộng. Giấc ngủ luôn không ổn định.

Luôn có thể mơ thấy nhiều thứ kì quái, nhiều người chết đi đã sống lại.

Nhưng tôi không khóc, ngăn chặn sự cuồng vọng trong nội tâm. Đây là một giấc mơ bệnh hoạn. Kỳ thật, tôi rất sợ hãi sẽ mất đi mọi thứ.

Cố Mạc Tu ở bên người, im lặng ngủ.

Hàng mi dày, khuôn mặt mỹ lệ, mái tóc màu bạc.

Thật xinh đẹp. Mỗi lần nhìn anh, luôn cảm thấy anh đẹp hơn vài phần.

Ngón tay của anh thon dài, đốt ngón tay rõ ràng.

Làn da chỗ cổ tay nhợt nhạt hơi trong suốt, lộ ra mạch máu xanh.

Mạch đập hưng phấn nhảy lên, mạch máu đang bành trướng.

Tôi ảo tưởng anh cắt đứt cổ tay, máu tươi từ mạch máu thấm ra từng giọt từng giọt, sắc đỏ tươi, giống đoá Hồng Liên tràn ngập ma lực, hấp dẫn tôi.

Nghĩ đến đây làm cơ thể tôi bắt đầu phập phồng không yên.

Móng tay sắc nhọn giảo hoạt trượt đến cổ tay anh, nhẹ nhàng ma sát, tìm vị trí thích hợp nhất.

Khóe miệng anh trỗi lên ý cười: “Để anh làm em được hạnh phúc.”

Một loại đau đớn héo rũ, hình ảnh sinh động của dục vọng, tôi nói: “Em muốn anh.”

Vĩnh viễn giao hoan.

Tận thế.

Chúng tôi không hề chạy trốn.

Thế giới lớn như vậy, nhưng đã không có chỗ cho chúng tôi dung thân.

Tôi vẫn bình thường đi làm, tan tầm. Về nhà.

Thời gian yên tĩnh. Lâu dài.

Cha mẹ Bạch Tuân có đến tìm tôi vài lần, cuối cùng luôn bị sự giảo hoạt của tôi che dấu.

Tội phạm có thể chống lại tất cả gió lốc, nhưng không thể áp chế được sự sợ hãi trong nội tâm.

Ngẫu nhiên nghe được tiếng xe cảnh sát trên đường cái, tôi sẽ bối rối trốn đi.

Diện mạo lúc chạy trốn kia, giống như con chuột xấu xí dơ bẩn.

Bị đóng đinh vào cây thánh giá.

Vĩnh viễn không siêu sinh.

Buổi tối, hai người ngồi vào bàn ăn cơm. Im lặng. Nhạt như nước ốc.

Sau khi giết chết Bạch Tuân, cơ thể của tôi vẫn thành thực phơi bày phản ứng sinh lý.

Nó luôn bài xích tất cả thực phẩm tiến vào cơ thể tôi.

Tôi gấp cho anh một miếng sườn: “Ăn nhiều một chút, mấy ngày nay, anh càng ngày càng gầy!”

Chiếc đĩa trong tay anh bắt động.

Tôi thấy anh bắt động, cũng ngừng ăn cơm, nhìn anh.

Cổ Mạc Tu nhàn nhạt cười, ngón tay thon dài từng chút từng chút dao động qua đây, bắt lấy tay của tôi, không buông ra.

“Em sẽ không rời xa anh chứ?” Lực cánh tay mạnh hơn.

“Sẽ không!” Tôi trả lời không chút do dự.

“Nếu em bỏ anh, em sẽ chết.”

“Sẽ không. Chúng ta sẽ sống với nhau thiên trường địa cửu.”

Ánh đèn trong phòng như huỷ diệt, chiếu xạ lên cửa kính thủy tinh, tựa như cái mặt khóc.

Tiếng xe cảnh sát nổ vang, trái tim khẩn trương co rút lại. Rồi sau đó, xe cảnh sát đi qua.

Tôi cười nói: “Chúng ta cùng chết, mãi mãi!”

Anh ngẩn người, sau đó mỉm cười gật đầu: “Tốt lắm!”

Chúng tôi tắm rửa cho nhau, tương hổ tôn thờ cơ thể của nhau.

Baby, đây là lần cuối cùng chúng ta được ôm nhau trên thế gian này. Hãy ôm chặt lấy em.

Dao nhọn cách yết hầu chỉ vài cm, bỗng dừng lại.

Cố Mạc Tu bắt được lưỡi dao, bàn tay chảy máu.

Anh hạ thấp hàng mi, không nói lời nào.

Qua đã lâu, anh mới ngẩng đầu, nhìn tôi cười bất đắc dĩ: “Làm sao bây giờ? Anh vẫn hy vọng em có thể sống sót.”

Con dao lặng lẽ rơi xuống mặt đất.

Tôi lặng lẽ khóc.

“Tiểu Lạc, không có cách nào, mặc kệ thế nào, anh luôn hy vọng em có thể sống. Khi đã chết, cái gì cũng không có. Anh không muốn nhìn thấy khoảnh khắc em biến mất khỏi thế giới này. Anh nhìn thấy em đau khổ như vậy, tuyệt vọng như vậy, anh đã từng nghĩ sẽ giải thoát cho em, muốn giết em. Thế nhưng anh không làm được, anh không làm được! Tiểu Lạc, cho dù đau khổ tuyệt vọng, anh luôn hy vọng em có thể sống thật tốt. Nụ cười của em luôn đẹp hơn mọi thứ.”

Anh hôn lên trán tôi: “Anh cũng không phải một người đàn ông tốt, cuộc đời này em đã vì anh rơi nhiều nước mắt.”

“Tiểu Lạc, em còn nhớ cái buổi sáng tuyết rơi ngập đường không? Chúng ta đã có khoảng cách từ ngày đó?”

“Không thể nào quên.”

“Lần đó, anh định trở về cầu hôn em!”

“Em thật ngu ngốc!”

“Thế nhưng em đã đi rồi. Khi đó, anh vẫn tưởng rằng mình đã làm sai điều gì, cho nên em rời bỏ anh ...”

“Những chuyện trước kia anh cảm thấy thật sự có lỗi. Anh chỉ biết lo lắng tới cảm thụ của bản thân, rất ích kỷ.”

“Anh cũng không trách em, chỉ sợ em lại rời đi lần nữa.”

“Em nói, sau này chúng ta sẽ tới nơi nào?”

“Nghe nói những người tự sát, sau khi chết đi sẽ biến thành những cây cổ thụ cao lớn âm trầm dưới địa ngục, ngày ngày đứng bên kia sông, vĩnh viễn không thể siêu sinh!” Tôi thông thả nói, linh hồn bay vọt ra ngoài.

“Nếu như vậy, chúng ta nên làm chuyện vợ chồng. Em đem anh nuốt vào bụng rồi chết đi, như vậy cho dù có tử vong, không có thứ gì có thể đem hai ta tách ra!”

Tôi cười cười: “Được, cho em vào buồng vệ sinh, em muốn nôn.”

Nói xong, đứng lên chạy vọt vào buồng vệ sinh.

Không biết từ khi nào, càng lớn tôi càng giống Cố Mạc Tu.

Người ta nói: Hai con người yêu nhau được ở bên nhau, lâu dài, tương mạo sẽ ảnh hưởng lẫn nhau! Càng lớn bọn họ sẽ càng giống nhau, đấy gọi là cái tướng vợ chồng.

Tôi và Cố Mạc Tu là như vậy sao?

Tôi nhìn vào gương mỉm cười.

Không, so với bọn họ, chúng tôi càng phải kiêu ngạo hơn. Trong cơ thể chúng tôi chảy chung một dòng máu, về điểm này, những cặp tình nhân khác đều không thể so sánh được.

Nếu nói về hai điểm tương đồng của chúng tôi, so với sự sinh tồn, dòng máu càng thêm cao quý.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy tự hào vì hai chúng tôi là anh em.

Sau ngày hôm ấy, cả hai không bao giờ đề cập đến chuyện kia nữa.

Có vẻ cảnh sát cũng không điều tra ra bất cứ manh mối gì.

Chúng tôi yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống, chờ ngày tận thế đang tới gần.

Buổi chiều, tôi ra cửa hàng mua thuốc.

Thân thể càng ngày càng suy nhược, số lần nôn mửa nhiều hơn, rất đau đớn.

Đi đến góc đường, đột nhiên bị người phía sau lưng đánh bất ngờ vào đầu, hôn mê bất tỉnh.

Mơ hồ tỉnh lại, gió lớn gào thét bên tai tôi.

Mở to mắt, nhìn quanh bốn phía.

Có vẻ là nóc của một toà nhà cao chọc trời.

Trời chiều chạng vạng nhuộm một màu đỏ như một bát máu lớn hắt vào khoảng không, những dãy núi liên miên phập phồng, đường cong tuyệt đẹp, đỉnh núi gồ ghề chênh vênh, giống như trái tim của người tình.

“Rốt cuộc đã tỉnh!” Giọng nữ quen thuộc truyền đến.

Ngẩng đầu. Hình ảnh dừng lại.

Lâm Tiểu Nhã ngồi trên chiếc ghế đối diện, cười đắc ý.

Cúi đầu nhìn lại mình một lần nữa, toàn thân bị trói, cả người quỳ rạp xuống ban công.

Chỉ cần thoáng bước thêm, sẽ rơi xuống từ toà nhà 100 tầng, tan xương nát thịt.

“Muốn biết vì sao tao dẫn mày đến chỗ này không?” Cô ta hỏi.

Tôi gật đầu: “Muốn giết chết tôi!”

Cô ta mỉm cười, đi tới bên cạnh tôi, ngồi xổm xuống: “Thật thông minh, không hổ là chị gái!”

“Em gái cũng rất giỏi! Rất có can đảm xuất hiện ở chỗ này!”

Cô ta rùng mình: “Liên Lạc, mày đã huỷ hoại tất cả mọi thứ của tao!”

Tôi cười lạnh: “Tôi huỷ hoại cái gì của cô? Mọi thứ đều do cô mua dây buộc mình, hại người hại mình, đạo lý kia chẳng lẽ cô không biết?”

Cô ta cười lên: “Từ trung học, mày luôn luôn lấy đi mọi thứ của tôi. Chỉ cần tao ưa thích cái gì, mày đều phải cướp đi. Tao chán ghét cái cảm giác mày luôn luôn đứng trên đầu giẫm nát tao dưới chân. Dù gì mày cũng chỉ là một con chó! Dựa vào cái gì?”

Nói xong, hung hăng cho tôi một bạt tai: “Không nghĩ tới nhiều năm trôi qua, mày vẫn có thể cướp đi những thứ tao xem trọng, tao yêu thích! Cố Mặc Tu là của tao! Mày vĩnh viễn đừng mong cướp đi! Như thế nào? Đoạt được ánh mắt của anh ấy rồi phải không? Nếu vậy...” Miệng cô ta trồi lên nụ cười tôi quen thuộc:

“Tao sẽ lấy lại nó!”

Tôi sửng sốt.

Tay cô ta duỗi thẳng về phía tôi.

Không được? Chết ở chỗ này sao? Cố Mặc Tu còn đang ở nhà chờ tôi!

“Yên tâm, người khác sẽ cho rằng mày tự sát!”

Tiếng gió giống như thủy triều, dần dần lấp đầy lỗ tai tôi.

Thân thể bị một lực mạnh đẩy ra, đột ngột nằm úp sấp dưới mặt đất.

Sau đó, có sợi tóc mềm nhẹ lướt qua má tôi. Hương hoa nhàn nhạt, còn có hương vị thái dương.

Tôi nghe thấy tiếng áo gió màu trắng bị gió thổi phập phồng.

Anh lấy tư thế chim chóc bay lượn nằm trên không trung.

Anh nhìn tôi mỉm cười.

Anh nói: “Yêu em, Tiểu Lạc.”

“Hãy sống thật tốt. Anh rất yêu em. Tiểu Lạc.”

Anh đang mỉm cười. Anh đang vẫy tay về phía tôi.

Một khoảnh khắc nhỏ, khói lửa chói lóa.

Rất sáng rất sáng rất sáng!

Trong suốt quá trình sụp đổ, tôi đã nghĩ: “A! Thiên sứ cao quý thánh khiết, rốt cuộc cũng phải trở về vòng tay của Thượng Đế.”

Lâm Tiểu Nhã có ý đồ mưu sát, bị kết án tù chung thân.

Chân tướng cái chết của Cố Mặc Tu và vụ án của Bạch Tuân được phơi bày. Phong thư ở trong phòng đã nói rõ tất cả sự việc.

Tôi vô tội được phóng thích.

Dưới sự trợ giúp của Lee, cảnh sát không công bố tin tức này ra bên ngoài.

Tôi vào ngục nhìn cô ta một lần.

Tôi hỏi cô ta: “Vì sao Cố Mặc Tu lại ở đó?”

Cô ta cười vô cùng dữ tợn: “Tao muốn anh ta nghe được cái âm thanh lúc mảy rơi xuống đất, tứ chi vỡ vụn!”

Tôi hỏi cô ta: “Cô hận tôi đến vậy ư?”

Cô ta liếm liếm bờ môi: “Hận đến mức có thể ăn thịt mảy!”

Tôi lắc đầu thở dài, bỏ lại thói son dưỡng môi: “Gần đây thời tiết lạnh và khô ráo, thói son này cô nên dùng đi.”

Cô ta sững sốt.

“Tạm biệt!” Tôi nói nhỏ.

Mười lăm năm sau.

Tuyết mùa đông bay múa, trời đất trong lúc đó là một mảnh trắng xoá.

Trong căn phòng ấm áp, tràn ngập hương vị ngọt ngào của kẹo.

Tôi ngồi cạnh lò sưởi sưởi ấm.

Con trai đi tới, từ phía sau lưng ôm lấy tôi: “Mẹ...”

Tôi cười: “Lớn như vậy còn làm nũng!”

“Mới mười bốn, mẹ chẳng nói con có thể làm nũng tới già.” Con trai cười nhẹ.

Tôi cười ra tiếng: “Mười bốn tuổi còn nhỏ sao? Nhớ lại năm đó, mười bốn tuổi bà ngoại đã gửi mẹ cho N bạn trai! Đứa nhóc, khi nào mới mang về ẹ một người vợ hoàn mỹ đây?”

Con trai chống cằm, cười bí hiểm: “Sẽ rất nhanh, rất nhanh, mẹ sốt ruột làm gì, con của mẹ ngọc thụ lâm phong, phong lưu lỗi lạc, còn sợ về sau không có ai sinh cho người một đứa cháu đích tôn sao?”

“Ồi, gặp rất nhiều người mặt dày cũng chưa thấy ai mặt dày như con!”

“Quá khen quá khen, cũng nhờ được mẹ chân truyền!”

Chuông cửa vang lên.

Con trai đi qua: “Ba, người đã về!”

Chồng tôi mặt đông lạnh, thay dép lê: “Ừ! Hôm nay có nghe lời mẹ không?”

Con trai nhìn tôi chớp chớp con ngươi: “Ba hỏi mẹ, hôm nay con ngoan hay không ngoan? Vừa rồi còn ẹ người để sưởi ấm!”

Tôi buồn cười: “Dám bảo lấy người sưởi ấm? Căn bản chính là con bạch tuộc!” Đi qua, thay chồng cởi chiếc áo khoác thấm tuyết lạnh: “Vắt vả rồi!”

“Nhiều năm như vậy còn khách khí với anh làm gì?” Chồng tôi mỉm cười.

Con trai ở bên cạnh làm bộ dạng nôn mửa: “Hai người thu lại bộ dáng ấy đi! Mỗi ngày đều diễn cho con xem tiết mục không dành cho thiếu nhi!”

Tôi lấy chân đạp thẳng bẻ: “Thân thiết, không phục, ngày mai con cũng mang về một đứa con gái để trợ giúp chúng ta!”

Con trai hừ hừ, không nói nên lời.

Mười bốn năm trước, tôi kết hôn. Sinh ra một đứa con trai. Nó có hàng lông mi đậm, da thịt trắng nõn, thân thể gầy yếu.

Mười năm trước, tôi đi Tây Tạng. Nơi đó là vùng đất có độ cao so với mực nước biển lớn nhất thế giới, tôi hy vọng có thể sống gần thiên quốc được một chút, gần hơn một chút.

Chín năm trước, tôi mở một cửa hàng bán hoa, chỉ bán hoa hạnh phúc.

Ngày hôm qua, tôi phát hiện trên đầu mình đã có một sợi tóc bạc. Lúc ấy tôi cười: Thì ra thời gian đã qua lâu rồi. Nhanh quá.

Chồng tôi đang rửa chén.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, rất đẹp, từng bông từng bông, nhẹ nhàng tựa hoa rơi.

Tôi vào phòng bếp nói với chồng: “Em ra ngoài một chút, sẽ trở về nhanh thôi!”

Anh ta hỏi: “Đã muộn còn định đi đâu? Bên ngoài tuyết đang rơi, không an toàn lắm.”

“Không có gì đáng ngại! Em chỉ đi dạo gần đây! Đúng rồi, cái khăn quàng cổ màu trắng của em, anh để ở đâu rồi?”

“Ở trong cái ngăn kéo thứ hai của tủ đầu giường!”

Đi vào phòng, lấy khăn quàng lên cổ.

Con trai vừa vặn đi tới, thấy nó, lập tức cười tôi: “Cái khăn này đã cũ lắm rồi, bỏ nó đi! Để con mua ẹ cái khăn khác đẹp hơn!”

Tôi nói: “Đây chính là tín vật ba con để lại ẹ! Nhưng nếu con mua khăn mới, mẹ cũng không ngại!”

Con trai gật đầu: “Được rồi, nhìn mẹ thật đáng thương, con đi cùng mẹ ra ngoài vậy!”

Đi vào trong tuyết lớn. Con trai ôm lấy vai tôi.

Không biết từ khi nào vóc người nó đã cao hơn tôi một cái đầu!

Khăn quàng cổ thật ấm áp.

Năm đó, người kia dịu dàng đem nó quấn lên cổ tôi, anh nói: “Khi em đeo cái khăn quàng cổ này, những mùa đông sau này sẽ không cảm thấy lạnh, nó giống như sự tồn tại của anh, hy vọng mãi mãi đem lại ấm áp cho em.”

Tôi mỉm cười: Thật ấm áp, thật sự một chút cũng không lạnh.

Con trai ngậm nhẹ giai điệu quen thuộc.

Tôi giật mình, hỏi nó: “Con vừa hát bài gì đó?”

Con trai nói: “Bài hát trong album cuối cùng của BLOOD, tên là “JESUS CHRJST LOVE FOR YOU””

Năm đó anh ngồi trên ghế, đeo kính mắt, chăm chú nhìn vào nhạc phổ, ngón tay thon dài ở trên bàn gõ nhẹ tiết tấu.

Anh nói: “Album cuối cùng anh làm, để tặng cho em.”

Tôi hỏi con trai: “Con cảm thấy BLOOD thế nào?”

“Rất tuyệt! Âm nhạc rất mạnh mẽ” Con trai vừa nhắc đến tên anh, liền cao hứng phấn chấn: “Rất nhiều bạn học đều nói con càng lớn càng giống ông ấy! Mẹ, mẹ có cảm thấy không?”

Tôi nhìn mặt mày nó, ánh mắt trong suốt, thần thái bay cao, khóe mắt đột nhiên ươn ướt, cuống quýt quay đầu, nói: “Phải, rất giống!”

Con trai càng thêm cao hứng, nó vỗ vào bả vai tôi, lổ lạc nói: “Vì lời khen ngợi của mẹ, con quyết định đêm nay sẽ mua ẹ một chiếc khăn quàng cổ mới, còn tặng kèm mát xa!”

“Con mẹ thật là hiếu thuận!”

Con trai đắc ý phi phàm: “Đó là! Cũng phải nói, năm đó BLOOD bị truyền thông phát giác, ông ta và em gái yêu nhau!”

“Phải không? Hình như đã có chuyện như vậy.”

“Ông ấy thật dũng cảm. Ông ấy là một người đàn ông tuyệt vời.” Con trai cười nói.

“Con rất phục ông ấy sao?”

“Ông ấy là thần tượng của con.”

Tôi vỗ vỗ vai nó: “Tiếp tục hát bài đó đi! Rất dễ nghe!”

“OK!” Tiếng hát ngây thơ của con trai phiêu lãng trong trời tuyết:

Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu

Nhẹ nhàng ôm chặt em

Muốn đem tất cả những bi thương của em

Bao dung chỉ là như thế này ——

A a, người bên cạnh em cho tới bây giờ vẫn chỉ là một người sao?

Giống thứ ánh trăng đỏ trong đêm đen ám ảnh em

Không biết khi nào người nào đó nghe được khúc ca này

Tin tưởng tôi chỉ có thể nói ra thứ ngôn ngữ không thể diễn đạt thành lời

Bởi vì tuyệt đối không muốn thương tổn em lần thứ hai

Trong ý thức mơ hồ thấy nụ cười của em

Hiện tại người ở bên cạnh em có làm em thấy cô đơn không

Bị thứ màu đỏ phập phồng trong lồng ngực mà dừng lại

Có thể bình an sao? Dùng sinh mệnh đi đổi lấy ——

Một ngày nào đó, cảnh xuân tươi đẹp, hương hoa thơm ngát.

Tôi ở nhà sắp xếp lại quần áo, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Trong ví tiền nhiều năm trước rơi ra tờ giấy nhỏ.

“Tiểu Lạc, anh vĩnh viễn yêu em!”

Cho nên...

Gọi điện thoại cho chồng: “Lee, cảm ơn anh. Chăm sóc tốt cho Tư Tu.”

“Em chịu đựng không nổi sao?” Anh ta hỏi.

Tôi biết anh ta đang khóc.

Tôi mỉm cười: “Vâng. Chịu đựng không nổi.”

“Đi đường bình an!”

“Tạm biệt!”

Nằm giữa đồi hoa, nhìn chân trời màu lam phía xa mỉm cười, mỉm cười.

Em sẽ không để anh ra đi một mình nữa, tuy rằng đã chậm trễ nhiều năm, nhưng mà nhất định anh có thể lý giải được, đúng không?

Bây giờ, em sẽ đến bên cạnh anh. Không bao giờ làm anh cô đơn nữa.

Tôi tên là Liên Lạc. Tôi có một người anh trai tên là Cố Mặc Tu. Anh là người anh trai tốt nhất trên thế giới này.

Anh rất thương tôi, anh kể chuyện xưa rất êm tai. Giọng nói của anh thật mềm mại. Lúc tôi khóc anh ở bên cạnh không biết làm sao, lúc tôi tức giận im lặng chịu đựng để tôi phát tiết. Anh luôn ca hát ru tôi vào giấc ngủ, anh thích từ phía sau lưng ôm lấy tôi, gọi tôi “Ngốc ngốc”.

Anh trai của tôi là một người ôn hoà, anh có một trái tim dịu dàng nhất.

Trên thế giới này, không có ai yêu tôi bằng anh.

Tôi yêu anh, từ đầu tới cuối đều khó có thể nói ra thành lời, các bạn ... Có thể hiểu được trái tim của tôi sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-duc>